

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Secret Fling

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

Previously published as *The Closer You Come*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter'ın
bu cızırtılı klasiginde geçmişinden kaçan bir adam,
korumak için her şeyi yapabileceği kadınla tanışıyor!
Daha önce The Closer You Come adıyla
yayımlanmıştır.**

Sorunlu geçmişiyle işkence gören eski mahkûm Jase Hollister, küçük bir kasabada şeye yeniden başlamanın yollarını aramaktadır. TSSB'den muzdarip bu sert bekâr, huzur ve sessizliğin özlemini çekmekte, kadınlara hep mesafeli durmakta ve kalbini taşla kaplamaktadır.

Brook Lynn Dillon, kız kardeşi de dahil olmak üzere kasabadaki her kadının istediği adamdan uzak durmaya kararlı, şansı yaver gitmeyen bir garson kızdır. İhtiyacı olan son şey onun gibi bir beladır. Ama her bakışı içini yakıyor... ve direnci hızla eriyor.

İkili, aralarındaki bağın bu kadar güçlü olmasını beklemeden tek seferlik bir kaçamak yapmayı kabul eder. Şimdi, ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, ellerini birbirlerinden uzak tutamazlar. Ancak Jase'in geçmişinden bir sır ortaya çıktığında, soğuk ve acı bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaklar: konusu olan Jase'in özgürlüğünden öte, kalpleridir.

Okurların en sevdiği Orijinal Kalp Kıranlar serisinin tamamını

okuyun: Kitap 1: Ne Kadar Yaklaşırsan

Kitap 2: Ne Kadar Sıcak

Yanarsan Kitap 3: Ne Kadar

Zor Düşersen Kitap 4: Nefes

Almakta Zorlanıyorum Kitap 5:

Bırakamıyorum

Kitap 6: İstedğin Kişi

Gizli Kaçamak

Gena Showalter

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Strawberry Valley, Oklahoma

Nüfus 7,413-7,416

Yavaş Sür ve Şehrimizi Gör, Hızlı

Sür ve Hapishanemizi Gör

BROOK LYNN DILLON sabahları pek sevmezdi. Ya da öğleden sonraları. Ya da akşamları. Bir kız belli bir yorgunluk seviyesine ulaştığında, günün her saati berbattı.

Yaklaşık yedi yıl önce, on sekiz yaşındayken Rhinestone Cowgirl'de çalışmaya başladığında bu seviyeyi atlamıştı. Kasabadan geçen her turistin varsaydığının aksine, RC bir striptiz kulübü değil, gelecek vaat eden bir mücevher mağazasıydı.

Beş saatlik vardiyası zaman sabahın köründe ya da annesinin dediği gibi horoz ötmeden önce başlardı. Sonrasında, Two Farms'ta on saatlik bir vardiyada çalışmadan önce biraz R ve R için -yeni geçmiş tarihli bildirimleri okumak ve gözden geçirmek- altmış kısa dakikası vardı yemek deneyimi" olarak tanımlanıyor. Bu tanımlama doğrudan işletme sahibinden geldi, onun kaliteli yemek anlayışının sığır Stroganoff'unda normal mantar yerine shiitake mantarı kullanmak olduğuna aldırmanın.

Kız kardeşi Two Farms'ta kendi vardiyasını tamamlamış olsaydı bugün o kadar da kötü olmazdı ama bitiş çizgisinin yarısında Jessie Kay veda etmeden çekip gitmişti ve Brook Lynn ikisinin de işini kurtarmak için onun masalarını devralmak zorunda kalmıştı. En azından kız kardeşi dolabına bir not bırakmıştı.

Bu gece evde kalma. Dışarı çık ve sarhoş ol. Ya da, bilirsin, en azından sarhoş gibi davranıyorsun. İffetli tavırlarınız iyi ismimizi mahvediyor! XO JK

Brook Lynn daha önce hiç bu kadar az ödül için bu kadar çok çalışmamıştı. Sırtı ve ayakları ağrıyordu ve eve gidip bir tür komaya girmek istiyordu bu haftaki piyangoyu kazanmayı daha çok istiyordu. On beş milyon ve devam ediyor!

Ama işte buradaydı. En yakın arkadaşı Kenna arayıp Jessie Kay'in kendi tavsiyesine uyduğunu, Glass'ların evinde çılgınlar gibi eğlendiğini, sanki erkek katılımcılar ağız ağıza verilmezse ölecekmiş gibi davrandığını söylemişti.

Jessie Kay biraz fazla "parti iyiliği" yaptığında, çok popüler oldu. İyi zaman geçiren bir kız. Brook Lynn, Bayan Sorumlu, hiçbir zaman iyi zaman geçiren olmamıştı. Omuzlarında çok fazla endişe vardı.

Bu gecenin endişesi mi? Yarının muhtemel manşeti
Strawberry Daily: Eski Güzellik Kraliçesi Tembelliğe Döndü, Yine Kimliğini Kontrol Edemiyor.

Benim gözetimimde olmaz!

Brook Lynn, Rusty adını verdiği tek tekerlekli, mezardan çıkmış gibi duran arabasından indi. Gözenekleri bir vakum gibi açılarak boğucu sıcak havayı doğrudan vücudunun içine çekti ve yaban çilekleri ile manolyaların tatlı, bağımlılık yapan kokusu bile durumu daha iyi hale getirmedi. Alnındaki ani ter lekesini sildi ve yıkık dökük verandanın merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü. Cemaatteki en büyük evlerden birini süpüren bakışlar. Yüz yıllık bir çiftlik evinin yepyeni her şeye ihtiyacı vardı. Beyaz boyası dökülmüş ve çürümüş dış cephe kaplaması ortaya çıkmıştı. Birden fazla ahşap çıta yerinden çıkmış ve birkaç pencerenin contası kırılarak paneller arasında nem birikmesine neden olmuştu.

Pek güzel sayılmazdı ama elli iki dönümlük arazide bir sera, küçük bir mandıra, iki ahır, bir iş barakası, sebze bahçeleri ve yabani çilek tarlaları vardı ve hepsi de elle örülmüş taş duvarlarla çevriliydi.

Harlow Glass kısa süre önce ailesinin geniş arazisini kaybetmiş ve kasabaya yeni gelen Lincoln West araziye . Brook Lynn'in görebildiği kadarıyla gerçek bir iş yapmadığı düşünülürse, el işçiliğinden çok teknoloji konusunda bilgili olduğu açıktı. Bunun da mantıklı olduğunu düşündü. Oklahoma City'den Strawberry Valley'deki güzel taşra yaşamının tadını çıkarmak için yeni taşınmıştı ve büyük, kötü şehir çocuklarının zamanlarının çoğunu uyuyarak, saçlarını düzelterek ve internette yemek resimleri yayınlayarak geçirdikleri yaygın bir bilgiydi.

Brook Lynn bu adamla birden fazla karşılaşmıştı ve şaşırtıcı bir şekilde onun kuru zekâsına ve şişirilmiş egosuna hayranlık duymaya başlamıştı. Kendi ihtişamıyla övünmeyi seviyordu ama ses tonundaki mizah duygusu onu her zaman iğrençlik sınırına düşmekten kurtarıyordu.

Hiç bu kadar mükemmel bir vücut gördün mü? Hayır. Ve asla göremeyeceksin, Brook Lynn. Tanrı'nın bir oyunu var ve ben bunun kanıtıyım.

Bütün gününü bilgisayar başında geçiren bir adama göre, kesinlikle tutkuluydu. Ve onunki kadar mükemmel bir vücut görmediği için

onu azarlamak için. Ama henüz onun iki oda arkadaşıyla tanışmamıştı. Belki onlar daha ateşliydi.

Sorun şu ki, West'in arkadaşları kendi içlerine kapanıktı. Onları kasabada bir kez bile görmemişti. Elbette bu, aşkı yanlış yerlerde arama alışkanlığı olan Jessie Kay'i durdurmamıştı. Strawberry Vadisi'ne yeni gelen diğer iki kişiyle tanışmakla kalmamış, biriyle de yatmıştı bile.

Beck... bir şey. Dedikodulara göre oyuncuların oyuncusuydu ve buraya taşınmadan önce şehirdeki yirmi yaş üstü ve kırk yaş altı kadın nüfusu arasında dolaşıp taze kadın eti arıyordu.

Diğer adam... Adının Jase olduğunu düşündü. Onun hakkında çok az şey biliniyordu. Bildiği kadarıyla Strawberry Vadisi sakinlerinden biriyle birlikte olmamıştı ama bir ya da iki kez görülmüş ve çok ilgi çekmişti. Yaşlı kadınlar onun "yakışıklı" olduğunu fısıldarken, genç kızlar titreyen ellerinin arkasında endişeyle kıkırdadı.

Ön kapının etrafındaki çatlaklardan bir ses kakofonisi sızıyordu. Brook Lynn camın üst panelindeki tozu sildi ve içeriye bir göz attı... ve oh... kahretsin. Bu kadar çok misafir beklemiyordu. Oturma odasında en az otuz kişi toplanmış, bira içiyor, konuşuyor ve gülüyordu; koridorda ve mutfakta da başkalarının olduğuna dair işaretler vardı. Çoğu yirmili yaşların ortalarından sonlarına kadar olan yaşlardaydı, yani Jessie Kay onlarla birlikte okula gitmişti ve bu akşam yaptıklarıyla ilgili dedikodu değirmeni muhtemelen çoktan dönmeye başlamıştı. Bu insanlar da gelecek kavgayı görmezden gelmeyeceklerdi.

Ve bir kız kardeş-kardeş kavgası olacaktı. Jessie Kay her zaman kendi kurtarılmasına direndi.

Brook Lynn uzandı ve iç kulak implantlarını sessiz konuma getirdi. Cihazlar birkaç yıllıktı ama hala deneysel olarak kabul ediliyordu, onunki kadar şiddetli hiperakuzi vakalarını tedavi etmek için kullanılıyordu - günlük sesleri o kadar yüksek bir ses seviyesinde duyuyordu ki, bazen kulaklarının içine asit dökülmüş gibi hissediyordu. İsteddiği zaman yüce bir sağırlık durumunu deneyimlemesine izin veriyorlardı. Ki bunu yaptı. Sık sık.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden evin içine adım attı. Yoğun bir puro dumanının arasından, evin iç kısmında da herhangi bir çalışma yapılmadığını ve daha da umutsuz bir şekilde yenilenmeye ihtiyaç duyduğunu gördü. Duvar kâğıtları yaşlılıktan sararmış ve köşelerinden soyulmuştu. Beyaz tüylü halı lekeli ve yer yer yıpranmıştı. Tam bir tezat olarak Her tarafa dağılmış mobilyalar yepyeni ve kusursuz görünüyordu.

Jessie Kay'den hiçbir iz bulamayınca evin derinliklerine doğru ilerledi, yol boyunca dudak okudu. Yıllar içinde geliştirdiği bir beceriydi bu.

Yakın zamanda boşanmış olan Charlene Burns, "Onun bu kadar şehirli olduğunu asla tahmin edemezdim," diyordu. "Ama bu geceki maskaralıklarından sonra?"

Citidiot. West'ten ya da onun arkadaşlarından birinden bahsediyor olmalıydı. Uzun zamandır buraya taşınan tek şehirli çocuklar onlardı.

"Biliyorum!" Tawny Ferguson başını sallayarak cevap verdi. "Bu çok ama çok üzücü." "Yine de onu gerçekten suçlayabilir miyiz? Duman muhtemelen çoktan çürümüştür

Hasarlı beyin hücreleri. Ama Jessie Kay? O kızın hiçbir mazereti yok. Kendini Jase'e atmadan önce Beck'imi çalmaya çalışması *tam* bir sürtüklüktü- Oh, hey, Brook Lynn." Charlene sahte bir gülümsemeyle parladı ve hatta coşkulu bir el sallamayı bile başardı.

Brook Lynn işaret parmağını kaldırdı ve "Bir" dedi.

Her iki kız da ayaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Yıllar boyunca Brook Lynn'in üç sayısı ona çok iyi hizmet etmişti.

"Engerek dili" serbest bırakılmadan önce herkesin aldığı tek uyarı. Kan çekmesi ve iç yaralar bırakmasıyla bilinirdi.

çok azı hayatta kalabildi, hepsi de Jessie Kay'in eski erkek arkadaşına sözlü bir dayak attığı için. Bir kere! Ama hepsi bu kadardı. Bir efsane doğmuştu ve bu efsane onun gerçek bir yardımı olmadan daha da büyüdü. Bugünlerde çoğu insan ağzının ve burnunun zımbayla kapatılmasını tercih ediyor.

-Su işkencesine maruz kaldıktan sonra onunla çatışmaktansa.

Omzuna vurulan bir dokunuş onu getirdi. "Kenna," diye bağırdı, arkadaşını gördüğüne sevinmişti.

Güzel kızıl saçlı onu çok ihtiyaç duyduğu bir kucaklamayla karşıladı. "Jessie Kay'in izini kaybettim ama West'in onun nerede olduğunu bildiğini garanti ederim. O çocuğun akıllı bir karış havada. Gel hadi."

Brook Lynn hemen arkasından takip etti ve ilk kez, dünyanın geri kalanını arkalarında bırakarak birlikte toparlanıp kaçabilmeyi diledi. Ama Kenna'nın düşünmesi gereken altı yaşında bir kızı vardı. Ateşli bir nişanlıdan bahsetmiyorum bile. Ve Brook Lynn, onsuz kendini yok edecek olan Jessie Kay'e sahipti.

Kendini *daha hızlı* yok et.

Kenna onu, insanların eski bir arabanın çerçevesine yerleştirilmiş devasa, özenle bir bilardo masasının etrafında, ama aslında kimsenin oyun oynamadığı aşırı kalabalık bir oyun odasına götürdü. Muhtemelen plastik bir

tabelası, keçenin tam ortasındaki eskitilmiş bir avizeye asılmıştı. Dokun ve Pişman Ol.

Başka bir kapı geniş bir mutfağa açılıyordu. Duvarlar daha da çirkin, daha koyu sarı bir kâğıtla kaplanmış olsa da, aletler paslanmaz elikti ve fabrikadan yeni çıktıkları belliydi, tezgâhlar ise krem ve gül rengine hoş bir mermerdi. Birileri burada bir şeyler yapmıştı ve kalbi kıskançlıkla pır pır etti. *Hayalimdeki mutfak hazırlanıyor.*

Kenna durdu ve kolunu lavaboya doğru salladı... Brook Lynn West'i orada gördü. Hiç tanımadığı bir adamla konuşmanın ortasındaydı.

"Ben hallederim," dedi arkadaşına.

Kenna onun tüm dikkatini çekmek için yanaklarını avuçladı. "Emin misin?"

"Çok iyi. Seni aramaya başlamadan önce Dane'in yanına dön." Bir zamanlar kasabanın en gözde bekârı olan Dane Michaelson, artık Kenna'nın nefes alma sebebiydi.

"Beni avlaması hoşuma gidiyor," dedi Kenna kaşlarını oynatarak. "Animal Planet'in çılgına döndüğünü düşünün."

"Beni hasta ediyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Jöleli olma. Senin zamanın geliyor." Kenna gitmeden önce onu alnından öptü.

Brook Lynn'in zamanı gelmeye yakın bile değildi. Hiç şansı yoktu. Ve bu iç karartıcı düşünceyle avına odaklandı. Her zamanki gibi, West'in görüntüsü onu profilden bile olsa tutuklamıştı. Ondan hoşlandığı değil - hoşlanmıyordu - ama övünmeyi sevdiği o ultra ince vücudunun yanı sıra, en sevilen romanı kapağını süslemeye layık bir yüzü olduğu için. Gür siyah saçları ve delici, duygulu gözleriyle şehirdeki her bekâr kadın kendini ona atmaya hazırdı ve birçoğu da çoktan atmıştı. Ama iyi, hatta çekici ve süper zeki olmasına rağmen, tam bir güneş ışığı altında durabilirdi ve karanlık yine de ona yapıştırdı.

Hayatında başka bir tamirciye daha ihtiyacı yoktu ve adamın iş gerektireceğine hiç şüphe yoktu.

Nişanlısının içeriden bilgi aldığı Kenna'ya göre West, yılda bir kadınla iki ay boyunca çıkmasına izin veriyordu. Ne daha fazla, ne daha az. Süre , tamamen uydurma gibi görünen bir nedenle zavallı kadını terk etmiş ve bir daha onunla hiç konuşmamış.

Ne kadar çılgınca değil mi?

West'in yanındaki adam da en az kadar, belki de daha fazla muhteşemdi. Erkeksi ve kaslı, ama neredeyse güzel. Gözleri mükemmel bir bal altınıydı ama saçları sarı mı kahverengi mi karar veremiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Farklı renkler güzel bir uyum içinde birbirine karışıyordu. Kirpikleri bile siyahtan başlayıp altın sarısı uçlara doğru kıvrılıyordu.

Brook Lynn, doğrudan kendisine bakmadıklarını ve konuşma kalıplarını bilmediğini göz önünde bulundurarak, elinden geldiğince dudaklarını okudu, konuşmalarından parçalar aldı ve geri kalanını doldurdu.

"Sadece altı ay oldu," dedi Honey-gold.

West, "Evet ve ben onun önümüzdeki altı ay boyunca hayatta kalmasını istiyorum," dedi. "Bu sorunlara neden ."

"Benimle değil."

West arkadaşına ters ters baktı.

"Ne dedin? Bu kadar kötü ne söyledim?"

"Bilmiyor olmanız durumu daha da kötüleştiriyor."

West ve Dane birlikte bir tür proje üzerinde çalışıyorlardı, bu da Dane'in yanından hiç ayrılmayan Kenna ve boş zamanlarını en iyi arkadaşıyla geçiren Brook Lynn'in şehirdeki herkesten daha fazla Dane'le etkileşime girdiği anlamına geliyordu. Birkaç gün önce, hızlı şehir hayatından bu kadar hoşlandığı belli olan bir adamın neden buraya taşındığını sormuştu - tabii ki dünyanın en harika yeri olması dışında. Adam sadece cazibesini konuşturnarak, "Neden, tüm hayallerini gerçekleştirmek için. Bir şey değil."

Ve şimdi ondan doğru cevaplar almaya çalışmak zorundaydı. Peachy. Kararlı bir şekilde West'in yanına gitti ve omzuna dokundu.

Ona odaklandı, dilinin ucunda bir azarlama olduğu belliydi. Kadının kimliği anlaşıldığında, vites değiştirdi ve memnuniyetle sıırttı. "Vay, vay. Eğer zombiler saldırırsa yanımda olmasını istediğim kız bu değilse."

"Saldırdıklarında," diye düzeltti. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Ve evet, o da o insanlardan biriydi. İnancılı biriydi. "Jessie Kay nerede?"

İki adam, Honey-gold onun elini tutup parmak eklemlerini öpmeden önce bakiştılar. "Merhaba güzelim. Ben Beck ve eğer bana otuz dakika verirsen ayırırsanız, size arkadaşınızı ve kesinlikle adınızı unutturacağım."

Ah. Meşhur Beck. Üç bekârdan ikincisi. "Jessie Kay benim ablam, bu yüzden onu unutmayacağım, sana söz veriyorum. Ama eğer

Bana adımı unutturacak kadar ciddi bir yeteneğe sahipsen, yemin seninle evlenmenin bir yolunu bulacağım. Hala takılmakla ilgileniyor musun?"

Yüz hatlarında paniğe benzer bir şey parladı, ancak bunu çabucak maskeleyemeyi başardı "Senin gibi bir güzelle sonsuza kadar mı?" dedi aynı rahat tonda. "Sadece iştahımı kabartıyorsun, sevgilim."

Kadınlar buna kanar mı? Gerçekten mi? Beck'e asla unutamayacağı bir ders vermenin cazibesine kapılmadan önce West'e odaklandı. "Nerede o?"

West nefesini dışarı itti. "Bilmek istediğine emin misin?"

Çenesini göğsüne indirdi, bakışları onun üzerinde kaldı ve daraldı. "Bu konuşma beni rahatsız etmeye başlayacak."

Beck kıkırdadı. "Başlamaya *hazır* mısın?"

"Burada söylemeyi sevdikleri bir şey. Sadece devam et." West kaşlarını çatı ve Brook Lynn'e, "Sana söylersen her türlü kardeşlik kuralını çiğnemiş olacağımın farkında mısın?" dedi.

"Benim senin yüzünü kırmamdansa senin kuralları kırman daha iyi."

"Yeterince makul." Aniden ve açıklanamaz bir şekilde öfkeli görünerek, "Jase'in yatak odasında," dedi.

Jase, diğer arkadaşları? Jessie Kay gözlerini Beck'ten O mu? Yani Charlene Burns söylemiyordu. Harika! "Jase'in yatak odası nerede?"

"Sağdan üçüncü kapı," dedi West, hatta işaret etti.

Beck onun koluna vurdu. "Dostum. Ya hâlâ meşgullerse?" Meşgul mü?

Tam olarak şüphelendiği gibi mi?

West'in yüz hatlarında bir gerginlik oluştu ama omuz silkti. "Korneaları yanacak ama iyileşecekler."

"Dostum," dedi Beck tekrar. "Mahremiyet diye bir şey *var*."

Çifti tartışmalarıyla baş başa bırakarak mutfaktan çıktı ve koridorda ilerledi. Bu tarafa göç eden çiftler duvarlara yaslanmış, öpüşüyorlardı, bu yüzden kimse onu fark etmedi. Doğru kapıya geldi ve varlığını duyurmak için kapıyı çalmaya hazırlandı... sadece tereddüt etti. Eğer Jessie Kay'ın kafası tamamen dumanlıysa, adam ondan faydalanıyordu ve Brook Lynn ona herhangi bir uyarıda bulunursa, işlediği suç durduracak ve kanıtları saklayacaktı. Suçüstü yakalanması gerekiyordu.

Yine de, iki yetişkin "meşgul" olurken içeri girip onları rahatsız etseydi, korneaları gerçekten de yanardı.

Hangisi daha önemliydi? Kız kardeşi mi yoksa gözleri mi? Tamam o zaman. Karar verildi.

Brook Lynn düğmeyi çevirdi. Ya da çevirecekti, eğer sabit durmasaydı. Lanet olsun! Kilitlendi.

Bay Kurabiye Kavanozundaki El için çok kötü. Aslında kilit onun için bir sorun değildi. Brook Lynn'in amcası, ona her şeyi nasıl açacağını öğretmişti. Ve bilardoda hile yapmayı. Ve pokerde hile yapmayı. Bir "alıştırma" seansında kaybettiği her seferinde harçlığını almıştı.

Mutfaktan kaçarak geri döndü ve kısa süre sonra kapısında Dışarıda Tutun tabelası asılı ofise geldi. Lütfen. İki kâğıda el koyduktan sonra Masanın üst çekmecesinden klipsleri alıp yatak odasının kapısına döndü. Hızlı bir yerleştirme ve çevirme...evet!...ve içeri doğru itmeyi başardı.

Işıklar açıldı. Yatağın en ucunda siyah bir tişörtü kafasına geçirmiş bir adam duruyordu ve oh...vay...vay. Zeytin rengi teni ve ancak adamantiyumdan yapılabilecek nefis bir karın kasları gözüne ilişti. Derinlemesine incelemek istediği ilgi çekici dövmelerden oluşan bir labirent göğsünün büyük bir kısmını süslüyordu ama ne yazık ki kumaş bir saniye sonra onu örttü ve seksiliğin görsel şölenini gizledi.

Bir şey çok hızlı bir şekilde netleşti. West ve onun sözde en mükemmel mükemmelliği . Şehirde yeni ve daha da sulu bir et vardı.

Beefcake onu fark ettiğinde durakladı, şimdiye kadar gördüğü en yoğun yeşil gözlerle onu yakaladı ve ürpermesine neden oldu. Neden? Bunlar yatak odası gözleri değildi; bunun için fazla soğuktular. Buz gibiydiler, neredeyse kutup gibiydiler... ama aynı zamanda adamı ısıtmak için ne gerekiyorsa yapmaya davet ediyorlardı.

O güzel, şehvetli gözlerin kısılmasını izledi.

Bakarken yakalandığı için utanarak boğazını temizledi. "Sen Jase misin?"

Başını salladı. "Benim."

Sadece iki kelime ama yine de dudaklarının hareketini takip etmekte zorlandı. Hoşnutsuzlukla incelmışlerdi, sesi muhtemelen yapmacık ve acıtıcıydı.

"Kimsin sen?" Bir elini saçlarında gezdirirken bakışları onun üzerinde gezindi.

koyu renk saçları vardı. Saç telleri diken diken olmuştu. "Buraya nasıl girdin?"

Suçlarını asla kabul etme. Kurt Amca'nın sesi kafasının içinde yankılandı.

Asla amcanın tavsiyesine uyma, bebeğim. Ve işte sevgili babası, ölmeden hemen önce.

Yalanların zehir olduğunu asla unutma. Onun sevgili annesi.

Üçü de gitmişti. Göğsünde bir sızı.

"Belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuşsundur?" diye önerdi. bir yalan değildi ama bir itiraf da değildi.

"Belki de yapmadım." Dudakları yeniden inceliyordu.

Omuz silkti. "Hatalı kilit mi? Kim bilebilir ki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Buraya şaplak yemeyi umarak mı geldin?"

Kalp atışları hızlandı ve sanki ölü bir atı canlandırmaya yetecek kadar adrenalin almışçasına kaburgalarına vurmaya başladı. "Hayır, yapmadım, ama kesinlikle deneyebilirsin - eğer taşaklarının ameliyatla boğazından alınmasını istiyorsan." Bedensel zarar verme tehditleri, uygun tanışma toplantılarının yerini almıştı ve o bunu anlamamış mıydı?

"Ne istiyorsun?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Onu korkutmaya mı çalışıyordu? Onu daha yoğun bir şekilde inceledi ve çekiciliğine kapıldı. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama öyle olmasına da gerek yoktu. Yüz hatları sert, tam bir erkekti; hafifçe hizasız bir burnu ve mürekkepli kirli sakalla tozlanmış, dövme boynuna doğru uzanan kare bir çenesi vardı. Göğüs kafesinin hemen üzerinde biri oval, diğeri haç şeklinde iki kolye . Omuzları genişti, bileklerinde deri kelepçeler ve birkaç parmağında gümüş yüzükler vardı.

Bağlanmamış bir kot pantolon ve bağlanmamış savaş botları . Belli ki aceleyle giyinmişti. Ve şu anda onunla konuşuyor olabilirdi ama şu anda sağır olduğu için bunu anlayamazdı. Dikkatini tekrar adamın ağzına verdi. Bir kez daha sert bir kesik attı.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Bunu tekrarlamamı istiyorum." Adam kaşlarını çattı. "Kimsin sen?"

"Brook Lynn Dillon. Kız kardeşimi arıyorum ve bana söylenene göre-" Yatağın üstündeki hareket bakışlarını çekti. "O burada seninle birlikte," bitirdi. Jase başka bir şey söylediye de bilmiyordu ve artık umurunda da değildi. Yatağa yaklaştı.

Yorganın altındaki kişi önce gerindi, solgun, omuz hizasındaki saçları Brook Lynn'in çok iyi tanıdığı uykudan yumuşak bir yüzün etrafına döküldü. Kız kardeşi gözlerini kırıştırarak ona bakarken, rahatlama ile anlam veremediği bir kızgınlık birbirine karıştı.

Jessie Kay bir çarşafı çıplak göğsüne bastırırken dudakları nemli ve kırmızıydı. "Brook Lynn? Burada ne yapıyorsun?"

Brook Lynn'in korktuğu gibi ziyan olmamıştı ama çok fazla zevk aldığı için bitkin olduğu belliydi. Rahatsızlık yayıldı ve arttı.

"Ne yaptığımı *sanıyorsun*?" diye sordu.

"Şey, aklıma gelen ilk şey - canımı çok sıkıyor."

Tipik bir Jessie Kay tepkisi. "Sadece... giyin," dedi Brook Lynn. "Hadi eve gidelim."

"Asla olmaz. Sen git." Kız kardeşi yastıklara daha rahat yerleşti. "Ben olduğum yerde iyiyim."

"Çok kötü. Geç oldu ve yarın çalışmak zorundayız." "Aslında *sizin* işiniz var. Hasta olduğumu söyleyeceğim."

Brook Lynn, "Hayır, bana iki gün üst üste duble yaptıramazsınız," dedi. "Bay Calbert'e gerçeği söyleyeceğim. Söyleyeceğimi biliyorsun."

Jessie Kay umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Akrabalığımız ne? "Sana karşı öfkemi kaybetmeme çok az kaldı." Brook Lynn'in hayatta sadece üç amacı vardı: Para biriktirmek, Rhinestone Cowgirl'ü satın almak ve kız kardeşini yaşanabilir bir insana dönüştürmek.

Kızı seviyorum ama daha ne kadar bilmiyorum.

Jessie Kay de onu seviyordu ve hayatını cehenneme çevirmeyi bilerek planlamamıştı. Bu sadece ikincil bir hasardı.

"Sakin olun Müdür Bey," dedi kız kardeşi. "gerek yok." Müdür. Jessie Kay'ın ona on beş yaşındayken taktığı bir lakaptı.

Brook Lynn dişlerini sıkarak, "Giyin. ."

Kız kardeşinin, kendisinininkinden daha koyu bir mavi tonu olan gözleri sabırsızlıkla parladı. "Sana söyledim. Hiçbir yere gitmiyorum." Jessie Kay başka bir şey söyledi ama arkasını dönmüştü ve Brook Lynn dudaklarının hareketini takip .

"Sessizdeyim," diye araya girdi. "Seni görmem gerek."

Jessie Kay hemen ona doğru döndü ama bakışları Jase'e takıldı ve irkildi. Brook Lynn daha yorum yapamadan kız kardeşi atıldı: "Tamam. Pekâlâ. Ben giyineyim. Tanrım."

Brook Lynn Jase'e bakmaya cesaret etti. Yatağın ucundaki yerinden kımıldamamıştı, kaslı kolları hâlâ göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. Soğuk bakışları az önce yattığı kadın yerine *ona* kilitlenmişti ve Brook Lynn yutkundu.

"Biraz yalnız kalsak iyi olur," dedi, nefessiz kalmamak dua ederek.

Başını tek bir kez salladı. "Üzgünüm tatlım, ama bu *benim* oda."

Tatlım mı? Dudaklarını yanlış mı okumuştun? "Birkaç dakikalığına ödünç almak istiyoruz."

"Kira ücretimi karşılayabileceğinizden şüpheliyim."

Para birimine göre değişir. Titreme mi? Karıncalanma? Şu anda bunlara fazlasıyla sahipti. Şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü testosteron seviyelerini yayıyordu, en derin içgüdüleri onu zombi kıyameti gerçekleştiğinde her kızın yanında olması gereken türden bir erkek olarak tanıdı.

The Walking Dead'i izledikten sonra Kenna ile birlikte A, B ve C hayatta kalma planlarını bile hazırlamışlardı. Karşılaştıkları ilk güçlü (ve yakışıklı) adama yapışmak B planının kalbini oluşturuyordu. Kişisel favorisi olan A planı, zombilerin kışına tekmeyi basarken diğer hayatta kalanlardan erzak çalmak üzerine kuruluydu - kızlar yapması gerekeni yapmalıydı -C ise tüm dünyayı yakıp kül etmeye kadar vardı.

"En azından bir centilmen gibi davranıp arkanı dönebilir misin?" diye sordu.

"Nasıl yapılacağını bilsem yapardım."

bir ürperti geçti, neredeyse kasları jöleye dönüşecekti. Onun pişmanlık duymayan kötü çocuk kabulünü seksi bulmamalıydı. Hayır, kesinlikle bulmamalıydı. Her nasılsa gözlerini ondan kaçırmayı başardı. Az önce kız kardeşiyle yatmıştı, bu yüzden şimdi ve sonsuza dek yasak bölgedeydi.

Jessie Kay geniş odayı taradı. "Şortumu gören oldu mu?"

Brook Lynn'in ayaklarının dibinde bir çift pantolon ve bir atlet vardı. İkisini de aldı ve kız kardeşine doğru fırlattı. "Eee? Beş saatlik işi kaçırdığın için özür dilemeyecek misin?"

"Neden özür dileyeyim ki?" Jessie Kay gömleğini çekiştirdi. "Üzgün . Ayrıca, neredeyse hiç müşterim yoktu."

"Tüm masalarınız her saat değişimlerle doluydu. Yani hem sizin hem de benim müşterilerimin taleplerini karşılamak için hiç ara vermeden koşturmak zorundaydım. Ki bu imkansızdı! Hatalar yaptım ve bahşış kaybettim." Bu kadar az paranız varken tek bir kuruşun bile önemi vardı.

"Bunu telafi edeceğim, yemin ederim," dedi Jessie Kay, hâlâ yorganın altındayken şortun içine girerek. "Merak etme."

Brook Lynn'in içini bir öfke kıvılcımı daha yaktı. "Gizli bir mirasa mı kondun, yoksa senin payına düşen kira ve faturaları ödemek için yine birikimlerimi mi karıştırmak zorunda kalacağım?"

"Hey! Sana borçlu olduğum her kuruşun hesabını tutuyorum. Sana geri ödeyeceğim."

O zaman çok geç olabilir, diye bağırarak istedi. Gelecekteki mutluluğunun bir zaman sınırı vardı. Rhinestone Cowgirl'ün sahibi Edna, mekânı satın alacak parayı bulması için ona yıl sonuna kadar süre vermişti.

Brook Lynn yarattıkları konusunda tutkulu olmayabilirdi ama o küçük mücevher dükkanına sahip olmak onun için başarıya giden tek yoldu. Ve *bunu* varlığının her zerresiyle istiyordu. Planlar yapmaya başlamıştı bile. Bir web sayfası oluşturmak için para ödeyecek ve mücevherlerini sadece Strawberry Valley sakinlerine ve mevsimlik turist akınına değil, Oklahoma eyaletinin her yerindeki insanlara satacaktı. Sonunda günü gününe yaşamayı bırakacak ve gerçekten yarın için yaşayacaktı.

Kız kardeşi ayağa kalktı ve başını okşadı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, küçük kardeşim, ama kuyumcu dükkanın su fışkırtan bir inek kadar işe yaramaz."

İşe
yaramaz
mı?
İşe
yaramaz!

Jessie Kay, "Sadece mutsuz olmanı istemiyorum," diye ekleyerek yangına körükle gitti.

Kaynayan öfke ateşi, içinde patlayan bir bombasına dönüştü. Mutsuz mu? Mutsuz! Kız kardeşi şimdi onun ne olduğunu düşünüyordu?

Brook Lynn, "Belki de sonunun Kurt Amca gibi olmasını istemiyordumdur," diye homurdandı.

Jessie Kay'in nefesi kesildi. "Dostum. Bu çok sert." Kesinlikle.

Yıllar önce, yakındaki bir mandırada bulunan devasa makinelerden biri patladı ve işgücünün yarısı öldü. Babaları da dahil olmak üzere birçok Strawberry Valley sakini orada çalışıyordu. Olay yerinde öldüğü açıklanmıştı.

Anneleri onları yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama bazen o kadar çaresiz kalıyordu ki yardım için dolandırıcı kardeşini arıyordu. Ve daha sonra boğulduğunda -Tanrı onun değerli ruhunu korusun- ailelerinden geriye kalan tek kişi olan Kurt Amca onlara bakmak için "temelli" olarak Çilek Vadisi'ne taşınmıştı. Brook Lynn o sırada on beş, Jessie Kay ise on yedi yaşındaydı ve kendi ihtiyaçlarını karşılayabilecek yaşta olmalarına rağmen yine de yasal bir vasiye ihtiyaçları vardı. Ama Kurt sadece çocuklarla ilgilenecek kadar kalmıştı. hayat sigortası.

Jessie Kay onu biraz iterek tekrar toplamasını sağladı. "Ben o pislik torbası gibi değilim. Sözünü geri al."

"Asla!" Brook Lynn itmeye karşılık verdi. Sadece Jessie Kay'e karşı fiziksel şiddete başvurmuştu.

Kız kardeşi omzuna bir tokat attı.

Brook Lynn kendi tokadını attı. "Saymaya başlayacağım, Jessica Kay."

"Bir," diye alay etti kız kardeşi, onun yöntemlerini herkesten daha iyi biliyordu. "İki, üç." Kelimelerle savaşmayı unutun. Bir çılgınlıkla, Brook Lynn

Jessie Kay'e çarparak ileri fırladı. Şiltenin içine düşüp yere sıçradılar ve orada bir egemenlik mücadelesi içinde yuvarlandılar. Komodine çarptıklarında lamba sallanmaya başladı...devrildi ve paramparça oldu. Onlar güreşmeye devam ederken hasar neredeyse hiç fark edilmedi.

Brook Lynn üste çıkmayı ve kız kardeşinin omuzlarını dizleriyle sabitlemeyi başardı. Kızı kendi yüzüne tokat atmaya zorladı.

"Neden kendine vuruyorsun, Jessie Kay? Huh? Neden? Neden?"

Kız kardeşi sağa sola dönerek darbelerden kaçmaya çalışıyordu.

Güçlü kollar Brook Lynn'in etrafını sararken ılık nefes başının tepesini okşadı ve erkeksi bir koku farkındalığını doyurdu. Jase.

"Bırak beni," diye talep etti. "Hemen şimdi bırak beni."

Tutuşu daha da sıkılaştı. Onu itfaiyeci tarzında omzuna aldı ve odadan dışarı çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

JASON-JASE-HOLLISTER küçük öfke yumağını arka bahçeye taşıdı. Küçük vahşi kedi yolun her adımında onunla mücadele etti ama JASON sanki hak edilmiş bir savaş ödülüymüş gibi ona tutundu. Partinin konukları geniş sırtışırlarla onu izliyor, gösterinin tadını çıkarıyorlardı. Hatta birkaçı onu takip etti, şüphesiz sahnenin nasıl gelişeceğini merak ediyordum.

Onların varlığına içerliyor, hatta burada olmalarından nefret ediyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, iki arkadaşını yakınında tutmayı ve diğer herkesi uzakta tutmayı seviyordu. En iyi günlerinde bile aklı başında değildi ve bugün en iyi günlerinden biri değildi. Uzun zamandır iyi bir gün geçirmemişti.

Arkasında, az önce birlikte uyuduğu fişek bağırdı, "Kız kardeşimi hemen yere bırak, seni aşırı büyümüş Neandertal!"

Eğer Wildcat yatak odasına dalmadan önce Jessie Kay'le yattığına pişman olmasaydı, ona Brook Lynn de derdi, Görünüşe göre şimdi pişman olacaktı. Birkaç hafta önce Strawberry Valley'e taşınmadan önce, cinsel alemine son vermeye karar vermişti. Beck buna beş aylık bir cinsel serüven demişti, ne kadar haklı olduğunu pek fark etmemişti. Bu bir maceraydı. Doğruca cehenneme. Jase zevk bekliyordu, Belki biraz eğlenceliydi ama kadınların yanında rahatlamakta zorlanıyordu ve bu da kötü sekse, büyük suçluluk duygusuna ve daha da kötü anılara yol açıyordu.

Bu gece de aynısı olmuştu, giderek büyüyen listesine bir pişmanlık daha eklenmişti. Odaklanmakta güçlük çekiyor, sinsi bir saldırıya karşı sürekli tetikte bekliyordu.

Dokuz yıllık alışkanlıktan kurtulmak zor olacaktı.

Ayrıca buraya taşınması, hiç sahip olmadığı ama her zaman arzuladığı her şeyi temsil eden bir yerde yeni bir başlangıç olacaktı. Kökler, kalıcılık. Huzur. Geniş açık alanlar ve toplum desteği. Temiz bir Tuvali temiz tutmayı umuyordu, iki kız kardeşi karşı karşıya getirerek mükemmel bir drama fırtınası yaratarak mar değil.

Çok geç.

Tabiri caizse yediği kaba pislemek ve hor görölmüş bir sevgiliyle her şeyi berbat etmek de, bu gece birkaç birayı fazla kaçırmıştı ve Jessie Kay kucağına onu kasabaya düzgün bir şekilde karşılayıp karşılayamayacağını sormuştu ve hepsi bu kadar.

En azından bir daha tekrarlanmayacağını, bir ilişkinin filizlenmeyeceğini açıkça belirtecek kadar akli başındaydı. Özgürlüğünü kazanmıştı. ve bunu korumak için her şeyi yapardı.

Kadınlar zaten hiçbir zaman uzun süre birlikte olmazlardı. Annesi kesinlikle kalmamıştı. Sayısız üvey anne de öyle. Hatta hayatının aşkı bile. Daphne arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.

Verandadaki lambaların ışığı yüzme havuzunun üzerine altın rengi bir parıltı yayarak çıplak yüzmeye karar vermiş olan çifti aydınlattı. On mil yarıçapındaki diğer herkes gibi onlar da kargaşayı duydular; gölgeli bir köşeye kaçtılar.

"Dikkatini ver tatlım," dedi Jase Brook Lynn'e. "Bu ikinci kez öğrenmek isteyeceğin bir ders değil. Odamda öfke nöbeti geçirirsen, ıslanırsın." Jase onu sakinleştirmek umuduyla küçük vahşi kediye derinlere doğru fırlattı.

Jessie Kay koluna vurarak bağırdı, "Aptal! İmplantlarının suyla dolmaması gerekiyor. Onları özel bir yapıştırıcıyla kaplaması gerekiyordu."

Lütfen. "İmplantlar ıslakken her zaman daha iyidir." Bilmesi gerekirdi. Kendi payına düşeni yapmıştı.

"Göğüslerinde değiller, seni moron. Kulaklarında!"

Vay canına. Sessizdeyim, demişti, kelimeler birden anlam kazanmıştı. "Kurşunu gömmek için iyi bir yol," diye mırıldandı.

Brook Lynn çırpınarak yukarı çıktı. Havuzun kenarına kadar yüzdü ve kız kardeşinin yardımıyla dışarı çıktı, sonra saçlarını kulaklarının üzerine topladı. Ona intikamcı bir meleği hatırlatırcasına bakmadan önce.

Doğaçlama smaçın onun çekiciliğini azaltacağını ummuştu.

Boşuna umutlanmıştı.

Erimiş bal rengindeki kusursuz teninden aşağı su damlacıkları süzülüyordu. Giydiği düz beyaz düğmeli ceket ve siyah pantolon vücuduna yapışmış, nefes kesici erotik bir çerçeveyi, bir şekilde bir mil uzunluğunda olan bacakları, mükemmel bir avuç olan göğüsleri... ve sert olan meme uçlarını ortaya çıkarmıştı.

Bu özellikler, kendi başlarına, herhangi bir erkek için tehlikeli olabilirdi. huzur. Ama o mucize vücudu melek yüzüyle eşleştirdiğinizde -Kocaman bebek mavileri ve cennetten gelen hiçbir elçinin sahip olmasına izin verilmemesi gereken kalp şeklinde dudaklar... Neredeyse aşırıya kaçıyordu.

Kahretsin, yanlış kardeşi seçmişim.

Olan olmuştu. Vicdanında bir kırık cam parçası daha. Ruhunda bir örümcek gibi yapışkan bir film bırakacak başka bir anı.

sinekleri yakalamaya kararlı.

"İşitme cihazlarınız ya da her neyse onlar üzgünüm," dedi, "ama odamda kedi kavgalarına izin verilmiyor. Tüm tartışmaları bir sonraki JELL-O Dövüş Gecesi'ne saklamalısınız."

Onun dudaklarını izledi. Gözleri kısıldı, bu onu anladığının bir göstergesiydi.

Gözlerini ondan ayırmadan, "Jessie Kay, arabaya bin. Tekrar saymaya başlamak zorunda kalırsam, pişman olursun."

O akşam ilk kez kız kardeşi onun sözünü dinledi ve sanki ayakları yanıyormuş gibi havalandı.

West ve Beck bir saniye sonra geldi ve olay yerini inceledi: bir olmuş ve muhtemelen üşümüş olan muhteşem kadın, elleri iki yanında yumruk olmuş bir heykel hareketsiz dururken, Jase gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Ne oldu böyle?" Beck bir elini saçlarında gezdirerek sordu.

"Bu onunla benim aramda." Brook Lynn Jase'i işaret etti. "İçeri girin."

"Elin kanıyor." West kaşlarını çattı ve ona doğru uzandı.

"Ben seni ilgilendirmem." Temastan kaçınarak uzaklaştı ve Jase kolundan tutmasaydı havuza geri düşecekti.

Seks kedisi kıvrımlarına rağmen kemiklerinin inceliği onu şaşırtmıştı. Teninin yumuşak ipeği, erimiş baldan daha sıcak sıcaklığı onu daha da şaşırttı. Ne de olsa kız üşümüyordu ve adam onu tuttukça temas daha da elektrikleniyor, yıllarca duygularının etrafına diktiği zırhı bir şekilde kırıyor, ta ki kızın her yerine dokunma arzusuyla neredeyse titreşene kadar... ona sarılmak için...

Yutmak için.

Bu da ne ?

Onu bir sarsıntıyla serbest bıraktı ve aralarındaki mesafeyi açtı. İç zırhı sadece sırtmak ve kıkırdamak için koruduğu bir şey değildi. Hayatta kalmak içindi. Ailesi tarafından terk edilmiş ve bazen de tarafından kötü muamele bir çocuk olarak, duyguların kendisine karşı kullanılabilecek bir zayıflık olduğunu öğrenmişti. Bir kişi ya da nesne için bir şeyler hissetmek, ister iyi ister kötü olsun, ona değer verdiği anlamına geliyordu.

Hiçbir şey hissetme. Hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şeye ihtiyaç duyma. Çoğunlukla bu slogan ona iyi hizmet etmişti. Zırhın kaybolduğu zamanlar oldu, en karanlık

onu tüketen duygular... onu yapmaması gereken şeyleri yapmaya iten. Bela her zaman peşinden gelirdi.

Brook Lynn bileğine baktı, sanki açıklayamadığı bir şey hissetmiş gibi, ona odaklanmadan önce gözleri bir kez kısıldı.

Gitme emrinden sonra kalan Beck ve West'e Jase, "Herkesi içeri alın. Ben onu hallederim."

İkisi onunla kızın arasına baktı ve protesto istediklerini anladı. İkisinde de gerginlik vardı. Ama sonra, gerginlik her zaman ikisinde de tınladı. Onu seviyorlardı ama ona baktıklarında, onu sadece ortak bir geçmişin, birlikte cehenneme yaptıkları bir yolculuğun koyu renkli gözlükleriyle görüyorlardı. Suçlulukları ve utançları her zaman yüzeyin altına yayılıyordu.

Jase'in hayatının en kötü yılları için kendilerini suçluyorlardı, o zamanlar ölse çok daha iyi olurdu. West'in bir zamanlar uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmesinin ve Beck'in hâlâ biriyle bir saatten, kız iyiye belki iki saatten fazla ilişki kurmayı reddetmesinin nedeni buydu. İster kabul etsinler ister etmesinler, Jase'in çektiği acıyı kendilerine de çektirmek istiyorlardı. Bazen hâlâ çektiği gibi.

"Herkesi içeri alın," diye tekrarladı. Bu kasabadaki dedikodu sarmalı kablolu modemden daha hızlı çalışıyordu ve günün konusu olmak gibi bir arzusu yoktu. Mahremiyetini diğer insanların en değerli hazinelerini koruduğu gibi koruyordu. Belki de saklayacak daha çok şeyi olduğu içindir.

Gerçekten de günümüzün dijital dünyasında sır diye bir şey yoktu ve Çilek Vadisi sakinleri onu yakında öğrenecekti. Sadece onu dirgen ve meşalelerle kovalamaya kalkışmamalarını umuyordu.

"Şimdi," diye ekledi.

Bu sefer arkadaşları itaat etti. Ancak arka bahçe temizlendikten sonra onun yanına döndüler.

West, Brook Lynn'e bir havlu uzattı. Brook Lynn fark etmedi, dikkati uzaklarda bir yerdeydi, uzun meşelerin ve çiçek açan manolyaların olduğu yerde

arazi boyunca uzanıyordu. Orman zemini boyunca yetişen yabani çilekler arazinin en sevdiği kısmıydı, canlı kırmızı meyveler

En beyazından çiçekler, güneş ışıltılı sarı merkezleriyle. Mümkün olabileceğini düşündüğü her şeyden daha güzel bir manzara.

"Brook Lynn," dedi ama yine de ona asmadı. İşitme cihazları bozulmuş muydu?

Suçluluk duygusu ona battı.

West omzuna dokundu ve o da . Havluyu fark ettiğinde sessiz bir "Teşekkürler" ile kabul etti.

"Siz de onun dediği gibi içeri girin." Jase başparmağını eve doğru kaldırdı.

West sırtını Brook Lynn'e dayadı ve Jase'e yumuşak bir sesle, "Düşündüğünü sandığım şeyi düşünmediğini söyle bana," dedi.

Neyi? Kızın iyi görüldüğünü ve onun içinde daha da iyi görüneceğini. Kollar mı? Artık çok geçti. Her ihtimale karşı aynı sessizlikle, "Onunla hiçbir şey denemeyeceğim," dedi.

Beck de Brook Lynn'e sırtını döndü. "Jase, onu az önce havuza attın. Kedi dövüşü dışında bir şey yapma şansın çok az. Yapılacak tek şey durumu ustalıklıla idare etmek ve bu da benim uzmanlık alanım."

Beck'in bu narin güzellikle *oynamasına* izin mi verecekti? Jase'in içinden bir öfke damlası yuvarlandı ve onu şaşırttı. Öfkesini hiç arkadaşlarına yöneltmemişti. Geceki aktiviteler kafasını her zamankinden daha fazla karıştırmış olmalıydı.

"Ayrıca," diye ekledi West, "belayı göze alamazsın."

Hayır, karşılayamazdı. Zaten payına düşeni almıştı.

"Ya şerife şikâyetle bulunmaya karar verirse?" Beck'in bakışları acımasızdı.

Panik Jase'in ensesini sızlattı.

"Benim hakkımda ne söylüyorsanız artık kesin. Tamir masrafını hesaplarsanız," dedi Brook Lynn, West ve Beck'i kenara itip Jase'e bakarak, "lamba ve komodinin parasını size geri ödeyeceğim."

Yaptıklarından sonra, *ona* borçlu *olduğunu* mu düşündü? Ve ciddileşti. Sanki onun parasını almasının bir yolu varmış gibi. Kız kardeşiyle olan tartışmasını duymuştu, ikisinin zar zor geçindiğini biliyordu.

"Gidin." Arkadaşlarını kapıya doğru itti. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündükleri için değil ama ona borçlu olduklarını hissettikleri için isteksizce partiye geri döndüler. "İşitme cihazlarını mahvettim, tatlım. Ödeşmeye ne dersiniz?"

Elleri hemen kulaklarına gitti. Saçlarının hala yerinde olduğundan emin olmak için mi, onları saklamak için mi?

Bu bilinçli hareket göğsüne bir şey yaptı. Acıttı. "Yapmasak nasıl olur?" dedi.

"Elinize dikiş atılması gerekebilir" diyerek onu görmezden geldi. Lamba parçalarının neden olduğu kesiklerden iri kıpkırmızı damlalar süzülüyordu.

Çenesi bir çentik daha kalktı. "Ben iyi olacağım."

"En azından sana bir bandaj getireyim."

Dudaklarına baktı, sözlerini çözmek için bir an bekledi ve başını salladı.

"Hayır, teşekkürler."

Çok kibar. Çok mesafeli.

Bu kadar uğraşmaya

değmez.

Özür dilemişti. Ödemeyi teklif etmiş ve hatta doktorculuk oynamasını önermişti. Artık kaçmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. "İster inan ister inanma, ödeştik. Seninle tanışmak güzeldi Brook Lynn. Bunu bir daha asla yapmayalım." Onu ve kız kardeşini hayatının "kurtulması daha iyi" kategorisine koymaya niyetli bir şekilde arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendi ve nedense adam durdu. "Jessie Kay'e karşı niyetin nedir?"

Gözlerini kapattı. *Bu dramaya ihtiyacım yok.* Yavaşça döndü ve "Onu yere yatırdın ve kendini tokatlattın. Cidden umurunda mı?"

"İstiyorum," diye cevap verdi, gözlerinin mavi derinliklerinde ateş çıtırdıyordu.

Yalan söylemek ona göre bir şey değildi. "Hiç niyetim yok. Bu gece tek seferlik bir deneyimdi."

Ateş daha da şiddetlendi. "Yani bu mı? Onunla ve şimdi de onu reddediyor musun?"

"Bu her şeyi , evet." Aslında bir süreliğine tüm kadınlarla bittiğinden oldukça emindi. İşler yoluna girdiğinde ve arkadaşlığa ihtiyaç duyduğunda büyüdüğünde, Daphne'yle iletişime geçmeyi düşünebilirdi. Çocukken yaşadığı bazı dehşetleri, genç bir adamken işlediği günahları zaten biliyordu. Bir yetişkin olarak yaşadığı her şeyi bilmesine de - ürperdi, West ve Beck'le bile bazı şeyleri asla konuşmayacağını ruhunun derinliklerinde fark etti. Daph ile iyi bir şeyler yaşayabilirdi, kalıcı bir şeyler. Onu terk etmek için kendine göre nedenleri vardı ve bunlar iyi nedenlerdi.

Ama *ona* ne sunabilirdi *ki*? Geçmişinin çökmekte olan temelleri üzerine bir gelecek inşa etmek imkânsızdı.

Ve... Brook Lynn'e bakınca, vücudu *Daphne'nin canı cehenneme* diyordu, *Bunu al.* Kız hayat ve canlılıkla yanıyordu ve ona sarılmak ve sıkıca tutmak için dayanılmaz bir dürtü daha yaşadı. Sıcaklık damarlarından akarak derisinin karıncalanmasına neden oldu.

Bu tepki diğerleri kadar gizemli değildi. Altı ay öncesine kadar dokuz yılını kadınsız geçirmişti. Elbette vücudu yakınında olanı istiyordu.

"Jessie Kay de bir insan," dedi. "Onun da duyguları var."

"Benim de öyle. Benim de öyle."

Brook Lynn'in teni en koyu gül rengine büründü, bu değişim şaşırtıcı ve büyüleyiciydi. Rahatsız edici.

"Ayrıca neye da biliyordu," diye ekledi. "Ona yatak odama kadar eşlik etmeden önce bundan emin oldum."

Brook Lynn mantıklı ayakkabılarından birini çıkardı, ama beklediği gibi ona fırlatmak yerine suyu boşalttı. "Bunu sık sık yapar mısın, o zaman?"

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Kadınları baştan çıkar ve terk et."

Güldü; kendini tutamadı. "Tatlım, kız kardeşini sandığın kadar iyi tanımıyor olmalısın. *Bana* asıldı." Daha birkaç hafta önce o da aynısını Beck'e yapmıştı. İkisi de pek karşı koymamış ya da şikâyet etmemişti. "İlk başta ona hayır bile dedim."

"Seni *zorladığını* mı söylüyorsun?"

Bir anda sırtışını kaybetti, karanlık öfke dalgaları zırhını parçalayarak zihnine hücum etti. Elleri yumruk oldu.

Derin bir nefes aldı. *Hiçbir şey hissetme. Hiçbir şey istemedi. Hiçbir şeye ihtiyacı yok.*

Düz bir ses tonuyla, "Hayır. İstiyordum. Ve şimdi, bu konuşma bitmiştir."

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce döndü -zaten çok fazla pişmanlık duydu- ve bir kez daha uzaklaşmaya başladı.

Bir kez daha "Bekle" diye seslendi.

Adamın ciddi bir sorunu olmalıydı çünkü yüzünü ona dönerek "Ne?" diye sordu.

Sanki korkmuş gibi geri adım attı. "Ne?"

diye sordu daha nazikçe.

"Odanıza verdiğim zarar için gerçekten özür dilerim." Yüz hatları yumuşadı, onu en kışkırtıcı şekilde savunmasız gösterdi ve sahip olduğunu bilmediği koruyucu içgüdüleri uyandırdı. "Yaptığım şeyin bedelini ödeyeceğim. kırıldı."

Dürüstlüğü gördüğünde tanır ve ona büyük saygı gösterirdi.

Pek çok insan için kelimeler sadece giden bir araçtı. Onun içinse kelimeler bir bağdı. Jase bu kızın doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına engel olamazdı.

"Size bir fatura gönderirim," dedi, iki bin dolardan fazla harcadığı eşyalar için ondan yirmi dolardan talep etmeyeceğine karar vererek.

"Teşekkür ederim."

"İşitme cihazlarının hasarını da ben ödeyeceğim." Nedenini merak etti ilk etapta onlara sahipti. Hayatı boyunca sağırılık çekmiş miydi? "Hayır."

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "aştım, içeri daldım Jessie Kay ve seninle uğraşmak ve sonra da odanızda kavga çıkarmak. Beni havuza attığın için seni suçlamıyorum," diye itiraf ederek onu şaşırttı. "Hiçbir şeyin bedelini ödemene vicdanım el vermiyor."

Yüzünü mükemmel bir şekilde görebildiğinden emin oldu. Hiçbir şey istemiyordu. yanlış anlaşılmalara. "Ödemeyi reddetmenin sana hiçbir faydası olmayacak, tatlım."

Uzun bir süre sessiz bir şekilde ona baktı, sonra kendi kararlılığını fark etti ve yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Peki," dedi. "Kimin daha fazla borcu varsa, diğerinin borcunu düşer ve kalanını öder."

"Anlaştık. Ve şimdi..." Evin arka kapısını işaret etti.

"Kovuldun mu?" *Mırıldanarak* adamın etrafından dolaştı ama eve doğru gitmedi. Yan kapıdan bahçeye çıktı. Adam, kadının aracına güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için onu belli bir mesafeden takip etti.

Sokağa çıkmaya uygun olmayan bir külüstüre tırmandı.

"İyi misin?" diye sordu kız kardeşi. "Jase ne dedi-"

Jessie Kay'in sesi Brook Lynn'in kapısının çarpmasıyla kesildi. Motor tekleyerek canlanır ve farlar yanıp sönerken Jase eve döndü.

West ve Beck onu yatak odasında bekliyorlardı, onlardan kaçamayacağını biliyorlardı.

Beck yatağa uzanmış, televizyonda kanalları çeviriyordu. West onun yanına oturmuş, patlamış mısır parçalarını havaya savuruyor ve ağzıyla yakalıyordu.

"Kendi partinden mi saklanıyorsun?" Jase sordu.

İkisi de ona baktı.

"Ben insanların kendi alanına girmesinden hoşlanmayan huysuz bir ihtiyarım - onlarla işim bittikten sonra." West ona birkaç parça patlamış mısır fırlattı ve ıskaladı. "Şu anda onlarla işim bitti."

"Yaşlı mı?" Jase kaşlarını kaldırdı. "Yirmi sekiz yaşındayız."

"*Fiziksel olarak* yirmi sekiz. Ama ruhlarımız? Onlar topraktan daha yaşlı."

Beck son avuç dolusu çekirdeği aldı ve ağzına tıktı.

"İnsanların alanıma girmesine aldırımıyorum ama şu anda taze kadın etimiz kalmadı ve biliyorsun ki asla ikinci kez yemek için geri dönmem."

Jase sinirlenerek, "O zaman neden herkesi davet ettin?" diye sordu.

Beklentiyle ona baktılar. Her zamankinden daha ihtiyatlı.

"Belki de kullanabileceğinizi düşündük," dedi West, ses tonunda duygu yoğunluğu vardı.

Beck, "Ne istersen alırsın," dedi. "Soru sormak yok."

Kaybettiği her şeyi telafi etmeye çalışıyorlardı. Onları teselli edebilmeyi, güvenlerini tazeleyebilmeyi diledi ama kendisini bile hiçbir zaman teselli edememiş ya da güven verememişti. "İçin " dedi, "beni mutlu etmenin yolu bir parti değil. Etrafımın kalabalık olmasındansa yalnız olmayı tercih ederim. yabancılar."

West'ten daha fazla suçluluk, Beck'ten üzüntü. Jase'den pişmanlık.

"Buraya taşınmak istedim," dedi. ". Bu kadar yeter." Altı

Aylar önce, ikisinden kendisine yaşayacak yeni bir yer bulmalarını istemişti. Şehir sınırları dışında, kalabalığın daha az olduğu ve temponun daha yavaş olduğu bir yer.

West'in burada bağlantıları vardı ve anlattıkları Jase'i büyülemişti. Ağaçlar, tepeler, kilometrelerce uzaktaki en yakın komşular. Kısa bir süre sonra izole edilmiş aile malikanesi malikanesi dendiğini duymuştu- hacizle karşı karşıya kaldığında, ikisi de onun kendi başına taşınmasına izin vermek istemeyerek tüm hayatlarını kökünden değiştirmişlerdi. Doğru, malikânenin biraz bakıma ihtiyacı vardı ama bu

Jase'in mükemmel olduğu ve yapmaktan gerçekten zevk aldığı bir şeydi.

Beck bir golf sahasının yanında, West ise Oklahoma City şehir merkezindeki lüks ofis süitlerinin bir odada yaşıyordu. Her iki ev de bir tür bilgisayar programı yaratıp sattıktan ve büyük bir başarı elde ettikten kısa bir süre sonra satın alınmıştı ve çok daha fazla para kazandıklarında, Jase için büyük bir yatırım yaptıklarında bile daha büyüğünü ve daha iyisini almamışlardı. Değişim iki adam için de hiç kolay olmamıştı. Jase bunu çok iyi biliyordu, kendisi de değişimden nefret ederdi ama ikisi de onun için buraya taşınmaya razı olmuştu.

Ayrıca, onlarsız geçen tüyler ürpertici dokuz yıl boyunca hayatta kalabilecekmış ya da şu anda herhangi bir hayatı olacakmış gibi değildi.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Çiftin dikkatini dağıtacak herhangi bir şey.

West gülümsedi. "Bakıcıların, rehberlik etmek ve yetiştirmek için sorunlu ergen çocuklar talep etmelerinin üçümüzün güçlerimizi birleştirmesine yol açacağını bilmiyorlardı."

Beck homurdandı. "Annenin neydi? - sosyal hizmet uzmanıma dünyayı yok etmek için gerçek bir Ölüm Yıldızı inşa edebileceğimizi söylediğine inanıyorum."

Sekiz yaşındaydılar ve Jase'in ailesiyle yaşadığı on ay boyunca Çocuklar hayatının en iyi zamanlarıydı, aralarında kopmaz bir bağ oluşmuştu. Sistem onları ayırdıktan sonra bile irtibatlarını hiç koparmamışlardı. Zaman zaman aynı okula gitmişler ya da aynı mahallede yaşamışlardı ama on altı yaşında, ufak tefek işlerden kazandıkları parayı bir araya getirebildiklerinde bir araba almışlardı ve hepsi bu kadar. Dünyaya karşı üçü birlikteydiler. Hâlâ da öyle.

Bu adamlar Jase'in dünyada güvendiği tek insanlardı. Güvenebileceği tek insanlar. Onlar onun ailesiydi.

"Hey. Bu anımsama da neyin nesi?" diye sordu West. "Belli bir kızdan bahsetmekten kaçınmaya çalışıyor olamazsın... Brook Lynn Dillon?"

Jase gözlerini devirdi, vücudu özlemle hızlanırken bile...?

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Beck, sırtı geniş ve saygısızdı. "Kaçınmayı umuyordu."

"Dedikodu festivali mi istiyorsun? Neden tırnaklarımızı boyayıp birbirimize sırt masajı yapmıyoruz?" Jase sordu.

"Evet," diye cevap verdi ikisi .

Beck, "Pembe cila benimdir," diye ekledi.

"Hiç adil değil." West asar gibi yaptı. "Ben pembe istemiştim." "*Hiç* de gülünç ve çocukça değilsiniz."

"Ama yine de bizi seviyorsun," dedi Beck.

O yaptı ve onu sevdiler. "West, git herkesi evden kov. Ve eğer çarşafarımda patlamış mısır kırıntısı bırakırsan, kanın yakında onlara katılacak. Beck, kışını kaldırıp mutfağa git ve meşhur sabah spesiyalini pişir. Açlıktan ölüyorum."

". West odadan uçarak çıktı.

"Yapabilirim." Beck yanından geçerken sırtıttı, hatta Jase'in omzunu sıvazlamak için durakladı. "Daha sabah olmadı ama fena kazıklandın, değil mi?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Smaç "tan İKİ HAFTA SONRA, Brook Lynn'in hayatının durumu sıçramalar ve sınırlarla gelişti. Ne ? Bir çukurun dibindeyken, yukarıdan başka gidecek yeriniz yoktu.

Bir şekilde daha derine inmeyi başarmıştı.

Jessie Kay'i partiden eve getirdikten sonra, implantlar temelde kısa devre yapmış, büyük baş ağrılarına, kontrol edilemeyen baş dönmesi ve aşırı mide bulantısı. Hemen ertesi gün binlerce dolarlık tıbbi fatura biriktiren bir ameliyatla bu cihazları değiştirmek zorunda kalmıştı. Sigorta, cihazların hala deneysel olduğunu gerekçe göstererek ödeme yapmayı reddetmişti. Saçma bir bahane. Ama Jase henüz onunla iletişime geçmemişti. Tanrıya şükür kendi payına düşeni ödemekte ısrar etmişti ve kadının paraya çok ihtiyacı vardı.

Yeni implantların iyileşmesi ve kanallara düzgün bir şekilde takılması için üç gün tam yatak istirahati gerekiyordu. Üç gün maaşsız. Jessie Kay iyileşir iyileşmez kim bilir nereye gitmiş, Jase'in reddinden sonra onu teselli edecek bir erkek aramaya başlamıştı. Ondan sonraki iki gün boyunca Brook Lynn çift vardiya çalışmak zorunda kalmıştı.

Jessie Kay geri dönmüş, ancak tekrar yola çıkıp dün gece geri gelmişti. Brook Lynn şimdi kız kardeşinin cep telefonunu arayıp ona evde kalmasını ve yarın için dinlenmesini söylemek istiyordu ama doğrudan bağlandı. Lanet olsun! Kız yine eğlenceye gitmişti, değil mi?

Ahh! Kız kardeşi bazen ona çarkın içindeki bir fareyi hatırlatıyordu, dönüyor, dönüyor ama hiçbir yere gitmiyordu. Elbette aynı şey kendisi için de söylenebilirdi, iç çekerek fark etti, sadece farklı bir şekilde. Jessie Kay erkekleri kovalıyordu. Brook Lynn Jessie Kay'i kovaladı.

Belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti.

Belki de mi? Bu neden bir soruydu ki?

Kapanış için Two Farms'ı temizlemeye başladığında, Kenna'yla birkaç hafta önce oluşturdıkları "eğlence listesi "ni düşündü. Eğlence, ikisinin de daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Aktivite listesinin hayatlarını renklendirmesi gerekiyordu. Planları neydi? Ben & Jerry's her çeşidini denemek, vücudu rastgele bir sayıya **sakladığım** metin. Bir günlüğüne Sindirella olun ve gerçek bir Yengeç Burger yiyin. Dövme yaptırmak, birinin evini TP yapmak,

Sherlock ve Watson ile bir davayı çözün. Bir çocuğa çıkma teklif et. Birinin yüzüne içki fırlatmak, Windex şişesinden mavi Gatorade yudumlamak. Tüm kıyafetleriyle bir su atlayın. Birini gözetleyin. Ve bütün bir gün boyunca sahte bir aksanla konuşun.

Sonuncusu Brook Lynn'in yaptığı tek şeydi. Bu arada, aşırı başarılı Kenna *her şeyi* yapmıştı. Dane onun listedeki her maddeyi işaretlemesini sağlamayı kendine görev edinmişti.

Brook Lynn'in diğerlerine ayıracak zamanı yoktu. Ya da, dürüst olmak gerekirse, eğilimi. Ama... belki de hevesizliğine rağmen başlaması gerekiyordu. Sadece bir şey seç ve git, git, . Mesela bir çocuğa çıkma teklif etmek... hatta birini baştan çıkarmak.

Aklından Jase'in bir görüntüsü geçti. Yatak odasına girmeden dakikalar önce nasıl görünüyor olabilirdi. Çıplak, sırtüstü yatmış ve kaya gibi sertti.

Hayır! Hayır! Oh, hayır. Jase? Geri çekildi... titrerken bile. Adam kız kardeşini kullanıp atmıştı, Brook Lynn'i de kullanıp atacağından hiç şüphesi yoktu. Eğer onu isteseydi bile. Peki, ona çıkma mı teklif edecekti? Hayır, hayır. Asla. Adam

Annesinin ölümünden beri sahip olmadığı şeyi, yani güvenliği ona verecekti.

İyi bir geliri olan ve Jessie Kay'le yatmadan, onunla flört etmeden ya da duygularını incitmeden onunla çıkmak için gereken sonsuz sabra sahip iyi bir adamla uzun vadeli bir bağlılık tam da aradığım şey gibi görünüyordu.

Ulaşılabilir. Kesinlikle.

Strawberry Valley'de yaşaması, yirmi yaşın üzerinde ama kırk yaşın altında olması ve en az bir yıldır düzenli bir işte çalışıyor olması gerekiyordu. İstikrarlı, güvenilir ve hiçbir şekilde tamirci olmamalıydı. Kasabadaki tüm uygun erkekler arasında geriye.

Şaşırtıcı bir şekilde birkaç tane fazla. Oyun alanını daraltmak için, Jessie Kay ile sıfır geçmiş olabileceğine karar verdi. Vay, vay. Geriye sadece bir isim kalmıştı. Brad Lintz, Lintz Otomotiv'in süper tatlı sahibi. Annesine, kız kardeşlerine, bir teyzesine, bir avuç yeğenine, doğum günü olan herkese hediye almak için sık sık Rhinestone Cowgirl'e gelir ve her zaman Brook Lynn'i güldürecek bir şeyler söylerdi. Bir ya da iki kez Brook Lynn onun kendisine çıkma teklif etmek istediğinden bile şüphelenmişti.

Brook Lynn... o kolyeyi tekrar gösterme şerefini bahşeder misin?

Büyük kız külotunu giyip gerçekten ilk hamleyi yapabilir miydi? Daha önce hiç olmamıştı. Bir yanı her zaman en ufak bir saldırganlık belirtisinin adamın Jessie Kay'in yaptığı kadar azıyla yetineceğini düşünmesine yol açacağından korkmuştu: tek bir cinsel zevk gecesi. Ve taş at. Kız kardeşini anlıyordu. Herkesin düşündüğünün aksine, Jessie Kay için seks anlamsız, steril bir işlem değildi. Jessie Kay için seks Kısa bir süreliğine de olsa arzuladığı kabulü ve şefkati bulmak. Bu özlem, ne zaman bir erkekle yatakta uyansa, ondan daha fazlasını beklese ve erkek ona çok hızlı hareket ederek büyük bir günah işlemiş gibi hissettirse artıyordu. Onunla yattıktan sonra çok hızlı.

Ertesi gün hiçbir erkek onun yatak odasında ağladığını duymamış.

Brook Lynn de sık sık bir anlık rahatlığın hiç rahatlık olmamasından daha iyi olup olmadığını merak ederdi. Ama sonra, bugün iyi hissettiren şeyi yapmanın genellikle yarın pişmanlıklara yol açtığını hatırlardı.

Tabii ki, yelpazenin diğer ucunda, bugün onu korkutan şeyi yapmak genellikle yarın mutluluğa yol açtı. Yani... Evet. Hayatını iyileştirme ve sonunda eğlenme şansı için büyük kız külotunu giyebilirdi.

Yarın RC'deki vardiyasından sonra doktoruna gidecek, her ihtimale karşı doğum kontrolü yaptıracak ve sonra Brad'in dükkânına gidecekti. Midesi şimdiden gerginlikten binlerce küçük düğüme dönüşmeye başlamıştı.

"Ofisim, Brook Lynn." Patronunun sesi boş restoranda yankılanarak onu düşüncelerinden uyandırdı. "Şimdi."

Bay Calbert'in sesi her zamankinden daha huysuz . Ona bağırıp çağırarak mıydı? Jessie Kay'in yokluğu mu, Brook Lynn'in kırdığı tabaklar mı, berbat ettiği siparişler mi, yoksa üçü birden mi? Evet, muhtemelen . Midesindeki düğümler sıkılaştı. Ama en azından yeni implantlar işlerini yapıyor, etrafındaki sesleri dengeliyor ve bazı nüansları ayırt etmesini sağlıyordu.

"," diye . Dolabından çantasını almak için dinlenme odasına doğru yürüdü.

Kalbi küt küt atarak Bay Calbert'in ofisine girdi. Adam odasındaydı. Ellili yaşlarının ortalarında, seyrelmiş saçları, bileği kadar kalın gözlükleri ve servis ettiği yiyecekleri tatmaktan zevk aldığını gösteren bir yapısı vardı.

Ofisi küçüktü, dosya dolapları ve alana göre çok büyük bir masayla tıka basa doluydu. Çoktan oturmuş, sabırsızlıkla tırnaklarını yiyordu. Kadın karşısındaki sandalyeye oturduğunda, adam doğrudan konuya girdi.

"Kız kardeşin gelmedi. Yine."

"Biliyorum. Ve özür dilerim." Brook Lynn bu sabah Jessie Kay'i gördüğünde, bir tuvaletin üzerine eğilmiş, çok fazla içtiği için bağırsaklarını kusuyor, rimeli parlak kırmızı yanaklarından aşağı akıyordu.

İş için iyi olacak mısın? Brook Lynn sormuştu.

Ben de orada olacağım. Tanrım! Ben tam bir sürtük değilim.

Bay Calbert kağıtları karıştırarak, "Neden bu kıza katlanıyorsun?" diye sordu.

Çünkü Jessie Kay, Kurt Amca çekip gittikten sonra Brook Lynn'in karnını doyurmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Çünkü her şeylerini kaybettiklerinde Brook Lynn'i teselli etmişti. Çünkü kız kardeşi ondan geriye kalan tek şeydi.

"Bunun konuşmamızla bir ilgisi yok," dedi çenesini kaldırarak.

"Aslında bunun konuşmamızla çok ilgisi var." Dirseklerini masaya dayadı ve alnını avuçlarının arasına aldı. Bu pek hayra alamet değildi. "Bak. Senden hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Bence sen kötü sorunları olan iyi bir kızsın ve bunu bu kadar zorlaştıran da bu, ama bu bir iş ve yapılması gerekiyor."

İçini bir korku kapladı, boğmaya niyetli bir boa gibi. Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordu ve şiddetle başını salladı. "Bunu yapmayın Bay Calbert. Lütfen. Paraya ihtiyacım var."

Başını kaldırdı, ela gözleri kasvetliydi. "Özür dilerim Brook Lynn. Aileni severdim. İyi insanlardı ve onlara saygı duyuyordum ama artık sana güvenemem. Bu kadar çok çalışmak için çok yorgunsun ama çalışma saatlerini azaltamıyorum çünkü bana hep daha fazlası için yalvarıyorsun. Eşyaları kırıyorsun-"

"Ben ödeyeceğim."

"-ve bir sürü siparişi yanlış alıyorsun."

"Herkesten özür diledim."

"Bay Crawford'un salatasına kruton yerine yer fıstığı koydunuz ve alerjik reaksiyon gösterdi. Tıbbi faturasını ve ruhsal ızdırabını ödemek zorundayım!"

"Bu hatayı herkes yapabilirdi." Ama tamam, pekâlâ. Evet, fazladan çalıştığı saatler ve üstlendiği görevler aklını başından almıştı. "En azından artık Bay Crawford EpiPen'inin düzgün çalıştığını biliyor," diye denedi.

Bay Calbert başını salladı. "Personelime güvenebilmem gerekiyor." "Ama-"

"Sana ya da kız kardeşine güvenemem. Sen ve Jessie Kay kovuldunuz, Brook Lynn. Derhal geçerli olmak üzere."

* * *

JASE akşamki üçüncü birasını henüz bitirmişti ve bunun sonuncusu olmayacağını biliyordu. Boğulması gereken ciddi karanlık duyguları vardı ve onları boğacaktı. Başaramazsa arabasına atlayıp *onu* görmek için şehre inecekti.

Varlığının yeni belası, Bayan Brook Lynn Dillon. Daphne'den beri bir kadına bu kadar takıntılı olmamıştı.

Daphne. Evet. Onu düşünecekti. Brook Lynn'in aksine, onu düşünmek onu gerçekten yumuşatıyordu.

Aklının Daphne'yle tanıştıkları geceye kaymasına izin verdi. İkisi de on altı yaşındaydı ve adam araba tamir edip yıkayarak para kazanırken, Daphne bir fast-food restoranında çalışıyordu. Adam bir dürüm almaya gitmiş ve kızın telefon numarasını alıp çıkmıştı. Sonraki iki yılı birlikte, ayrılmaz bir şekilde geçirmişler ve birlikte bir daire kiralamak için para biriktirmişlerdi.

Geleceği temsil ediyordu. İstikrarı. Ve birlikte yaşadığı koruyucu ailelerin çoğunun aksine, onun kalıcı olmasını istemişti.

"Bira ister misin?" Beck West'e sordu.

Mabetleri olan oyun odasında toplanmışlardı. Beck ve Jase bilardo oynuyor, West ise onları izliyordu. Ya da daha doğrusu bir şeyler ; adam son yarım saattir kafasının içinde kaybolmuştu.

West sonunda, "Hayır," diye yanıtladı ve Beck rahat bir nefes aldı.

Jase tüm bu alışverişi kaşlarını çatarak izledi. Beck son zamanlarda West'in ayık kalma konusundaki kararlılığını giderek daha fazla test ediyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu. Ama sonra, ikisinin hakkında hiçbir şey bilmediği bir geçmiş vardı. Onsuz geçen onca yılın anıları.

Kendini bu konuda iyi olduğuna ikna etmekte hiç sorun yaşamamıştı - ta ki böyle anlara kadar.

"Sen alkolik değilsin West," diye Jase.

West, "Ama ben iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısıyım," dedi. "Alkol benim geçiş kapım."

West ilk kez dokuz yıl önce kafayı bulmuş ve sonraki üç yıl boyunca da kafası hep iyi kalmıştı.

Koyu renk gözleri asık... perili, arkadaşı itiraf etti, "bile hissetmiyordum... ta ki yakın zamana kadar."

"Ne değişti?" Jase sordu. "Başka ne değişti? Yılın zamanı."

Ampul. Tessa'nın ölüm yıldönümü yaklaşıyor.

Tessa, West'in ilk ve tek kız arkadaşıydı. İkili, Jase'in West ve Beck'le ilk karşılaşmasından sadece birkaç gün sonra tanışmıştı. Tessa sokağın aşağısında oturuyordu ve Jase ile Beck onu bir kız kardeş gibi sevmeye başlarken, West... Tessa'yı içten içe, umutsuzca sevmeye başlamıştı. İkili birbirlerini tamamlayan bütünler olmaktan ziyade birbirlerine bağımlı yarımalar olmuşlardı ve West onun kaybindan sonra bir daha asla toparlanamamıştı.

Sonum asla öyle olmayacak.

Brook Lynn'in görüntüsü kafasının içinde dolaşarak onunla alay ediyordu. Masanın kenarını kavradı, neredeyse tahtayı kırıyordu.

Tessa, tam zamanlı garsonluk yapmak ve annesinin faturalarını ödemesine yardımcı olmak için lise son sınıfta okulu bırakmıştı. Daha sonra GED sınavını geçmişti.

Beleşçi annesi kutlama yapacak kadar önemsememişti, bu yüzden West ona bir parti vereceğine söz vermişti. Onun yerine kafayı bulmuştu. Hep birlikte yaşadıkları daireden üzgün bir gülümsemeyle ayrılmış ve bunun önemli olmadığını söylemişti. Ama daha sonra Beck onu arabayla uzaklaşırken ağlarken gördüğünü itiraf etti.

O gece, arabasıyla bir elektrik direğine çarpmıştı. Tatlı, güzel Tessa on dokuz yaşında ölmüştü.

"Anladım. Tessa'nın ölüm yıldönümüne üç ay var," dedi Jase. Beck'in ona anlattığı bazı hikâyelere göre West gittikçe daha da kötüleşiyor, içiyor, müşterilerini ekiyor, hatta kavga çıkarıyordu. Kısa bir süre sonra bir kadın seçmiş, onu sevgi ve hediye yağmuruna tutmuş ve tam iki ay sonra ilişkilerini bitirmiş, sanki Tessa'nın isteyeceği şey olduğu için mutluluğa bir şans vermek istiyormuş ama bir tadımdan fazlasını hak etmediğini düşünüyormuş gibi.

"Evet," diye cevap verdi West, başı öne eğik, "bu sefer iyi olacağım. Olacağım. Sahip olduğum bir zayıflık yüzünden senin yapabileceklerini kısıtlamayacağım." "Akıllı bir adam için gerçekten aptal olabiliyorsun."

Jase onu kolundan tutup ve ona dik baktı. "yardım ediyoruz. Her gün. Her saat. Her dakika. Seni rahatsız eden bir şeyle ilgilenmek isteyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Şimdiden çok şey kaybettin."

Evet. İkisinin de bildiğinden daha fazla. Jase, birlikte yaşadıkları yıllar boyunca maruz kaldığı -ve işlediği- zulümlerden sadece birkaçını paylaşmıştı. Ayrılık. Onları düşünmeye bile zor dayanıyordu. "Sen de öyle," dedi. "MIT'de bir burs ve hemen ardından Tessa."

Dünyanın sunabileceği en kötü şeylere tanıklık etmiş olan kara gözlerde acı parladı.

"Altı yıldır temizsin," dedi Jase. "Bu süre zarfında, anlamıyormuş gibi yapmayacağım farklı bilgisayar programları ve oyunlar yarattın ve sattın ve bizim için kârları yatırarak bizi hayal ettiğimizden daha zengin yaptın. Kendini biraz rahat bırak."

West, "Bu bakarsak, ben oldukça harikayım," dedi ve gülümsediğini belli etti.

Beck göğsünü bir goril gibi yumruklayarak, "Benim için yakın bir ikinci olsa da," dedi.

Jase ikisini de kafalarının arkasından vuramadan kapı çaldı.

Herkes korkunun farklı varyasyonlarını sergiledi.

West, "Bahse girerim Beck'in kadınlarından biridir, saniye istemeye geliyordur," dedi. Beck atışını hizaladı. "Çok yazık. Şekerci dükkânı şu anda kapalı."

West . "Keşke bakım için kapalı kalsaydı. Bu kadınlar programımı altüst ediyor."

Jase, West'in zaman yönetimi ve program oluşturma becerilerinin yıllar geçtikçe daha da keskinleştiğini fark etmişti ama o rahatlamak ve spontane davranmak için elinden geleni yapmıştı. Gerçekte, her zaman bir rejime göre yaşamış, her dakikasının planlı olmasını tercih etmişti.

Duvarlardan bir zil sesi daha yankılandı. "Herkes aynı anda kapıya koşmasın," dedi Jase.

Beck West'e baktı. "Bana bir iyilik yap ve ondan kurtul." ", ama bana borçlu olacaksın." West odadan çıktı.

"Sanki bu yeni bir şeymiş gibi," diye seslendi Beck. Eğlenen havası göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Jase'e endişe dolu bir bakış fırlattı. "Bunu atlatacak ama zor olacak. Burada olmana sevindim. Son birkaç yıldır onunla yalnız kalmak zordu."

"Yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım."

"Ona burada olduğunu hatırlatmaya devam et." Jase sekiz numaralı topu en sağdaki cebe sokmak için pozisyon aldığı anda Beck vites değiştirerek bir şaka başlattı. "Yani, bir melek kötülük yuvasına girdi."

Melek kelimesi ona yine Brook Lynn'i düşündürdü ve vücudunun bazı bölgeleri temas için ağrımaya başladı. Onunla tanıştığından beri her gün, ödemeye o kadar kararlı olduğu faturayı ona vermek için kasabaya gitmiş ve mahvettiği implantlar için ona tazminat ödeyecek.

Eğer dürüst olsaydı, borçlarını kapatmanın sık sık yaptığı seyahatlerle pek ilgisi olmazdı.

Onunla konuşmak, tüm inatçılığını ve dikenli öfkesini kırmak ve onu gülümsetmek için ne gerektiğini öğrenmek istemişti. Hatırladığı kadar güzel olmadığını ya da o kadar yumuşak ve sıcak olmadığını kanıtlamak için. Ama onu her gördüğünde, *daha* güzel ve muhtemelen daha yumuşak ve sıcak olduğunu fark etmişti.

Pazartesiden cumartesiye bir kuyumcudaki çalışıyordu ve solgun saçlarını başının tepesinde karmaşık bir şekilde düğümlüyordu, şakaklarındaki kalın bukleler zarif yüzünü çerçevelemek için aşağıya doğru iniyordu, kulaklarını kapattığından emindi. Genellikle gözlerinin üzerinde bir çift ve elinde küçük bir kargaburun olurdu. Bir keresinde, ellerinde ve tulumunda yağ lekeleri olan bir adama yardım ederken, elleriyle konuşmuş ve adamın söylediklerine mutlulukla gülmüştü.

Jase o zaman anlamadığı ve şimdi de anlamadığı bir öfke dalgası yaşamış ve Brook Lynn onu fark edemedi oradan ayrılmıştı.

Ama tekrar tekrar geri dönmüştü.

Çoğu akşam Two Farms'ta çalışırdı ve genellikle en son o çıktığı için arabasına kadar tek başına yürümek zorunda kalırdı. Herkes saklanabilirdi. gölgelerde, dışarı atlamak ve bir yakala ve bıçakla gerçekleştirmek. Ya da daha kötüsünü. Ve tamam, evet, biber gazı gibi görünen bir şey taşıdığı için puan aldı ama çevresine dikkat etmediği için daha da fazlasını kaybetti. Disney prensesi gibiydi, adeta dans ediyor ve "Silahsızlandırılmaya ve gasp edilmeye çok hazırım!" diye şarkı söylüyordu.

Küçük kasabalarda bile suç işlendiğinin farkında değil miydi?

olarak: takipten ceza alabilir. Birden fazla bira içmesinin ve bu gece evin içinde kalmak istemesinin nedeni buydu. Kimse için yasal bir savaşı göze alamazdı.

Topu yere bıraktı ve Beck'e sırtıttı. "Bana şakanın anlatacak mısın?"

"Şaka değil. Bir gerçek." Arkadaşı çenesini eğerek girişi işaret ve kaşlarını oynattı.

Jase baktı ve evet, aynı . Bir melek kötülük girmişti. West'in yanında Brook Lynn Dillon duruyordu.

Ürkütücü derecede güzel. Ve tamamen yasak.

Ona dokunma, ona sarılma dürtüsü her yanını yeniden bombardımana tuttu ve buna karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Hiçbir şey hissetme. Hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.

"Hey, Brook Lynn," diye Beck. "Bugün çok iyi görünüyorsun, bunun tek bir anlamı olabilir. Bana çıkma teklif etmeye geldin. Bugün senin şanslı günün, güzelim. Kabul ediyorum."

Jase arkadaşının koluna vurdu ve daha iyi düşünemedi, "Onunla flört etme," diye mırıldandı.

Beck ona kaşlarını çatı. "Kim flört ediyordu? Ben ruhumu ortaya koyuyordum."

Brook Lynn'in gözlerinin ağlamış gibi şiş ve kırmızı olduğunu fark ettiğinde konuşmanın bir önemi kalmadı. Alt dudağında bir kesik vardı, sanki çaresizlik içinde biraz fazla çiğnemiş gibiydi.

Istakasını yere attı. Eğer biri ona zarar verdiyse-

Mesafeyi kapatırken elleri iki yanında yumruk oldu.

Bakışları ona takıldı ve genişledi. Yutkunarak ondan bir adım . "Jessie Kay'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Onu korkutmuş muydu?

"Hayır," dedi, ses tonunu yumuşatmaya dikkat ederek. "Onu görmedim ya da konuşmadım."

Omuzları yenilgiyle çökmüştü ve eğer yanılmıyorsa büyük bir yorgunluk . Çok fazla çalışıyordu, birkaç saatten fazla her gece saatlerce uyuyordu. Onun metanetine hayranlık duysa da, kendini bu kadar zorlayan birini nadiren görmüş olsa da, sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Yakında yıkılacaktı. Eğer henüz yıkılmadıysa.

"İyi misin?" diye sordu. "Kulakların nasıl?"

Çenesi titreyerek, "Daha iyiler. Duyabiliyorum." Bir saniye sonra titreme durdu ve kararlılık gözlerini kararttı. İnatçı tarafı devreye girdi. "Bu arada, senden hiç haber almadım, bu yüzden parayı düşmesi gerektiğini bilmiyordum. Sadece sana ne kadar borcum olduğunu tahmin ettim." Elini uzattı. Avucunda üç tane yüz dolarlık banknot duruyordu.

Sanki az önce nükleer atık önermiş gibi geri sıçradı ve bu kadar az şey için ne zaman biriktirmesi gerektiğini merak etti. "Tabii ki hayır. Bu çok fazla." Tek bir kuruşun bile çok fazla olduğuna karar verdi. "Lamba çirkindi, bu yüzden bana bir iyilik yaptın. Ondan kurtulduğum için sana ödeme yapmalıyım. Komodinde de bir çatlak var, başka bir şey yok. Önemli bir şey değil."

Brook Lynn parayı çantasına yerleştirirken rahat bir nefes aldı. "Eğer eminseniz..."

"Öyleyim. Şimdi, implantlar için size ne kadar borçluyum?" diye sordu.

Bir ayağından diğerine geçti. "Onlar... ucuz değillerdi." "Sorun değil."

"İki bin dolardan fazla, hiç de ucuz değil." Skandala uğramış gibi miktarı fısıldadı. "Eğer mobilyalarınız da benzer bir fiyata mal olsaydı-"

"Hayır." Gözünü kırpmadı. "Parayı yarın Rhinestone Cowgirl'e götüreceğim. Tam miktarı."

Şaşırmış görünüyordu. "Nerede çalıştığımı biliyor musun? Boş . Herkes biliyor. Ben... Bu kadar çok şeyi kabul edemem... Ben-"

"Sadece teşekkür et ve bizi tartışma zahmetinden kurtar. Kazanamayacaksın."

Yaklaşmakta olan bir ağrıyı önlemek için şakaklarını ovuşturdu.

"Teşekkür ." Daha iyi.

"Ve şimdi," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Sanırım söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı."

Kendisinden ve ona olan zaafından nefret ediyordu ama ondan ayrılmaya da hazır değildi, her ne kadar bir şeye tutunmaya çalışmaması gerektiğini bilse de. Ne kadar uzun süre sahip olursanız, elinizden alındığında o kadar acı verirdi - ve *her zaman elinizden* alınırdı. "Seni geçireyim."

"Gerek yok," dedi topuklarının üzerinde dönerek. "Kendi başıma iyi olacağım." "Tamam ya da değil, yine de seni dışarı çıkaracağım." O, bu adam gibi olmayacaktı.

ve onu kendi başına bıraktı.

Kesinlikle implantları tamir ettirmişti. Dudaklarını okumadan, hazır bir cevabı vardı. "Amacınız arabama ulaşmamı sağlamaksa, beni camdan izlemekten çekinmeyin. Kadınların senden uzaklaşması hoşuna gidiyor, değil mi?" Kadın kapı aralığında gözden kayboldu.

"Zavallı Jase. Aynı anda hem reddedildi hem de yandı," dedi Beck, alaycı bir sempatiyle başını sallayarak.

West sırtıttı. "Ruhun için biraz aloe vera ister misin, Jason?"

Her ikisini de tersledi, surat asmak yerine ciddiyeti seçti ve Brook Lynn'in peşinden koştu.

Ay küçük bir çengele dönüşmüş gibiydi, altın ışıltısı bulutlar tarafından gizlenmişti. Hava, evin kenarlarında yetişen manolyaların, güllerin ve çileklerin tatlı kokusuyla kokuyordu ve ürpertici bir gece olması gereken geceyi aşıklar için bir zamana dönüştürüyordu. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Adam yanına geldiğinde Brook Lynn kaskatı kesildi ama onu azarlayacak bir şey söylemedi.

"Biber gazı," dedi, en azından silahını taşıdığını fark etmişti. "Bu iyi bir şey."

"Oh, bu biber gazı değil." Bir tüp el dezenfektanı uzattı. "İnsanları incitmek istemiyorum, sadece mikropları."

Bu bir şaka. Öyle olmalı. "Yani bir soyguncu sizi sokakta kanlar içinde bırakırsa, en azından nezle olmazsınız. Bu mudur yani?"

"Bir soyguncu mu?" Kadın onunla alay etti. "Nerede sanıyorsun? Şehirde mi? Wanda Potts kocasıyla rol yapmaya ve onun erdemini çalmaya karar verdiğinden beri Strawberry Valley'de hiç soygun olmadı."

"Geçmişte ne olduğu umurumda değil. Gelecek için silahlanmanı istiyorum."

"Merhaba. Silahlıyım." Dezenfektanı adamın yüzüne doğru salladı. "Dünya bir gün zombi kıyametine dönüşecek... eğer proaktif davranıp bir şeyler yapmazsak. Buna mikrop savaşı deniyor. . Ben düşeni yapıyorum."

"Bu mikrop değil- Boş . *Zombilerden* mi korkuyorsun?"

"Korku mu? Hayır. Bu Kenna. Aslında ölümsüzlerle savaşmak için sabırsızlanıyorum. Kafalarını ganimet gibi toplamayı planlıyorum."

Neden bu kadar seksiydi?

İpucu: Onunla ilgili *her şey* seksiydi. Açıkça ateşli bir karmaşa olduğu gerçeği bile. Daha önce zombilerin gerçek bir olasılık olduğuna inanan biriyle hiç tanışmamıştı.

Bacakları onunkilerden daha uzun, adımları daha hızlıydı, bu yüzden arabaya önce o ulaştı ve kapıyı onun için açtı. Kadın hemen binmedi, gözlerini kırıştırarak ona baktı. Bu jest karşısında kafası mı karışmıştı? Hayatındaki erkeklerin ona iyi davranmasını beklemiyor muydu - ya da *Jase*'in iyi davranmasını beklemiyor muydu?

Her iki cevabın da onu rahatsız edeceğinden emindi, bu yüzden sorma zahmetine girmedi.

"Eve gidiyorsun, değil mi?" Onu tanıdıkça -ve onu izleyerek geçirdiği zaman içinde öğrenmeye başlamıştı- üçüncü ve dördüncü bir işi olma ihtimali vardı.

"Hayır. Kız kardeşimi bulmalıyım. Onunla konuşmamız gerekiyor."

Bekle. Yer değiştirerek Brook Lynn'in arabaya kaymasını engelledi. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Aramaya nereden başlayacağını nereden biliyorsun?"

"Bunun cevabını zaten biliyor olman gerektiğini hissediyorum," dedi, ses tonunda biraz küstahlık vardı. "Onunla yattın mı yatmadın mı?"

Hatırlatmadan hoşlanmadığı için ters ters baktı.

"Peki." Tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı. "Parmaklıklardan başlayacağım."

"Ve sen... ne yapacaksın? Burası ile şehir arasında karşına çıkan herkesin içine mi gireceksin?"

İnkâr etmesini bekliyordu. İnkâr etmesini *istiyordu*. Bunun yerine usulca, "Evet. Ama endişelenme. Bu ilk kez olmayacak. Artık herkes beni hemen hemen tanıyor ve yalnız bırakıyor."

. Bu narin dışının kendini yırtıcılardan nasıl koruyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Zombi ya da başka türlü. Bunun için hayatını ortaya koyabilirdi. Ve yine de, tek derdi zombi avlamak olan sarhoş erkeklerle dolu denizlerde yürümeyi planlıyordu.

Skor mu? Kim reddedilmekten hoşlanmayabilir?

"Ben de seninle geliyorum." İfadeyi kaydettiği anda küfretti.

Kendini anlamayacağı bir sürü belanın içinde bulmadan ona ihtiyacı olduğu şekilde yardım edemezdi. "West ve Beck de bizimle geliyor." diye ekledi. Sorun, çözümle buluştu.

Anında şaşırıldı. Kimsenin kız kardeşine yardım etmek için bir şey yapmasına alışık değil miydi? Sadece bu fikir bile göğsünün zonklamasına neden oldu ve Bu sefer tesadüfû suçladı. Nedense bu kadın onu hiç kimsenin etkilemediği bir şekilde etkilemişti.

Artık yetişkin olduklarına göre Daphne onu daha da derinden etkileyecek miydi? "Soramazdım-" diye başladı.

"Sen sormadın. Ben söylüyorum."

Gözleri kısıldı, altın kirpikleri neredeyse birbirine kaynaşıyordu. Sert bir cevap vermek için ağzını açtığı anda, omuzlarının yenilgiyle çöktüğünden emindi. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Kararlılık insanı ancak bir yere kadar taşıyabilirdi ve o da kararlılığının sonuna gelmişti.

Arkadaşlarını çağırdı, durumu anlattı; onlar da tereddüt etmedi. Beck, "Onu bulacağız, sorun değil," dedi.

"Anahtarlarını al," dedi Jase West'e. "Havuz saatini yeniden planlayabiliriz."

"Yeniden planlamak zorunda değilsin-" diye söze başladı Brook Lynn ama Jase ona ters ters bakınca fikrini değiştirdi. "Ben sürerim."

West, Brook Lynn'in hurdalıktaki külüstür arabasına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Benim arabamı almamızda ısrar ediyorum."

"Benzininizi tüketmek istemiyorum," diye seslendi adam eve geri dönerken.

West'in gazını kullanmak, onunkini kullanmaktan çok daha iyiydi. " bakalım." Jase, West'in Mercedes'inin arka koltuğuna yerleşmesine yardım etti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, kafası daha da karışmıştı. "Jessie Kay'i sevmiyorsun, beni de sevmiyorsun ama yine de bize yardım etmek mi istiyorsun?"

"Senden hoşlanmadığımı hiç ," diye bilgilendirdi , yanına geçerek.

Arkadaşları ön taraftaki yerlerini alırken, kız ona baktı, güzel yüzü aracın iç ışığıyla aydınlanmıştı, ifadesi neredeyse... üzgündü. "Eylemlerin çok yüksek sesle konuştuğunu öğrendim, kelimelerin çoğu zaman söylenmiş."

"Sanırım bu geceki davranışlarım senden kanıtlıyor." Ondan çok fazla hoşlanıyordum.

Köy yollarında ilerlerken, dönüp pencereden dışarı baktı. Pencere -onun dışında her yer- artık sürekli hale gelen ağrıyı durdurmayı, konuşmayı bitirmeyi ve onun hakkındaki farkındalığını bir hamlede yok etmeyi umuyordu.

Üçünden sadece birini başardı ve küfretti.

Brook Lynn ona o kadar yakın oturuyordu ki, kızın sıcaklığı onu sarıyor, kokusu burnuna doluyor ve her ikisi de zihnini bulandırıyordu.

Farklı renklerdeki binaların yolun her iki yanında birbirine bağlanan çizgiler oluşturduğu şehrin en sevdiği kısmından geçtiler. Bazıları Binaların bazıları teneke, bazıları kiremit çatılıydı. Bazıları düz, bazıları sivriydi. Duvarların bazıları kırmızı tuğladan, bazıları ise ahşaptan yapılmıştı. Ama her biri sanki bir tablodan fırlamış gibi karakter sahibiydi.

Brook Lynn kıpırdandı, kalçasını onunkine sürttü ve konsantrasyonunu bozdu. Elleri temas için kaşınıyordu... Uzanıp parmaklarını birleştirmek ne kadar kolay olurdu.

El ele tutuşmak mı? Ne, şimdi de ortaokulda mıyım?

"Jase," diye fısıldadı Brook Lynn ve temkinli bir şekilde içini çekti. "Ben de senden . Aslında oldukça iyi bir adamsın."

Güzel sözler. Onun için. Dünyadaki en az hak eden insan için. Yaptığı şeylerin yarısını bilseydi... hatta onda birini... dudaklarını büzerdi. Ama bilmiyordu ve hiç düşünmeden ona uzandı, onunla bağlantı ihtiyacı, içine kapanık ve mesafeli kalma ihtiyacından daha güçlüydü.

Ben kimim?

Adamın eli elini tuttuğu anda, kız gözle görülür bir şekilde gevşedi. Adam elini sıkıca kavradı, hatta ona yapıştı. *Onu yatıştırmaya yardım ettim. Ben. Ve belki de...*

Belki beni de sakinleştiriyordur. En azından biraz. Çünkü her ne kadar arzu

bedenini bir düdüklü tencereye çevirirken, dalga dalga bir huzur dalgası yaşıadı. Sanki dünya alev alıp etrafında ve bunun hiçbir önemi yokmuşı gibi. Sonunda olması gereken yerdeydi ve yapması gereken şeyi yapıyordu.

Kim olduğumu bilmiyor olabilirim ama bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Onu serbest bırakmak için kendini zorlamasının nedeni de buydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JASE yatağının bir tarafına Brook Lynn'i yatırırken Beck de diğer tarafına Jessie Kay'i yatırdı. Her iki kız da farklı nedenlerle de olsa kendilerinden . Brook Lynn bitkin düşmüştü. Jessie Kay mahvolmuştu.

Komodinin üzerindeki lamba Brook Lynn'in üzerine yumuşak ılık huzmeleri saçıyor ve Jase kendini orada durmuş, kıpırdamadan, bir sürüngen gibi bakarken buldu.

Gerçek Uyuyan Güzel'le tanışmayı hiç beklemiyordu. İpeksi sarı saçları, antika bir kameo kadar narin bir yüzün etrafına dökülüyordu. Kirpikleri o kadar uzundu ki uçları kıvrılmıştı. Kalp şeklindeki dudakları kırmızıydı, dolgundu... bir öpücük için yalvarıyordu.

Karnının derinliklerinde bir kas esnedi.

"Jessie Kay?" diye mırıldandı, kızın aklından hiç çıkmadığı belliydi. "O iyi.

Hemen senin yanında," dedi sessizce, onu çekiştirmek istemiyordu.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o tatlı yerden. "Beck şu anda onu yatağına yatırıyor."

Yorganın içine daha da gömülürken gözleri kapalı kaldı. "Ev mi?"

"Benim evim. Aramanın çoğunda uyudun." "Ona söylemek zorundayım... biz... kovulduk."

O ve kız kardeşi Two Farms'tan mı kovulmuşlardı? Kesinlikle. Birlikte çalıştıkları tek iş buydu.

Az önceki gözyaşları birden anlam kazandı. Bağırsaklarındaki o kas yeniden esnedi.

Bu gece Brook Lynn hakkında çok şey öğrenmişti ve her ayrıntı hoşuna gitmişti. Kendini adamıştı. Sadıktı. Nazik. Şefkatli. Kararlı. Tatlı.

Benim için fazla tatlı.

Sadece bir aptal onu kovar. Ve onun durumunu bilen? O aptal, büyük bir pislik olmalıydı. Bir şekilde ablasının annesi olmuştu ve çok da iyi bir anneydi.

"Jase?" Beck'in sesi odanın içinde fısıldadı.

Yukarı baktı. Arkadaşı şimdi kapıda durmuş, ona sallıyordu.

Ayrılmaktan nefret etmesine rağmen ayaklarını sürükleyerek salona girdi ve kızları içeri kapattı.

West mutfakta iki elinde birer bira tutuyordu. Gözleri her zamankinden daha koyuydu ve altındaki gölgeleri yansıtıyordu.

Beck nefesinin altından küfretti. "Ciddi misin?"

"Sinirlenmene gerek yok, Becklina. Bunlar benim için değil." West ikisine de birer bira uzattı. "İkiniz de bir içkiyi hak ettiniz. Ve aklınızdan bile geçirmeyin reddediyor."

Hep birlikte masada yerlerini aldılar.

Jase elindeki şişeyi Beck'inkiyle tokuşturdu. "Tebrikler. Bu geceki görevde on iki sayı aldın. Bu yeni bir rekor."

"Evet. Tüm zamanların en düşük seviyesi. şekilde oyundan düşmüş olmalıyım," dedi adam hafifçe somurtarak.

West gömleğinin kollarını sıvadı. "Beck'in başarısızlığı bu gecenin en önemli hikayesi değil. Az önce öğrendim ki Jase, Brook Lynn'e karşı bir şeyler hissediyormuş." Elini masanın ortasında salladı. "Tartışın."

Duygular mı? O mu? Şişeyi amaçladığından daha büyük bir güçle masaya çarptı. "Yanılıyorsun. Onu çok az tanıyorum, ama bir şeyler hissetsem bile - ki hissetmiyorum ve asla hissetmeyeceğim - onun peşinden gitmeyeceğim. Bu narin Güneyli çiçek benim hakkımdaki gerçeği anda kaçıp gidecektir."

West ona kaşlarını çatı. Beck onun omzunu sıvazladı. ikisi de, sanki bunun bile suçlusu onlarmış gibi, o çok nefret ettiği suçluluk ve üzüntüyü yayıyordu.

Onları seviyordu ama bazen onlarla aynı odada bulunmaya dayanamıyordu. Bu çok acı veriyordu.

"Ayrıca, Brook Lynn'i isteseydim neden Daphne'yi bulmayı düşünseyim ki?" diye sordu. "Bunu bana söyle."

"Daphne?" Beck başını salladı, saç tutamları alnına düştü. "Neden onu düşünüyorsun ki? Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti."

"Belki de *onu ben* terk ettim," dedi. İlk başta ayrılıkları için onu suçlamış ama sonra kendini toparlamış ve durumu onun gözünden gözden geçirmişti.

Yaptıkları ona çok net bir seçenek sunmuştu: Onunla sefalet dolu bir hayat ya da onsuz bir mutluluk şansı. Beyin ameliyatı değildi.

West ona kaşlarını çatı. "Onu terk etmek zorunda kaldın."

"Hayır. Hayır, değildim. Yaptığım şeyi yapmayı ben seçtim ve bu karar bana pahalıya mal oldu."

Sessizlik çöktü, gergin, baskıcı. Jase gözlerini arkadaşlarından kaçırdı, bakışları odanın içinde geziniyordu. *Burayı onarmayı bitirmeliydim.* gelmişti. ve bir yere . Bir daha asla.

Sararmış duvar her yöne saçılmış çileklere benzeyen şeyler vardı. Yontulmuş ve lekeli laminantı çoktan değiştirmişti.

Tezgahları mermerle ve parke zemini taşla kapladı, sadece durmak için. Bir parçası evin hayatının bir metaforu haline geldiğini fark etti. Parçaları onarılmış, geri kalanı ise harap olmuş bir enkaz.

Biraz el emeği evi değiştirebilirdi ama hiçbir şey onu değiştiremezdi.

"Jase," dedi West. "Daphne'yi unut. Brook Lynn'e karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmemenin nedeni hakkında konuşmalıyız."

Cidden. Bu ikisi ne zaman bu kadar korkak olmuştu? "Benim duygularım yok," diye ısrar etti. "Çok berbat durumdayım."

"*Hepimiz* durumdayız," dedi Beck. "Ama bu beni denemekten alıkoymuyor."

"Evlat, sen hiç uğraşmamışsın," dedi West. "Sen çiftçilik yapıyordun, meşhur yaban yulaflarını ekiyordun."

Eğer insanlar çamursa, geçmiş de çıkırıktaki bir çift eldi, şekillendiren... şekillendiren... yanlış şekillendiren. Her biri kurumuş ve sertleşmiş, hasar görmüştü. Artık onları değiştirmenin tek yolu onları kırmaktı. Ama Jase daha önce de kırılmış ve parçalarını bir araya getirmeye çalışmıştı. En kötü düşmanından bile istemeyeceği acılar çekmişti. Artık farklıydı, daha kötüydü.

Bir daha kırılmayacaktı.

"Beni unut. Meselenin özünden kaçırıyorsun Jase," dedi Beck yumuşak bir sesle, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Hepimiz öyleyiz ve bunun bize hiçbir yok. Bu yüzden sadece söyleyeceğim. Çünkü yaptığımız şeyi hep birlikte yapmış olmamıza rağmen, bu sözleri hiçbir zaman yüksek sesle söylemedik."

Jase başını sallayınca duraksadı. Kelimeleri yüksek sesle söylememişlerdi çünkü onları duymaya dayanamıyordu.

"Dokuz yıl önce," diye devam etti Beck, "korkunç bir suç işledik. Üçümüz. Birlikte."

Bunu yapmaya hazır değilim. Jase önce kendi birasını, sonra da Beck'inkini boşalttı. "Yeter."

West'in yüzündeki renk soldu ama yine de "Birini öldürdük" dedi.

Jase hareketsiz kaldı. Bunu ona neden yapıyorlardı? Sanki hiç unutmamacamış gibi.

West dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Bunu kasıtlı adam öldürme olarak değerlendirdiler," dedi. "Suçunu azaltmak için isim vermeyi ve bize karşı tanıklık etmeyi reddettin.

Beck, "Bu yüzden size en yüksek ceza verildi" diye ekledi.

"Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum," diye hırladı Jase, sert sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Yeter!"

Lanet olsun, kızlar.

Koridordaki kapıyı izlemek için sandalyesinde döndü. Bir dakika geçti... iki... üç... Büyük bir rahatlamayla kapı hiç açılmadı.

Tuttuğunu bilmediği bir nefesi serbest bıraktı. Brook Lynn'in eski bir mahkûm olduğunu öğrenmesini hiç istememişti. Bir katil. Bu suçu kendini savunmak için değil, öfkeyle işlemişti.

"Zehirden arınmanın beni daha iyi hissettirmesini bekliyordum," dedi Beck sandalyesine çökerek. "Bunun yerine sadece daha kötü hissediyorum."

"Evet," dedi West, aynı umutsuzlukla. "Bu biraz berbattı."

Jase'in aklı, tüm dünyasının yıkılmasından önceki saatlere gitti... o ve çocuklar akşamdan kalma oldukları için bütün günü uyuyarak geçirmişlerdi. Tessa gözyaşları yanaklarından süzülerek daireye girmiş ve onları uyandırmıştı. Biraz zaman almıştı ama West sonunda hikâyeyi ondan öğrenmişti. Kız arkadaşlarıyla bir partiye gitmişti ve Oradaki adamlardan biri -Pax Gillis- ayrıldıktan sonra onu takip etmiş ve arabasında tecavüz etmiş.

Şimdi bile bu düşünce midesini yakıyordu.

Adamın peşinden gitmişler ve onu kanlı bir şekilde dövmüşlerdi ve bu orada durmalıydı. Ama Pax bayıldıktan sonra bile öfkeleri dinmemişti. Durmanın artık bir önemi kalmayana kadar dövmeye devam ettiler... ve dövmeye... sonunda durdular. Hasar tamamlanmıştı.

Jase suçun bedelini ödemiş olsa da -tekrar ve tekrar- suçluluk duygusu o zamandan beri onu rahatsız ediyordu, neredeyse hapisane kadar kötü. Neredeyse. Kitaplar ve filmler genellikle parmaklıklar ardındaki hayatın dehşetini tasvir etmeye çalışırdı, ancak gerçeğe yakındı. Mahremiyet yoktu. Çok az ayrıcalık vardı. Köpeklerle vermeyeceği yemekler. Anılardan ve diğer mahkumlardan başka bir şeyle geçirilmeyen saatler. Sürekli şiddet tehditleri... tecavüz. Yakalanırsanız cezanıza yılların ekleneceğini bilerek yaşarken, sadece kendinizi korumak için gizlice silah yontmak. Ama başka ne yapabilirdiniz ki? Birinin sizi şişlemesine izin mi verseydiniz?

yollardan geçmişti. Ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

Jase geri dönmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Seni tanıyorum." Beck birinci konuya geri döndü. "Bağlılığı tercih ediyorsun. İhtiyacım var. Ama serbest bırakıldığından beri-"

Jase onun üzerinden konuşarak, "ardında kilitli olan çocuk, ortaya çıkan adam değildi. Ben değiştim."

"Senin özün öyle değil." Beck ona sert bir bakış fırlattı. "Rastgele kişilerle yetiniyorsun ve nedenini bilmiyorum. Yani, *ben* neden yaptığımı biliyorum. Ne zaman bir odaya girsem iç çamaşırlarım eriyor ve bu konuda bir şey yapmamak suç olurdu. Ama bunu yapmanın nedeni bu değil."

"Nedenini biliyorum," dedi West yumuşak bir sesle. "Yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun."

Daha iyisini hak ettiğini düşünmüyorsun."

Ayağa kalktı. "Bunu son kez söylüyorum. Yeter artık." Tanıdık bir öfke demlendi, karanlık ve aç.

Sakin ol. Kontrol.

Arkadaşları onun için sadece en iyisini istiyordu. Bunu biliyordu. Tıpkı uzun zaman önce borçlarının tamamını ödediklerini fark etmeden, onun suçu üstlenmesine izin verdikleri için ona borçlu olduklarını düşündüklerini bildiği gibi. Sadece para ve ev için de değil. Parmaklıklar ardında geçirdiği süre boyunca haftada en az iki kez gelen tek ziyaretçileri onlardı. Dinlemek için kulaklarını ve kulağa ne kadar korkakça gelse de, ilgilenmek için kalplerini sunmuşlardı. Yaşadıklarının en kötüsünü hiç paylaşmamıştı.

Onun hiç kimseye güvenmeyeceğini ve etrafındaki herkes için daima en kötüsünü düşüneceğini bilmiyorlardı. Asla durmayacağını omzunun üzerinden bakarak saldırıya uğramayı bekliyordu. Hiçbir kadın buna uzun süre katlanamazdı. Eski bir dolandırıcıyla birlikte olmak isteyen biri bile.

Brook Lynn daha iyisini hak eden biriydi.

Daphne de öyle. Jessie Kay de öyleydi.

Lanet olsun! Çilek Vadisi'ne temiz bir tuval bulma umuduyla gelmişti ama tek yaptığı onu siyaha boyamak olmuştu.

"Yürüyüşe çıkıyorum," dedi. *Buradan çıkmak zorundaydı.* Topraklarının , balıkların neredeyse ellerine atladığı bir gölet vardı. Bu küçük huzur dilimi tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Beck duvardaki saate baktı. "Saat sabahın ikisi."

"Sanırım karanlıkla başa çıkabilirim," dedi kuru bir ses tonuyla. içe, sözlerinin tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Zihninde karanlık vardı, içinde

ruhu, ve onları *hiç* ele almamıştı. Hiç yapacak mıydı?

BEŞİNCİ BÖLÜM

BROOK LYNN kollarını başının üzerine kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve ayak parmaklarını göstererek bacaklarını uzattı. Gerindikçe, uykunun ağır ağrısı her bir uzvundan yavaş yavaş çekildi. Güneş ışığı üzerine dökülerek onu ısıttı. Bal ve yulafın hoş kokusuyla karışan erkeksi misk kokusunun baştan çıkarıcı kokusu onu sarıp sarmaladı.

Varlığının dokusu. Altındaki çarşafın yumuşaklığı, üstündeki yorganla birleşince bulutlarla kaplanmış gibi hissetti. Bu, oldukça basit bir şekilde, yeryüzündeki cennetti. Çok uzun zamandır deneyimlemediği bir şeydi. Tabii hiç yaşamadıysa.

Bu anı daha iyi hale getirecek tek şey, taze ekmek, krema, esmer şeker ve ön verandasını örten ağaçtan düşen cevizlerle pişirdiği Fransız tostü güvecinden bir kase içmekti.

Karnı guruldadı, hepsi *kalktı* ve şimdi *bunu hazırladı*.

Gözlerini kırıştıtararak açtı. Onu yabancı -hayır, biraz tanıdık- bir ortam karşıladı. Tek bir pencere lacivert perdelerle örtülüydü. Minimal mobilyalar: bir yatak, iki komodin ve bir şifonyer. Ahşap zemin aşınmıştı. Farkına vardı ve kaşlarını çattı. Buraya daha önce bir kez gelmişti.

-Ve hiç de keyifli bir deneyim olmamıştı.

İkinci kez farkına vardı. Burası Jase'in yatak odasıydı.

Sarsılarak doğruldu, burada neden olduğu hasara odaklanırken kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Komodin *çatlamıştı, başka bir şey yoktu*, parçalanmaya hazır görünüyordu. "Çirkin" lamba, bir kraterin gölgelediği porselen bir güzellikti.

Yatağın üzerindeki koyu kahverengi yorgan hareket etti.

Nefes nefese geri çekildi... yatağın kenarından düştü ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Titreyen bacaklarının üzerine sıçradı, kendini savunmaya hazır-

"Jessie Kay?"

Yumuşak, uykulu bir inilti kaydedildi ve ardından nefes nefese bir iç çekiş geldi. Kız kardeşi yan tarafına yuvarlanıp kısa süre sonra yorgunluktan acı çeken herkesin imreneceği bir uyku komasına dönerken Brook Lynn'in içine bir rahatlama aktı.

Hızlı bir tarama, kızın zarar görmediğini ve tamamen giyinik olduğunu, sadece ayakkabılarının eksik olduğunu kanıtladı. Brook Lynn de tamamen giyinik ve ayakkabısızdı, üzerinde dün gece giydiği tişört ve şort vardı. Ancak arama yapmasına rağmen ayakkabılarına dair hiçbir iz bulamadı.

Zihninin bir köşesinde parça parça anılar canlanıyordu. Jase arabayı korumayı tercih ederken West ve Beck'le bar üstüne bar arıyordu. Bir noktada uyuyakalmış olmalıydı. Jase'in onu yatak odasına taşıdığını hayal meyal hatırlıyordu. Bir an için uçtuğunu sanmıştı. Sonra şakağında güçlü bir kalp atışı hissetmişti... çelik gibi sert kollar onu sarmıştı... en lezzetli sıcaklık onu sarmıştı.

Jase neden onu ve Jessie Kay'i eve götürmemişti? Evlerine mi? Ve lanet , cep telefonu neredeydi? Eğer yakında Edna'yı aramazsa, bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. Kimi kandırıyordu ki? Ödenecek cehennem zaten vardı. Yatağın yanındaki saat koyu kırmızı rakamlarla 10:03'ü gösteriyordu. Brook Lynn cidden geç kalmıştı. Ve eğer o işi kaybederse.

Banyoya girdi, işlerini halletti ve hızlıca yıkandı, işaret parmağındaki macunla dişlerini fırçaladı. İdeal değildi ama diğer tek seçenek Jase'in diş fırçasını kullanmaktı ve vekâleten bile olsa onun ağzının kendi ağzına bu kadar yaklaşmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Yansıması, pembe yanakları ve çılgınca parlayan gözleri ile dağınık bir karmaşa ortaya çıkardı. Beklentiyle mi? Heyecanla mı? Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Daha çok hayal kırıklığı ve kızgınlık.

Koridorda pastırma ve yumurta kokuları havayı kaplamış, ağzının sulanmasına ve midesinin yeniden guruldamasına neden olmuştu. Son zamanlarda doğru düzgün bir yemek yememişti... Kahretsin, en son ne zaman doğru düzgün bir yemek yemişti?

Her ikisini de yapmayı çok sevmesine rağmen alışveriş yapmak ya da yemek pişirmek için nadiren yeterli zamanı oluyordu, bu yüzden genellikle Two Farms'ta ekmek ve peynir atıştırıyordu.

Artık bunu yapamayacağım.

Önemli bir gelir kaynağını kaybettiği için bir kez daha ağlamaya , bir vurma sesi duyuldu. Gürültüyü mutfığa kadar takip etti; masanın üzerinde yemek dolu iki tabak duruyordu.

Her nasılsa bir parça ya da on iki parça pastırma kapmadan yürümeye devam edecek gücü buldu.

Dışarıya doğru ilerlerken menteşeler gıcırdadı. Sıcaklık bir anda yükseldi... Ah, eğer bir tahminde bulunması gerekirse, yedi yüz derece diyebilirdi. Parlak güneş ışınları gözlerini yaktı.

Gözlerini kısarak betonun üzerine çıktı. "Ow, ow, ." O da yandı! Yumuşak çimlerin üzerine atladı, önünde iki siyah kuş uçuyordu. Bahçeyi taradı ve sonunda gürültünün kaynağını buldu. Jase, elinde bir çekiçe. *Gömleksiz* Jase. Yoğun el işçiliğinin bilemediği kaslar şişkinleşirken, ter parlıyor ve bronzlaşmış teninden aşağı damlıyordu ve fark ettiğinden daha fazla dövmesi vardı. Kollarından biri tamamen kolluydu, renkli mürekkep omzunu sarıyor ve göğüs kafesini kaplıyordu. Diğer tarafında, göğüs kafesi ve gövdesi karmaşık desenlerle kazınmıştı. Şortunun bel kısmının üzerinde harflere benzeyen bir avuç dolusu şey yükseliyordu.

Salyalarım akıyor mu? Muhtemelen salyalarım akıyor. Vay canına. Sadece vay. Tam bir erkek şekeriydi. Gurme. Evin spesiyalitesi. En köklü dirençleri paramparça eden ve en katı çekingenlikleri hırpalayan türden en yüce cinsel çekiciliği yayıyordu ve kesinlikle en yoğun tatlı dişi bile tatmin edecekti. Çekici ustalıklı kullanıyordu, sanki her şeyi, her yerde, her zaman tamir edebilirmiş gibi ve kadın bunun tam bir kız pornosu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Aradaki mesafeyi kapatmayı ve onun her santimini daha yakından incelemeyi nasıl da arzuluyordu. İncelemek, evet.

Belki dokunmak...

Adam yüzünü bir bezle silmek için durakladı ve kadın adamın artan lezzeti karşısında neredeyse . *Neredeyse yüksek sesle* için yeni bir kelime olsaydı.

Yukarı baktı ve durdu.

"Brook Lynn." Adamın güneş gözlükleri yeterince hafifti ve Brook onun bakışlarının yavaşça üzerinde gezindiğini görebiliyordu.

Vücudu sanki fiziksel okşanıyormuş gibi tepki verdi, en mahrem yerleri karıncalandı ve ağrıdı. Sıcak basması mı? Belki. Muhtemelen.

"Günaydın," dedi, sesi en az geri kalanı kadar seksi, boğuk bir törpüydü.

"Günaydın." Yutkundu ve ellerini buruşuk şortunun kenarına sildi. *Aval aval göğsüne bakma. Kesinlikle aşağıya bakma.* "Telefonum. Anahtarlarım. Ayakkabılarım." *Kelime bulmak bu kadar zor olmamalı.* "Nerede olduklarını biliyor musun?" Daha iyi.

"Telefon ve anahtarlar mutfakta. Ayakkabılar arabanda."

Telefonu ve anahtarları fark edemeyecek kadar gürültüye ve sonra da yemeğe odaklanmış olmalıydı. "Peki o zaman. Teşekkür . Her şey için," ekledi, sadece tereddüt etti. "Ama... Jessie Kay'le beni neden evimize götürmediğiniz konusunda biraz kafam karıştı."

"İki sebep." Çekici bir kenara bıraktı. "Evinize girmek için iznim yoktu ve Jessie Kay çok fazla içmişti. Gözetim altında tutulması gerekiyordu, o yüzden..." Omuz silkti.

Yani bir zamanlar olmadığını iddia ettiği beyefendi gibi davranmıştı. "Peki, teşekkür . Tekrar," dedi ve içeri çekilmek için döndü. Ancak zaman, bakışlarını ondan ayırıp aralarında biraz mesafe bırakarak nefes alabildi.

Onu nasıl bu kadar güçlü etkilemişti? Ve bunu nasıl durdurabilirdi? "Yemek yememişsin," dedi arkasından gelerek.

Ona doğru döndüğünde gözleri büyüdü, dokunabilecek kadar yakın olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Bastırarak kadar yakın, Erkek sertliğinden kadın yumuşaklığına, keşke birazcık... birazcık... öne doğru eğilse. *Hayır! Hayır! Kötü Brook Lynn! Kötü Brook Lynn!*

Sonra sözleri ona çarptı. "Bu ziyafet benim için mi?"

Başını yavaşça salladı ve sanki düşüncelerinin yönünü sezmiş gibi bakışları kızın üzerindeydi. "Senin kız kardeşin de."

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan masaya oturdu ve kısa sürede farklı tatlar ve dokulardan oluşan bir kasırgaya kapıldı, inleyerek mest edici bir zevk. Evet, lezzeti yepyeni bir seviyeye taşımak için birkaç baharat daha ekleyebilirdi, ama sonuçta yemek onun çoraplarını salladı.

Bitirdiğinde peçeteyle ağzını sildi. *Oh, şimdi de hanımefendi mi oldum?* Başını kaldırdığında Jase'in güneş gözlüklerini çıkardığını ama gömleğini giymediğini gördü... ve Jase'in ona baktığı kadar dikkatle ona bakıyordu. Bu rahatsız ediciydi. Özellikle de yüz hatları boş olduğu ve onu okuyamadığı için.

Bir yanaklarını yaktı ve boğazını temizledi. "Beni yargılama."

Ya da yeni yemek bebeğim.

Kaşlarını kaldırdı. "Yaptığım şey bu muydu?"

Kesinlikle. "Pekala." Tekrar boğazını temizledi. "Her neyse. Şefe saygılarımı sunarım."

"Bu Beck olmalı."

Bu güzel çocuğun bir yeteneği olduğunu asla tahmin edemezdi. bir şilte ve nefes nefese kalmış bir partner içeriyordu. "İlahi Mutfak ve Cehennem Bağımlılığı Enstitüsü'de eğitim aldı mı?" Jessie Kay sık sık Brook Lynn'i derslere gizlice girmekle suçlardı.

"Daha çok "Bu Eğlenceliydi, Ama Şimdi Gitme Zamanı" Enstitüsü gibi."

Güzel. "Siz ve tek gecelik ilişkileriniz," dedi ve gözlerini devirdi.

"Bu duyduğum *yargı* mı meleşim?"

Melek mi? Bu sevgi sözcüğü, "tatlım "dan bin kat daha kişisel ve kışkırtıcı olduğunu kanıtlamış, onu derinden sarsmıştı. Elbette hiçbir şey kastetmemişti. Adamın muhtemelen karşılaştığı her kadınla, hatta kız kardeşiyle bile bu kelimeleri birbirinin yerine kullandığını düşündü. Ama...

Hâlâ sersem gibiyim.

"Yargılamak yok," dedi ve ayağa kalktı. "Ve şimdi benim için jet zamanı." *Ben daha aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce.* "İşe geç kalıyorum, o yüzden... bu bir veda."

Bakışları hâlâ ona kilitlenmişti, ona bir adım daha yaklaştı, rahat edemeyeceği kadar yakındı. Sadece edep duygusuyla bile olsa geri gerekirdi ama yerinde kaldı. Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yeşil gözleri ısınıyor, yanıyordu. Bir uyarılma belirtisi miydi?

Adamın kışkırtıcı kokusu aralarındaki havayı doldurdu; erkeksi, boğucu ve baş döndürücüydü ve düşüncelerini bulandırdı. olmalıydı. Yoksa neden kaçmak yerine ona bakmaya devam etsin ki?

"Jase?" "Brook

Lynn."

Kalbi, kulaklarının müzik duymuş olmalıydı, çünkü hain organ çılgınca atmaya başladı, hatta belki de taklalar atıyordu. Nefesleri daha hızlı ve sık gelmeye başladı. *Nefes nefese kaldım. Nefes nefese kalıyorum.* Bir taraftan diğerine geçti. Sanki zorlanmış gibi ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, aralarındaki son fısıltı da kayboldu.

O avcı, ben de avım. Daha fazla alana ihtiyacım var. Şimdi!

Sonunda beynindeki sinapslar birbirine bağlandı ve geriye doğru zıpladı. Dakikalar birbirini kovalarken, rahatlama bir türlü . Aslında, her şeyi daha da kötüleştirmişti, vücudu ağrıyordu... ona tekrar yakın olmak için çaresizdi... daha önce karşılaşmadığı bir güce kararlıydı... sanki değerliymiş gibi, sanki her şeye değermiş gibi, her şeye değermiş gibi tutulmaya.

Mesafe onun üzerinde tam tersi bir etki yarattı. Kendinden geçti. *Ne yapıyorlarsa* artık ve başını hafifçe salladı. Boynunun arkasına masaj yaptı ve hatta kendi kendine bir adım geri giderek "Kuyumcуда ne kadar para kazanıyorsun?" diye sordu.

İmkânı yok. Oraya gitmesinin imkânı yoktu. "Penisin kaç numara?" diye tersledi.

şeyi kaçırmadı. "Ex-large."

Taşakları da o büyüklükteydi. "Benim maaşım seni ." O kadar acınasıydı ki, neredeyse *kendisini* ilgilendirmemesini dileyecekti.

Boş tabağını lavaboya taşıdı, sonunda telefonunu ve anahtarlarını gördü... hemen yanında kendisine yazılmış iki bin dolarlık bir çek vardı. Küçük kâğıt parçasını göğsüne bastırırken neredeyse nefes nefese kalıyordu. Bu, şimdiye kadar sahip olduğundan çok daha fazlaydı.

"Yapamam... Yapamam..."

"Reddetmeyi aklından bile geçirme," dedi.

"Ben... Ben yapmayacağım." Yapamazdı. Ve onunla, onu mali bir yıkımdan kurtaran bu adamla yüzleşemezdi. Sonunda vücudunun istediğini yaptı ve kendini ona attı. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Telefonu titreyerek az önce bir mesaj işaret etti. Ekranı kontrol ettiğinde üç cevapsız arama ve dört mesaj gördü, hepsi de Edna'dan geliyordu.

Geç kaldın, Brook Lynn. Beni arayıp uyarmak istediğini varsayıyorum.

Edna kısaltma yapmayı hiç öğrenmemişti.

Neredesin???????? ikinci metin okundu. Üçüncüsü:

Bugün geliyor musun, gelmiyor musun?

Dördüncüsü: Bu hiç profesyonelce değil Bayan Dillon.

**BELKİ BURADA ÇALIŞMAK YA DA DÜKKANI SATIN ALMAK
KONUSUNDA CİDDİ DEĞİLSİNİZ.**

Sadece şeftali. "Gitmem gerek," dedi iç çekerek. "Jessie Kay'i eve bırakabilirseniz çok memnun olurum." Brook Lynn ona bakmamak için elinden geleni yapmaya devam etti, ancak bunu yapma nedeni değişmişti.

Kız kardeşini hatırlattı... Bu adamın Jessie Kay'e yaptıklarını hatırlattı, Jessie Kay'*birlikte*, içinden bir suçluluk seli geçti.

Ona sarılmak ya da onun tarafından tutulmak istememeliyim. Onu tokatlamak istemeliyim.

Jase ağzını açtı ve . Bir elini saçlarında gezdirdi, kollarındaki kalın kaslar düğümlendi, vücudu yüzüne yayılan bir hayal kırıklığı yaydı. özellikler yansıtılamadı.

"Sana... bir iş teklif etmek istiyorum," diye sonunda homurdandı.

Onu rahatsız eden *bu* muydu? Ona iş teklif etme düşüncesi mi?

Bekle. Geri al. Gerçekten onun için çalışmasını mı istiyordu? Şok onu bir kez daha onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözleri daha koyu, daha derin... sonsuzdu. Titredi, "İş mi?" diye sorarken sesi soluğu kesilmişti.

Başını eğdi ve daha rahat bir şekilde, "Asistanım olarak," dedi.

"Asistanınız mı?" Ne zaman bir yankı olmuştu?

Başını bir kez daha eğdi.

"Anlamıyorum," dedi. "Neden bir asistana ihtiyacın var? Ne iş yapıyorsun ki?"

"Yaşıyorum."

"Yaşıyorsun." Yine yankılanıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bakın, burayı düzeltmem gerekiyor, güvenli olduğundan emin olun. Yaşanabilir. Sürekli malzeme almak için ayrılırsam bunu yapamam."

"Yani benden malzeme almamı mı istiyorsunuz?" "Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldandı.

"Başka ne gibi şeyler?" Aşk kulübesi temizliği mi? Yatağına tıkılmış külotları bulmak mı?

"Şu ve bu."

"Vay canına. *Çok* bilgilendiricisin." Ama başka bir işe ihtiyacı vardı. Çaresizce. Rhinestone Cowgirl maaşı hayatta kalmak ve gelişmek için yeterli değildi. "Bana ne kadar ödersiniz? Hangi saatler arasında çalışabilirim? Pazartesi'den cumartesi'ye, öğleden sonraya kadar işe başlayamam. Peki *beni* neden istiyorsunuz?"

Kelimeler kafasında yankılandı, yanaklarındaki yanma geri döndü. "Yani," diye ekledi, "masaya hangi becerileri getirdiğimi düşünüyorsun?" Liseyi zar zor da olsa bitirmişti. Annesi öldükten sonra notlarını önemsemeyi bırakmıştı. Kurt Amca gittikten sonra da bulabildiği her işte çalışıp para kazanmakla meşgul olmuştu.

Jessie Kay'ın omuzlarındaki yükün bir kısmı. Gazete dağıtmak ve komşularının ayak işlerini yapmak, aranan bir beceri seti oluşturmaya tam olarak izin vermemişti.

Jase bir an düşündü ve içini çekti. "Sadıksın ve kendini işine , en sevdiğim iki şey. Bir çalışanda," diye eklemekte gecikmedi.

Onun sözlerini düşünürken kaşları çatıldı. "Sadık ve adanmış olduğumu nereden biliyorsun? Bu sadece üçüncü konuşmamız."

Yüz ifadesi *bu konuya gerçekten girmemiz gerektiğini* mi söylüyordu?

Hayır, sanmıyordu. Cevap basitti. Jessie Kay'in peşinden koştuğu gibi.

"Sana haftada beş yüz dolar ödeyeceğim," dedi.

Ne! Bir böbreğini de vermesini mi bekliyordu? Umurunda mıydı?

Hayatının en büyük fırsatı az önce akça ağaç şurubuyla ıslatılmış bir kahvaltılık tabağında karşısına çıkmıştı. Ve, gerçekten, iş kolay olacaktı. Basit bir getir götür işi, yanında da biraz ondan biraz *bundan*. Fırıncılık mı? Tek gecelik ilişkilerden kurtulmak mı?

Bitti, bitti ve bitti. Gülümseyerek.

Ama hiçbir şey için acele edemezdi, kız kardeşiyle, artıları ve eksileri tartması gerekiyordu. "Bunu düşünmek için bir güne ihtiyacım var," dedi.

Sanki böyle bir yanıt bekliyormuş gibi başını. "Beni yarın ara." "Sana ihtiyacım olacak."

"Numaram zaten telefonuna programlandı."

Uh... "Telefonuma nasıl programlandı? Ben eklemedim." "Hayır, sen eklemedin. Ama ben ekledim."

Kişi listesini koruyacak bir şifre yoktu çünkü yeni bir telefon alacak parası yoktu ve eski bir telefonla idare etmek zorundaydı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bunu yapmaya hakkın yoktu." "Sil o zaman," diye cevap verdi omuz silkerek. "Her neyse."

"Neyi sileyim?" Jessie Kay bir papatya kadar taze görünerek mutfığa girdi. Akşamdan kalma olduğuna dair hiçbir iz yoktu, ki bu pek adil görünmüyordu. Yanından geçerken Jase'in arkasını sıvazlayarak, "Selam yakışıklı. Bu sabah çok iyi görünüyorsun."

Ondan uzaklaşırken dudakları neredeyse kaşlarını çatacak derinleşmişti. Hiç bir şey hissetti mi? Gerçekten hisseder miydi?

"Ne?" Jessie Kay pişmanlık duymayan bir sırıtışla sordu. "Sadece makineleri takdir ediyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

Brook Lynn bu düşünce karşısında yoğun bir kıskançlık dalgasıyla mücadele etti.

Kıskançlık mı? Hayır, hayır. Hazımsızlık. Neredeyse kesinlikle eminim ki Şans eseri hazımsızlıktan başka bir şey. "Masada senin için yemek var," dedi ve kız kardeşi hemen yön değiştirdi. "Yemeğini yedikten sonra Jase seni eve bırakacak." *Hazımsızlık* daha da kötüleşti. "Orada kal. Lütfen.

Edna'daki vardiyamdan sonra konuşmamız gerek."

Bugün doktoruna gidip Brad'i sorman gerekiyordu.

Kahretsin. *Doktoru ve Brad'i unut. Eğlence listesini unut.* Jessie Kay'le iletişim kanallarını açmak çok daha önemliydi. Kız kardeşi Jase'in iş teklifine nasıl tepki verecekti? Onun adına sevinecek miydi? Kıskanacak mıydı?

"Dostum," dedi Jessie Kay. "Bu gece restoranda vardiyamız yok mu?"

Sanki umurundaydı. Sanki gerçekten çıkacakmış gibi. "Flaş haber. Kovulduk."

"Ne?"

"Bay Calbert bizi kovdu. Artık bize güvenemeyeceğini söyledi."

"Bize mi? Yoksa ben mi?"

"İkimiz de. Her zaman çift vardiya çalışmadığım için ben de dahil oldum."

"O bize bir iyilik yaptı. *Ben* de bize bir iyilik yaptım." Kız kardeşi omuz silkti. Gerçekten omuz silkti. "O iş berbattı."

"Belki, ama buna ihtiyacımız vardı." Brook Lynn içini çekti. "Sadece... Edna'dan döndüğümde evde olduğundan emin ol. Konuşmamız gereken şeyler var. Yani o."

"Tabii, tabii." Bir dilim pastırma kayboldu, sonra bir diğeri ve kız kardeşi zevkle inledi.

"Beni duyduğunu sanmıyorum. Sen eve git, sen kal."

Jessie Kay gözlerini devirdi. "Ben tam bir sürtük değilim. Orada olacağımı , o yüzden orada olacağım."

"Dün işte olduğu gibi mi?"

"Hafifletici sebepler." "Ne gibi?"

"Mide zarımın çoğunu ve muhtemelen bir akciğeri kaybetmiştim."

Adil olan buydu. ". Brook Lynn son bir kez Jase, o karanlık gözler hâlâ ona kilitlenmişti. Ürperdi, kendine ve yasak olana karşı bariz zayıflığına lanet okudu ve evden çıktı.

* * *

BROOK LYNN arabasını Rhinestone Cowgirl'den birkaç blok ötedeki bir arsaya park etti. Edna dükkânın önündeki alanın müşteriler için boş kalması gerektiğini iddia ediyordu ama gerçek şu ki Rusty'yi iğrenç biri olarak görüyordu.

Haksız değildi.

Güneş parıldarken Brook Lynn kaldırımından aşağıya doğru koştu. Hayatı boyunca tanıdığı insanlar ona el salladı ve selam verdi.

"Geç mi kalıyorsun?" Virgil Porter oturduğu yerden sordu. Swat Team 8'in sahibi olmasına rağmen *-pire, kene, gümüş balığı, hamamböceği, arı, karınca, fare ve sıçanları öldürürüz-* sık sık kuyumcunun karşısındaki Style Me Tender Salonunun sahibiyle oturup dama oynardı.

"Maalesef," diye cevap verdi. Bu kadar küçük bir kasabada herkes birbirinin programını bilirdi.

Bay Rodriguez, "Edna'nın neden kaldırımında volta attığını ve yanından geçen herkese kalbini kırdığını söylediğini açıklıyor," dedi. Yirmi mil yarıçaplı bir alanda en iyi saç kesimini o yapardı. Tek rakibi Rhett Walker, annesinin garajında Bay Rodriguez'in deyimiyle "kaçak kasaplık" yapıyordu.

"Edna kırık bir kalple mi gidiyor?" Harika. Brook Lynn ne zaman işleri berbat etse, genellikle ihanete uğramış güveni seçerdi.

Brook Lynn dükkânın kapısından o kadar geç girdi ki, aslında çalışacağından daha fazla zaman kaçırmıştı; bu, sürekli erkenci olan biri için dehşetlerin dehşeti.

"Çok üzgünüm, Edna."

RC'nin sahibi tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Brook Lynn azarlanmayı bekliyordu, azarlanmak istiyordu - *bunu hak* etmişti - ama Takip eden dakikalarda Edna bir şekilde kasabaya bir H-bombası atmış gibi hissettirdi.

Oh, suçluluk duygusu.

"Bu sabah kaç tane çılgınca telefonla uğraşmak zorunda kaldım biliyor musun, insanlar işsiz kalıp kalmayacağımı merak ediyordu?" Edna sordu.

"Hayır, ." "İki!"

Vay canına. O kadar çok mu?

"Bütün sabahımı mahvettin Brook Lynn, her şeyi mahvettin. Ve senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Özür dilerim Edna," dedi tekrar. "Yarın sana İsviçre usulü enchilada güveci getireceğime söz veriyorum. En sevdiğinden."

Edna sulanmaya yakın bile olmayan gözlerini kuruladı. "Sen de bir zamanlar benim favorimdin. Seni hiç sahip olamadığım kızım gibi sevdim." Edna Her zaman zorlukların ona kazandırdığı sempatiyi arzulayan ve her durumu kendi yararına kullanan insanlardan biri olmuştur. "Sanki kalbim göğsümün içinde kırılıyor."

Brook Lynn, "Senin aslında bir kızın var," diyerek dikkat .

"Evet, ama o tam bir hayal kırıklığı. Sen hiç öyle değildin... bugüne kadar."
Ouch.

Edna dükkânda dolaşıyor, tozlanmasına olmayan vitrinlerin tozunu alıyordu. Kısa boylu, yuvarlak hatlı, mucizevi bir şekilde çizgisiz bir cilde ve güzel gümüş rengi saçlara sahip bir kadındı. Yanakları her zaman pembeydi ve dürüst olmak gerekirse, Bayan Noel Baba'ya benzetilebilirdi... ta ki ağzını açana kadar.

"Caroline masaj okuluna gitmek için şehre taşındı, biliyorsun," diye devam etti Edna, kızı konusuna takılmıştı. "Sırt ağrılarım olduğu ve ara sıra iyileştirici bir dokunuşa ihtiyacım *olduğu* gerçeğini boş ver."

Brook Lynn, vermenin almaktan daha iyi olduğuna dair konuşmasına ara sıra "Mmm-hmm" ve "Çok haklısın" diyerek girip çıktı. *Bunu daha önce binlerce kez duymuştum.* Ama en azından tanıdık bir bölgeye geri .

Sonra "Eğer bir gün bu dükkânı satın alma konusunda ciddiysen..." sözleri dikkatini çekti.

"Öyleyim," diye cevap vermek için acele etti.

"Evet, ama eğer gerçekten ciddiysen-

"Gerçekten ciddiylim."

Edna keskin bir bakışla, "Gerçekten ama *gerçekten* ciddiylim, o zaman zamanında geleceksin," dedi. "Her. Tek. Gün."

"Kesinlikle." Brook Lynn bugünkü gecikmesi için hiçbir mazeret sunmadı. Yıllar boyunca çok fazla şey duymuş ve onlardan nefret etmeyi öğrenmişti.

Bunu hak etmişlerdi, bebeğim. Her zaman Kurt Amca'nın izniyle.

Dostum. Yapmak zorundaydım. O bira beni . Her zaman Jessie Kay'in izniyle.

Bu, Brook Lynn'in RC'deki ilk resmi suçlarından biri olmasına rağmen, kendini savunmak için hiçbir çaba göstermedi. "Sana söz veriyorum böyle bir şey olmayacak.
tekrar."

Edna uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Göreceğiz bakalım." "Bunu telafi etmek için çok geç saatlere kadar kalmaktan mutluluk duyarım."

"Bu bir başlangıç olabilir." Edna çantasını topladı ve ön kapıya doğru yürüdü, "Yeni kitap kulübüme gidiyorum. Kendimize Çilekli Kitap Kekleri mi yoksa Çilekli Kitap Tarlaları mı diyeceğimize karar ." "Oylamayı geçirirsem kendime gelebileceğimden emin değilim" demeden önce bir kez daha derin bir iç çekti.

Daha fazla suçluluk. "Hangisine oy veriyorsun?"

"Henüz emin değilim," diye cevap verdi ve dışarıda kayboldu.

"Eğer bilmiyorsan," diye mırıldandı Brook Lynn, Edna'nın asla duymayacağını bilerek, "hangi ismin seçildiği neden umurunda ki?"

Sonraki birkaç saat olaysız geçti... ya da tek bir müşteri olmadan. Brook Lynn, yılbaşı için muhteşem bir kolye yapmak üzere aletlerini toplarken vitrininin önünden geçenlerin dikkatini çekeceğinden emin bir şekilde Kenna'yı arayıp Jase'in iş teklifinden bahsetti ve telefonunu hoparlöre alarak Cihazı implantlarına bastırmak zorunda kalmaktan kendini kurtardı.

"Alacak mısın?" diye sordu arkadaşı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." "Çok para teklif ediyor."

"Evet." İki yıldan biraz fazla bir süre içinde borçsuz kalabilirdi. İmkânsız sonunda mümkün olmuştu.

"Peki sorun nedir?" Kenna sordu. "Sence bu işte sana söylediğinden daha fazlası mı var?"

"Sayısız sevgilisinin yere saçtığı kıyafetleri yıkamak ve ütölemek gibi mi? Evet."

Kenna usulca kıkırdamadan önce hatta çatırdayan bir sessizlik vardı. "Ses tonunda ne duyuyorum? *Kıskançlık* mı?"

"Ne? Hayır!" Daha sakın bir şekilde tekrarladı, "Hayır. Bugün hazımsızlıkla mücadele ediyorum."

"Hazımsızlık. Anlıyorum."

"Görüyor musunuz? Ne gördüğünüzü sanıyorsunuz, Bayan Starr?"

Tatlı, çınlayan kahkahalar . "eğlenceli zamanlar görüyorum. Bu arada, sen ve ben için şehirde bir yerde randevu ayarladım.

Jessie Kay'e nedime kıyafetlerini denemesi için. Ve tabii ki işten izin aldığın sürenin parasını da ödeyeceğim-" Bir nefes. Alçak, muhtaç bir inleme. Bir kıkırdama. "Dane. Dur."

Vay, vay. Nişanlısı gelmişti. *Yanından hiç ayrılmazdı.*

Adam, "Bana istediğim her şeyi verdiğinde duracağım," diye fısıldadığında bir kıskançlık duygusuna kapıldı ve oh, vay canına, sesi o kadar alçak, o kadar sıcaktı ki Brook Lynn bile ürperdi.

Ben de onlarınki gibi sonsuza dek mutlu olmak istiyorum. Elbette bir tane hak ettim.

"Brook Lynn," dedi Kenna, nefesi kesilmiş bir halde. "Gitmen gerekiyor. Biliyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama oh, oh. Dur bir saniye. Bana füme tavuk salatalı sandviç yaparsan sana sonsuza kadar minnettar olacağımı söylemek istemiştim.

Taze pişmiş ekmekle... Bu akşam yemekte, belki? Çünkü beni seviyorsun ve mutlu olmamı istiyorsun. Aşeriyorum."

"Canın hep bir şeyler çekiyor." Birlikte yaşadıkları zamanlarda Kenna evin her tarafına küçük yapışkan notlar bırakmış, şu ya da bu sandviç için yalvarmıştı. "İki sandviç isteyecekti." Hattan Dane'in sesi yükseldi.

"İki sandviç demek istemiştin," dedi Kenna. "Malzemeleri senin evinde bekletebilirim ve sandviçleri daha sonra alabilirim..."

"Rica etmene karşı koyamayacağımı biliyorsun," dedi. "Sen en iyisisin!"

"Biliyorum." *Tıkla.*

Brook Lynn iç geçirdi, işten sonra Brad'in oto tamirhanesine uğrama planını yeniden düşünüp düşünmeyeceğini ve sadece bunu yapıp yapmayacağını, biraz yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Omuzları çöktü. Hayır, Brad hâlâ kız kardeşiyle yaptığı konuşmadan daha önemli değildi. Ya da Jase'in iş teklifinden. Ya da kız kardeşinin işsizliğinden. Ya da vadesi geçmiş ihbarlardan. Umarım Jessie Kay'le her şeyi tek bir tartışma olmadan konuşmuşlardır.

Kız kardeşinin, sevgilisinin - bir zamanlar sevgilisi olan - *Brook Lynn'den* yardım istediğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin değildi. Sanki onun tarafından tekrar reddedilmiş gibi mi?

Bunu ona yapamazsın.

O zaman karar verildi. Bu kadar kolay.

Yarın, başka bir ikinci iş bulacaktı. Swat Team 8'den Virgil, Kenna'yı yeni kaybetmişti ve Brook Lynn'e bir şans vermek isteyebilirdi. Jase kadar para ödemeyecekti ama böcek öldürmek onun ruh hali için, hor görülen sevgililerinin umutlarını ve hayallerini öldürmekten daha iyi olabilirdi. Ayrıca, bu iş kız kardeşinin duygularını incitmeyecekti. Ayrıca Brook Lynn'in en lezzetli cazibelerden kaçınma konusundaki kararlılığını da test etmeyecekti.

Ve çok lezzetliydi, değil mi? Hâlâ onun için yanıltı ve hayatının ihtiyacı olan bir şey değildi ama yüzde yüz ağızda eriyen bir lezzete sahipti. Ve biraz duygusuzdu. Nesi vardı bunun?

Önemli değil. Benim sorunum değil.

sonunda doğruca eve gitti, her geçen dakika doğru kararı verdiğine daha da ikna oluyordu. Ama Jessie Kay'in arabası garaj yolunda değildi ve o da evin içinde değildi.

Brook Lynn, Kenna ve Dane için sandviçler hazırladı ve yiyecekleri almaya geldiklerinde ikiliyle yarım saat boyunca sohbet etti.

Jessie Kay ve kendisi için de sandviç yapmıştı ve birlikte yemek istiyordu, ama kız kardeşinin dönmesini beklerken, bir saat ikiye bölündü, açlık onu ele geçirdi ve kendi sandviçini yiyerek pes etti.

The Walking Dead'in iki eski bölümünü izledi. Oturma odasında volta attı, *The Walking Dead'in* bir başka bölümünü izledi ve ciddi kafa kesme hareketleri yaptı. Ve... hala kız kardeşinden bir iz yoktu.

Sonunda daha fazla dayanamadı ve mesaj attı:

Neredesin?

Duuuuude, kız kardeşi cevap verdi. Telefonumu kaybettim. Bulduğumda seni arayacağım.

O!

Bana telefonunu bulamadığını mı söylüyorsun?

Şu anda onu kullanıyorsun! Ne kadar ?

Sadece birkaç tane vardı, yemin ederim! Ama abla! Abla! Karaciğerim 2 gündür kötü bir kızdı ve cezalandırılmaya ihtiyacı vardı.

Ekte Jessie Kay ve en sevdiği suç ortağı Sunny Day'in bir fotoğrafı vardı.

Sunny'nin ailesi bu ismi bulduklarında muhtemelen "çok şirin" diye düşünmüşlerdi. Brook Lynn'in kararı? Hiç de değil.

İkili tam bir selfie modundaydı -Sessie Kay eğilmiş, dudaklarını mükemmel bir O şeklinde ayırmış, Sunny ise poposunda bir kürek tutuyordu. Her ikisinin de kaşlarında ter izleri vardı. Dans etmekten mi? Muhtemelen. Erkekler etraflarında durmuş, neredeyse salyalarını akıtıyorlardı.

Bir mesaj daha geldi, yazım hataları kontrolden çıkmıştı.

Arife balosunu biliyorsun ama postpo'ya geldik mi? Plese?? Lütfen???????

Tercümesi: Konuşmaya söz verdiğimizizi biliyorum ama erteleyebilir miyiz? Lütfen? Lütfen?

Brook Lynn'in içinden öfke boncukları yuvarlandı. Babaları öldüğü andan itibaren kız kardeşini her türlü duygusal acıdan korumak için elinden geleni yapmıştı. Hatta anneleri öldükten sonra zaten mükemmel olan çabalarını daha da artırmıştı.

Ve sonuç *bu* mu oldu?

Brook Lynn yöntemlerini değiştirmesi gerektiğini biliyordu, ama bu kesinleştirdi. Eğer farklı sonuçlar istiyorsa, farklı bir şeyler yapmak zorundaydı. Ve Jessie Kay'in üzerine titremeyi reddederek işe başlayacaktı.

Yaşasın! Bir parçası neşelendi. *Nihayet.*

Bu konuda kendini suçlu hissetmezdi. Hissetmeyecekti! Bu kadarı yeterdi.

Adres defterinden Jase'in numarasına ilerledi. Sadece iki kez çaldıktan sonra cevap verdi, sesinin sertliği onu selamlıyordu, her zamanki merhaba, nasılsın gibi cümleleri atlayıp doğrudan işe koyuldu. "Sesini duyduğuma sevindim, Brook Lynn."

İçini bir ürperti kapladı. *Bu aptalca, iç huzurum için tehlikeli.* Ama kendini vazgeçiremeden, "İşi kabul ediyorum," dedi. "Çoğu gün öğleden hemen sonra orada olabilirim ama yarın ikiye kadar gelemem. Rhinestone Cowgirl'deki vardiyamdan sonra kişisel bir işim var." Doktoru ne zaman boş bir saati olsa onu içeri alma konusunda iyiydi.

Çünkü evet, ne olursa olsun planının doğum kontrol kısmına sadık kalacaktı.

"İki iyidir." Nefesi telefon hattında çıtırdadı. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Ses tonunda bir şey vardı.

Her zamanki gibi derindi, ama kulağa bir söz gibi geliyordu. Yoksa bir uyarı mı? "Ben de," diye fısıldadı.

ALTINCI BÖLÜM

JASE HAYATININ EN BÜYÜK HATASINI YAPMIŞ OLABİLİR. Yine de yasadışı bir şey yapmamıştı ve hapse girmeyecekti, yani...

Hayır. Her nasılsa bu hala gelmiş geçmiş en kötü hata adayları arasında.

Ön kapısı bir kez daha çalındığında, bu daha hızlı ve daha yüksek çalınmıştı. Brook Lynn'in verandada beklediğini, "asistanı" olarak ilk gününe başlamak için sabırsızlandığını biliyordu. Hevesli... korkuyor, çok az fark var.

Bir asistanla ne yapacağım ben?

İhtiyacı olan ya da istediği son şey buydu. Ta ki ikinci işini kaybettiğinden bahsedinceye kadar. Onun başka bir iş bulmak için çabaladığı, belki de bu kadar iyi para vermeyen bir iş bulduğu, sonra da iliklerine kadar çalışarak erken yaşta mezara girdiği düşüncesinden nefret etmişti.

Onunla ilk patron-çalışan karşılaşmasına kendini hazırlamaya çalışmıştı ama bir insan işkenceye asla gerçekten hazırlanamazdı. Ve durum tam olarak böyle olacaktı. Her nasılsa, kadın ona sanki soyulmuş ve bir askıya bağlanmış, göğsü oyulmuş ve tüm sinir uçları açığa çıkarılmış gibi hissettirmişti.

Ve kendimi günlük bir doz için kaydettim.

Gergin, çarpışmaya hazır bir halde kapıyı açtı; kadının görüntüsü nefesini kesti. İpeksi saçları pırıl pırıl, platin dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Sadece tutkuyla parlaması gereken geniş, bebek gözleri şimdi kararlılıkla sertleşmişti ama daha az çekici değildi. Kadın Makyajsızdı ve yanaklarındaki doğal gül kızarıklığını, kirpiklerinin ucundaki altın rengi uçları sevdiğini fark etti. Dilini dolgun alt dudaklarının üzerinde gezdirirken dudaklarında kalan nem parıltısı hoşuna gitmişti.

Göğsündeki o derin, zonklayıcı ağrı başladı ve sinirle azı dişlerini gıcırdattı.

Hiçbir şey hissetme. İste-

Boş ver onu. Bir şey istiyordu. Onu istiyordu. Bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Tişörtünde Matematik Problemleri mi yazıyordu? 1-800'ü arayın- $\{(10x)(\ln\{13el\}) - [\sin(xy)/2.362xl]$. Bir çift solmuş jean şort bacaklarının muhteşem uzunluğunu mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Aşınmış, kirlenmiş kovboy çizmeleri de öyle.

Dili dışarıda mıydı? Kız muhtemelen bir çöp torbasını sallayabilirdi. "Görev için rapor veriyorum efendim," dedi, kelimeler küstahça... ama küçük Sesindeki titreme tedirginliğini ele veriyordu.

Yerinde kaldı ve kadının içeri girmesini engelledi. "Her şey sırayla. Benim için çalışma konusunda fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Bütün gece merak etmişti.

Gözleri kısıldı, kirpikleri neredeyse birbirine kaynaşıyordu. "Belki de eenie meenie miney moe yöntemini kullandım."

"Tartışmaları da dilini çıkararak mı çözüyorsun?" *Onun dilini düşünmemeliydim.* "Boş . Cevap verme." Onu içeri buyur etti.

Oturma odasında durdu ve ellerini ceplerine soktu. "West ve Beck burada mı?" Sesi ne kadar da umutluydu.

Onunla yalnız kalmak istemiyor muydu? *Bundan rahatsız olmadı, heyecanlandı.* "West iş için şehirde. Beck şehirde West'le birlikte dükkân açabilecekleri bir yer bulmaya çalışıyor."

"Ve muhtemelen yatıyordur," diye mırıldandı. "West ve Beck ne iş yapıyor bu arada?"

"Farklı türde bilgisayar programları ve oyunlar yaratın." Jase teknoloji bilgisinden olabildiğince uzaktı. Toplumdan bu kadar uzun süre kopmuş olmak, herkes için sıradan olan dijital her şeyin ona yabancı olduğu anlamına geliyordu. West'in telefonuna yüklediği bazı uygulamaları nasıl kullanacağından bile emin değildi.

"Neden sadece evden çalışmıyorlar?" diye sordu, sesi artık saygılıydı, sanki evden çalışmak herkesin gibi. "Yani, Çilek Vadisi'nde çok fazla iş yapacak değiller ya."

"Dünyanın her yerinde, nerede iş yapıyorlar ama ben evi tamir ederken en verimli zamanlarını yaşamıyorlar. Ya da öyle Bana söylendi." Soyulan duvar kağıdını işaret etti. "Bu kadar az şey yapılmasının nedenlerinden biri de çocuklar."

Beck, Jase ve West'ten çok daha fazla değişimden nefret ediyordu; neredeyse her gece sevgili değiştirdiği düşünülürse bu şaşırtıcıydı. Jase onu her ev tadilatına alıştırmak zorundaydı. West ise her detayı en ince ayrıntısına kadar planlamayı severdi ve bu da genellikle aylar sürerdi.

"Ah." Konuşmalarına kendini kaptıran Brook Lynn temkinli olmayı unuttu ve ona gülümsedi. Eğlence tüm yüzünü aydınlattı. "Sana bir

Gürültü yaptığın için sözlü dayak yedin, değil mi?"

Çok parlak... Beni diğer her şeye kör ediyor. Ağrıyı bin kat daha kötüleştiriyor.

"Hayır, onlar bundan daha iyisini bilirler," diyerek kalbinin hemen üzerindeki noktayı ovuşturdu. "Sonunda onları kovdum, böylece daha büyük bir işe başlayabilirim.

görevler." Brook Lynn ile yalnız kalmak istediği için *değil*.

"Neden onlarla çalışmıyorsun?" diye sordu. "Ne kadar yakın olduğunuzu düşünürsek, yani."

"Kabinler ve bilgisayarlar bana *değil*."

"Sessiz ortak mısınız o zaman? Bu şekilde mi tanıştınız? İş mi?" Sanki önemli bir şey fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Biliyor musun? Unut gitsin." Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. "Başlasak iyi olur. İlk görevim ne?"

Güzel soru.

Seçeneklerini düşünerek etrafına bakındı. Kolay bir şey. Belki çok az eğilmeyi gerektiren bir şey ya da *çok* eğilmeyi gerektiren bir şey.

Cevap vermesi çok uzun sürmüş olmalı, çünkü ekledi, "Peki ya ben size evinizin ayrıntılı bir tarihini verebilir mi? Bir milyon nesildir Glass ailesine ait ama artık sadece bir Glass kaldı. Harlow. Annesi öldüğünde bir işe girmeyi reddetti, sanırım siz de bu sayede burayı ele geçirebildiniz. Bir zamanlar kasabanın kabadayısıydı, sonra inzivaya çekildi. Benden bir yaş büyük ve hala kasabada takılıyor ama şu anda nerede yaşadığını kimse bilmiyor."

Ayrıntılı tarih... yoksa ibretlik bir hikaye mi?

"Sana zorbalık yapmayacağıma söz veriyorum. Şimdi oturma odasından başla," dedi, "ve mutfakla bitir." Bu şekilde, kendini gerçekten zorlamadan onun gününe bir katkıda bulunmuş gibi hissedecekti. Ve adam da, eğilip büküldüğünü ya da eğilmediğini görmek zorunda kalmayacaktı.

"Yani... onları temizlemek

mi?" "Lekesiz."

Dudaklarını büzdü. "Şüphelendiğiniz gibi ben bir hizmetçiyim." "Sen bir asistansın."

"Evinizi temizleyen bir asistan."

"Aferin sana. Çok çabuk anlıyorsun." Başının üstünü okşadı ve saçlarının ipeksi yumuşaklığına hayret etmemeye çalıştı -ya da bir tutamını avucuna alıp dudaklarına daha iyi erişmek için başını eğmeyi düşünmemeye.

Onun nesi vardı böyle? Serbest bırakıldığından beri hiçbir kadını öpmemişti. Yatağa attığı bir avuç kadını bile. Öpüşmenin özel bir şey olduğunu düşündüğünden değil. Değildi zaten. Dikkati ne kadar az dağılırsa o kadar iyiydi, özellikle de zaten savunmasızken.

Brook Lynn ne ondan uzaklaştı ne de elini savurdu. "Bu bana komik geliyor. Gerçekten de o eli kaybetmekten korkmuyorsun," dedi son sakın bir şekilde. "Ama tamam. İyi o zaman. Malzemeler nerede?"

"İhtiyacın olan her şeyi mutfak lavabosunun altında bulacaksın. Şimdi kendi işime dönmem gerekiyor." Sonra onu terk etti, kendini uzaklaşmaya zorladı.

Ona başka ne söyleyebilirdi ki? Ayrıca, onunla konuşmaya başlamak büyük bir hata olurdu. şimdiden cevaplamaya hazır olmadığı bir soru sormuştu. *Siz böyle mi tanıştınız?*

Geçmiş onun işiydi ve konuşulacak bir konu değildi.

Aralarındaki mesafenin rahatlamasına yardımcı olacağını umarak kendini dışarıya kapattı. Sadece daha da gerildi. Sanki onu özlemiş gibiydi. Şimdiden mi? O kadar parlaktı ki, her zaman çok karanlık zihniyle tam bir tezat oluştuyordu. Ona çekildiğini hissediyordu ve bu onu hem heyecanlandırıyor hem de sakinleştiriyordu. Onun varlığını arzulamamak çok zordu.

Yaz sıcaklığından olmalı. Evet. Kesinlikle sıcak. Hava yoğun nemliydi, zaten boğucuydu. Gömleğini çıkardı ve çekicini eline aldı. Brook Lynn gelmeden hemen önce kulübenin onarımını bitirmişti, aletlerinin uygun bir yerde durmasının her zaman en iyisi olduğunu biliyordu. başka bir projeye başlamadan önce depoladı. Aletler olmadan insan çalışamazdı. İş olmadan, Jase kendi düşüncelerini dinlemek zorunda kalırdı.

Bir, iki saat boyunca evle uğraştı... panjurlardaki çıtaları değiştirdi. Bakışları sürekli mutfak penceresine kayıyordu, Brook Lynn'i bir an olsun görebilmek için duyduğu çaresizlik çıldırtıcı ama inkar edilemezdi. Brook Lynn ilk görüldüğünde, çekiçle başparmağına vurdu ve bir laneti zorunda kaldı. Ona doğru hiç bakmadığı için minnettardı.

Panjurlarla işi bitince dış cephe kaplamasına geçti, hasarlı panelleri söküp değiştirdi. Sürekli ter döküyordu ve yalnız olsaydı, buraya taşındığı ilk hafta onardığı havuza çırılçıplak soyunup atlayacaktı.

Brook Lynn *çiplak yüzmek* hakkında ne düşünürdü?

Ona haber verecekti, bu . Kız dik kafalıydı. O yapmadı Onunla nerede durduğunu merak etmek zorundaydı, bu hoşuna giden bir özellikti. Hapishanede mahkumlar yüzüne gülüp sırtından bıçakladılar. Birkaç koruyucu ailesinde,

Ebeveynler ögle yemeğinde onunla gülüyor ve akşam yemeğinden sonra onunla ilgili kapalı kapılar ardında konuşmalar yapıyordu.

Hayatının her anı korkunç değildi. İyi zamanlar da olmuştu. Bir sürü güzel zaman. Beck ve West ile. Tessa'yla. Daphne. Birkaç koruyucu aileyle. Ama kötü zamanlar o kadar kötüydü ki, genellikle iyi zamanları gölgede bırakıyordu. En son ne zaman güldüğünü bile hatırlayabiliyor muydu?

Brook Lynn'in çocukluğu nasıl geçmişti? Kız kardeşiyle biraz fazla ilgili olsa da, iyi ayarlanmış görünüyordu. Dar görüşlü. Normaldi. Gerçeği öğrendiğinde onun gibi bir adamdan korkacak türden bir kız. Onu suçlayamazdı.

Onu uzakta tutmak artık tek savunmasıydı.

Yarın yeni şartlı tahliye memuruyla bir görüşmesi vardı ve- sorunlar kristalleşirken Jase kaskatı kesildi. Brook Lynn bu kadar erken bir günde izin verilmesini anlayamazdı. Ya şartlı tahliye memuru o buradayken sürpriz bir ev ziyaretine gelirse?

Kahretsin, bunu iyice düşünmeliydi. Artık çok geçti. planladığı malzemelerin listesini ona verirdi. O da-

Hayır, taşıyamazdı. Onun külüstür arabası boruları, tahta kalasları ve mermer kutularını taşıyamazdı. Onun bu şeyleri taşımaya çalışmasını bile istemiyordu.

Beck'e kamyonu ödünç almasını söyleyecekti. Ve Beck'in de onunla gitmesini, tüm ağır işleri yapmasını.

Jase yine kaskatı kesildi. Brook Lynn ve Beck'in birlikte vakit geçirme düşüncesinden hoşlanmamıştı. Tek başlarına. Sıkışık bir alanda.

"Susadın mı?"

Kadının sesi onu ürküttü ve neredeyse başparmağını çekicinin üzerine yeniden koyacaktı. Lanet olsun! Çevresinin farkındalığını asla kaybetmemişti. Gelen her ayak sesini, her hareket fısıltısını dinlemek için kendini eğitmişti. Bu tür bir OKB titizliği birden fazla kez hayatını kurtarmıştı.

Kendini korumak için çekici alet kutusuna fırlattı. Merdivenden inip onunla, varlığının bu yeni belasıyla yüzleştğinde, kadın ona bir bardak buzlu su uzattı.

Bu düşünceli jest onu sinirlendirdi. "Teşekkür ," diye mırıldandı ve içindikileri boşalttı. Sıvının soğukluğu boğazındaki kuru sığağı yatıştırdı.

"Bir değil." Boş bardağı ondan aldı ve uzaklaştı. "Yani... üç kadın Beck'i aramak için kapıya geldi bile."

"O kadar az mı?" *Beck hakkında ne düşünüyorsunuz Bayan Dillon?* Ona baktı, yanağındaki kir izini ve gömleğindeki yağ lekelerini fark etti. *Çok sevimli.* "Kaç yaşındasın?" diye sordu, sonra ses tonundaki suçlama karşısında irkildi.

Çoğu kadın ona ters ters bakardı. Ama o kaçırmadı. "Yirmi beş. Peki ya sen?"

"Yirmi sekiz." Bir lağım faresinin hayat tecrübesine sahip olduğu düşünöldüğünde, kendini onlarca yıl daha yaşlı hissediyordu.

"Hiç evlendiniz mi?" diye sordu.

Cevabın onun için önemli olmasının tek bir nedeni vardı ve bu, ondan satın almasını isteyeceği çelik borulardan daha sert ateş etmesine neden oldu.

"Hayır," diye homurdandı. "Karım yok." Daphne'den önce birkaç kız arkadaşı olmuştu ama hiç biri bu kadar ciddi değildi.

Daphne onu olduğu gibi kabullenmiş görünüyordu... ta ki cezası ve neredeyse on yıl boyunca onsuz yaşamak zorunda kalacağını fark edene kadar... da ötesi, dışarı çıktığında aynı olmayacaktı. O farklı olacaktı. Eski bir mahkum. Daha sert. Muhtemelen çok . Gençlerin parmaklıklar ardında işleri hiç iyi gitmezdi.

Ona yanında kalması ve kendisine güvenmesi için yalvarmış, yeniden bir araya geldikleri gün ne ihtiyacı varsa karşılayacağına söz vermişti. Bir yanı hâlâ küçük bir çocuktu ve bir tür aileye tutunmak için yanıp tutuşuyordu.

Uzaklaşırken hıçkırma hıçkırma ağlamıştı ama yine de yürümüştü. Ona küfretti, özür diledi, biraz daha yalvardı. Kadın arkasını dönmemiş, yavaşlamamıştı bile. O zaman canı yanmıştı ve evet, şimdi de yanıyor ama o bunun ne olduğunu anladı. Kendini koruma. Bunun için onu suçlayamazdı.

Hayat ona iyi davranmış mıydı? Belki de evliydi ve bir düzine çocuğu vardı. Belki de değildi.

Onu tekrar görse, ona ne derdi? *Sen başıma gelen en iyi şeydin. Seni özliyorum.*

Bu hâlâ doğru muydu? Dönüştüğü adam ona çekici miydi? Yıllar boyunca katlandığı bazı şeyleri öğrenirse... Brook Lynn'in şüphelendiği gibi korkuyla tepki verir miydi?

"Jase?"

Brook Lynn'nazik sesi onu kafasındaki karanlık bataklıktan dışarı çağırdı. Gözlerini kırıştırdı ve onu tam karşısında dururken buldu.

Serin, narin avuç içi düğümlemiş omzunda duruyordu. Ellerinin yumruk olduğunu, tırnaklarının derisini kestiğini fark etti. Burnunda ve ciğerlerinde jiletler büyümüş , her nefesi bir işkenceye dönüştürüyorlardı.

Sabit. Adamın bakışları onunkilerle buluştuğunda kadın kolunu bıraktı ve geri . "Yani... uh... evet. Oturma odasını ve mutfağı bitirdim." Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi, aniden gerilmişti. "Benden ne istiyorsun? ne yapacaksın?"

Elini tekrar üzerime koy. Asla . "Hiçbir şey." Boğazını temizledi. "Evine git." *Aptalca bir şey yapmadan önce.*

"Ama sadece üç saat çalıştım."

Sadece, demişti ki. "Çekin burada kaldığın saat sayısına bağlı değil tatlım. Sadece dediklerimi yapmana bağlı."

Başını sallayarak, "Neden tuvaletleri ben temizlemiyorum?" dedi.

Bu kızın tuvaletleri fırçalaması fikri hiç hoşuna gitmemişti. "Banyo yok." "Banyolar," diye ısrar etti. "Sonra elimi yüzümü yıkayıp yemek pişireceğim. Tabii planlarınız var mı?"

Öfkelendi. "Tuvalet yok. Akşam yemeği yok." "Bunu 'plan yok' anlamında alıyorum."

"Eğer bir şey yapmak istiyorsan, garajı temizle."

"Harika. . Tuvaletleri hallettikten sonra." Sakarin ve tatlı bir gülümsemeyle eve girdi.

"Tuvaletlerden uzak durun. Bu bir emirdir, Brook Lynn," diye seslendi.

"Benim sözüm kanundur."

Cam kapıdan ona el salladı... ve belki de onu tersledi.

Sonuçları olmadan istediği her şeyi yapabileceğini mi sanıyordu? Ona farklı bir şekilde öğretilmesi gerekecekti.

İçindeki beklenti öylesine güçlüydü ki, neredeyse sisteminde bir şok etkisi yaratacaktı.

Bum!

Gürültü Jase'i yere düşürdü, çoktan en yakın silah çekice uzanmıştı.

Şakaklarında boncuk boncuk ter birikmiş, aşağıya doğru süzölmüştü.

Bir araba motorunun duyulana ve bir aracın geri teptiğini fark edene kadar nefesini tutmakta zorlanıyordu.

Bacakları titreyerek doğruldu. Kalp atışları sakinleşmeyi reddediyor, ahıra hapsolmuş bir at gibi göğsünde şahlanıyordu.

Sorun yok. Ben iyiyim.

Günün sonunda, hislerin bir önemi yoktu. Onlar güvenilmezdi. İyi olduğuna inanmayı seçti, o kadar.

toparladıktan sonra kiremitlerle uğraşmaya başladı. Birkaç saat daha geçti ve Brook Lynn kafasını kapıdan çıkarana kadar bir şekilde odaklanmayı sürdürmeyi başardı.

"Üzerime temizleyici döktüm. Bir duşa ve gömleğe ihtiyacım var" dedi. "Banyonuzu kullanmam ve dolabınızı karıştırmamın bir sakıncası var mı?"

Aynen böyle, beyninden geriye kalanları kızarttı. Binlerce araba geri tepebilirdi ve o bunu fark etmezdi.

Duşta çıplak olacaktı. Su-vücudundan aşağı damlayacak, yalamayı arzuladığı her yeri yakalayacaktı. Havlu-bez onun tüm kıvrımlarına sürtünecek, tenini okşayacaktı. Gömleği - çıplak tenine dokunan bir şey yakında onunlike yapışacak, kokusu onunlike kaynaşacaktı.

Sert. Gibi. A. Rock.

", " diye homurdandı. "Teşekkürler."

Kadın ortadan kayboldu.

Birkaç saat daha geçti ve neredeyse her dakikasını onun kendine yaptıklarını hayal ederek geçirdi. Sonunda güneş batmaya başladı.

Ufuk, gökyüzünü altın, pembe ve mor renklerle donatarak tüm dikkatini üzerine çekti. Yaptığı işi bıraktı, tamamen kendinden geçmişti.

Kilit en çok basit şeyleri özlemişti. Her gün bir zamanlar hafife aldığı şeyler. Gün doğumu ve gün batımı. Arkadaşlarıyla geçirdiği tatiller. Taze pişmiş ekmek kokusu ve-

Taze pişmiş ekmek mi?

Kokladı ve maya kokusunu aldığından emin oldu. Ağzı sulandı. Neredeyse trans halinde mutfığa doğru ilerledi. Brook Lynn ocağın başında durmuş, bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu ve oh... kahretsin. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ve uçları kıvrılmıştı. Seçtiği tişörtün üzerinde Kazanmak İçin Varım yazıyordu ve ona çok büyük gelmesine rağmen yüksek moda dergilerinden çıkmış gibi görünüyordu.

Her fantezim ete kemiğe bürünmüştü. Muhteşemdi. Seksi. Ve tamamen ulaşabileceğim bir yerdeydi.

Göğsündeki yeni ağrıyı ovuşturdu.

Peki ya sıfırdan yapılmış bir yemek? Bu, yediği yemeklerin çoğunun kutulardan veya tenekelerden geldiği koruyucu ailede bile hiç sahip olmadığı bir şeydi.

Brook Lynn onu fark etti ve buharı yüzünden uzaklaştırmak için elini salladı. "Umarım bu gömlek en sevdiklerinizden biri değildir."

Artık öyle. "Hayır," diye başardı.

"Güzel. Korkarım sos sürdüm. Peynirli tavuklu spagetti ve dürüm sevdiğini varsayıyorum çünkü marketten aldığın tek şey buydu."

Onları sevip sevmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. O yiyecekleri satın bile almamıştı. Dün gelmişlerdi, Beck'le ikinci kez yatmayı uman kadınlardan birinin hediyesiydi. "Cevabı birlikte öğrenmemiz gerekecek."

Yanaklarındaki sıcaklık derin bir gül rengine dönüşürken, "Pekâlâ, sizi ziyafet bekliyor," dedi. "Kırk beş dakika içinde her şey hazır olacak."

Boğazında bir yumru oluştu ve neden olduğundan emin değildi. "Duş alacağım." Ondan kaçmak için çaresizce yatak odasına doğru yürüdü ve kendini içeri kilitledi.

Banyosu dezenfektan kokuyordu ve bir elmas gibi parlıyordu ve tek yapabildiği lanet etmektir. Lanet olsun o kıza. Yasaklamasına rağmen temizlemişti. *Gerçekten daha azını mı bekliyordum?*

Çabucak duş aldı, havluyla yıkandı ve giyindi. Kapıya doğru ilerledi ama Brook Lynn'le yüzleşmeye tam olarak hazır olmadığını fark etti. Ona dokunma dürtüsü onu hâlâ rahatsız ediyordu ve bu eskisinden daha güçlüydü. Onu sarsmak istiyordu... sonra da ağzıyla her şeyi daha iyi hale getirmek.

Midesi bulanarak oturdu ve çok uzun, çok ayrıntılı bir liste yazdı. Sonra, ancak zaman, akıllı kadının yapacağı işlere odaklanmış bir halde mutfığa döndü; listeyi, bir tomar parayı ve bir anahtarı tezgâhın üzerine koydu.

Brook Lynn her şeye baktı, ona baktı ve soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Yarınki işlerin," dedi gözlerini onun üzerinden ayırmadan. Göğsündeki ağrı yeni bir güçle kabardı. "Ayrıca malzemeleri ödemek için para ve eve girmek için bir yol. Ben gitmiş olacağım. Kişisel bir iş."

"Ben sizin kişisel asistanınızım. Değil mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmek mi?" diye yineledi. "Şimdi mi?"

Bu dakika. Bu saniye. "Ben... Özür dilerim." Mutfaktan çıktı... evden çıktı, geri dönmedi.

* * *

ŞOK, BROOK LYNN'İ HAREKETSİZ BIRAKTI. Gitmişti. Gerçekten gitmişti. Ona akşamki planlarından bahsetmeden. Üzerinde çalıştığı yemeğin tadına . Tüm sıkı çalışması hakkında yorum yapmadan.

Kurt Amca ona bilmemesinin daha iyi olacağı pek çok şey öğretmişti ama farkında olmadan eve götürdüğü bir gerçek vardı. Eylemler sözlerle çeliştiğinde, eylemler kazanırdı. Her zaman.

Sizi seviyorum kızlar, demişti Kurt Amca. Ama onları yoksul bırakmak bir sevgi eylemi değildi.

Şu anda Jase'in davranışları çok şey anlatıyordu. Onun için önemli değildi. Çabaları önemli değildi. Ama tamam. . Buraya sırt sıvazlamak ve pohpohlanmak için gelmemiştii. *Bana parayı göster*. Huysuz, aksi Bay için çalışmıştı. Calbert ve o da muhteşem Jase için çalışabilir. Muhtemelen. Belki de.

Başlarda neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Pencereleiden dışarı bakmakla, onu ve güçlü çekicini görmenin tadını çıkarmakla, ne zaman ona doğru baksa fark edilmemeye çalışmakla çok meşguldü. Ama sonra Bir şekilde onu aklından çıkaracak gücü bulmuş ve işe koyulmuştu. Sanki Tanrı'nın kendisi ziyarete gelmeyi planlıyormuş gibi temizlik yapmış, geride tek bir toz zerresi bile bırakmamıştı. Ve sürpriz bir şekilde, Jase'in hayatını biraz daha iyi hale getirdiğini bilerek her anından keyif almıştı. Tabii ki yine onu düşünmeye başlamıştı... gücünü, dövmelelerini ve ellerini... onlarla yapabileceği tüm yaramaz şeyleri.

Sonra onun yatak odasının önünden geçti ve kız kardeşini onunla yatakta bulduğunu hatırladı.

Öfke ve kızgınlık Brook Lynn'i vurmuştu ve hatta bir parçası etmeyi arzulamıştı. Keşke pes etmek onun doğasında olsaydı. Diğer yanı ise bir duruş sergilemesini ve Jase'e kolay lokma olmadığını göstermesini istiyordu. Ona bebek gibi davranmaya çalışmıştı, bu yüzden emirlerine itaatsizlik etmişti. Sonrasında bir teşekkür, hatta belki de hatalı olduğunu kabul bekliyordu. Merhaba, geri tepme.

Güveci pişirmeden buzdolabına koydu ve tezgâhın üzerine ısıtma talimatlarını içeren bir not bıraktı. Yoğuşmayı önlemek için bir hava boşluğu bırakarak ruloları poşetledi ve sonunda listesini okudu - neredeyse bayılıyordu.

Bütün evi temizleyin. Bugün temizlediğiniz odaları bile. Oyun odası , ondan uzak duracaksınız. Anladınız mı, Bayan Lynn?

KAÇININ.

Market alışverişi. En az iki araba değerinde.

Her ev sahibi için bir tane olmak üzere üç kek pişirin. Bir tat testi olacak.

Camları yıkayın. Ulaşılması zor olanları bile.

Çamaşırları yıkayın ve katlayın.

Onun da diğer erkekler gibi çamaşırlarını ayırıp ayırmadığını merak ederek ürperdi. -"pis" ve "pis ama giyilebilir"- ve onun iç çamaşırlarını elleme düşüncesinden neden dehşete düşmediğini merak .

Dolabımdaki her şeyi ütülerim.

Oturma odasındaki mobilyaları yeniden düzenle. Hanımefendinin seçimi. Bir fotoğraf çek, sonra her şeyi eski haline getir.

Odunları dışarıda istifleyin. Soğuk hava dalgasının ne zaman belli olmaz.

Bir kapının irkildi ve başını kaldırıp baktı, kalbi yeni gelenin ayak sesleriyle aynı anda atıyordu. Jase dönmüş müydü?

Beck köşeyi döndü ve onu hayal kırıklığına uğrattı. Hayır, hayır. Hayal kırıklığı değil. Rahatlama. Tabii ki.

Onu fark ettiğinde kısa bir süre durdu ve sıırttı. "Vay, vay. Benim Noel hediyesi bu yıl erken geldi. West gece geç saate kadar dışarı çıkmayı planladı ve Jase de arabasının kayıp olduğunu düşünürsek belli ki gitmiş, yani sadece sen ve ben varız, yapayalnız. Ne yapsak acaba?"

Flört mü? Gerçekten mi? Muhtemelen kendine bile engel olamıyordu, o kadar içselleşmişti ki. Jase duş alırken, "Beck'imle" konuşmak isteyen iki kadın daha kapıyı çalmıştı. Ayrıca Brook Lynn'in kim olduğunu ve Beck'imın evinde ne aradığını öğrenmek istemişlerdi. Bu bariz düşmanlık onu sadece eğlendirmişti.

"Jase sana söyledi mi bilmiyorum," dedi, "ama beni asistanı olarak işe aldı." Hizmetçi. "Ve sonra... bir yere gitmek zorunda kaldı."

"Bir asistan, ha?" Beck onu işaret etti ve parmağını sallayarak başının tamamını gösterdi. "Muhtemelen gözlük takmalı ve saçlarını topuz yapmalısın."

"Neden?"

"Rol yapma oyunu için. Karakterinize kendinizi tamamen adamanız büyük fark yaratır."

Neredeyse dili boğazında düğümleniyordu. "Rol yapmıyoruz. Ben gerçekten onun asistanıyım." Hizmetçi.

"Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum. Ve şimdi gidiyorum. Çalışma saatleri resmen sona erdi."

Beck bir kolunu uzatarak onun geçmesini engelledi. "Bir saniye bekle, güzelim. Arabanız ön tarafta park halinde değil."

"Bu iyi, çünkü ben yürüdüm." Bu ev Rhinestone Cowgirl'den sadece bir ya da üç mil uzaktayken değerli benzini harcamak için hiçbir neden yoktu.

Adam ona bön bön baktı. "Yani... Jase seni mı gitti?"

"Açıkça." Yoksa yine rol yapmaktan mı bahsediyorlardı? Bu durumda cevap yine aynı olacaktı. "İyi olacağım," dedi.

"Emin ol, çünkü seni arabana kadar götüreceğim." Beck mutfağı taradı ve burnunu çekti. "Ben yedikten sonra. Bir şeyler harika kokuyor ve sadece senden bahsetmiyorum."

Bildiğim iyi oldu. "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum aslında."

Güveci fırına yerleştirdi. "Yirmi ila otuz dakika içinde tüketime hazır olacak."

"Duş almak için yeterli zaman." Gömleğinin üst düğmesini açtı.

"Görünüşe göre sen de bir tane kullanabilirsin. Neden su tasarrufu yapıp bunu birlikte yapmıyoruz?"

"Kızgın kömürlerin üzerinde yürümektense diz kapaklarımdan bıçaklanmayı tercih ederim." "Yani... belki bir dahaki sefere?"

"Belki de hiç."

"Sen kaybedersin." Köşede kaybolmadan önce ona göz kırptı. Bir kapı kapandı.

Oturma odasından bir kapı sesi daha geldi. Beck'in kadınlarından biri mi?

İç çekerek antreye doğru yürüdü ve Jessie Kay'ı verandada buldu. "Burada ne yapıyorsun?" Brook Lynn kaşlarını çatarak sordu. Kız kardeşi bu sabah yeni iş hakkında sohbet edemeyecek kadar akşamdan kalmaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Jessie Kay güneş gözlüklerini çıkardı ve davet edilmeden içeri girdi.

"Ben burada çalışıyorum. Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Gerçeğin ifadesi bir ters bakışla karşılandı. "Dün gece miydi o?" "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Peki, Jessie Kay Standart Saati'ni hesaba kattınız mı?"

Yani Jessie Kay'ın kabul ettiği şeylere asla güvenilmemeliydi ve aksini varsaymak Brook Lynn'in hatasıydı. "Hayır. Aslında bir kez olsun sözünü tutacağını düşünmüştüm."

"O zaman bu senin suçun."

Brook Lynn kız kardeşinin yüzüne bir yumruk salladı. "*Tam* bir baş belasısın."

"Sanki bu yeni bir şeymiş gibi." Jessie Kay saçlarını savurdu ve bir ayağından diğerine geçti. "Peki, Jase nerede? Ona yedi çeşit yemek getirdim. Ben... ve bu." Altılı bira paketini havaya kaldırdı.

Hâlâ onunla ilgileniyor muydu? *Midem bulanıyor*. "O dışarıda, ama bu önemli olmamalı çünkü ikiniz çıkmıyorsunuz. Sana ne dediğini söyledim. Bir ilişki aramıyor."

"Oh, sevgili kardeşim. Sadece yarım beyni olan bir adama ne denir? Yetenekli. Jase aslında *ne* istediğini bilmiyor. Ona göstermem gerektiğine karar verdim."

Midem daha çok burkuldu. "Yanılıyorsun. Jase ne istediğini biliyor." Kız kardeşi değildi... ve o da değildi.

Jessie Kay ona baktı ve ters baktı. "Bugün neyin var senin? Neden bu kadar çabuk sinirleniyorsun?"

"Öylesine." Çünkü yorgun, aç ve ağrılıydı ve Jase kaba davranmıştı ve nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordu, *kiminle* yaptığını da bilmiyordu. Ve bu onu ilgilendirmezdi. Onun çalışanıydı ve asla daha fazlası olamayacaktı. Daha fazlası olmak *istememeliydi*.

"Jase seni ne için işe ki?" Jessie Kay bir parmak ucunu sandalyenin üst kenarında gezdirerek sordu. "Neye ihtiyacı var?"

"Ev işlerinde yardım." Köle gibi çalışmayı kabul edecek kadar çaresiz birinden.

"Yani sen onun hizmetçisi misin?"

"Yönetici asistanı. Şimdi, evine git. Lütfen. Ve bu sefer gerçekten orada bekle. Hemen arkanızda olacağım ve her şey hakkında konuşacağız. oldu."

Jessie Kay itiraz etti.

"Bir," dedi Brook Lynn.

Kız kardeşi aceleyle verandaya çıktı. "Dostum. Tam bir baş belasısın."

"Biliyorum. Arzu ederseniz bunu da konuşabiliriz." Kapıyı kapattı. Mutfakta güvecin pişmesini bekledi ve piştiğinde, Beck'e bir not yazmadan önce cızırdayan tabağı ocağın üstüne koydu. Kısa ve öz.

Gitmek zorundaydım, BL

Dışarıda karanlık çökmüştü, tek ışık verandadan sızıyordu. İmplantlarını daha düşük bir ayara getirerek normalden daha fazla sesin kulaklarına ulaşmasını sağladı. Rahatsızlığına rağmen, dalların kırılması ya da ölümsüzlerin homurdanması gibi bazı sesleri algılayabilmesi gerekiyordu. Yol boyunca endüstriyel boyuttaki el dezenfektanını göğsüne yakın tuttu ve RC otoparkına kazasız belasız ulaşmayı başardı-

Jase'i onun arabasının yanında, kendi arabasını da park etmiş halde buldu. Sanki şiddetli bir fırtınadan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Saçları dağınık, giysileri buruşuk ve yamuktu.

Bir kasırgaya mı karışmıştı?

Onu gördüğünde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kalbi çılgınca çarpıyordu. "Beck beni aradı. söyledi... yürüyormuşsun. Tek başına." Ve bu bir suç muydu? "Yalan söylemedi."

Hareketleri keserek ona kapıyı açtı. "Geceleyin Two Farms'tan çıkmadan hoşlanmıyorsam, ormanda ve karanlık bir caddede üç mil yürümenden hoşlanacağımı sana düşündüren nedir?"

Jase onun güvenliğinden endişe etmiş miydi? "Şey..."

"Bir daha *asla* evimden yürüyerek çıkma, Brook Lynn. Anladın mı?"

Tek yapabildiği ona göz kırpmak oldu. "Yoksa ne olur?" Ciddiydi. Bilmek istiyordu.

"Ya da..." Nefesinin altından küfretti. "Çok sert bir ders alacaksın. Şimdi eve git ve sür." Kendi arabasına tırmandı ve onunkinden uzaklaştı, ama hızla uzaklaşmadı. Hayır, kız mühürlenene kadar bekledi.

kendi aracının içinde.

"O tam bir ," diye mırıldandı, bu gerçek karşısında dehşete düşmüştü. Evet, o onun için başka güzel şeyler de yaptı. Jessie Kay'i aramasına yardım etmek. İşi. Ücreti. Ama çoğunlukla duygusal olarak içine kapanıktı ya da bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Gerçek Jase kimdi?

Yanından geçerken el salladı, hatta gülümsedi. Adam karşılık vermedi ve kesinlikle . Ama onu evine kadar takip etmiş ve içeri girer girmez de çekip gitmiş.

Onun karakteriyle ilgili bu yeni ifşaat hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu... *eylemler daha* anlamlıydı... ama bir sonraki etkileşimlerini dört gözle beklemediğini iddia ederse yalan söylemiş olurdu.

YEDİNCİ BÖLÜM

JASE'İN şartlı tahliye memuruyla yaptığı görüşme beklenenden daha iyi geçmişti. Denetimsiz şartlı tahliye edilmişti, bu da artık aylık toplantılar ve daha az rastgele uyuşturucu testi yapılmayacağı anlamına geliyordu. Aidatlarını postayla gönderebilecek ve faaliyetleri hakkında aylık sorgulamalara maruz kalmayacaktı,

mali durum ve gelecek planları.

Neredeyse bitti. Altı aydan az .

Nihayet. Görünürde bir son var.

Jase artık parmaklıklar ardında geçirdiği gençliğini ve oraya gönderilme nedenini programların olmayacağı günleri özlemle bekliyordu. Ya da ayakkabının içine konulduğu, günün yirmi üç saatini tek başına geçirmeye zorlandığı, çok küçük bir odaya kapatıldığı, "iyi günlerinin" elinden alındığı onca zamanı.

Hapishanede, her otuz günlük iyi hal, mahkumun cezasından kırk dört gün düşülmesini sağlarken, her ihlal bu günlerin geri eklenmesi anlamına geliyordu. Söylemeye gerek yok, çok fazla ihlali vardı.

Şimdi bir sahanın kenarında oturmuş, West ve Beck'in, bunu yapacak kadar para kazanmadan çok önce sponsor oldukları, koruyucu aile ya da basit bir mali yardım yoluyla sistemde sıkışıp kalmış kız ve erkek çocuklardan oluşan bir genç futbol takımı olan Strikers'a koçluk yapmalarını izliyordu.

"Edward, adamım," diye seslendi West kalelerden birinden. "İşte . Harika gidiyorsun."

Küçük bir kız ona yaklaştı ve bir soru sordu. West, topa vurmanın doğru yolunu göstermeden önce dikkatle dinledi. Futbol oynamayı çok seven ama ismiyle dalga geçilmesinden her zaman nefret etmiş olan Beck şu anda kızıl saçlı bir çocuğun kalecilik becerilerini geliştirmesine yardım ediyordu.

Jase arkadaşlarını kıskanıyordu. Oyun hakkındaki bilgisini paylaşmayı, birinin hayatında gerçekten bir fark yaratmayı çok isterdi ama bu çocuklar yeterince saçmalıkla uğraşmıştı. Eski bir mahkûmun masaya getireceği sıkıntıya ihtiyaçları yoktu. Ve velileri onun geçmişini öğrenir öğrenmez, bir güçlük çıkacağını ve gitmesinin isteneceğini söyledi.

"Hangisi senin?" Otuzlu yaşlarında esmer bir kadın sandalyesini onunkinin yanına yerleştirdi.

Ona kısa bir bakış attı, sarı sundress'in sarıldığını fark etti. Cömert kıvrımlar ama baştan çıkmaya yakın bile değildi. "Koçlarla arkadaşım. Sadece işlerinin bitmesini bekliyorum."

"Ah. Annelerin anlata anlata bitiremediği koçlar. Yemin ederim, Strikers'ın antrenmanını gezegendeki diğer tüm takımlardan daha fazla anne izliyor."

Başka bir şey söylemeden başını salladı. Herhangi bir konuşmayı teşvik etmek akıllıca olmazdı. Hatalar mahvolmanın basamaklarıydı ve Jessie Kay onu çoktan o yola sokmuştu.

Brook Lynn, diğer taraftan-

Bunun onu daha da ileri götüreceğine karar verdi. Gecenin bölümünde dönüp durmuş, onun duşta, çıplak, ıslak, sabununu ve şampuanını kullanırkenki görüntüleri zihninde sürekli dönüp durmuştu. Bu sabah orgazmın eşiğinde ve onun adını haykırarak uyandı. Onun teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve tadının ne kadar tatlı olduğunu bilmek, muhtemelen onu ağzından köpükler saçan bir erkek canavara dönüştürecek ve tek bir amacı vardı: ne pahasına olursa olsun onun içine dalmak.

Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir. Belki de daha sonra onu unutacaktı, tıpkı diğerlerini unuttuğu gibi.

Rasyonalize etmeyi, izin almayı bırakın.

"Git Johnny, git!" diye seslendi yanındaki kadın. "Evet! Evet! İşte . Oh, bebeğim, seninle gurur duyuyorum."

Oğlunu çok sevdiği belliydi ve Jase'i bir kıskançlık duygusu sardı. Annesi yakında evden çıkarılacağını bildiği için eşyalarını toplayıp onu yıkık dökük bir apartman dairesine terk ettiğinde altı yaşındaydı. Kapıcı onu bulana kadar günler geçmişti.

Ebeveyn olmak asla isteyeceği ya da hoş karşılayacağı bir sorumluluk değildi ama kendi çocuğunu asla böyle terk etmeyeceğinden emindi.

"İyi gidiyorsun Ryan," diye Beck.

Çocukken terk edilmesiyle ilgili sorunlarını anlayacak biri varsa o da Beck'ti. Adamın annesi doğumundan kısa bir süre sonra çekip gitmiş, nadiren gördüğü babası da onu birbiri ardına teyzelerine bıraktıktan sonra ebeveynlik haklarını devredip veda bile etmeden eyalet dışına taşınmıştı.

Ebeveynler nasıl bu kadar umursamaz olabilir? İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Sanki birini yargılamaya hakkım varmış gibi.

Ensesindeki ani bir karıncalanma bakışlarını oraya buraya çevirmesine neden oldu. bir parça, gözlerinin henüz bulamadığı bir tehlike sezmiş olmalıydı.

Bir avuç ebeveyn yakınlarda dolanıyordu... Ondan biraz daha genç bir adam kaldırıma park etmiş bir arabaya yaslanmış, sahayı izlerken elleriyle gözlerini gölgeliyordu... Bir kar konisi standında diğer takımlardan çocukların oluşturduğu bir sıra vardı. Kimse onu izlemedi. Kimse ateş püskürüyor gibi görünmüyordu.

Jase kendini rahatlamaya zorladı. Lanet olası bir Küçükler Ligi antrenmanında tehlikede değildi.

Bir düdük çaldı ve Strikers ailelerinin yanına dönmek üzere sahaya dağıldı. West ve Beck konileri ve topları toplamaya başladı. Jase topunu yuvarladı. Ayağa kalkıp yardım etmek için sahaya koşmadan önce orada oluşan düğümleri gevşetmek için omuzlar.

Beck'e ulaştı ve yumruklarını tokuşturdular.

"Toplantı nasıl geçti?" Beck külahları bir torbaya doldururken sordu.

"Beklediğimden daha iyi. Denetimsizliğe terfi ettim."

"Dostum," dedi arkadaşı, sesi milyoner bir işadamından başka her şeye benziyordu.

"Biliyorum."

Hızlı bir sırtış paylaştılar.

West bir sepet dolusu futbol topunu çantaya attı. "Bir resme ihtiyacım var ikinizin bu anını. Bir GIF oluşturacağım ve onu "Harika Olduğumu Yeni Öğrendim" etiketleyeceğim. Kendini test ettirmek isteyebilirsiniz."

Beck başını sallayarak, "Komik çünkü doğru," dedi.

"Sonuçlarım negatif çıkacaktı." Tıpkı diğerleri gibi, Tanrı'ya şükür. Jase serbest bırakıldıktan hemen sonra doktorunu ziyaret etmişti. Tam bir tetkik yaptırmış ve temiz raporu almıştı. Ama aylar geçmiş ve birden fazla kadınla birlikte olmuştu. Her biriyle prezervatif kullanmıştı ama belki de bir kez daha test yaptırmalıydı. Özellikle biriyle korunmasız seks yapmaya ilgi duyduğu için değil. Tabii ki hayır.

Asla. Sadece kendi huzuru için.

"Hazır mısınız?" West elindeki büyük boy çantayı omzunun arkasına attı. "Öğle yemeği için kendime iki saat ayırdım."

"Hazırdan da öte." Beck vitese taktı. "Açlıktan ölüyorum."

West homurdandı. "Sen her zaman açsındır."

Beck, "Sanırım öğle yemeği için de iki saat *sekiz dakika* ayırmak istiyorum" dedi.

West omzuna bir yumruk attı. "Unut ." Jase aralarındaki rahat dostluğun tadını çıkardı.

Arabalarına giderken, üç anne Beck'in yaklaşan antrenmanlar ve maçlar hakkında "soru sormak" amacıyla önünü kesti. Bu ihtiyaç- cevaplar-şimdi soruları kesinlikle çok fazla kıkırdamayla noktalandı, ancak Beck yaklaşan şampiyonluk ağzından çıkan kelimelere bağlıymış gibi cevap verdi. Ciddiyetine rağmen her nasılsa hepsiyle flört etmeyi başarmıştı. Ama flört onun varsayılan ayarıydı.

West sabırsızlıkla telefonundaki saate baktı. "Beck. Dostum. İki saatim şimdiden tükeniyor."

Beck kadınlarla konuşmasına dönmeden önce, "Beni bir dakika daha bekletin," dedi.

Jase çiftleşme dansının geri kalanını dinlemek için burada kalmadı ama çocuklarla en sevdikleri batakhane de buluştu. Oklahoma City'nin en kötü bölgelerinden birinde yer alan bir duvar deliği. Etrafı devlet konutlarıyla çevriliydi.

Her duvara spre y boyayla yazılmış tabelalar ve çukurlarla dolu sokaklar. Onun memleketi.

Yağlı hamburgerler ve kalp krizi geçirten patates kızartmaları yediler ve bir süreliğine tıpkı eski günlerdeki gibi birbirlerine takılıp güldüler, aralarında kandan daha kalın bir bağdan başka bir şey yoktu.

Ama tekrarlama uzun sürmedi. Kırılan tabakların çıkardığı şangırtı Jase'in ayağa fırlamasına neden oldu, elindeki tereyağı bıçağını sıkıca kavramıştı.

Aklından korkunç anılar geçti. Beynine kazınmış anılar, tedavisi olmayan hastalık. Kurtulamadığı bir karanlık. saran mahkumlar, gardiyanların neler olduğunu görememesi için bir duvar oluşturuyordu. Soğuk bir sustalı boynunun arkasına bastırıyor. Kıyafetleri yırtılıyordu.

Çoktan nefes nefese kalmıştı, bakışları restoranın etrafında geziniyor, tehdidi .

"Her şey ." West onu ürkütmemek için her seferinde bir santim açtı ve ensesini nazıkçe ovdu. "Güvendesin dostum. Güvendesin."

Güvende miydi? Güvende ? Ensesindeki karıncalanma geri dönmüştü.

İnsanların yüzlerinde tuhaf ifadelerle kendisine baktığını fark ettiğinde omuzlarını dikleştirdi ve bıçağı bırakarak yerine oturdu. Artık yemek yeme havasında olmadığı için yemeğini itti ve arkadaşları önceki sohbetlerine dönmeye çalışsalar da, önceki rahat dayanışma gitmiş, gerginlik ve suçluluk geri gelmişti.

West sonunda acı bir kahkaha attı. "Bu konuyu açmak için iyi bir zaman yok, o yüzden şimdi açacağım. Muhtemelen bildiğiniz gibi, yıldönümü

Tessa'nın GED alması ." Ve ölümü.

Beck gerildi. "Daha önümüzde birkaç ay var."

"Evet, ama yapmak istediğim şey zaman ve planlama gerektiriyor." West su bardağından aşağı süzülen bir damla buğuyu yakaladı. "Ona bir parti vermeyi planlıyorum. Her zaman istediği gibi. Ona söz verdiğim ama hiç vermediğim. Bunu çoktan yapardım ama..."

Ama Jase ortalıkta yoktu ve Tessa onun onuruna yapılacak herhangi bir kutlamaya katılması için ısrar edecekti. Arkadaşlarının hâlâ taşıdığı bir başka suçluluk duygusu.

Beck'in gözlerini çevreleyen gerginlik çizgileri yumuşadı. Nazikçe, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Tessa'nın ölümü senin suçun değildi," dedi Jase. "Onun anısına tutunarak kendini mutluluk ihtimalinden yoksun bir hayata mahkûm etmek zorunda değilsin."

West, "Onun ölümü benim suçum," dedi. "Ömür boyu hapis cezası hak ettiğimden çok daha az."

"Onun ölümü *asla* senin suçun değildi." Tessa her zaman inişli çıkışlı bir kız olmuştı ama Pax Gillis'le yaşadığı olay onu paramparça etmişti. Aylar geçmişti ama duygusal olarak asla toparlanamamıştı. Her gece ağlıyordu ama öldüğü gece özellikle çok ağlamıştı ve Jase sık sık polis raporunda iddia edildiği gibi arabanın kontrolünü kaybedip kaybetmediğini ya da bilerek mi kaza yaptığını merak ediyordu.

Gillis ailesi peşini bırakmıyor, Jase'in yaptıklarından onu sorumlu tutuyorlardı. Saldırı hakkında yalan söylememiş , Jase'in oğullarının peşine düşsöylemişlerdi.

"Sen orada değildin," diye tersledi West. "Bilmiyorsun."

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Orada değildim." *Parmaklıklar ardında çürüyordum.*

Gillis ailesi şartlı tahliye için her geldiğinde itiraz , bu da parmaklıklar ardında kadar uzun süre kalmasının bir başka nedeniydi. Ama geçen yıl Pax'in babası kalp krizinden ölmüş, geriye sadece annesi ve küçük kardeşi kalmıştı. Jase onları duruşmadan hatırlıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamayı hiç bırakmayan küçük, ince bir kadın ve Jase'den daha fazla piercing ve dövmesi olan Mohawk saçlı serseri bir çocuk.

West gözlerini kapadı, burnunun kenarını sıktı. "Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım."

"Unut gitsin." Ama Jase unutmayacağını biliyordu. Hiç . " ."

West, "Moore Yasası'nı yaşıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Beck, "Sen sınıfın geri kalanından daha zekisin, kardeşim," dedi. "Bunu açıklaman gerekecek."

West omuz silkti. "Bilgisayar donanımı tarihi boyunca, yoğun bir entegre devredeki transistör sayısı yaklaşık her iki yılda bir ikiye katlanır. Başka bir deyişle, beynim bir donanımdır ve zaman geçtikçe anılarım daha da güçlenir."

Böylece iki kişi . "Neden Brook Lynn'den planlama konusunda bize yardım etmesini istemiyorum?" Jase onları tekrar yola soktu.

"İyi fikir," dedi Beck. "Madem bizim için çalışıyor." Jase itiraz edercesine yutkundu. *O benim, bizim değil.*

West iki parmağını çenesinde gezdirdi. "Sormak istiyordum... Küçük sarışın fişeğin sürekli evin etrafında dolaşmasının akıllıca olduğuna emin misin?"

Hayır. "Neden?"

"Neden?" Beck kaşlarını kaldırdı. "Bana gerçekten *neden diye* mi sordun? Ahbap. Kız kardeşine çakmışsın."

"Yani?" *Hatırlatma hoşuma gitmedi.* "Sen de yaptın."

"Yani ikiniz de aptal olduğunuzu kabul ediyorsunuz. Devam edebilir miyiz?" West homurdandı, sesinde şaşırtıcı bir hayal kırıklığı vardı.

Beck onun yerine konuşarak, "Kesinlikle," dedi. "Durum biraz karışık. Ve evet, bununla başa çıkabilirim. Ama sen yapabilir misin? Seni gördüm dostum. Ve bunu bir kez daha belirtmek zorunda kaldığıma inanamıyorum ama Brook Lynn'i boğuluyormuşsun gibi izliyorsun ve o tek cankurtaran salı."

"Körleşiyor olmalısın," diye Jase. "Daha önce hiç *herkes* bu şekilde."

"Gözlerim, diğer tüm organlarım gibi gayet iyi çalışıyor, teşekkürler. Ama rahatsız eden benzetmeyse, sana daha lezzetli benzetme yapabilirim. Sen o kıza benim güveçlere baktığım gibi bakıyorsun. Sanki ağzında bir parti olacakmış gibi."

West tabağındaki patates kızartmasını itti. "Size Strawberry Valley'den bir kıza bulaşırsanız ne söylemiştim. Size *söyledim* ama yine de yaptınız. Kendinizden başka suçlayacak kimseniz yok."

Beck onu tersledi ve Jase de ona bir peçete fırlattı.

West tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı. "Hey, hepimiz küçük kardeş grubumuzda zeki olanın ben olduğum konusunda hemfikiriz. Şimdi bu tavır niye?"

"IQ'n daha yüksek olabilir," dedi Jase, "ama sokaktaki itibarın kesinlikle berbat."

"Doğru," dedi Beck.

West güldü, sesi paslıydı. "Bana *doğru* söylemediğini söyle. Çünkü bunu yaparsanız, sokak itibarınızdan ciddi puanlar düşmek zorunda kalacağım."

"Bana ne?" Beck kollarını iki yana açtı. "Yedek puanlarım var."

İkili iyi huylu bir tartışmaya devam etti, gerginlik bir kez daha azaldı ve Jase yakında başka bir kuraklık olacağını bilerek içine çekti. Bu özlediği başka bir şeydi. En çok da bunu. Şakalaşmak, arkadaşlarıyla birlikte olmanın tadını çıkarmak. Acıyana kadar gülümsemek. Sadece... *olmak*, hiçbir endişenin araya girmemesi.

Masalarını toplayıp dışarı çıktıklarında hakaretler devam etti.

Seninle tanışmamış insanları kışkırtıyorum.

Eğer cehaletin varili 5 dolara çıkarsa, kelleni delme hakkı istiyorum.

Bir avuç motorcu geldi, kasklarını çıkarıp ekipmanlarını kilitlediler. Jase bir bakışta onların bela arayanlar olduğunu anladı. Hapishanede onlar gibi bir sürü adamla karşılaşmıştı. Omuzlarında dörtte iki büyüklüğünde bir çip vardı ve her zaman kanıtlayacak bir şeyleri vardı.

Değerlendirmesi kısa sürede doğrulandı. Tam tersine, gençlerden biri West'in yoluna çıktı ve West'in ona çarpmasına neden oldu.

Motorcu, "Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun, dostum?" diye çıkıştı ve onu itti.

West, Beck'e çarptı, o da Jase'e çarptı. Tabii ki, tüm motorcular mükemmel bir birlik gösterisi içinde yoldaşlarının etrafında toplanırken güldüler.

West omuzlarını silkerek, "Nereye gittiğimi izlemek yerine -" sesi eşit, hatta belki de beklentili "-neden sana yolumdan nasıl çekileceğini öğretmiyorum?"

Beck soğuk bir gülümsemeyle, "Oyum... evet," dedi.

West ve Beck kimseyle dövüşmekten korkmuyorlardı. Herhangi bir grupla bile. Ve bu işte çok iyidiler. Ama Jase daha iyiydi. "Kirliliği düpedüz pis" e çevirdi. Tek sorun ne? Rakiplerinin sonu. Acil serviste ya da ölü.

Hor gördüğü hayata geri dönme korkusu "riske" diye bağıırıyordu. Şartlı tahliyesinin bitmesine çok az kalmıştı. Motorcuları bir iki basamak aşağı indirerek bir şey kanıtlamak gururundan başka bir şeye yaramayacaktı.

Jase arkadaşlarını kollarından tutarak sürükledi ve kıs kıs gülen motorcuların etrafından dolaştı. Hatta biri şöyle seslendi: "Ben de öyle düşünmüştüm. Korkaklar."

Jase'in diğer duygularına öfke de katılmıştı. Zırhına rağmen zihninin içindeki düğmeden kurtulmayı asla başaramamıştı; düğme ya "savaşmaya" ya da "sakinleşmeye" çevriliyordu ama nadiren ikisi arasında bir şey oluyordu. Ve bir anda "dövüş"ten "sakinliğe" geçmek zordu - ikisi birbirinden çok farklı durumlardı ve gerçekten de, bir kablo kısa devre yapıp... *delirmeden* önce o düğmeyi ancak o kadar çok çevirebilirdi.

Beck derin bir nefes aldı. "Üzgünüm dostum. Özür dilerim."

West'in rengi soldu, elini yüzüne götürdü. "Düşünemedim... Jase, özür dilerim."

Özürleri elinin tersiyle itti. Kendine ait olanı korumak için içgüdüsel olarak tüm meydan okuyanları yok etme ihtiyacını anlıyordu.

Brook Lynn'in melek gibi yüzü zihninde parladı ve onu temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı. Brook Lynn onun değildi ve asla da olmayacaktı ama yine de ona duyduğu arzu göğsüne pençelerini batırıyor, derinden kesiyor ve ona tutunuyordu. Onu istiyordu ve bunu kabul etmek iç huzuru için daha tehlikeli da artık inkâr etmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

West, "Hadi eve gidelim," dedi ve Beck başını salladı.

Jase'in arabası onlarınkinin yanına park etmişti. İçeri girmeden önce "Bana bir iyilik yap ve uzun yoldan git," demek için durakladı.

Brook Lynn ile birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu. Ona ne söyleyeceğinden, onunla ne yapacağından emin değildi ama bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KENDİM DIŞINDA, eğer öyle diyorsam, kendim.

Brook Lynn bulduğu bir paket kâğıdı gelişigüzel bir yere yığmış. Jase'in iç çamaşırı çekmecesinin içinde, yanaklarını ısıtan bir kızarıklık. Ona her şeyi temizlemesini söylemişti, bu yüzden her şeyi temizliyordu. Odası onun son odasıydı.

Bütün gün ertelediği bir iş. Bu görev onun son göreviydi.

Bakışları *Ceza İnfaz Kurumu* yazısına takıldı ve kalbi küt küt atmaya başladı. O bir polis miydi? Şartlı tahliye memuru mu?

Bu fikir... ilgisini çekti.

Amcası Kurt'un peşine düşer ve adamı annesinin hayat sigortası parasını iade etmeye zorlar mıydı?

Süper Jase kurtarmaya geldi!

Ve oh, *bu* görüntünün seksiliği.

Kırmızı alarm! Eğer dikkatli olmazsa, ondan daha çok hoşlanmaya başlayacaktı.

Brook Lynn kaşlarını çatarak şifonyeri toplamayı bitirdi. Son bir kontrol için evin içinde dolaşırken, talimatlara uygun olarak oyun odasından uzak durarak, iyi bir iş çıkardığı için ellerini birbirine vurdu. Mobilyaların yerini değiştirmemişti ama dekora kadınsı dokunuşlar eklemişti ve bunlar tek kelimeyle muhteşemdi. Sehpanın üzerinde dantel bir örtü. Kanepenin üzerinde renkli, dekoratif yastıklar. Şöminenin üzerinde lavanta potpuri kaseleri. Ve kendi eğlencesi için: banyo dolabında ihtiyacı olabilecek herhangi bir gece misafiri için tampon kutuları.

Sonunda kız kardeşiyle konuşmuş ve Brook Lynn'in kazanacağı para için olmasa da, bu yeni iş için gerçekten bir onay almıştı. Oh, hayır. Jessie Kay onu ziyaret etmek için bir bahane olarak kullanmayı planlıyordu... ve Jase'le doğrudan bir iletişim hattı.

Kız kardeşim hala onu istiyor. Ve ben hala...bundan hoşlanmıyorum.

Ama bu konuda ne yapabilirdi? Ne söyleyebilirdi? Ona karşı duyduğu çekim her açıdan yanlıştı.

Devam etmenin tek bir doğru yolu vardı. Jessie Kay'ın işini yapmasına izin vermek ve Jase'in kişisel asistanı olmaktan vazgeçmek, ne daha fazlası de daha azı. Çok çalışacak, elinden geleni yapacaktı. Karşılığında Jase ona ve çabalarına saygılı davranacak, bir daha asla insani olarak mümkün olandan fazlasını yapmasını istemeyecekti. Ve bunu ona ikinci kez bildirecekti.

geri döndü. Taşakları varmış, lanet . Evet. Aynen öyle. Büyük, şişman kadın taşakları vardı.

Ön kapının menteşeleri gıcırdadı. Ayak sesleri duyuldu.

"-Sana uzun yoldan gitmeni söylemiştim," diyordu Jase.

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum," dedi West. "Ya sen?"

"Hayır," diye yanıtladı Beck, ses tonunda kahkaha vardı. "Ama neden yalnız kalmak istediğini merak ediyorum. Bunun personele uygulamalı eğitim vermekle bir ilgisi var mı?"

"İkiniz de " diye mırıldandı Jase.

Mutfakta yutkundu, kadınlık topları büzüştü. Patron sonunda eve gelmişti.

"Devam ve itiraf et- Bu da ne?" Beck talep etti. Sessizlik.

Gergin, baskıcı bir sessizlik.

Yeni dekorasyonları fark etmişlerdi.

"Ben... şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı West. "Sanırım programıma bir arıza eklemem gerekiyor."

Saniyeler geçti. Jase'den hiçbir tepki gelmedi. Belki de o kadar sessiz konuşmuştu ki Jase onu duymamıştı. Bu gerçek bir olasılıktı. Son bir saattir kulaklarının içi sanki arılar vızıldıyormuş gibi kaşınıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi.

"Brook Lynn," diye seslendi Jase.

Bunu kesinlikle duymuştu.

Titrememeye çalışarak, "Buraya," diye cevap verdi.

Jase mutfığa tek başına girdi ve vay canına. Onun varlığı bir şekilde ciğerlerindeki havanın bir anda buharlaşmasına ve başının dönmesine neden oldu. Ham erkekliğin bundan daha iyi bir örneği olamazdı. Kaslı pazularını saran ve dövmelelerinin büyük bir kısmını gösteren siyah bir tişört giymişti. Kot pantolonu yırtıktı ve paçaları gelişigüzel bir şekilde savaş botlarının içine sokulmuştu. Kolyelerini, gümüş yüzüklerini ve her iki bileğinin etrafındaki deri kelepçeleri takmıştı.

Tam bir kötü çocuk ateşi.

Bunun bana göre olduğunu hiç bilmiyordum.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve kadın bir neşe sezdiğine yemin edebilirdi... neşe mi? Belki de onaylama? Ama ikisi de kadar iyi saklanmıştı ki emin olamadı.

"Değişiklikler güzel," dedi.

Ne! Onaylandığından şüphelenmek bir şeydi, ama bunun doğrulanması bambaşka bir şeydi. "Teşekkür ederim?" Değişiklikler hoşuna gitmişti; tüm yetişkinlik hayatını her kuruşun hesabını yaparak geçirmemiş olsaydı, kendi evinde olmasını isteyeceği her şey vardı.

"Ancak her şeyi eski haline döndürmek zorundasınız" diye ekledi.

"Ne!" Kelime bu sefer ağzından kaçtı. "şey mi?" diye sordu kaşları birbirine çarparak.

"Her şeyi." "Ama..."

"Aması yok."

Mağara adamı konuşmasında *konu kapalıdır*. "Ama neden?" diye ısrar etti. "Çünkü ben öyle dedim."

Dünya tarihindeki en sinir bozucu kelimeler!

"Özür dilerim," diye , "ama bu benim için yeterince iyi değil."

Jase, "hızlı davrandın," demeden önce uzun bir süre ona baktı. Onun yanından geçip tezgâha baktı. "Bunlar da ne?"

Bir anda gizemliden meraklıya dönüştü. Birinin bu durumu açıklaması gerekiyordu. Ona kamçı darbesinin etkilerini. "Bunlar Beck için özel teslimatlar. Gün boyunca uğrayan sayısız kadından gelen bir dizi tatlı."

Charlene Burns çilekli keklerle ve bir uyarıyla gelmişti: *Kendine bir iyilik yap. Bu adamlara bulaşma, tatlım. Her biri kullanıcı.*

Brook Lynn, "Ve sen onların kullan ve kaybet kuralının istisnası olacaksın, bu yüzden daha fazlası için geri geldin" diye *espri* yapmak istemişti ama bir şekilde dilini tutacak gücü buldu.

Yeni yasal Missy Thompson çilekli pasta ve sorularla gelmişti. *Beck benim hakkımda bir şey söyledi mi? Beck'in beni sevip sevmediğini biliyor musun?*

esmerler mi sarışınlar mı daha iyi? Çünkü her iki görünüşü de taşıyabilirim. Ona numaramı verir misin?

Harlow Glass bile uğramıştı ama Brook Lynn onun erkekleri incelemeye gelmediği hissine kapılmıştı. Bunun yerine, siyah saçlı, mavi gözlü güzel, büyük olasılıkla arka taraftaki tarladan kopardığı ve muhtemelen üzerine tükürdüğü taze yaban çileklerinden oluşan plastik bir torbayı uzatmıştı. Kız bir zamanlar acımasızlığıyla ünlüydü. Ama utangaç bir tavırla -kesinlikle bir numaraydı- sohbet etmek için içeri gelmeyi teklif etmişti. Niyetinden şüphelenen Brook Lynn kesin bir dille reddetmişti.

Ama sana söylemek zorundayım... Bir adam var... Eve geldi ve...
Kız tökezleyerek dışarı çıkmıştı.

Bir erkek mi? Brook Lynn sonunda yumuşadı ve kızın girişine izin vermek için kenara çekildi, *"Eğer bunu beni bir şekilde incitmek için yapıyorsan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin"* dedi.

Harlow fuayeyi taradı ve geri önce kusmuk yeşiline döndü, binlerce kez özür diledi ve aceleyle evi terk etti.

Brook Lynn, görünüşte çekingen, yumuşak konuşan farenin, bir zamanlar okulda çocukları korkutan aynı cesur femme fatale olduğuna inanamıyordu. Okul. Kenna da dahil. Brook Lynn, Harlow'un söylediği korkunç şeyler hakkında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken arkadaşına defalarca sarıldığını hatırlıyordu.

Eğer yeni tavrı gerçekse, kıza bir şeyler olmuştu. Annesini ve evini kaybetmekten daha fazlası. Ya da belki Harlow'un düşünmesini istediği şey buydu. Bu küçük kasabada ilk kez söylentiler azdı. Brook Lynn'in tek bildiği? Harlow üçüncü sınıfın ortasında evde eğitim almak için devlet okulundan ayrılmıştı. Kasabada kalmıştı ama çok az insan onu dışarıda görmüştü. Gördüklerinde de başını öne eğmiş ve hızlı adımlarla ilerleyerek her türlü etkileşimden kaçınmıştı.

Şimdilik Brook Lynn, Harlow'un söyledikleri hakkında endişelenmeyecekti, eve bir şeyler yapmak için gelmiş olabilecek ya da olamayacak garip bir adam... Bir şey mi? Hiçbir şey mi? Peki Harlow bunu nereden biliyordu?

"Henüz kimse mesajı almadı," dedi Jase. "Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçmez."

"Kaburgalarından."

"Komik." Tabakları işaret etti. "Her birinden bir lokma eksik. Neden?"

"Durum tespiti yapacağımı ve her şeyi zehir açısından test edeceğimi düşündüm." Hiçbir şey onun yarattıklarıyla kıyaslanamazdı ve bu bir övünme değildi; bu tamamen gerçektir.

"Eğer zehir olsaydı, ne yapardın? Yine de bana yedirir miydin?" "öğrenmenin tek bir yolu var." En tatlı gülümsemesiyle ona bir çatal.

"Eğer bugün ölürsem, polislerin ilk sorgulayacağı kişi sen olacaksın" diyerek onu aldı.

"Riske girmeye hazırım."

Sobayı işaret ederken ağzının kenarları seğirdi, bu onun ilk inkar edilemez eğlence gösterisiydi. İçine tuhaf şeyler yapıyordu. "Bu

güveç hala sağlam. Neden?"

"Ben yaptım ve fırından yeni çıktı." Etrafını saran buhar havayı kokulandırıyordu. Bunun içinde tavuk ve waffle, hatta akçaağaç şurubu vardı ve en sevdiklerinden biriydi. "Ama bu Beck için, senin için değil," dedi. "Eminim zaten akşam yemeği planların vardır." *Oops. Acımasızlığım ortaya çıkıyor.*

Bakışları kızın üzerine dikildi ve daraldı. "Söyle bana tatlım. İkimizin arasında, kimi patron olarak görüyorsun ve kimi Çalışan mı?"

Omurgasındaki nişasta çözüldü. Kendisi ona saygı duymazken, onun kendisine saygı duymasını nasıl bekleyebilirdi? "Patron sensin," dedi hiç kızmadan. "Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?"

"Hayır," homurdandı ve çıkardığı yaygaradan sonra, kadın onu tokatlamak istedi. Sonra "Ben yaparım" diye ekledi ve kendini tamamen affettirdi.

Ona dokunmamaya dikkat ederek yanından geçti ve bir tabakla kepçe aldı. Kulaklarındaki kaşıntı şiddetlendi ve her zaman saç tutamlarının büyük, hantal implantları örttüğünden emin olarak hafifçe kaşıdı. Onları gören herkes ya irkilmiş ya da hastalıklı bir hayranlıkla bakmıştı. Birkaç tanesi Çocuklar ona Frankenlynn bile diyorlardı.

Jase tabağını kadının hazırladığı güveçle doldurdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunlar gördüğüm waffle'lar mı? *Tavukla* karışık mı?"

"Fark eder mi?"

"Evet."

Tanrım kurtar beni. "Sadece ."

Orada durdu, bir çatal dolusu aldı... ve sonra sadece baktı tiksintiyle örnekledi. Gözlerini devirdi ve yaklaşarak çatalı aldı ve yemeği ağzına soktu.

Çiğnerken gözleri büyüdü. "başka ne koydun? Kokain mi?" "Sadece birazcık," dedi ölü gibi. Sonra irkildi. Belki de o bir polisle uyuşturucu konusunda dalga geçmemeliydi. Eski polis mi? Ama onun bu yorumu karşısında gözünü bile kırpmadı. "Sen yemeğini yerken ben de gidip oturma odasında yaptığım *gerekli tadilatları* kaldırayım. Bunu yapmamı neden istediğini -emrettiğini- anlamasam da."

"Ben burada oturup yemeğimi yiyeceğim," diye cevap verdi, dikkati yemeğinden hiç ayrılmıyordu. "Ama işin bittiğinde buraya geri gel."

Her erkeğin kalbine giden yol midesinden geçmeyebilirdi ama Jase'inkine giden yol kesinlikle bu gibi görünüyordu. Onun kalbini istediğinden değil.

Oturma odasına girdiğinde West ve Beck'i onun yerine iş yaparken buldu, hem de hiç mutlu değillerdi. Her zaman neşeli olan bu adamlar ilk kez kaşlarını çatmışlardı. Beck örtüleri yırtıp atarken, potpuri kaselerinden birini boşaltırken ve yastıkları silip süpürürken hareketleri kesik kesikti.

Onu fark etti ve dişlerini sıkarak, "Bir şeyleri öylece değiştiremezsin, Brook Lynn. Özellikle de her şey olduğu gibi mükemmelken."

Yani..bekar evini bir piliç çevirmiş olması değildi Cennet mi? Sadece hobo-gizemli tasarımı değiştirmiş olması mıydı? Jase *çok hızlı olduğunu* söylemişti. Anladım.

"Neden potpurinin geri kalanını saklamıyoruz?" diye önerdi. "Çok güzel kokuyor ve-"

Kalan potpuri kâselerini pencereden dışarı , sonra da topladığı eşyaların olduğu çöp torbasına aynısını yaptı.

Tamam. Arabaya giderken her şeyi almak için aklına bir not düştü. Bugün Jase'in onu eve götürmek için ısrar edeceği garip yolculuktan kaçınmak için doğruca garaj yoluna gitmişti. Belki de yarın potpuriyi yeniden sunacak ve Beck'in fark etmemesi için dua edecekti. Sonuç olarak Ev henüz bir yuva değildi; sadece kalınacak bir yerdi, bir motel kadar geneldi. Ona bir iyilik yapmış olacaktı ve bir gün bunu anlayacaktı. Kesinlikle.

Bu onun kendi iyiliği için olacak, diye düşündü.

Kız kardeşinin sesi onunla alay ediyordu. *Warden her zaman en iyisini bilir, değil ?*

Ugh. Jessie Kay bu sözleri kaç kez söylemişti? Sayısız. Belki de Brook Lynn işleri olurlarına bırakmalıydı. Beck ve West'in şeytanlarıyla -her neyseler- kendi başlarına başa çıkmalarına izin vermeliydi.

Ondan "yardım".

Hayır. Benim tarzım değil. Bir sorun fark ettiğinde, onu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapmak isterdi.

"Brook Lynn. Daha bitirmedin mi?"

Jase'in sesi zaten hassaslaşmış olan sinir uçlarında bir ürperti yarattı. "Sanırım öyle." Ayakları aniden kayalar kadar ağırlaşarak mutfığa doğru yürüdü. Adam masaya oturdu, önünde bir tabak, yanındaki sandalyenin önünde de dumanı tüten bir başka tabak vardı. Alması için ona işaret etti.

Yerleştiği anda, "Bir şeyleri değiştirme, tamam mı? Beck bundan hoşlanmıyor."

"Bunu kendim buldum, teşekkürler."

"Evet, ama bunu *patronundan* duymanı istedim."

O son iki kelimeyi vurgulamak gerçekten gerekli miydi?

"Yetki sende," dedi, bir şekilde gözlerini devirmemeyi başarak. "Anladım."

"Güzel."

"Beck neden değişimi sevmiyor?"

Jase kaskatı kesildi, çatalı ağzının ortasında durakladı. Perili bir parıltı gözlerini karartarak zümrütleri fırtınalı akik taşına dönüştürdü. "Onun kendi nedenlerle" dedi. "Hepimizin var."

Ve bunların hoş nedenler olmadığını fark etti. Belki de geçmişindeki bir değişiklik onu o kadar harap etmişti ki, şimdi bugününü koruyabildiği kadar koruyordu.

Babasının ölümünden sonra o da benzer bir tepki göstermiş, onun eşyalarının hiçbir şekilde değiştirilmesini istememişti. "Sen ve West'in onu buraya taşınmaya ikna etmenize şaşırdım."

Oturduğu yerde kıpırdanarak ondan uzaklaştı. "Ne kadar zamandır Çilek Vadisi'nde yaşıyorsun?"

Mesaj alındı. Beck onun işi değildi. "Tüm hayatım boyunca," dedi.

"Köklerinin olması güzel olmalı."

Yani hiç sahip mıydı? Bu düşünce onu üzdü. "Buradaki pek çok insanın kendine has tuhaflıkları var ama annem öldüğünde Jessie Kay ve bana yardım etmek için gerçekten ellerinden geleni yaptılar."

"Kaç ?" "On beş."

"Ne oldu?" "Uzun

hikaye."

"O zaman başlasan iyi olur."

"Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır," diye başladı, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Ben konuşmam. Konuş. Duymak istiyorum."

Korkunç ayrıntıları nadiren paylaşırdı ama bilme arzusu çekincelerini hafifletti. "Babamızı yıllar önce Dairyland'deki bir patlamada kaybetmiştik. O zamandan beri her yıl bir hafta sonunu onun evinde kamp yaparak geçirirdik. En sevdiğim yer. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama kasabanın kuzeyinden geçen bir nehir var. Orayı çok severdi. Onun onuruna çiçekler ekerdik ama o yıl Jessie Kay dönerken bir kayaya takıldı ve çiçekleri suya düşürdü. O çiçeklerin peşinden suya daldı, annemiz de onun peşinden daldı. Akıntı güçlüydü ve onları sürükleyip . I

karada yardım çığlıkları atarak kovaladı ama etrafta kimse yoktu. Jessie Kay sonunda annemi kıyıya sürüklemeyi başardı ama o... o çoktan ölmüştü ve ikimiz de onu hayata döndüremedik."

"Jessie Kay kendini mi suçluyor?"

"Evet." Brook Lynn'in söylediğı hiçbir şey kızın fikrini değıştirmemişti. Boğazını temizledi, bir, iki kez, çenesindeki titremenin durmasını bekledi. "Muhteşem kız kardeşimden bahsetmişken, sana geçmiş en iyi ilekli kurabiyeleri yaptığını söylemiş miydim?" Gerçek. *Eğer* Brook Lynn yardım etseydi.

Sanki konunun nasıl bu kadar değıştiğinden tam olarak emin değılmiş gibi gözlerini kırptırdı.

"ilekli kurabiye sever misin?" diye sordu.

"Sana kim baktı?" diye sordu, sadece buna odaklanarak. "Jessie Kay... kaç yaşında olmalıydı? On yedi mi?"

"Evet. Bir amcam bir süreliğine bizimle kalmaya geldi." "Size karşı iyi miydi? Ailen iyi miydi?"

"Annem ve babam *harikaydı*, en iyinin de iyisiydiler. Annem bizi tüm kalbiyle sevdiğini, tüm aklıyla bize taptığını ve bizi her zaman tüm vücuduyla koruduğunu söylerdi." Sevgi dolu bir anıyla gülümsedi. "Babam bize en sevdiği prensesler derdi ve bize battaniyelerden kaleler yapardı."

Yüzünde huşu ve üzüntü karışımı bir ifade vardı. "Peki ya amcan?"

Gülümsemesini bir anda kaybetti. "Müthişlikten insani olarak mümkün olduğunca uzaktı. Hırsız, yalancı ve beleşçinin tekiydi. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda ya da Jessie Kay ve beni kendisine yardım etmeye ikna etmek için gelirdi. *İnsanlar ocuklara güvenir*, derdi. Sonra da annemin sigorta parasını alıp kaçtı."

"Özür dilerim, tatlım." Adamın sesindeki gerginlik kafasını karıştırmıştı.

Yine de devam etti. "Bütün bu olanlarla ilgili aptalca olan ne biliyor musun? O gittiğinde çok üzölmüştüm. Elimizde kalan tek aileydi."

Jase alnında boncuk boncuk biriken teri sildi. "O şimdi nerede?"

"Öldü. Bizi terk ettikten yaklaşık bir yıl sonra yanlış kişiyi dolandırdı." Jase hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen kadın, "Peki ya ailen?" diye sordu. Jase cevap vermeden yemeğini bitirdi ve bir bardak su içti.

Belli , en acı anılarından bazılarını paylaşmış olmasına rağmen, adam bir konuyu daha kapatmıştı. Ama olsun. Her neyse. O bir

Hayal kırıklığına uğramıştı ama yuvarlanabilirdi. "Jessie Kay'in usta bir dansçı olduğunu biliyor muydun? Yıllarca bale dersleri almış. Nasıl hareket edileceğini gerçekten biliyor."

Bunu da muhtemelen onu yatağa atarken öğrenmişti. Ugh.

Çenesinde bir kas sıçradı. Kız kardeşinin övgülerini ikinci kez duymazdan gelerek lavaboya doğru yürüdü.

"Jessie Kay'in bir zamanlar Strawberry Valley Güzeli seçildiğini biliyor muydunuz? Daha on sekiz yaşındaydı." Bazı insanlar - öksürük, Charlene Burns, öksürük - onun sadece yetim olduğu için kazandığını ve jürinin onun için üzüldüğünü söylemekten hoşlanırdı.

Bazı insanlar aptaldı. Yine,

Jase'den bir şey yok.

Çok sinsi bir yaratık olan suçluluk duygusu Brook Lynn'in içine işledi. Çünkü bir yanı onun tepki vermemesinden *hoşlanıyordu*.

Ben berbat bir kızkardeşim. Jessie Kay'in hakkı vardı, o kadar. Ayrıca Brook Lynn, Jase'in kendisinin istemediği bir istediği gerçeğini asla göz ardı edemezdi: geçici bir şey.

Ayrıca, birlikte olduğu adam her yönden güvenilir olmalıydı. Duygusal olarak erişilebilir olmak, geçmişini ve sırlarını paylaşmaya istekli olmak gibi. Ona kalbi, zihni ve bedeniyle güvenebilmeli ve her adımında yanında olacağını bilmeliydi.

İç çekerek yemeğini karıştırdı. Gerçekten de planladığı gibi yapmalı ve Brad Lintz'e çıkma teklif etmeliydi. Tüm kriterlerine uyuyordu. Ve eski sevgililerine bu şekilde davranmazdı -varlıklarını kabul etmeyi reddederek.

Eğlenmeyi düşünmeyi bırak ve gerçekten eğlen. Bir kez olsun.

"Bu arada," dedi Jase. "Çok iyiydi."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Neydi o?" "Güveç."

Evet, tabii ki. "Belli ki." Tavanın yarısını yemişti. "Sandviçlerimin tadına bakmalısın."

"Sandviçler güveçlerinizden daha iyiye, yarınki akşam yemeği için resmen sipariş veriyorum."

"Tamamdır. Hey," dedi. "Güveçten biraz Jessie Kay'e götürmemin bir sakıncası var mı?"

"Neden umursayayım ki?"

"Çünkü yemeğin parasını sen ödedin," dedi ve ardından esnedi. Günün yorgunluğu sonunda onu yakalamıştı... ve kulaklarındaki kaşıntı çenesinin hareketiyle daha da kötüleşmişti. Hafifçe kaşımak için çatalını bıraktı.

"İstedğin kadar al. Her zaman." Jase ona doğru eğildi ve saçının bir tutamını tutup uçlarını parmaklarının arasında ovuşturdu. "Uzun bir gün geçirdin. Eve gitmelisin."

Gerçekten yapmalıydı... ama çok uzun zamandır ilk kez kafasını yastığa koyduğu anda uykuya dalacağını düşünmüyordu. Kanı aniden çok ısındı ve kalp atışları çok güçlü geldi. Burada olmak, Jase ile konuşmak, onun tarafından dokunulmak istiyordu. Jessie Kay için. Tabii ki.

"Benim için yeni bir ev işleri listeniz var mı?" diye sordu.

Kaşlarından biri havaya kalktı. "bitirdin mi?"

"Tıpkı Sindirella'nın balodan önceki hali gibi." Vay, vay. Kenna'yla birlikte hazırladığı listeden bir şey daha. Bir günlüğüne Külkedisi olmak. Gerçi baloya katılmak ve Beyaz Atlı Prens'le tanışmak günün ev işlerinden daha eğlenceli olabilirdi.

Ağzının kenarlarında inkâr edilemez bir seğirme daha. "Nasıl?"

Sesi şok olmuş gibiydi. Kasıtlı olarak onun başarısız olmasını mı istemişti? "Beck'i aramaya gelen kadınlardan yardım almış olabilirim de olmayabilirim de."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Külkedisi yardım almadı," dedi.

" fikirde değilim. Fareleri vardı."

Koyu renk gözleri parlıyordu. Gülmekle mi savaşıyordu? *Git !*

Beck mutfığa hışımla girdi, sevimli görüntüsü tamamen kaybolmuştu. Bir yığın kâğıt ve fotoğrafı Jase'in yüzüne doğru salladı. "Yatak odamın duvarlarına yapıştırılmış telefon numaraları ve basılı selfie'ler vardı."

Jase'in kendini tutarak attığı kahkaha sonunda patladı ve Brook Lynn hayretler içinde kaldı. Güldüğü zaman o kadar sert görünmüyordu ama aynı çekiciydi. Belki daha da çekiciydi. Tüm yüzü aydınlandı, yüz hatları yumuşadı ve onu yıllarca genç gösterdi. Neredeyse... çocuksu.

"Brook Lynn'i suçla," dedi başparmağını ona kaldırarak.

Beck tüm öfkesini ona yöneltirken ona şeker gibi bir gülümseme sundu.

"Bir çizgi var," diye hırladı. "Geçemeyeceğin bir çizgi."

," dedi başını sallayarak. "Ama aslında fotoğrafları oraya koyan ben değilim."

"Odama başkasının girmesine izin mi verdin?"

Alt dudağını dişledi. "Sanki zaten bir kadın geçit töreni yapmamış gibi."

"Kendi seçimimle, ben oradayken. Odama kimin girmesine izin verdiniz? Bir isim istiyorum."

"Size bir isim ama doğru olması için altı isim vermem gerekir ve dürüst olmak gerekirse ben-"

"Altı," diye yankılandı içi boş bir sesle.

"Evet." Aynı kadınların Jase'in odasına adım atmasını engellemiş, onun alanıyla tek başına ilgilenmeyi seçmişti. "Kızların seninle tekrar birlikte *olmak* istedikleri belliydi," dedi yüzü . "Bir kez daha denemekten hoşlanacağını düşündüm. Kim hoşlanmaz ki? Çok ateşli küçük kızlardı."

Beck'in onu patlatmak için ağzını açtığından emindi ama Jase onun önüne geçti.

"Yeter," dedi. "İçtenlikle özür diliyor ve bunu bir daha yapmayacak. Öyle değil mi Brook Lynn?"

"Doğru," dedi Jase'in etrafına bakarken gösterişli bir selamla. "Beni odanın yeni bekaret kemeri olarak düşünün."

Beck derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, düşmanlığı azalıyordu. "Kendimizi kaptırmayalım. Bekaret kemerlerine alerjim var." Sadece İşte , Tatlı ve Çekici Beck geri dönmüştü. Tatlıların fark etti ve başını salladı. "Siz taşralı kızlar ne kadar çok çilek yerseniz, birinin de tadı tıpkı meyveler gibi olur sanırsınız. Şimdilik şansımız yok."

"Asistanlar arasında *tat testi mi* yapıyorsunuz?"

"Ve her anına bayılıyorum." Beck uzaklaşmadan önce kızın ağzını kapatmasına yardım etti.

"Peki ya sen?" Brook Lynn kelimelerin ağzından kaçmasına engel olamayarak sordu.

Jase döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Anında ayıldı, onun yoğunluğu aniden çatırdadı, onun farkındalığı aniden *için için yanmaya* başladı. Kendini ayakta durmaya zorlarken, onunla yüzleşirken buldu. Bir savaş. Ama ödül neydi?

"Peki ya ben?" diye sordu usulca. "Kimi tatmak istiyorsun?"

Gözbebekleri büyüdü, siyah zümrüdün üzerine döküldü. "Teklif mi ediyorsun?"

Evet. "Hayır." Başını salladı, bunu kastetmeye kararlıydı. "Asla."

Dişlerini sıktı ve bir adım geri atarak büyüü bozdu. "Güzel."

"Evet. Güzel," diye tekrarlardı usulca. Kulaklarını kaşıdı, boğazını temizledi. "Şey," dedi ve tekrar boğazını temizledi. "Dediğin gibi, ben

gitmeli."

Başını salladı. "Seni geçireyim."

Hiçbir işe yaramayacağını bildiği için itiraz etmedi. "Teşekkürler."

Dışarıda hava ılık ve serinliğin mükemmel bir karışımıydı. Ay bulutların arkasına saklanmış, birkaç yıldız siyah kadife tüneklerinden parlıyordu. Dışarıdaki tek ışık verandadaki tek ampullü lambadan geliyordu.

Jase arabasının kapısını açtı ve mesafeyi yanlış değerlendirerek onun etrafından dolanırken yanlışlıkla omzunu onun koluna sürttü. İkisi de sanki az önce yanmış gibi tısladı.

Sarsıntılar onu olduğu yere mıhladı. Kapı ile araba arasındaki açıklıkta durmuş, ona bakıyordu. Karanlıkta, arabanın içinden sızan ve üzerine düşen ince altın ışık şeritleriyle, rüzgârın okşadığı saçlarının telleri alnına düşmüştü, doğrudan onun fantezilerinden fırlamış olabiliirdi.

Adamın kokusu onu sarmıştı... bal ve yulaf, kullandığı sabun gibi... hem hoş hem de rahatlatıcıydı; tek istediği ona daha da yaklaşmaktı. Kanı ısındı ve teni karıncalandı. Kulaklarındaki rahatsızlığı unuttu. Bu adamdan uzak durmak için kendine söylediği tüm nedenleri unuttu.

Mutfakta yaptığı gibi, uzandı ve parmaklarının arasına bir tutam saç sıkıştırdı. Bir dürtü mü? Öyle olmasını umuyordu. İçine bir zevk dalgası yayıldı ve nefesi boğazında düğümlendi. Bundan sonra ne yapacaktı? Ondan ne yapmasını istiyordu?

Başını eğdi... biraz daha eğdi... gittikçe onunkine . Beklenti onu tüketti, sıcaklık ve karıncalanma daha da arttı.

Parmakları kızın çenesine gitti ve yüzünü yukarı kaldırdı. Onu öpücüğüne hazırlıyordu. Gözlerini kapatması gerektiğini biliyordu ama bunun bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Uzun bir süre ağzı onunkinin üzerinde gezindi.

Onu içine çekti. O da onu içine çekti. Kadın gerildi, temas için istekliydi. Buna hazırды. Karnı titriyordu. Daha önce de öpülmüştü -tabii ki öpülmüştü- ama bu onun böylesine yoğun, böylesine içine kapanık ama aynı zamanda böylesine sessiz bir vahşetle kaynayan bir adamla ilk öpüşmesi olacaktı. Ve bu onun için yanlış olacaktı, onun için yanlış, ama neredeyse... gerekli.

"Jase." *Yap şunu. Lütfen.*

Kadının sesi adamın sertleşmesine neden oldu. Teması kesmek için kolunu yanına indirdi.

"Yarın görüşürüz, Brook Lynn."

Öylece çekip gitti. Onu şaşkın ve kızgın bırakarak. Kararlı.
Tek sorun, neyin üstesinden gelmeye bu kadar kararlı olduğunu bilmemesiydi.
Ona olan çekimini mi yoksa onun kendisine olan direncini mi?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Brook Lynn için uyumak imkânsızdı. Yatakta dönüp duruyor, Jase ile neredeyse öpüşmesinden başka bir şey düşünmüyordu.

Neden durmuştu?

Gerçekten önemli miydi?

Yatağına düşmesiyle duş almak için ayağa kalkması arasında bir zamanda bir karar vermişti: Ona duyduğu çekimin üstesinden gelecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Zaten onlara karşı yığılmış çok fazla sorun vardı. Jessie Kay. Brook Lynn'in işi. Tavırları. Ah, tavrı! Bir an için için yanıyor, bir sonraki an buz gibi. Her zaman sinir bozucu.

Ayrıca, hala bir kaçamakla ilgilenmiyordu. *Ya bana uzun vadeli bir şey ver ya da hiçbir şey verme.*

Değil mi?

"Jessie Kay," diye seslendi kızın yatak odasının kapısına vurarak. "Kahvaltı için ne istiyorsun?"

Onu sessizlik karşıladı.

İçeriye göz attı; aptal pandalarla kaplı çarşaflarla örtülü yatakta ya da başka bir yerde kimse yoktu. Peachy. Kız kardeşi dün gece eve gelmiş miydi acaba? Brook Lynn mutfaka doğru yürüdü... orada bir not buldu. Ve içinde dev bir örümcek olan cam bir kavanoz.

Dostum! Mutfakta beni neyin beklediğini görüyor musun? Şeytan! Onu yakalamayı başardım. Bir şey değil. Şimdi onu öldüreceksin. Tek istediğim, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* öldüğünden emin olmak için daha sonra nabzını kontrol etmeniz. Sevgiler, JK

Not: Onu kendim öldürürdüm, çünkü ben böyle sertim, ama dışarı çıkıp bize biraz hamur yapmak için acelem vardı. Bir şey değil x 2.

"Örümceklerden ölesiye korkuyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandı Brook Lynn, ortalıkta görünmeyen kız kardeşine. Ve Jessie Kay, dışarıda para mı kazanıyor? *Gördüğüm zaman inanacağım.*

Brook Lynn dışarıdaki örümceği serbest bıraktıktan sonra kahvaltıdan vazgeçip Rhinestone Cowgirl'e gitmeye karar verdi. Çilek Vadisi yeni yeni uyanmaya başlamıştı. Dükkân sahipleri dışarıda kaldırımların tozunu alırken, kapalı tabelalar arkalarında ters dönüyordu.

Bay Rodriguez'e el salladı. Virgil bir sonraki dama oyununa başlamak için henüz gelmemişti. Wanda Potts, Twitter ve Facebook'ta yayınlamak için vitrininin fotoğraflarını çekiyordu. "Tasarımcı" kıyafetleri satıyordu, yani onları kendisi tasarlamıştı. Yandaki Donut à la Mode'un kilidi açılıyordu. Her sabah aynı insanları, aynı manzaraları görmek güzeldi. Rahatlatıcı.

Brook Lynn RC'ye adımını attığında on dakika erken gelmişti ve her zamankinden daha yorgundu. Gözleri yanıyor ve ayakları sürükleniyordu. Ve kulakları! Kaşını daha da kötüleşmişti. Böyle devam ederse doktorunu aramak ve karşılayamayacağı bir kontrol için para ödemek zorunda kalacaktı.

Belki Jase'den avans alabilir.

Hayır! olmaz. Ona bir kumbara gibi davranmayacaktı. Onun patronuydu ve o da bir insandı. Mesafeli bir insan, elbette. Huysuzdu ama doğuştan koruyucuydu. Adamın ona bağırmasını engellemek için arkadaşının önüne ne kadar çabuk geçtiğine bakın.

Ve hâlâ onun geçmişini delicesine merak ediyordu. Onu internetten araştırmak ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kimin umurundaydı ki? Arama motoruna adamın adını yazdı. Jase Hollister.

Pek bir şey çıkmadı. Bulabildiği bir Facebook sayfası yoktu.

Twitter hesabı. Ancak kendisine Jessie Hollister, Jake Hollister, Jason Hollister ya da Jane Hollisterı mı kastettiği soruldu.

Jason en bariz seçenek gibi görünüyordu, bu yüzden üzerine tıkladı... ve vay canına, binlerce kişi varmış gibi görünüyordu. Aramayı şu şekilde daralttı

Jason Hollister Oklahoma'da. İlk çıkan şey Penn Square Alışveriş Merkezi'ndeki Hollister Co. oldu, ardından Facebook ve LinkedIn'deki kişilere birkaç bağlantı geldi. Ama resimlerden hiçbiri tanıdığı Jase'e uymuyordu. Gençler arasındaki bir tür ölümüne kavga hakkında bir makale vardı, ama yine de yanındaki resim Jase'e hiç benzemiyordu. Çocuk çok cılızdı.

Kapının üstündeki zil günün ilk müşterisinin geldiğini haber verircesine çınladı ve başını kaldırdığında daha önce hiç tanımadığı genç bir adamın kapıda dikildiğini gördü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Turist mi? Sadece geçiyor muydunuz?

Kum rengi saçları vardı ve kırıışık beyaz bir düğme siyah bir pantolon giymişti. Endişeyle arkasına bakarken kollarını kaşıdı dışarı çıkmadan önce kapıyı kapattı.

Tamam.

Brook Lynn, zil tekrar çaldığında arama penceresini kapattı. Kenna tezgâha doğru süzülürken, "Buluşma-911 mesajını aldım," dedi.

Kızıl saçları omuzlarına dökölüyordu. "Ne var yok?"

Oh, evet. Brook Lynn dün geceki hezeyanı sırasında arkadaşıyla temasa geçmişti. Ama sabahın aydınlığında Jase'i tartışmak şimdiye kadarki en kötü fikir gibi görölüyordu.

"911'le çıkmak mı?" diye sordu nazlanarak. "Kulağa benmişim gibi gelmiyor, değil mi?"

"Aptal sarışın kartını oynayacaksın, değil mi?"

"Neden olmasın?" dedi omuz silkerek. Kulaklarını kaşıdı. "Elimde dolu bir deste var."

Kenna kıkırdadı. "Şöyle yazmışsın, aynen aktarıyorum, *zombilerin beynini yemesinden daha kötü ne var biliyor musun? Kız kardeşinle yatmış bir adamdan hoşlanmak.*"

"Birilerinin insanların mesajlarda aptalca itiraflarda bulunmasını engelleyecek bir uygulama icat etmesi gerekiyor," diye homurdandı.

"Bahse girerim West bunu yapabilir. Ama başarsa bile senin için artık çok geç. Peki... Jase'den mi yoksa Beck'ten mi bahsediyoruz?"

Neden itiraf etmiyorsun, sadece ortaya koymuyorsun? "Jase."

"Oh," dedi Kenna ve sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ne? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Ondan hoşlanıyorum ama iki erkek arasında o daha az ulaşılabilir görölüyor." Arkadaşına bakakaldı. "Daha az ulaşılabilir, Beck sertifikalı bir adamken-

Fahişe mi?"

"Evet," dedi Kenna. "Jase buzdan bir duvar gibi. Kirli, pis bir buz," diye ekledi takdir dolu, hülyalı bir iç çekişle. "Ama yine de buz gibi."

"Buz eritilebilir, biliyorsun." Ve Jase ile erimişti. En azından bir süreliğine. Bir keresinde onunla birlikte gülmüştü bile.

Onu tekrar gülerken görmek istiyorum.

Kenna onun kolunu okşayarak, "Yeniden donabilir de," dedi.

"Doğru." Zaten öyle değil miydi?

Onun sonsuza dek erimesini mi istiyordu?

Hayır, hayır. *Tamirci yok, hatırladın mı?* Brad'in peşinden gitmeye karar vermişti. Daha güvenli bir seçim. Daha akıllıca bir seçim. Onunla birlikte olmak onu kovdurmazdı.

ya da kız kardeşini incitmek istemiyordu. Dün gece *ona* mesaj atmasının ve müsait olduğunda dükkâna uğramasını istemesinin nedeni de buydu.

"Jase'in peşinden gitmeyeceğim," dedi iç çekerek.

"Ah, Brook Lynn," dedi Kenna. " ok özür dilerim. Çenemi kapalı tutmalıydım. Seni hiç bu kadar kederli görmemiştim."

Bir kez daha kulaklarını kaşıdı. "Ben kederli değilim." *Hayal kırıklığına uğradım.*

"asla kırmamalıydım. Jase'i sonsuza dek eritebilecek biri varsa o da sensin. Ayrıca, geçmiş onun kim olduğunu yaratmış olabilir ama kim olabileceğini belirlemesine izin vermemeliyiz."

"Geçmişi hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Dane koruyucu aile hakkında bir şeyler söyledi."

Parçalanmış bir evin çocuğu. Midesi bulanıyordu, adamın peşine düşüp kendini onun kollarına atmadan önce konuyu değiştirdi.

Muhtemelen hiç almadığı kucaklamaları sunmak için. "Düğün planları nasıl gidiyor?"

Konuya hemen kaptıran Kenna, beyaz dantel elbiseler, züppe yemek şirketleri ve utangaç buz heykeltıraşlarıyla ilgili hik yelerini anlatmaya başladı ve bunların hepsi yakında evleneceği çılgın kayınvalidesinin etrafında dönüyordu.

Brook Lynn, *bir gün* benim de *böyle harika sorunlarım olacak*, diye düşündü.

Zil çaldı ve Kenna'nın altı yaşındaki kızı Norrie koşarak içeri girdi. Hemen ardından Dane Michaelson içeri girdi, bakışları nişanlısına takılınca , adeta havayı buharlaştırdı.

şunu. Bunu istiyorum.

Norrie, "Merhaba Brook Lynn Teyze," diyerek onu kucaklamak için atladı. "Tahmin et ne oldu? Dane, West Amca'ya annemi bir an önce yalnız bırakması gerektiğini yoksa mavi beyzbol toplarından öleceğini söyledi. Beyzbol toplarının mavi olabileceğini bilmiyordum, ya sen?"

Kenna neredeyse dilini yutacaktı.

Brook Lynn yüksek sesle güldü, ancak kulaklarındaki kaşıntı şiddetlenince sustu.

Dane bir an için gözlerini kapattı. "Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu, b c r."

Norrie'nin sözel ishalle ilgili büyük bir sorunu vardı. Kulağına giren kelime ağzından çıkıyordu.

"Biraz yalnız kaldıklarından emin olsak iyi olur, ha?" Brook Lynn dedi ki. "Böylece beyzbol topları eski renklerine dönebilir. Bu akşam gelip geceyi benimle geçirmeye ne dersin?" Kenna ve

Norrie , Brook Lynn odalarını yalnız bırakmıştı, bir yanı geri döneceklerini umuyordu.

Belki de fark ettiğimden daha çok Beck'e benziyorumdur.

"Evet!" Norrie mutlulukla çığlık attı. "Yapabilir miyim, anne? Lütfen! Lütfen!"

Kenna Brook Lynn'e minnettar bir gülümseme attı. "Bence bu harika olur."

"Çok güzel!" dedi kız, zıplayarak.

Zil üçüncü kez çaldı ve Charlene Burns içeri girdi.

Güneş gözlüklerini başının üstüne koyarak, "Brook Lynn ile biraz yalnız kalabilirim, millet," dedi.

Kenna, Brook Lynn'in başıyla onaylamasını bekledi. O da onayladı. İsteksizce.

"Peki, tamam o zaman. Sanırım burada vedalaşacağız." Kenna, ailesiyle birlikte ayrılmadan önce Brook Lynn'e sempatik bir bakış attı.

"Ee," dedi Charlene dirseklerini tezgâha dayayarak. "Peki.

Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece Beck'in ona pişirdiğim kekleri aldığından emin olmak istedim."

Sanırım onu satın aldı demek istediniz. "Kesinlikle aldı. Hatta tüm bu çileklerin buradaki kızların tadını da aynı derecede tatlı yaptığına dair bir şeyler söyledi.

Bu size onun en sevdiği meyvenin çilek olduğunu düşündürmüyor mu?" Brook Lynn parmak uçlarını bir çilek kolyesinin üzerinde gezdirerek ekledi. Bugün umutsuzca bir satış yapması gerekiyordu.

Charlene parladı. "Evde Edna'nın en güzel elbiselerinden oluşan bir koleksiyonum var. Ben giyerim-"

Brook Lynn mümkün olduğunca dehşete düşmüş gibi görünmeye çalıştı. "Geçen yılın modasını mı giymeyi ? Emin misin- Hayır, hayır, bunun iyi olacağından eminim. Beck için ikramlarla gelen diğer kızlar da muhtemelen geçen yılın modasını giyeceklerdir."

"Diğer kızlar ona ikram mı getirdi? Kim getirdi? Bana hemen söyle."

"İsim vermeyeceğim ve bir kedi kavgası başlatmayacağım.

Beck'in hanginizi istediğini biliyorum. Ama dükkânda yeterince uzun süre kalırsanız, bazıları onu etkilemek umuduyla mücevher almaya gelebilir." Yalan değil. *Gelebilirler.*

Charlene'in ela gözlerinde kadınsı hesaplamalar parıldıyordu. Çilekli her ürünü satın aldı. Hepsini asla giymeyecekti ama bu şekilde başka hiçbir kadın da giymeyecekti.

Brook Lynn mesaisinin geri kalanında mutluluk bulutlarının üzerinde süzüldü -ya da kulakları olmasaydı öyle olacaktı- vitrinler için yeni parçalar yarattı. Kapının zerindeki zil tekrar çaldığında, Brad'i bekleyerek başını kaldırdı ve neredeyse tel yerine bir parmağını koparacaktı. *Jase* az önce dükkâna girmişti.

Sarmal.

Her zamanki gibi iyi görünüyordu. Tehlikeli ve iyi, sanki bir boks ringinden yeni çıkmış gibi... Hayır, onu geç. Sanki yasadışı bir sokak kavgasından yeni çıkmış gibiydi, siyah saçları dağınıktı, zümrüt gözleri vücuduna pompalanan yüksek seviyedeki testosterondan dolayı parlak ve ışıl ışıldı. Sinsi sinsi dolaşan bir adam, tatmin edecek istekli bir kadın arıyor.

Kargaburun pensesini bir kenara koydu. "Burada ne yapıyorsun?"

Pazularını esneterek bir kâğıt parçasını ona doğru salladı. "Yeni listen bende."

Alışveriş listesi gibi görünen bir şeyi okurken kalp atışları hızlandı. Daha doğrusu okumaya çalıştı. Gözleri iki numaradan öteye gitmiyor, yanakları ısınıyordu. "Bira. Prezervatifler," dedi kirpiklerinin kalın kalkanının ardından ona bakarak.

"Eski büyük," dedi başını sallayarak. "Belki de onun zevki için yivli. Kararı size bırakıyorum."

Midesinin alt kısmı düştü. "Aklında belirli bir *kadın* var mı?"

"Bunu kolektif bir kadın olarak düşünün."

"Anlıyorum." Listedeki başka bir maddeyi işaretlerken kızarmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Hemoroid kremi mi? Cidden mi?"

"Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum tatlım ama bazen tam bir baş belası olabiliyorsun."

İyi oynadınız, Bay Hollister. İyi oynadınız. Belli ki eğleniyordu.

Eğlenceli. Tekrar. Ve onun pahasına. Artık değil.

Sıra bende, diye düşündü, zihinsel olarak kendi listesine bir madde ekledi. Onu ters köşeye yatıracaktı. şu andan itibaren.

"Kişisel kayganlaştırıcı mı?" dedi, titremeden onu bir aşağı bir yukarı süzerek. *Elbette bir tür dl hak ediyorum.* "Evet, buna nasıl ihtiyaın olabileceğini anlayabiliyorum. Yoksa bir *arkadaşın* için mi?" Tırnak işareti kullanarak, bu yola girmeye çalışırsa ona inanmayacağını belli etti.

Dirseklerini tezgâhın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Bazı kadınların ekstra bir desteğe ihtiyaı vardır. Benimkilerin hiç olmadı, ama her şeyin bir ilki vardır.

her şey."

Kızarması iki katına çıktı. "Neden bit şampuanı?" Omuz silktili. "Bir salgın olabilir."

"Peki ya mantar enfeksiyonu merhemi? Kadın temizlik pedleri? Vajazzle dövmeleri?" *Hiç duymadım bile.* "Kişisel muayene için dikiz aynası?" Kadın ona baktı ve bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Bekle. Hoo-ha fetişin mi var?" Kirpiklerini adama doğru kırptırttı, söylenmemiş "çok yaşa" sözünü duymasını umuyordu.

"Her erkek öyle değil mi?"

"Yine de bana güvenebilirsin. Her şeyle ben ilgileneceğim. Sen ve hemoroidlerin kısa sürede kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Hatta bir gün mindersiz bir sandalyeye bile oturabileceksin."

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunu beklediğim şekilde ele almıyorsun."

"Gözyaşı mı? Reddetmek mi? Lütfen. Bir an bile aşağılanmadan müshil, kabızlık için fitil, ishali durdurmak için hap, bir kutu hamilelik testi ve bir tüp mantar önleyici krem alırdım."

"Harika. Bunları da listeye ekle. Bu akşam sandviç yapacağına söz verdiğini de unutma."

Zil çaldı ve başka bir müşterinin geldiğini işaret ederek onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Brook Lynn parmak uçlarında durmasına rağmen Jase'in omuzlarının genişliğini göremiyordu. Brook Lynn ona hareket etmesini işaret ettiğinde, Jase inatçı bir tavırla kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmakla yetindi.

Güzel. Kenara çekildi ve etrafına gezdirdi, bakışları Brad'e kilitlendi. Brad güneş gözlüklerini çıkarırken, karıncalanma ve sıcaklık bekledi, bunları deneyimlemek *istedi* ama... hiçbir şey olmadı.

Peachy. Kıyafetlerini düzeltti ve gülümsemeye zorladı. "Geldiniz."

Brad onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık vererek, "Elbette," dedi. "Mesaj atmışsın."

Jase sanki dükkân zombiler tarafından istila edilmiş gibi gerildi.

"Jase," dedi Brook Lynn, "bu Brad Lintz. Lintz Otomotiv'in sahibi ve işinde gerçek bir usta. Arabam Rusty'nin yıllardır çalışmasını sağladı. Brad, bu Jase. Benim patronum. Yani diğer patronum."

Brad elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Jase avucunu Brad'in avucuna bastırmadan önce bir kirpi gibi kıllandı - ve çok sert sıkılmış olmalıydı, çünkü Brad irkildi. Jase onu bıraktı ve sanki onlara güvenmiyormuş gibi ellerini ceplerine soktu ve bakışlarını ona çevirdi. Gözbebekleri büyümüş, siyah renk yeşili tamamen gölgede bırakmıştı. Duygularının arttığına dair bir işaretti bu; her zaman gördüğü bir şeydi. Jessie Kay ile kavga ettikten sonra aynada kendine bir anlık bakışını yakaladığı zaman.

Kızgın mıydı?

Beden dili soruya *evet diye* bağırarak cevap verdi! Her saniye daha da sertleşti ve hatta sanki saldırıcağı gibi bacaklarını iki yana açtı.

"Gitmeliyim," dedi. "Listeyi unutma." Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi.

Kızın cevap vermesine fırsat vermeden dükkândan çıktı, sanki ayakları yanıyormuş gibi davranıyordu.

Brad, "İlginç bir adam," dedi.

"Evet." Ama biri değildi. Diğer yandan Brad.

Yakışıklı bir adamdı, belirgin yüz hatları, düzenli siyah saçları ve lacivert gözleri vardı. Pek sık görmediği bir kombinasyon. Boyu iki metrenin biraz üzerindeydi.

-Altı-dört yaşında olmasına rağmen, Jase onun üzerinde yükseliyordu. Zayıftı ve iş tulumunu giymediği zamanlarda her zaman iyi giyinirdi.

"Ne tür bir liste?" Brad sordu.

"Oh, uh, iş için bir şey." Jase'in notunu cebine sıkıştırdı.

Şimdi çeneni kapatıp Brad'e çıkma teklif etme zamanıydı.

Ya hayır derse?

Hayatta kalacaktı. Belki ağlar. Önemli .

"Brad," diye başladı. Midesi bulanırken avuçlarını ter . Bunu nasıl yapmalıydı?

Gömleğimin yapıldığını biliyor musun? Kız arkadaş malzemesi.

Ölmeyi tercih ederim.

Kütüphane yok ama size bakmamın bir sakıncası var mı? İki kere ölmeyi tercih ederim.

"Şey," dedi kulaklarını ovuşturarak. Jase buradayken, onu ne kadar rahatsız ettiklerini unutmuştu.

"Mesajında," dedi, "bana sorman gereken önemli bir şey olduğundan bahsetmişsin."

"Bu doğru. Doğru." *Ağzınızı açın. Kelimeler yarat.* "Brad, benimle çıkmak ister misin?"

* * *

JASE, Rhinestone Cowgirl'ün hemen dışında. Eve gitmesi gerekiyordu. Yapacak tonla işi vardı. Sanki izleniyormuş gibi hissediyordu, boynu karıncalanmaların artmasıyla neredeyse yanıyordu, ama bunu umursamıyordu. Brook Lynn şu anda kapalı bir alanda başka bir adamla birlikteydi.

Tek başına. Jase bundan hoşlanmadı - hoşlanmamaya hakkı olmasa da - ve işler daha da kötüye gitti.

O patrondu; o ise çalışan. Bunu anladığından emin olmuştu. Yine de hoşuna gitmemişti.

Kız onun zırhını parçalıyordu ve bunu yaptığıının farkında bile değildi. her gülümsemenin, her şakanın, her dokunuşun onun korumasının çok gerekli bir katmanını yok ettiğinden haberi yoktu.

Lanet olsun. Zırh zaten parçalanmaya yakındı, değil mi?

Ve şimdi bu diğer adam onu istiyordu. Bu çok açıktı. Adamın gözlerindeki hayranlık mide bulandırıcıydı. Ve Jase'in tahmin etmesi gerekirse, bu duygu kesinlikle karşılıklıydı. Onu gördüğünde Brook Lynn'in yüzü aydınlanmıştı.

Ellerini yumruk yaptı, kemikleri ağrıyordu. Dükkâna geri dönmek ve Brad'i kışına tekme basmak istedi. Ama tabii ki yapmadı. Yapamazdı. Bu saldırı sayılırdı. Daha da kötüsü, Brook Lynn onun yardımseverliğini takdir etmeyebilirdi.

Burada onu felaketten başka bir şey beklemiyordu.

gelen ve hızla yaklaşan belli belirsiz ayak seslerini duydu. Bir tehdit olasılığı karşısında gerilen Jase döndü.

Tulum giymiş yaşlı bir adam Jase'e ters ters bakmak için durakladı. "Bayan Edna'nın dükkânının önünde ne yapıyorsun evlat?"

Jase nefes aldı, kalp atışları yavaşlıyordu. "Ben... düşünüyorum."

"Kendine bir iyilik yap. İçeri gir ve kız arkadaşına güzel bir mücevher al."

Adamın söylemesini beklediği şey bu değildi. "Benim bir kız arkadaşım yok." "Erkek mi?"

"Hayır."

"Bekârım o zaman." Yaşlı adam önce dükkânın kapısına, sonra tekrar Jase'e baktı. Ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve elini uzattı. "Ben Swat Team 8'den Virgil Porter - pire, kene, gümüş balığı, hamamböceği, arı, karınca, fare ve sıçanları öldürürüz. Lincoln ile buraya taşınan şehirli çocuklardan biri olmalısın. Ve ben

Biliyorum. Herkes ona West der ama bu onun soyadı, Allah aşkına ve ben el sıkıştığım hiç kimseye soyadıyla hitap etmem. Bu çok kaba bir davranış."

"Ben Jase. Ve sizi temin ederim ki bu benim ilk adım." Brad'in aksine, Virgil'in elindeki her kemiği kırmayı düşünmedi.

"Brook Lynn'imiz için mi uğraşıyorsun?"

Evet. Hayır. Hayır. Kahretsin. İçinde neler olup bittiğini bilmiyordu. Dün gece onu öpmeyi, özgür yaşamayı istediğinden daha çok istemişti. Onda bir şey onu çağırıyordu. Belki de narinliği. Tek yapmak istediği onu korumaktı. Ya da inatçılığı, belki de. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor, geri adım atmayı reddediyordu. Ya da zekası, hatta. Onun listesini almış ve ona karşı kullanmıştı.

Büyük Hemoroid fiyaskosuna rağmen gülümsedi.

Virgil başını sallayarak, "Evet efendim," dedi. Jase'in omzunu sıvazladı. "Sen ilk değilsin evlat, bu kesin."

Orada kaç kişi vardı? Evet, bir adam aptal olurdu Brook Lynn'in çekiciliğinin ama Jase kendisine ait olanı başka erkeklerin arzulaması düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Ben değilim. Asla ben değilim.

Belki Brad.

"Efendim, kabalık etmek istemem ama aşk hayatımı bir yabancıyla tartışmaktan rahatsız oluyorum," dedi Jase. Kendisiyle tartışmayı bile zar zor idare ediyordu.

Virgil onun sözlerini önemsiz bularak elinin tersiyle itti. "Bayan Brook Lynn özel bir kız ve özel bir erkeği hak ediyor. Sen özel misin, Jase?"

"Hayır efendim," dedi dürüstlüğü tercih ederek. "Değilim." Çilek Vadisi halkı onun gerçekte ne kadar özel olmadığını bilse dehşete düşerdi.

"Şey, bu çok kötü."

Aniden kadınsı bir çığlık havayı deldi ve bu çığlık kuyumcu dükkânının içinden gelmişti.

Jase tereddüt etmedi. Hızla ilerledi, içeri girerken neredeyse camları kıracaktı. Olayı bir anda kavradı. Brook Lynn yere yayılmıştı. Yanında, üzerine kan sıçramış bir tür küçük mekanik cihaz duruyordu. Saçlarının altından sızan kan çenesinden aşağıya, yere damlıyordu.

Brad onun önünde çömelmiş, ne yapması gerektiğini öğrenmek için yalvarıyordu. Ona yardım etmeye çalışıyordu ama Jase'in umurunda değildi. Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Erkeği kenara itti ve ona kalkan oldu. Kadın adamın bileklerini kavradı, gözleri kocaman ve gözyaşlarıyla dolup taşarak ona sıkıca tutundu.

"Neyin var meleğim?" diye sordu.

Bir acı iniltisi kaçtı. Ağzını açıp kapadı ama kelimeler bir türlü oluşmadı. Sonunda, kulaklarını tutmak için onu serbest bıraktı.

Kulaklarını. "Nasıl olur-"

Ürperdi, hatta inledi.

"Sanırım ihtiyacı var-" diye başladı Brad ve Brook Lynn inledi.

Jase adama doğru döndü, ters ters baktı ve eliyle ağzını kapattı. Her ne sebeple olursa olsun, şu anda gürültü ona acı veriyordu, bu yüzden daha fazla gürültü olmayacaktı. Bu kadar basitti.

Brad'in tek bir kelime daha etmesinin onu fena halde inciteceğini anladığından emin olduğunda, Jase Brook Lynn'i kollarının arasına aldı. Göğsüne gömüldü ve tüm vücudu sarsılarak sessizce ağladı. Cebinden cep telefonunu çıkardı, sessize aldı ve kız kardeşinin numarasını bulmak için adres defterini karıştırdı.

Bu kadar eski bir telefonla mesajlaşmak zordu ama başardı. Bir dakika diğerini kovaladı ve boğulmamak için çaresizlik dalgalarıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Başka ne yapacağını bilemediği için Brook Lynn'i dükkânın arka tarafına, onu dükkânın içinde takip eden Brad ve Virgil'den uzağa taşıdı. Ofis kapısını açtığında, menteşelerin çıkardığı gıcırta Brook Lynn'i bir kez daha hıçkırık krizine soktu. Onu kanepeye yatırdı, sakinleşene kadar bekledi ve adres defterindeki tek doktoru aramak için dışarı çıktı. Resepsiyon görevlisine neler olduğunu anlattı ve kendisine geri aranacağı söylendi. Beklerken saçmalıklarını bir arada tutmayı zar zor başardı.

Beş dakika.

Beş dakika tam bir cehennem.

Sonunda bir hemşire onu aradı ve Brook Lynn'e yerel eczanede bekleyen sakinleştiriciyi vermesi ve ardından onu şehirdeki Baptist Hastanesi'ne götürmesi gerektiğini öğrendi. Jase Beck'i aradı ve sessizce ilacı alıp dükkâna getirmesini söyledi. O zaman tek yapabileceği biraz daha beklemektir.

ONUNCU BÖLÜM

BROOK LYNN, nefesini tutamadan ya da tek bir ses bile duyamadan, panik kalıntıları yavaş yavaş kaybolurken, dimdik durdu.

Panik mi? Neden? Etrafında ipucu aradı. Kollarından birinden uzanan bir tüp, bir serum torbasında son buluyordu. Sol pazusuna bir kan basıncı manşonu sabitlenmişti. Hastane olduğunu fark etti.

Ugh. Hastanelerden nefret ederdi. Çocukken, oda arkadaşı olarak yabancılarla birlikte seyrek, steril odalarda sayısız saatler geçirmiş, kulaklarındaki sürekli, kontrol edilemeyen ağrıya karşı koymak için maksimum düzeyde uyuşturulmuştu.

Kulakları!

Çılginca yukarı uzandı. İmplantlarla karşılaştığı anda rahatladı. Yerindeydiler ve açıkça çalışıyorlardı, şu anda olduğu gibi sağırdı ve hareket, iyileşme sürecindeki yeni bir çürük gibi kafasında donuk bir zonklamaya neden olsa da, kaşıntıdan çok daha iyiydi
-Ve sonrasında olanlar.

Bir kez daha, ben Frankenlynn'im. Ama en azından o çalışabiliyordu.

Oda küçük ama özeldi, Jessie Kay pencerenin yanındaki sandalyede uyuyordu. Panjurlar açık olduğundan dışarıyı görebiliyordu. Bradford armutları, meşeler ve kır çiçekleri işlek bir otoparkı çevreliyordu.

Brook Lynn'e anılar akın etti. Rhinestone Cowgirl'ün içindeydi. Brad davetini kabul etmişti ve planlarını yaparken elleri birbirine değmişti - çok uzun zamandır yaşamadığı erkeksi bir temas. Ama hiçbir şey olmamıştı. Kıvılcım yoktu. Ne bir zevk titremesi ne de içsel bir karıncalanma. Jase'i düşünmenin bile sık sık neden olduğu gibi. Brad ona doğru eğilmiş ve onu öpmeye çalışacağından korktuğu için sarsılarak uzaklaşmıştı. Tökezlemişti. Yere düştüğünde, implantlarından biri kopmuştu.

Acı, acı. Her ses, rüzgarın ıslığından vitrinlerden dışarıdaki ayak seslerini duymak ona acı veriyordu. Sonra Jase geldi ve... ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadı.

Parmak uçları bileğine değdi. Nefes nefese suçluyla yüzleşti. Jessie Kay uyanmıştı ve şimdi başucunda duruyordu. Dudakları hareket ediyordu.

Brook Lynn kız kardeşinin yerine konuşarak, "Baştan başlanan gerekecek," dedi. "ve bunu değiştirmeye hazır değilim. Dudaklarını okumak zorundayım."

Jessie Kay başını salladı ve gözlerinden yaşlar süzülerek, "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Sana yardım etmek için orada olamadığım için üzgünüm."

"Senin hatan değildi."

"Biliyorum, ama..." Yüz hatları gergin olan Jessie Kay onun elini tuttu ve sıktı. "Sunny ile birlikteydim. Az önce büyük bir çek almıştı. ve bana birkaç yüz dolar yatırdı. Daha fazlasını kazanmak için şehirdeki kumarhaneye gittik."

Tıpkı Kurt Amca gibi. Brook Lynn dehşetini gizlemeye çalışarak, "Ve sen oradayken, dilek kuyusuna bir kuruş attın ve implantlarımdan birinin düşmesini mi istedin?" dedi.

"Asla! Ahbap. Dilek kuyularından nefret ettiğimi biliyorsun."

Gerçek hikaye. Jessie Kay, *Pet Sematary* etkisinden korkuyordu. "O zaman bunun nasıl senin hatan olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Öyle işte. Hayatında bir kez olsun benimle tartışma."

"Tamam. Suçlu sensin. Berbatsın."

Rahatlamış bir baş sallama. "Çok daha iyi."

Brook Lynn kız kardeşinin elini sıktı. "Ne zamandır buradayım?"

"İki gündür. Aslında daha önce birkaç kez uyanıp benimle konuştun ama doktor bana ilaçların hafızanı bozabileceğini söyledi."

Brook Lynn gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti. İki gün işe gitmemiş miydi? Edna'ya daha güvenilir olacağını söyledikten *sonra*. Jase ile sadece iki gün çalıştıktan *sonra*. *Ben gelmiş geçmiş en kötü çalışanım*. Patronlarının ikisi de tekmelenmiş olmalıydı.

"Bu arada, Jase bekleme odasında. Bir kere bile ayrılmadı."

Jessie Kay, gözleri hayretten kocaman açılmış bir halde, dedi. Ama bu şaşkınlık kısa sürede yerini dehşete bıraktı. "Bana bağırdı. Sana yük olmaktan başka bir işe yaramadığımı ve bir adım öne çıkıp üzerime düşeni yapmam gerektiğini söyledi."

Aynı anda iki tepki birden kabardı... midesinde dans eden ılık çırpıntılar, damarlarında yanan öfke. Jase kalmış mıydı? Onun için endişelenmiş miydi? Onu bu kadar mı *önemsiyordu*? Ama bunu yapmaya hakkı olmadığı halde kız kardeşine bağırması, onu aşağılamıştı. Jessie Kay'ı olduğu kadın haline getiren yangınları ve sınavları bilmiyordu. Kâbuslar görerek dönüp durduğu, anne babaları için ağladığı her seferinde yanında olmamıştı. Amcalarına bir doğum günü hediyesi almak için para biriktirdiğinde ve ertesi gün hediye rehlin verdiğini öğrendiğinde yanında olmamıştı.

"Seni seviyorum," dedi Brook Lynn. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jessie Kay isteksizce başını eğdi, süzölen yaşları sildi ve hızla yoluna devam etti. "Kenna da burada. Brad arayacaktı ama işe gitmesi gerekti. İlerleme raporu için onu aramam gerekiyordu ve..." Bakışları değışti. "Hey! Seni buraya kimse davet etmedi, ölüm taciri."

Dr. Murphy dikkatini çekmeden hemen önce Brook Lynn'in üzerine bir gölge düştü.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, Bayan Dillon," diye cevap verdi.

Jessie Kay doktorlardan neredeyse örümcekler kadar nefret ediyordu ve Brook Lynn sadece kendini suçlayabilirdi. Brook Lynn her ziyaretinden önce ve sonra ne kadar ağlasa da, kız kardeşi tıbbi tedaviyi ıstırapla ilişkilendirmeyi öğrenmişti.

Dr. Murphy gümüş rengi saçları olan yaşlı bir siyah adamdı. Gözleri çikolatanın en güzel tonundaydı. Şimdiye kadar karşılaştığı en seçkin görünümlü adamlardan biriydi.

"Nasıl gidiyor canım?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. "İyi. Sanırım."

"Güzel, güzel. Hayati değerlere bir bakalım."

Muayene sadece on dakika kadar sürdü ve onu kontrol ederken, yeni implantı kulak kanalına sabitleyen tüpün nasıl düzgün bir şekilde yapışmadığını ve gevşeyerek tüm sistemine zarar verdiğini açıkladı. Dengesinden gerçek beyin aktivitesine kadar. Bayginken nöbet bile geçirmiş. Ancak şimdi iyileşme sürecindeydi ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca trambolinlerden ve atlama iplerinden uzak durduğu sürece yarın eve döndüğünde normal programına geri dönebilirdi.

Dr. Murphy gittiğinde, elinden geldiğince temizlenmek için banyoya girdi ve bu aslında beklediğinden daha kolay oldu. Lavabonun üzerinde içi güzel şeylerle dolu plastik bir torba duruyordu. Bir bez, saç fırçası, diş macunu ve diş fırçası. Bir at kuyruğı tutacağı, tişört ve güzel bir kalıp sabun. Yatağı döndüğünde kendini on bin kat daha iyi hissediyordu.

Jessie Kay yerinden ayrılmamıştı ve sanki bir an daha ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi bir kez daha onun elini tuttu.

"Malzemeler için teşekkürler," dedi Brook Lynn.

"Gerçekten o kadar düşünceli olduğuma inanıyor musun?" "İyi dedin. Kim getirdi onları?"

"Beck, Jase'in emriyle."

Yine Jase. Adam kafasını karıştırıyor ve onu kızdırıyordu... ama aynı zamanda onu memnun da ediyordu. *Onun hakkında ne yapacağım?*

"Çok korkuyordum," diye itiraf etti kız kardeşi. "Eğer seni kaybedersem..." "Yapmadın. Yapmayacaksın da. Dr. Murphy'yi duydun. Ben iyiyim."

"Evet, ama ne kadar için? Çok çalışıyorsun. Bir molaya ihtiyacın var. Bir molayı hak ediyorsun."

"Faturalarımız var. Şimdi her zamankinden daha fazla."

Jessie Kay başını salladı, karanlık bulutların arkasından görünen güneş gibi gülümsemenin ilk ipucu ortaya çıktı. "Yok. "Jase, bu çocukla ilgileniyor. her şey."

Ne! "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

"Evet, evet, ," diye ısrar etti kız kardeşi. "İnatçı tarafını ait olduğu yere, bir inek köftesinin içine gömebilirsin. Hastane faturasını çoktan ödedi. Sence parayı ona geri verirler mi?"

Ona yük olmazdı. Ölmeyi tercih ederdi. "Onlar yapmayacak ama ben yapacağım. Üçüncü bir işe girmem gerekse bile ona borcumu ödeyeceğim." Ve dördüncü bir iş. "Organlarımı karaborsada satmak zorunda kalsam bile!"

"İlk olarak, karaciğerine talibim. Yeni bir tane alabilirim. Ben de kardeş indirimi bekliyorum. Ama neden ona izin vermiyoruz?"

"Hayır dedim!"

"Tamam, . Sakin ol." Jessie Kay sanki az önce limon emmiş gibi dudaklarını büzdü. "Bir iş bulacağım."

Lütfen. *Bunu daha önce de duymuştum.*

Jessie Kay, "Aslında hiçbir şey biliyorum ama bana karşı hiç bu kadar kaba olduğunu sanmıyorum," dedi. "Gözlerin çok şey söylüyor."

"Umarım dinliyorsunuzdur. Kendilerini tekrar etmekten hoşlanmazlar."

"Dinliyorum, tamam mı, ve *gerçekten* pis bir ağızları var." Onun Kız kardeşi onun elini bir kez daha sıktı. "Peki... beni Jase'e sen mi ikna ettin?"

Midesinin derinliklerinde bir sancı çalkalandı. "Tabii ki."

"Seks hakkında herhangi bir konuşma yapabilme yeteneğimden bahsettin mi?" "Nasıl olduysa o ayrıntı atlanmış," dedi sertçe.

"Pekala, onu zamanı geldi." Jessie Kay kaşlarını oynattı. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Brook Lynn gözlerini devirdi.

"O çocukla evleneceğim, biliyorsun," dedi kız kardeşi sert bir baş hareketiyle. "Ve onu bir karnaval midillisi gibi alıştıracağım, sonra da sonsuza dek mutlu olmak için gün batımına doğru süreceğim. İkimiz için de."

Çalkantı ve hastalık daha da kötüleşti. Onunla evlenmek mi? Soyadını almak, her gece onun yatağında uyumak ve onun bebeklerini doğurmak, evlenmek gibi mi? "Neden Jase? Sana davranışlarından, söylediklerinden sonra, neden Beck'i seçmiyorsun?" *Lütfen.*

"Beck bir hataydı. O artık bir ağabey gibi. Öte yandan Jase, arkamı kollamasını istediğim beyaz şövalye."

Ağızındaki nem kurudu. *Kız kardeşimden bir beyaz şövalye çalamam. Çalamam işte.*

Brook Lynn'in çalacağı bir şey değildi.

"Ona ihtiyacımız var," dedi Jessie Kay. "Hayatlarımızı daha iyi hale getirebilir." Yapabilirdi. Güçlüydü. Zekiydi. Komikti. Alaycı.

Tutkuluydu.

Becerikli. Seksi. "Ya da hayatımızı daha da kötüleştirebilir." Onun *iyiliği için mi yoksa kendi iyiliğim için mi fikrini değiştirmeye çalışıyorum?*

Bir zamanlar parlak olan yanakları ağda rengine dönmüştü. "Onu kazanabileceğimi düşünmüyor musun?" Jessie Kay titreyerek sordu. "Yeterince özel olduğumu düşünmüyor musun?"

Kız kardeşinin kırılganlıkları pek sık ortaya çıkmazdı ama ortaya çıktığında da... *Yüzündeki o ifadeyi görmektense kalbimin bir zombi tarafından sökülmesini tercih ederdim.* "Bence sen en özelsin. Onun bilmediğini düşündüğünü biliyorum.

Ne istediğini ve ona ne gösterebileceğinizi biliyorsunuz ama denemeniz gerektiğinden emin misiniz? Bir erkeğin *senin* için savaşmaya istekli olması gerekmez mi? Sen bir ödölsün ve eğer bunu kendi başına göre..."

"Öyle miyim? Ben gerçekten bir ödöl müyüm?"

"Sanırım öyle. Annem ve babam öyle düşünüyordu. Yani, sen tam bir Başarısız mı? Evet, öyle. Ama aynı zamanda zeki ve esprilisin ve kesinlikle çirkin değilsin."

Kız kardeşi homurdandı. "İltifatların şiir gibi." Saçlarını kabarttı. "Ama haklısın. Ben kesinlikle bir ödölüm ve beni istememesi için deli olması lazım. Onun fikrini değiştirmenin bir yolunu bulacağım. Çünkü onu istiyorum. Çok kötü. Bu kadar yetenekli ve ilgili, devreye girip her şeyi daha iyi hale getirmeye bu kadar istekli bir adamla hiç tanışmamıştım."

Birbiri ardına farklı duygu selleri Brook Lynn'e çarptı. Öfke. Hayal kırıklığı. Endişe. Üzüntü. Pişmanlık. Sevgi. Umut. Daha fazla öfke. Göğsü ağrıyordu. Şakakları da.

"Biraz önce ona mesaj attım," dedi Jessie Kay. "Ona uyanık olduğunu söyledim. Seni görmek istiyor."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." *Şu anda onunla yüzleşmem.*

"Ama neden olmasın? O senin müstakbel kayınbiraderin."

"Çünkü," diye homurdandı, bu terimden duyduğu hayal kırıklığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Çünkü."

Jessie Kay tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamam. Gidip ona ziyaretçi kabul etmediğini söyleyeceğim."

"Teşekkür ." Evet, yaptığı şey için ona minnettarlığını ifade etmesi gerekiyordu. Bir patrondan, hatta bir arkadaştan beklenenin ötesine geçmişti. Ama kız kardeşinin sözleri kafasında dönüp dururken, onunla aynı odada kalmaya, ona bakmaya, onu içine çekmeye dayanabileceğini sanmıyordu. "Söyle ona, sonra da eve git."

"Hayır, ben-"

"Evet, dinlenmeye ihtiyacın var, benim de öyle... Gitmeden önce bana bir defter ve kalem bul. Lütfen," diye ekledi, kulağa ne kadar kaba fark ettiğinde. *Müdür yine saldırdı.*

Jessie Kay başını salladı. "Üzgünüm, sevgili kardeşim, ama ben uzun bir süre için buradayım. Kalıyorum ve hepsi bu kadar. Hemen döneceğim." Ayrılmadan önce Brook Lynn'i alnından öptü. Ve sözüne sadık kalarak -bir kez olsun- Jessie Kay gerçekten de bir defter ve kalemle geri döndü.

Jessie Kay şaşkın bir ifadeyle, "Dostum. Jase kendisine hayır denmesinden hoşlanmaz."

"Bunu onun asistanı olduğum ilk gün öğrendim." Kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Suçluluk duygusuyla mı yoksa özlemle mi, emin değildi. "Gitti mi?"

"Hayır. Aslında bekleme odasına taşındı ve onu çıkarmak için bir vinç gerekecek."

Onu görmek için *bu kadar* çaresiz miydi? Neden?

Avuç içleri terlemeye başlayınca yastıklarını kabarttı ve onu aklından çıkarmaya karar verdi. Yakında gidecekti. Kesinlikle.

"Eğlenceli bir liste yapmama yardım et," dedi. Ondaki değişime rağmen koşullar ve üçüncü bir işe girme ihtimalinin belirmesi

-Hayattan zevk alma planından vazgeçmeyecekti. Artık vazgeçmeyecekti. Ama Kenna'yla birlikte yaptığı liste ona ilham vermemişti, muhtemelen bu yüzden üzerinde çalışmak için gerçek bir girişimde bulunmamıştı. Yeni bir listeye ihtiyacı vardı. Özellikle ona göre hazırlanmış bir tane.

Jessie Kay sandalyesini yatağa yaklaştırdı. "Ohhh. Eğlenceli bir liste. Kesinlikle doğru kişiye geldiniz."

"Bir uzman."

"X-rated mi, PG-13 mü yoksa PG mi istiyorsunuz?"

Düşünmeye gerek yok. "PG-13."

"Boooo, tısss." Jessie Kay yüzünü buruşturdu ve başparmağıyla onu işaret etti. "Hafif vahşi kızlar o kadar eğlenmez."

"Bu olacak."

Jessie Kay parmaklarını birbirine vurarak, "Yapman gereken ilk şey bir oda dolusu erkeğin gözünü kamaştırmak. Bir barda!"

Ugh. Kalabalık. Müzik. gereken şeyleri kapabilecek sarhoşlar. "Hayır, teşekkürler."

Jessie Kay defteri göstererek, "şunu," diye ısrar etti. "Yoksa saymaya başlarım."

"Tamam." "Bir erkeği parlatın, tercihen bir erkek arkadaşı" yazdı ve "Ayrıca 'bیلardo ve/veya pokerde birini dolandırın' yazıyorum" dedi. Amcasının ona öğrettiği becerilerin en büyük hayranı olmasa da - dumanlı bیلardo salonlarında ve erkek mağaralarında en iyilerle öğrenilen tüm o geç geceler - karar verdi. Bir zamanlar ona acı veren bir şeyi alıp onu eğlendiren bir şeye dönüştürdü. Kenna haklıydı. Geçmiş bir insanın kim olduğunu yarattı ama kim tanımlamak. "Oh, bir de şarap ve peynir tadımına katılmak istiyorum."

Jessie Kay'ın başı omzuna düşmüş, gözleri kapanmıştı. Yüksek sesle, abartılı bir horlama sesi çıkardı.

"Seni uyuyana kadar sıkıyor muyum?" Brook Lynn sordu. Kız kardeşi kirpiklerinin arasından baktı.

"Ölümüne."

"Senin için çok kötü. Çünkü hiç bu kadar canlı olmamıştım." "Viskiyi doğrudan şişeden iç" ve "Puro iç" . Bir de "Zombilerle nasıl dövüşüleceğini öğren."

Defter elinden kapıldı. Jessie Kay onun yazdıklarını okudu ve . "Ne zaman paranormal-romantik bir dünyada yaşayan Viktoryen bir genç kız oldun? Bu deftere, 'bir şeyler yapmayı öğren' mi yazmalıyım? Vampire dönüşürken skandal vals' de mi?"

Brook Lynn defteri kaptı ve yazdığı sonraki kelimeleri yüksek sesle söyledi. "Kız kardeşimin tüm saçlarını tıraş et. Bir günlüğüne gizli bir kimliğe sahip ol ve gizemli bir akşam yemeği düzenle."

"Parlak yeleme dokunursan bir elini kaybedersin," dedi Jessie Kay, söz konusu yeleyi kabartarak. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ciddi içimi karartıyorsun. "Tarzan gibi giyinmiş bir adamla yağlı güreş" eklemelisin. Oh, oh, ve 'uzun, sert bir-'"

Listesine bakarken kız kardeşinin sözlerinin izini kaybetti. Küçüklüğünden beri gördüğü rüyaları yazmıştı... ve meraklı bir genç kız.

"Barınaktan bir köpek kurtarmak" ve "Ateşli bir erkek için dans , tercihen flaşladığım erkek arkadaş."

Bale dersleri alan Jessie Kay olabilirdi ama dönmeyi, pirouette yapmayı ve kuğu prenses gibi giyinmeyi arzulayan Brook Lynn'. Ve tamam, gezegendeki hiçbir erkek onun bale denemesini seksi bulmazdı. Ama kesinlikle bir tür yaramaz striptiz yapabilirdi.

Brad onun bu arzusu hakkında ne düşünürdü? *Jase* ne düşünürdü?

Titredi.

Olmaz. Hayır. Oraya gitmiyorum.

Belki de Çilek Vadisi'nin erkeklerini unutmalı ve ona çıkma teklif eden bir sonraki şehirliye evet demeliydi. Erkek arkadaşı olacak biri değildi ama kasabada takılıp onun yeteneksizliği hakkında dedikodu da yapmayacaktı. Elbette birkaç kalça darbesiyle de yetinmeyecekti. Onun her şeyini isterdi. kıyafetlerini çıkaracak ve mutlu sona ulaşana kadar kışını adamın kasıklarına sürtecekti. Bu aslında fena bir fikir değildi, son kısmı ... ve Jessie Kay'in horlama krizini kesinlikle durduracaktı.

Koluna dokununca başını kaldırıp baktı. Kız kardeşinin ağzı hareket ediyordu ama bakışları Brook Lynn'in üzerinde değildi.

"-burada ol," diyordu.

Brook Lynn onu görmeden önce kokusunu almıştı. Bal ve yulaf kokulu sabun. Karıncalanarak ve ısınarak başını çevirdi ve *Jase*'in durduğunu gördü. Yüz hatları gergindi, kolları kavuşturulmuştu; derisinin altındaki kaslar esnemişti. Giysileri buruş buruştu, bekleme odasında uyuduğunun, onu bırakmak istemediğinin kanıtıydı.

Ve benim onunla konuşacak kadın cesaretim yok mu? Berbatım.

"Bize birkaç dakika verin," dedi kız kardeşine.

"Emin misiniz?" Jessie Kay onun adına gergin görünerek sordu. Hayır, ama yine de başını salladı.

Jessie Kay onun elini son bir kez rahatlatıcı bir şekilde sıktıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Brook Lynn derin bir nefes aldı ve *Jase*'le yüzleşti. Ona değil, omzunun üzerinden duvara . Bir elini saçlarının arasından geçirdi.

ve Jessie Kay'in boşalttığı sandalyeye doğru yürüdü. Sessiz ve emin olmadan onu izledi. Bekliyor, umut ediyordu. Dehşet içinde.

Sonunda, beklemek çok fazla geldi.

"Hastane faturasını ödediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Ama paranızı kabul edemem."

O yeşil bakış sonunda hareket etti... ve ona kilitlendi. Boş maskesi sıkıca yerinde duruyordu. "Beni görmeyi reddettin. Neden?"

Uygun cevabı bulmak için beynini zorladı. Sebebi iyi bir sebepti - Jessie Kay onu istiyordu ve onun yanında olmak Brook Lynn'in sahip olamadıkları için acı çekmesine neden oluyordu. Yalan söylemeyi reddediyordu ama aynı zamanda duygularını da korumak zorundaydı.

"Sana cevap vermemeyi seçiyorum," dedi sonunda.

"Benden korkuyor musun?"

"*Korkunu* tanımla," dedi.

Adam uzun bir süre konuşmadı ve kadın yatakta başladı. Gevezelik etme dürtüsüyle savaştım. *Evet, senden korkuyorum. Bana hissettirdiklerinden. Sana aşık olursam olacaklardan.*

"Para konusunda seçme şansınız yok" dedi. Tam ona göre. Kadının isteğini görmezden gelmiş ve konuyu değiştirmişti. "Zaten bitti."

"Biliyorum, ama sana geri

ödeyeceğim." "Ve kabul

etmeyeceğim."

Bunu görecekler.

"Bana kulaklarından bahset," dedi.

Birdenbire kendinden utanarak yatağın üzerinde kaydı. "İmplantlar olmadan, günlük sesleri diğer insanlardan daha yüksek sesle duyuyorum."

"Buna ne sebep oldu?"

"Ben böyle doğdum."

"Yani hayatın boyunca acı mı çektin?"

"Eskiden kulaklık takardım. Yardım ettiler. Ve fark ettim ki

"Ama endişelenmene gerek yok. Listenizle yarın ilgileneceğim."

Daha sözünü bitiremeden başını sallamaya başladı. "Hayır. Dinleniyor olacaksın."

Ona sakatmış gibi , değil mi? "Beni kovmayı mı planlıyorsun?"

Bu düşünce onu dehşete düşürmüş gibi irkildi. "Hayır." "O

zaman ben de işimi yapacağım."

"O zaman seni kovuyorum," dedi basitçe.

Ayağa kalktı, onu gömleğinin yakasından yakaladı ve kendine doğru çekti. Ne kadar güçlü olursa olsun, karşı koyabilirdi ve o da Bu konuda bir şey yapamazdı. Neredeyse burun buruna gelene kadar ona doğru eğildi.

"Şimdi beni dinle, Jase Hollister. Kulaklarım berbat durumda ve tıpta çok büyük gelişmeler olmadıkça hep kalacaklar. Bazı günler, bugün olduğu gibi, tamamen sağır oluyorum. Diğer günler gayet iyi duyabiliyorum. Ben İçeride ve dışarıda küçük makineler takılı ve bazen yanıp sönen ışıkları var. İnsanlar bakıyor."

Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kız ürperdi, neredeyse devam etme cesaretini kaybedecekti.

"Ama hepsi bu kadar," dedi. "Sorunumun boyutu bu kadar. Bu yeni ameliyattan sonra iyileşeceğim ve çalışacağım. İyi bir iş çıkaracağım. Bana bebek gibi davranmayacaksın. Anladın mı?"

Parmaklarını gömleğinden çekerken gözleri küçücük yarıklara dönüştü. Onunla ilgili bir şey... Sanki etrafını saran buzdan kabuk şimdi gözlerinin önünde eriyordu. Soğukkanlı mıydı? Oh, hayır. Bu adam aniden *yanmaya* başladı.

Ama bir sonraki konuşmasında ses tonu hiçbir şey vermiyordu. "Sana normal, sağlıklı bir kadın gibi davranmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gergin olmalı mıyım? "Evet. Çünkü ben tam olarak öyleyim."

"Tamam o zaman. Ben de aynen öyle yapacağım." Onu bıraktı ve doğruldu. Giysilerini düzeltti, ona son bir kez baktı ve odadan çıktı; onu titreyerek ve bir sonraki etkileşimleri için çaresiz bırakarak.

Sözlerine ve davranışlarına rağmen içinde bir şeyler değişmişti. Aralarında. Bu bakış.

Yarın işe gittiğinde ne yapacaktı? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

JASE ertesi sabah erkenden hastaneye döndü, her adımında bir amaç vardı. Bir saniye daha uzak kalamazdı, görünmez bir zincir tarafından sürüklendiğini hissediyordu.

Hemşire istasyonunda duraklamadı ve ziyaret saatlerinin başlayıp başlamadığını umursamadı. Doğruca Brook Lynn'in odasına, onun için hazırlattığı özel süite gitti. Kapı açıktı ve yatağın kenarına tünemişti, yanakları parlak pembe ve altın sarısı saçları omuzlarının etrafında parıldayan taze ve temiz görünüyordu. Adamın kendisi için getirttiği tişört ve şortu giymişti.

Gömlek doğrudan onun dolabından gelmişti.

Hastalığının kalıcı etkileri ortadan kalkmıştı ve onu görünce gözleri kamaştı. Eşi benzeri olmayan bir güzelliği vardı, bu yüzden bütün gece onun için yanıp tutuşmasına şaşmamak gerekirdi. Ya da , sahip olduğunu hiç bilmediği ihtiyaçlarını -bir daha asla görmezden gelemeyeceği ihtiyaçlarını- uyandırmış olmasına. pahasına olursa olsun tamamen sahip olmak. Tamamen tüketmek. Herhangi birini değil, onu. Sadece onu.

Kız gururla sağlıklı olduğunu ilan ettiğinde, neredeyse onu kendine doğru çekip öpecekti. Ama kız savunmasız ve akıldan çıkmayacak kadar kırılgan görünüyordu ve adam bunun yerine uzaklaşacak gücü bulmuştu. Onu koruma ihtiyacı, kendisinden bile, daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Şimdi buradaydı, yataktaydı ve iddia ettiği kadar sağlıklı görünüyordu.

Kapıyı kapattı ve onun görüş alanına girdi.

Şaşkınlıkla ve zevkle nefesi kesildi? "Jase!"

"Nasıl hissediyorsun?" diye soracak kadar uzun süre durakladı.

Bebek mavilerinde sıcaklık çiçek açtı. "Tamamen yarışa hazırım. Sadece taburcu belgelerimi bekliyorum."

"Güzel." Aradaki mesafeyi kapattı, kadının ensesini kavradı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bir başka solukla açtı.

Artık geri dönüş yok.

Adamın dili kızınkine doğru ilerledi ve kız da geçici bir süre için onunkine uzandı. Kadından bir inilti kaçarak adamı büyüledi ve adam bir anda ne yapacağını şaşırdı.

Çevresinde, niyeti sadece tatmaktı. Zihni tek bir şeye odaklanmıştı: o sesi tekrar duymak.

Onu sırt üstü yatırdı ve sanki yarın ölecekmiş gibi öptü. Sanki göreceği son kızmış gibi. Sanki dudaklarında sorduğu her sorunun cevabı varmış gibi. Esnek ve istekli, onun için yaslandı. Onun

Kollarını boynuna dolayarak onu da yanında götürdü, böylece en sert Adamın bazı kısımları kadının en yumuşak kısımlarıyla aynı hizadaydı. Bu sırada dilleri beyaz ve ateşli bir arapsaçına dönmüştü.

Tarçın ve biraz da çilek tadı aldı. Baş döndürücü bir kombinasyon, Olmaması gerektiği halde bağımlılık yapıyordu. Daha önce üç aromayı da tatmıştı ama hiçbirini onu yüzüyormuş gibi hissettirmemişti... eriyormuş gibi içten dışa.

Hayatının geri kalanını kilit altında geçirebilirdi ama bu mükemmel anı yaşadığı için bunun bir önemi olmayacağına karar verdi. Daphne bile onu bu kadar güçlü ve bu kadar az etkilememişti. Ama o zaman, onun öpücükleri yavru aşık bir gencin öpücükleriydi. Bu öpücük ise en az onunki kadar yoğun tutkulara sahip bir kadından gelmişti.

İlk andan beri Brook Lynn'e karşı hissettiği her şey, Brook Lynn sırtını dikleştirip göğsünü onun göğsüne sürttüğünde onu çiğ ve şehvetli bir şekilde tüketti.

Sütyen engeli olmadan yumuşaklık, lezzetli bir şekilde aşındıran iki küçük boncuk... sadece gömleğinin ince malzemesi onu örtüyor.

Yastığını kavradı, malzemeyi neredeyse ikiye bölecekti ve dudaklarını okuyabildiğinden emin olmak için başını kaldırdı. ", " dedi ona. Böyle hareket etmeye devam ederse, bu deneyim birkaç dakika içinde sona erecekti. "Lütfen."

"Yapamam," diye homurdandı, parmakları ensesine baskı uygulayarak onu geri çekilmeye zorladı.

Gözleri tutku ateşiyle parlıyordu, yanakları eskisinden da kızarmıştı. Dudakları kızarmış ve şişmişti, üzerlerinde nem parlıyordu.

"Kahretsin, çok güzelsin."

"Ve değerli vaktini boşa harcıyorsun." Onu aşağı indirmeye çalışmayı bıraktı ve oturdu, dilini ağzına soktu, sanki onun için aç kalmış ve bu olmadan bir saniye daha yaşayamazmış gibi.

Kadın geri çekildiğinde, adam da onunla birlikte gitti, onun gönüllü tutsağı oldu. Tırnakları omurgasındaki çıkıntıları tırmaladı ve adam ten tene teması engelleyen gömleğine lanet etti. Onun üzerine tırmanma, ağırlığının tüm kütlesiyle onu sıkıştırma dürtüsü kızdırdı. Ellerini her santimine koyabilirdi,

Onu soyacak, çıplaklığını okşayacak ve serbest kalmanın en uç noktasına kadar götürecekti. Ve çıkaracağı sesler... hepsini yutacaktı.

Göğsünün derinliklerinden alçak, sahiplenici bir hırıltı yükseldi. Bunu daha önce hiç duymamıştı. Hiçbir insandan duymamıştı. Korkudan ödünün patlaması gerekirdi ama bu onu daha da cesaretlendirdi. Dizlerinden birini yatağın üzerine, sedyenin üzerine koydu.

Sedye.

Sadece halka açık bir yerde değil, bir hastanedeydiler. Herkes içeri girebilirdi. Herhangi biri arkasından gizlice girip ona saldırabilirdi.

Jase geri sıçradı ve teması kesti. Vücudu bir protesto çığlığı attı, elleri kadar sıkı kapandı ki kemiklerini kırdığına yemin edebilirdi. Nefesini tutmaya, olduğu yerde kalmaya, ondan uzak durmaya çabaladı. *Ondan uzak durmak zorundaydı.* Ona bir saniyeliğine bile olsa etrafını unutturmayı nasıl başarmıştı?

Parmak uçlarını öpücükten şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Jase, ben..."

Durdu, sadece durdu. Ne diyecekti ki? *Daha fazlasını mı istiyorum? Bunu yapmamalıydım mı? Sen benim patronum musun?*

Bir çığlık atarak yumruğunu altındaki şilteye vurdu. "Buna inanamıyorum! Ben tam bir ağız orospusuyum."

Kadındaki değişim onu ürkütmüştü. "Sen bir ağız fahişesi değilsin."

Onu görmezden gelerek ekledi, "Ve daha kötüsü ne biliyor musun? Sen süperstar bir aygırsın çünkü şimdi iki kız kardeşin ağzını siktin."

Ağız torbası mı? "Bu *beni* ağız orospusu yapar, seni değil." Önünde bir seçenek vardı: Onu kovacak ve peşinden gidecekti ama ona asla kalıcı bir şey teklif edemeyecekti ya da özür dileyecek, onu bir daha asla öpmeyeceğine yemin edecek ve her şey eski dönecekti.

Elleriyle yüzünü kapattı. "Bunu bir daha yapamayız. Asla."

Bir lanetin kaçmasını önlemek için çenesini kilitledi. Çok iyi. Onun yerine karar vermişti.

Ellerini gözlerinden uzaklaştırarak, "Haklısın. Bunu bir daha yapamayız."

Alt dudağını gergin bir hareketle dişlerinin arasında gezdirdi. "Buraya beni öpmeye geldin, başka bir nedenle değil. Neden?"

Çünkü bunu yapmadan duramazdı. Çünkü daha fazlasını hiç istememişti. "Neden bana izin verdin?"

"Önce sen."

"Bir anlık delilik," dedi ve kadın irkildi. Tamam. Onu aşağılamak onun açısından akıllıca bir hareket değildi. Şöyle ekledi: "Açıkçası, ben

sen."

"Öyle mi?" diye ciyaklarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kadının şaşkınlığının büyüklüğü onu hazırlıksız yakalamıştı. "Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?"

"Evet. Yani, birkaç tane var."

Sadece birkaç kişi mi? Belli ki Çilek Vadisi'ndeki adamlar aptaldı.

Jase ani dürtüyle birkaç akıllı kişiyi bulup kafalarını kırmaya karar verdi. *O benim!*

Nefesini içine çekti. Hayır, değildi ve kendine daha önce de söylediği gibi, asla olmayacaktı. *Hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey istemeyecek. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayacaktı.*

"Ama sen..." dedi. "Seni okumak çok zor."

Yatağın yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve mesafeyi artırarak oturdu. Eğer dikkatli olmazsa, ona uzanacaktı. Daha fazlasını... yapacaktı. Ve eğer daha fazlasını yaparsa, onunla ciddi bir şeyler denemek isteyecekti-Beck haklıydı. Bağlanma arzusu beyninde yer etmişti. Ama ona bağlanırsa, ona sahip olacaktı, ama ona gerçekten sahip olabilecek miydi? Ve eğer biri onu incitmeye cüret ederse...

Beni hapse geri gönderecek şeyler yapacağım.

"Bu kadar zor olan ne? Dediğim gibi, senden etkilendim ve seni öptüm. Ama bunu bir daha yapmayacağım. Her yerinde uzun vadeli bir ilişki yazıyor ve ben buna saygı duyuyorum. Keşke sana bu haberi veren ben olmasaydım. İlişkiler başarısız olur, tatlım. Her zaman."

* * *

BROOK LYNN az önce oksijen tüpü olarak kullandığı, adeta ciğerlerindeki havayı emdiği adamı inceledi. Jase'in ona duyduğu arzuya dair hiçbir iz kalmamıştı. Soğuk, sert maskesi sıkıca yerindeydi, gözleri saf yeşil donuktu, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Şefkatli sevgilimi şimdiden özledim. Ama aslında o kendisine ait değildi ve bu her geçen an daha da netleşiyordu. Bir an için bile aksini düşünmesine izin veremezdi.

"İlişkiler her zaman başarısız olmaz," dedi. "Otuz, kırk ve elli yıldır birlikte olan çiftler tanıyorum." Ve bir noktada onların isimlerini düşünecekti... muhtemelen.

"Tatlım, birlikte kalmaları birbirlerini hâlâ mutlu ettikleri anlamına gelmez."

Vay canına. Sadece bıkkın değildi, *bıkkındı*.
Onunla evlenmek mi? Jessie Kay'in hiç şansı
yoktu. Jessie Kay! Lanet olsun!

Ben doğmuş en kötü kardeşinim.

Brook Lynn'in tek bir kurtarıcı lütfu vardı. Jase ve Jessie Kay hiçbir şekilde, hiçbir biçimde birlikte olamazlardı. Kız kardeşinin aksine Brook Lynn, bir erkek bir şeyle ya da biriyle ilgilenmediğini söylediğinde ona inanır ve fikrini değiştirmeye çalışmazdı. Brook Lynn neden

Kız mı? Ya onunla birlikte olmak istiyordu ya da . Ya onu elinde tutmak için gereken her şeyi yapmaktan onur ya da duymayacaktı.

Orta yol yoktu.

Jessie Kay bir erkeğin isteksizliğini bir meydan okuma olarak görüyordu. Savaş ne kadar çetin olursa, zafer o kadar tatlı olurdu. Anlamadığı şey neydi? Daha kötü bir düşünüş.

Jase ve Brook Lynn'in yaptıklarını tırmanılması gereken başka bir engel olarak mı görecekti? Yoksa ihanet olarak mı?

Ona ne olduğunu anlatmalıyım. Yakında. Artık ertelemek yok.

Brook Lynn bir iniltiyi bastırdı.

"Ne?" Jase sordu.

Soruyu elinin tersiyle itti, onun cevabını ya da fikrini istemiyordu. O ve kız kardeşi daha önce hiç aynı adamdan hoşlanmamışlardı. Ve hoşlanıyordu, diye düşündü. Brook Lynn sadece Jase'den hoşlanmıyordu. Ondan hoşlanıyordu. Hem de çok.

Onu öpmeden önce başka bir adamla randevu ayarlamış olmasına rağmen. Aptal, aptal, aptal.

"Bana bahset," dedi, geçmiş hakkında soru sormaya çalıştığı son seferde onu nasıl hatırlayarak.

"Babamın kim olduğunu bile bilmiyorum," itiraf ederek onu şaşırttı.

"Annemle birlikte yaşarken, farklı erkekler dairemize girip çıkıyordu. Herhangi biri olabilir. Ya da hiçbiri."

Kalbi onun için kırılmıştı. Belli ki ilişkilerin en kötüsünü görmüştü. "Sana iyi davrandılar mı? Bu adamlar?" diye sordu.

Bakışları kayarak uzaklaştı ve hemen arkasındaki duvara yapıştı. "Bazen. Her zaman değil."

Kucağına kıvrılma, kollarını ona dolama ve teselli etme dürtüsü onu bombardımana tuttu. Sadece reddedilme düşüncesi ona oluyordu. Bu ve Jessie Kay.

"Yaşadığın berbat deneyime rağmen," dedi, "ben hâlâ sonsuza dek mutlu olmanın bir olasılık olduğuna inanıyorum. Annemle babam birbirlerine tapıyorlardı."

Başını salladı, gözleri acıma duygusuyla dolmuştu. "Zaman olsaydı, kim bilir onlara ne olurdu. Tüm ilişkiler, harika bile, zehirli bir şekilde sona erer. Neden bir tanesinin sürmesini isteyesin ki?"

"Tüm ilişkiler değil. Peki ya siz, West ve Beck? Ne kadar zamandır arkadaşsınız?"

"Sekiz yaşımızdan beri," dedi.

"Peki birbirinizi incitiyor musunuz?" Kaşlarını çattı.

"Bazen."

"Gerçekten mi?" Bunu hayret verici buldu - birbirlerini nasıl incitmişlerdi? "Ama asla kasıtlı değil ve her zaman öpüşüp barışıyoruz. şey," diye itiraf etti.

"İşte böyle. Kendi hayatınız teorinizin yanlış olduğunu kanıtladı. Ama bana şu öpüşmeden biraz daha bahset."

Homurdandı. "Öpüşmeyi ve anlatmayı sevmiyorum. İlişkimize gelince, birbirimiz hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz. Çiftlerin asla olmadığı kadar acımasız bir şekilde dürüstüz. Onlar her zaman sır saklar ve bunun bir nezaket olduğunu düşünerek gerçeği köreltirler."

Şortunun içinde poposunun ne kadar şişman göründüğünü sorsa ne diyeceğini merak ediyordu. "Yani bir kadının senin hakkında her şeyi bilmekle başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun? Gerçek seni bilmenin?"

Gözleri kısıldı. "Bundan eminim. Bu nedenle, argümanımı sadece *cinsel* ilişkilerin zehirli olduğunu belirtecek şekilde değiştireceğim."

Kararını çoktan vermiş bir adamla kazanmanın yolu yoktu. Peki bu adama *ne* olmuştu da bu kadar bıkkındı? İtiraf ettiğinden daha fazlası olmalıydı.

"Hiç bir kadına, hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatacak kadar güvenden mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Şey. Bunu yapana kadar, nasıl tepki vereceğini sadece tahmin edebilirsin. Ve eğer bir kadın kötü tepki verirse, bu diğerlerinin de aynı şekilde tepki vereceği anlamına gelmez."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, hareket sarsıntılıydı. Bu ona ulaşıyor muydu?

"Geçmişte olanları değiştiremezsiniz," dedi, "ancak şunları *yapabilirsiniz* Geleceğinin yolunu değiştir."

Kaşlarını kaldırdı, onun mantığına eğmesi gerekirken kendini beğenmiş bir güvenceyle. "Oraya gitmek istiyorsun, değil mi?"

Bu da ne demek oluyor? "Geçmişini değiştirmeye çalıştığımı mı ima ediyorsun?"

"Geleceğinin yolunu kesinlikle değiştirmiyorsun. Kız kardeşinin boynunda bir zincir olmasına izin verdin."

"Yapmadım! Ve o kesinlikle bir zincir değil."

Omuz silkti, *sen ne dersen de*.

Sinir bozucu adam! "Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana olan çekiciliğin hakkında konuşmak istiyorum."

Kıpırdamadan durdu. "Ve seninki de bana."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Bunu sadece tekrar tekrar düşünmüştü.

"Bir şey söylemene gerek yoktu tatlım. Dilimi emmen ve pençelerini sırtıma batırman bana bilmem gereken her şeyi anlattı."

Yanaklarındaki ani sıcaklık, yaklaşan kışın her günü tüm binayı ısıtabilirdi. "Her ne olursa olsun, bir kaçamakla ilgilenmiyorum."

"Sana söylediğim gibi, seni uzun süreli bir kız olarak düşündüm. Ama bana yalvarsan bile sana tek gecelik bir şey vermem."

"Ama... ama... *neden?*" Onu büyük bir tutkuyla öpmüştü ve şimdi onunla bir kez bile birlikte olma düşüncesine dayanamıyor muydu?

Boynunun arkasına masaj yaptı, bir şekilde hem yorgun hem de erkeksi görünüyordu. "Cidden şu hemoroidlerden birinin çıktığını hissediyorum."

Beklenmedik yorum, içindeki hakareti boşalttı ve güldü. O da güldü ve keşke bunu duyabilseydi. paslı ister içten olsun. Yüzünün aydınlanma şekli, sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi, ona daha önce sadece bir kez gördüğü çocuksu bir masumiyet veriyordu.

Hoşuna gitti.

Sanki kahkahalar onun düşmanıymış gibi davranarak aniden sustu. Kaşlarını çattı ve gömleğinin yakasını çekti. "Şey," dedi ve boğazı bir öksürükle hareket etti. "Gitsem iyi olacak. Bahsettiğiniz gibi, doktorunuz yakında taburcu evraklarınızla birlikte gelecek." Ama ayağa kalkmak için hiçbir çaba göstermedi.

Ona kızgın olmasına ve sorusunu geçiştirdiğini fark etmesine rağmen, bu çalıntı anın bitmesine hazır değildi. Burada ve şimdi, onlar patron ve çalışan değil, pervane ve alevdi. Dudakları hâlâ onu arzuluyor, karıncalanıyor, ağrıyordu. Elleri onun saçlarına dönmek için kaşınıyordu. Hiçbir öpücük onu bu kadar güçlü etkilememişti ve adam ona ellerini bile sürmemişti!

"Kal," diye sonunda. "Sadece biraz daha." Yüz hatlarını bir rahatlama dalgası kapladı.

"Bu nedir?" diye sordu, yataktan listeyi alarak.

Oh, . Liste! Hemşireyi beklerken bazı ince ayrıntıları gözden geçiriyordu. Listeyi almaya çalıştığında Jase arkasına yaslandı ve ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Bu seni ," dedi. " bu."

"*Eğlenceli* bir liste mi?" diyerek gülümsedi. Listeye göz gezdirdi ve tekrar gülümsedi; ancak kıza ters ters baktı. "Sanırım bunlar daha önce hiç yapmadığın şeyler."

Sedyenin üzerinde kıpırdandı. Adamın bakışları sabit kaldığında, kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu ve "Hayır, onları yapmadım" dedi.

Rahatlamıştı. "Tatlım, toplum içinde birine flaş patlatırsan, muhtemelen bir isyan başlatırsın."

Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi? "Özel olduğundan emin olacağım."

"Güzel." Gözlerine şeytani bir parıltı girdi. "Şu anda özeliz."

Olamaz. Etrafındaki buzlar yeniden erimeye başlamıştı. Zihninde bir uyarı işareti belirdi, *Tehlike! Tehlike! Tehlike! Başladığınız yere geri döneceksiniz. Onu arzuluyor ama ona sahip olamıyorsun.*

"Senin için buradayım," diye devam etti, defteri öyle bir kuvvetle kavradı ki ortası eğildi. "Beni göstermene izin vereceğim."

"Oh, bana izin verecek misin?" İçinde derin bir arzu birikirken bile midesi burkuldu. "Teşekkürler, ama reddedeceğim."

"Elle taciz edilme konusunda endişelenmene gerek yok."

"Bana karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?" Pislik!

"Göğüslerini gördüğüm anda üzerine atlayacağımı mı sanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Ona ters ters baktı. "Belki de hayal kırıklığına uğrayacaksın." Belki mi? Ha!

"Böyle bir ihtimal bile yok," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ama meydan oku

kabul ettim. Şimdi beni göstermelisin."

"Hiçbir şey yapmama *gerek* yok."

"Oh, ." Gülümsemesi tamamen sempati yansıtmakla ilgiliydi. "Korkuyorsun."

"Ben değilim!"

Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Sen öyle diyorsan, meleğim. Ama sanırım bana eylemlerin sözlerden daha önemli olduğunu söyleyen sendin."

Kendi ifadesini ona karşı mı kullanacaktı? Oraya gittiği için onu *çok* pişman edecekti. Tişörtünün eteklerini tuttu, elleri titriyordu. "Bunu yapacağım. Beni durduramazsın."

"Denediğimi görüyor musun?"

"Bir kez yaptım mı, asla geri alınamaz. Asla merak etmeye geri ." Merak ettiğinden değil.

Merak etmiş miydi?

"Sanırım bunu halledebilirim," dedi ve sabırsızca elini salladı. Yapabilir miydi? Yapabilir *miydi*?

Ya gördüklerinden nefret ettiyse? Ya hoşuna gittiye?

Ya kararsızlık deliliğe giden yolsa?

Ya çıldır ya da kapat. Ben her zaman olduğum kız değilim: çekingen, hatta ürkek. Ben eğlenceliyim. Ve şimdi bunu kanıtlama zamanı.

Derin bir nefes alarak gömleğini yukarı kaldırdı. Göz açıp kapayınca kadar Jase onun göğsünü tam cepheden gördü. Soğuk hava tenini okşayarak ürpermesine neden oldu. Kesinlikle soğuktu, Jase'in bakışları değil... Jase'in bakışları ona lazer gibi tutulmuştu... Sanki yıllardır aç kalmış da Jase ona bir ziyafet sunmuş gibi öyle açık, öyle aç bakıyordu ki.

Hoşuna gitti.

Bu dehşete düşürdü-heyecanlandırdı. Ağzını nem bastı. Göğüsleri aniden ağırlaştı, kalçalarının tepesi ısındı ve ağrımaya başladı.

"İşte," dedi titrek bir sesle ve gömleği geri koydu. "Artık bunu listeden çıkarabiliriz."

Jase sandalyenin kollarını kavradı. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Bakışları oyalandı... oyalandı... sonunda kalktı ve onunkilerle buluştu. Yavaşça sandalyeden kalktı. Birkaç uzun an boyunca orada durdu. Kadın bekledi, gergin ve ne yapacağını öğrenmek için . Ondan ne yapmasını istiyordu? Onu tekrar öpmesini mi?

Hayır. Kötü!

Dokun ona-

Hayır! Hayır! Gerçekten çok kötü.

Ama eğer denerse, kadın gerçekten karşı koyabilecek miydi?

"Git," diye homurdandı. "zorundasın. Şimdi. *Lütfen.*"

Çoktan odadan çıkmaya başlamıştı. Kapı arkasından kapandığında yeniden nefes alabildiğini fark etti ve çok ihtiyacı olan oksijeni içine çekti.

Kısa bir süre sonra Jessie Kay, yanında bir hemşire ve tekerlekli sandalyeyle geldiğinde Brook Lynn önemli ölçüde sakinleşmişti - en azından dışarıdan bakıldığında. O

gayet iyi yürüebilmesine rağmen sandalyeye oturtulup arabaya götürüldüğünde şikâyet etmedi.

Yola çıktıklarında Brook Lynn her şeyi itiraf etmek için ağzını açtı ama Jessie Kay cep telefonunu uzattı, sürekli yanıp sönen kırmızı bir ışık mesaj olduğunu gösteriyordu. Onu sadece Edna aramıştı.

"Edna son birkaç gündür neden işe gitmediğimi biliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Jessie Kay. "Jase onunla konuştu."

Jase, yine.

"Benim için mesajı dinle," dedi. "Eğer yoksa."

"Dikkatin dağınıkken araba kullanmanın tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?" Jessie Kay yine de telefonu aldı ve "Bunu yapabilecek biri varsa o da benim. Ben gelmiş geçmiş en iyi çoklu görev yapabilen kişiyim." Telefonu kulağına götürdü, dinledi... ve soldu.

"Ne?" Brook Lynn sordu. "Sorun ne?" "Edna... o... o tam bir sürtük,

Brook Lynn. Gerçek bir sürtük." "Ne! Neden?"

"Çok üzgünüm ama seni kovdu. Dükkân için başka bir alıcı bulacağını söyledi. Bu yıl üçüncü kez bir hastalık nedeniyle uzun süre dışarıda kaldığını, geç kalmandan bahsetmediğini ve artık sana güvenemeyeceğini söyledi. Ama sana bir iş verecek.

kıdem tazminatı paketi, yani bu iyi, değil mi?"

böyle. Bir anda Brook Lynn'in tüm dünyası yıkıldı. Geliri azaldı. Rhinestone Cowgirl'e sahip olma hayali kül oldu. Şimdi Jase, büyük ve zorlu bir yolculuktaki tek cankurtaran sandalıydı.

korkunç fırtına. Borcunu ödemek için yanıp tutuştuğu adam. Onun çalışmak için fazla kırılgan olduğunu düşünen adam. Onu bir kez öpüp iki kez terk eden adam.

Bunun da bir başka reddedilme olduğunu fark etti. Jessie Kay'i onlardan korumak için her zaman çok aceleci davranırdı, ama dürüst olmak gerekirse bu reddedilişler onu da aynı derecede acıtıyordu. Sessizce pencereden dışarı baktı.

Jessie Kay uzanıp onun kolunu sıktı, ama bu hareketin yaptığı tek şey, yapacağı konuşma hakkında daha kötü hissetmesine neden .

Belki de Jase haklıydı. Belki de tüm ilişkiler zehirliydi ve bir kız asla kimseye güvenemezdi. Gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu. Brook Lynn kendine bile güvenemiyordu. Kendini her , tekrar aşağı düşüyordu. Düşmekten yorulmuştu.

Neşelen. Başka bir aksilik mi? Ne olmuş yani?

Ama-

Aması yok! Bu yeni bir başlangıç olabilir. Yeni bir rüya yaratmak için bir şans. Sevdiği bir şey, sadece iyi olduğu bir şey değil. Bir

Sorun. Büyüdüklerinde ne olmak istediklerini her zaman bilen çocukların aksine, o hiç bilmiyordu. Dansçı olmak gibi uzak bir hayalin dışında. Yeteneksiz olduğunu ve bir sırık dışında herhangi bir şey üzerinde dans etmenin boş banka hesabını doldurmayacağını düşünürsek, bu bir seçenek değildi. Bu yüzden... sevdiği, iyi olduğu ve ona gerçekten para kazandıracak bir şey bulması gerekiyordu.

Sakin ol, diye düşündü ve gözyaşlarına boğuldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JASE havuzun derinliklerine daldı. Bir turdan diğerine yüzerken sıcak güneş omuzlarını yakıyor ve suyu ısıtıyordu. Etrafında, havada sürüklenen pamuk o kadar kalındı ki kar gibi görünüyordu.

Hayatının en güzel öpücüğünü sürekli tekrarladığı, Brook Lynni arzuladığı, onun için çaresiz kaldığı bir gecenin ardından, çatıyı kiremitle kaplamayı bitirmek için şafakta kalkmıştı. Deli gibi çalışmış, cinsel hayal kırıklığını bu işe dökmüştü.

Sadece tadına bakmıştı ve şimdi vücudu tıka basa doymak istiyordu. Onu şimdi daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu.

Brook Lynn'e gitmeyi, onunla konuşmayı... onu tekrar öpmeyi ve daha fazlasını, çok daha fazlasını arzuluyordu. Bu yüzden tur atıyordu. Kendini meşgul ederse, günaha direnme ve ondan uzak durma şansı daha yüksekti.

Öpücük bir hataydı. Açıkça. En sevdiği hata, evet, ama bir Yine de bir hata. Bu onu yarmış, bazı sırlarının dökülmesine izin vermişti. Geçmişinin bazı parçalarını isteyerek onunla paylaşmış, bu da onu savunmasız, titrek ve gergin bırakmıştı. Ve yine de garip bir şekilde tatmin olmuştu.

Onunla daha ileri gidemem. Diğer sırları paylaşmam.

Bir kadının -kendisinin- Jase'in geçmişini affedebileceğini düşünüyordu ama amcası işe yaramaz bir dolandırıcıydı ve bu da onu yasaları çiğneyen herkesten nefret etmeye yatkın hale getirmişti. Muhtemelen bir kariyer suçlusunu tek seferlik bir suçludan ayırt etmek için zaman ayırmazdı, özellikle de tek suç bu kadar korkunçken.

Bundan da öte, sonsuza dek mutlu olma umuduna sarılmıştı. O daha iyi biliyordu, böyle bir şey olmadığını biliyordu. Gerçekten de onun hayallerini yok eden kişi olmak istiyor muydu? Tüm suçları arasında en kötüsü bu olurdu.

Havuzun ucunu döndü ve azabının nesnesini diğer tarafta oturmuş, çıplak ayaklarını suya daldırmış halde buldu. Aniden durdu, adım atacak akli bulamadan neredeyse dibe batıyordu.

Önündeki manzara... *Beni öldürüyordu.* Keten saçları güneş ışığında parlıyordu. Bronzlaşmış teni bakır ve altın tonlarıyla parlıyordu. Beyaz atleti ve solmuş kot şortu, neredeyse yirmi dört saat önce altında taşıdığı kıvrımları sarıyordu.

Testosteron... endorfin... her ne onu . "Seni kovduğumu sanıyordum," dedi kalp atışlarının hızlanmasından rahatsız olarak.

"Tebrikler! Beni yeniden işe aldınız." Arka cebinden küçük bir nesne çıkardı ve ona sırtıttı - onu sıcak olduğu kadar huzursuz da eden hınzır bir sırtıttı bu. "Kutlamak için sana bir hediye getirdim."

Adam isteksizce yaklaşırken, kadın parmaklarını nesneden teker teker kaldırdı... ve adam bir tüp Preparat H ile yüz yüze geldi.

Bir kahkaha attı, bu mizah patlaması onun için geçen sefer olduğu kadar yeniydi. "Gerçekten tam bir baş belasısn, bunu biliyor musun?"

"Eğer ima ettiğin şey buysa, ilacı üzerime sürmene izin vermeyeceğim."

Yanlış kelimeler. *Kışkırtıcı* kelimeler. Bir nanosaniye içinde eğlencesini kaybetti, zihni üzerinde, her yerinde hareket eden ellerinin görüntüleriyle kapana kısıldı.

Yine batıyordu... Ereksiyonuna uzanıyordu, çünkü evet, artık bir ereksiyonu vardı, boyu çelik bir boru kadar sertti. Neredeyse onun önünde kendini okşayacaktı.

"Artık benim için çalışmıyorsun, Brook Lynn." Bu sözlerinde ciddiydi, gerçekten.

"Lütfen, Jase." Ellerini birbirine vurarak bir çan kulesi oluşturdu. "Lütfen. Bu işe ihtiyacım var."

Hayır. Kesinlikle olmaz. Her gün bu tür bir ayartmaya maruz kalamazdı.

Sessizliği onu başka bir yöne itmiş olmalı. "Sana hâlâ sandviç borcum var, unuttun mu?"

"Tamam, yeniden işe alındın," dedi, kelimelerin ağzından çıkmasını engelleyemeden. Ağzını. Onun nesi vardı böyle? Tek mazereti, kadının iyi yemek vermesiydi. Şimdiye kadar yediğinin en iyisiydi.

Kadın onu geniş, dişlek bir sırtıtışla ödüllendirdi. "Teşekkür , Bay Hollister. Sen bir bebedisin."

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldandı. Havuzdan çıkmaktan başka bir şey istemese de yürümeye devam etti. Mükemmele yakın olduğu kadar uzaktı da; yaraları onu dehşete düşürebilirdi... ya da cevaplamaya hazır olmadığı sorular. "Yeni görevinizi duymadınız."

"Ne umurumda değil," dedi tamamen ciddi bir şekilde. "Onları yapacağım."

Oh, mekeğim. Bu sözleri kendine saklamalıydın. Bana yapmanı istediğim şeyler.

Bu kez adamın sessizliği onu sinirlendirmiş olmalı ki gevezeliğe başladı. "Gün doğumundan gün batımına kadar senin için çalışacağım ve benim için harcadığın her kuruşu geri ödeyene kadar her hafta maaşımdan yüz dolar keseceksin."

"Bu kocaman bir hayır olurdu."

"Senin olan benimdir, ama benim olan da benimdir, öyle mi?" diyerek ona su fırlattı.

"Onun gibi bir şey. Bunun için bana teşekkür etmelisin tatlım." Başka bir kadına asla teklif etmediği bir ama onu tanısaydı itiraz ederdi. O her zaman-

"Peki," dedi ve çekti. "Parayı çıkarma."

Ona şüpheyile baktı ve "*Çok kolay*" diye düşündü. *Bu bir numara olmalı.* Yakında şifonyerinin çekmecelerinde sürpriz para tomarları bulacak mıydı?

Bingo. Bunu deneyecek kadar sinsiydi. O daha sinsiydi.

"Biraz geriye gidelim," dedi. "Gün doğumundan gün batımına kadar benim için nasıl çalışabilirsin? Peki ya Rhinestone Cowgirl'deki çalışma saatlerin?" Brook Lynn'in yaralandığı gün Edna'yla konuştuğunda, kızı kasabaya yeni dönmüştü ve kadın sanki tezgâhtarlık yapamayacak kadar meşgul olacakmış, Brook Lynn'e her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacakmış gibi konuşmuştu.

Brook Lynn bir elini havada sallayarak, gözleri gölgelerle dolsa bile sorusunu önemsizmiş gibi geçiştirdi. Şüpheci doğası yüksek perdeden bir alarm verdi. Kovulmuştu, değil mi?

Bir parçası onun adına öfkeleni ve mücevherleri yırtmasını istedi. mağazayı tuğla tuğla ayırmak ve kalıntıları ona hediye etmek istiyordu. Diğer bir yanı ise, artık iliklerine kadar çalışmayacağı için rahatlayarak ağlamak istiyordu.

"Eğer bunu yapacaksak... eğer bunu yapacaksak-" Ne? Bu bir ilişki değildi. "Aramızdaki bu şey işe yarayacak, birkaç değişiklik olması gerekecek. Ya da daha doğrusu, kurallar."

"Katılıyorum," dedi başını sallayarak. "Ve ilki kesinlikle-"

"Uh-uh. Kuralları ben koyarım tatlım, sen değil. Birincisi kesinlikle öpüşmek yok. İkincisi öpüşmeyi düşünmek yok. Üçüncüsü de beni teşhir etmek yok. Ne kadar çok istersen iste."

"Hey," diye tersledi. "Bunu yapmam için bana neredeyse yalvardın."

"Her ne olursa olsun." Kadının muhteşem göğüslerine bir kez daha bakması, sonunda adamın direncini kıracaktı. Meme uçları kasabanın meşhur çilekleri kadar olgun ve yuvarlaktı, bakışları altında sıkılaşıyorlardı. Ve lanet olsun, yine batıyordu... elleri

ısı güdümlü füzeler gibi. "Seni her sabah sekizde burada bekleyeceğim ve her gece sekize kadar burada kalacaksın." Küçük beygirinin dışarı çıkıp başka bir iş bulmayacağından emin olmanın tek yolu buydu. "Çalışma saatlerini artırdığım için ücretini de artırıyorum."

"Ama-"

"Pazarlık edilemez" dedi. "Her hafta sonu nöbetçi olacaksın. Maaşlı olarak." Yine başka bir iş bulmasını engellemek için. "Bir sürü güveç ve sandviç acil durumları benim ." "Ama-"

"Kabul et ya da . Bunlar benim şartlarım. Gerisi sana kalmış."

"Kabul ediyorum," diye homurdandı.

"O zaman anlaştık." Sonunda havuzdan çıktı, boğulurken istemeden kendini okşayıp bitirirken hayatının dikiz şovunu yapmaktansa yaralarını görmesinin daha iyi olacağına karar verdi.

Bakışları adamın göğsünden aşağı süzülen bir damla suyu takip etti ve yutkundu. "Başka bir şey var mı?"

Adımları durakladı. Sesini dumana çeviren, duyduğu bu *uyarılma* mıydı?

Bir iniltiyi yuttu ve havluyu omuzları yerine beline sarmaya karar vererek, birçok kavgadan arta kalan hasarlı doku yerine büyüyen ereksiyonunu gizledi.

"Evet, başka bir şey daha var," dedi. "Ev işlerin. Evin temizliğinden, market alışverişinden, çamaşırlardan, yemeklerden sen sorumlusun. Tüm öğünlerden. Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri ve aradaki tüm atıştırmalıklar. Ve bil diye söylüyorum, biz

Her yemeğimizde ve hatta atıştırmalıklarımızda tatlı gibi. Ayrıca her sabah olumlu bir olumlama yazmaktan da sen sorumlu olacaksın."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Belki unutmuşundur ama o işlerin zaten ben yapıyordum. *Günlerdir* senin kuma olmayan karınım."

İçinden taşan sıcaklık engel olamadı ve bu da ses tonunu amaçladığından daha sert hale getirdi. "Sen benim karım değilsin, öyle ya da böyle. Anladın mı?"

Tüm masumiyetiyle ellerini kaldırdı. "Siz nasıl isterseniz, Bay Hollister, efendim."

O böyle ilkel ve düzgün davrandığında, onu kendine doğru çekmek ve nefessiz bırakacak şekilde öpmek istiyordu.

"Bana efendim demeniz hoşuma gidiyor, Bayan Dillon. Hadi bunu yeni bir gereklilik." Ve şimdi mesafeye ihtiyacı vardı. "Yapman gereken işler var. Günler geride kaldı. Sadece çok yorucu bir şey yapma. Ciddiyim."

"10-4, efendim."

Eğer kendi kurallarına uyma umudu varsa, mesafeden daha fazlasına ihtiyacı olabilirdi. Aralarında bir tür duygusal çatlak yaratması gerekebilirdi. Bunu yapmanın tek bir yolunu biliyordu.

Onu evin içine götürdü ve nazıkçe kanepeye doğru itti. "Başlamadan önce dinlenmen gerektiğini düşünüyorum. Sen narin bir çiçeksin ve buna saygı duyuyorum."

"Çiçek? Dinlenmek mi?" Ona ters ters baktı. "Ne kadar süre?" "Sadece birkaç saat."

"Saatler mi?" diye yankılandı içi boş bir sesle. "Sana daha önce de söyledim. Ben sakat değilim." "Belki de sana bir zil almalıyım," diye ısrar etti. "İstedğin zaman çalabilirsin."

Bana ihtiyacın var."

Az önce sopayla dürtülmüş bir kedi gibi tısladı. "Yap şunu, sana meydan okuyorum. Zil ancak ben onu boğazına tıktıktan sonra çalmayı bırakacak."

Böyle bir tehdit karşısında gülümsemek olmazdı. Konuşmayı şimdi bitirmenin en iyisi olacağından emin bir arkasını döndü.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. "Jessie Kay sana bir şey vermemi istedi."

Onunla bir kez daha yüzleşmeden önce bir kurşun gibi havalanma dürtüsünü dizginledi. "Ne?" diye sordu, aniden bastıran ihtiyatını gizleyemeyerek. Jessie Kay hastaneye ilk geldiğinde berbat bir haldeydi. Ona sarılmış, o da elinden geldiğince onu teselli etmişti. Hataları vardı, evet, ama onun da vardı. Onun kalbine bir bakış atmıştı ve kız kardeşini sevdiği açıktı. Ama o zamandan beri onu sayısız kez aramış ve mesaj atmış, çıkma teklif etmiş, ne kadar önemsedığını, birlikte ne kadar mükemmel olacaklarını anlatmıştı.

"Bu." Brook Lynn çilek biçimli bir madalyonu havaya kaldırdı. "İçine kız arkadaşının bir resmini koyabilirsin."

Sertleşti. Kız kardeşiyle çıkmasını mı *istiyordu*? "Benim bir kız arkadaşım yok."

"Biliyorum. Ama belki bir gün sana katlanacak birini bulabilirsin."

"Yapmayacağım."

"Jessie Kay'e de böyle söyledim," diye açıkladı.

Kaşlarını çattı, onun kararlılığından hoşlanmamıştı. İsterse kendini adayabilirdi. Daphne'ye bak. Eğer onunla kalsaydı, adam hala onunla olurdu. Evlenirlerdi, belki çocukları bile olurdu.

İçini bir özlem duygusu kapladı ama hemen bastırdı.

Çocuk olmayacaktı. Onun için olmaz. Asla, diye hatırlattı kendine. Bir başkasının duygusal ya da fiziksel sağlığından sorumlu olmak istemiyordu. Kendisinin mahvolduğu gibi o da birini mahvederse Kendi canının ve kanının incinmesi, artan suçluluk duygusu sonunda onu boğacaktı. Bundan emindi.

Brook Lynn, "Jessie Kay bir kız resminin göğsünüzdeki deriyi yakmayacağını kanıtlamak istiyor," diye ekledi. "Eğer açarsan, onun en sevdiği selfie."

Ses tonundaki bir şey onu etkilemişti... Kıskançlık mıydı bu? Yüz hatlarını incelemek istedi ama kendine bu lüksü tanımadı. "Onunla birlikte olmak bir hataydı," dedi usulca. "Bunu , değil mi?"

Başlamadan önce tereddüt etti, "Ama-"

"Hayır. Aması yok. O iyi bir kız. Güzel, akıllı ve yetenekli, keşke denese ama o bana göre değil. Bu asla değişmeyecek."

"İyi. Efendim."

Şaka olsun diye söylediği bu söz, bir şekilde aralarında olması gerektiğini düşündüğü mesafeyi yaratmıştı ama şimdi buna dayanamayacağını fark etmişti. "Fikrimi değiştirdim. Bana Jase diyeceksin."

"Seni sadece böyle çağırırsam şanslısın," diye mırıldandı.

Dışarıda güneş yer değiştirmiş olmalıydı, çünkü bir ışık huzmesi aniden perdelerin arasından sızarak vurdu; boncuklar parıldadı ve bakışlarını ayıramadı. Kırmızının çeşitli tonlarındaki berrak taşlar, küçük siyah taşlarla birbirine tutturulmuştu. Her bir parça mükemmel bir uyum içinde parıldıyordu. Dükkânda benzer biblolar gördüğünü ve işçilikten etkilendiğini hatırlıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Sessizlik.

Sonunda başını kaldırıp baktı. Brook Lynn'in dikkati ondan başka bir yere kaymıştı... nereye gittiğinden emin değildi. Jessie Kay'in ona bu hafta tamamen sağır olacağını söylediğini hatırlıyordu.

Koluna dokundu, yumuşaklığında çok fazla oyalanmamaya dikkat etti ve ona döndüğünde sorusunu tekrarladı.

"Yaptım, evet," dedi, gururu her halinden belliydi.

"I-" *Bayıldım.* "Teşekkür ," dedi kolyeyi dikkatle cebine yerleştirirken.

"Ona memnun olduğunu söyleyeceğim."

"Yapma," dedi. "Bu onu sadece cesaretlendirir."

Gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı. "Onunla yatmak da onu cesaretlendirdi." Başka bir kıskançlıkla karışık bir kızgınlık duyduğunu düşündü. Sanki.

Sadece duymak istediklerimi duyuyorum.

Dişlerini gıcırdattı. "Dinlen. Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım." "Zilim yanımda değil," diye küstahça cevap verdi.

"Tek yapman gereken bağırmak, ben de koşarak geleceğim."

* * *

Brook Lynn, *BU GÜN harika geçiyor*, diye düşündü. *Ve korkunç.*

Dinlenmedi ve emredildiği gibi implantlarını sessizde bırakmadı; Ev işlerine başladı, Jase'i dinledi ve düşüncelere daldı. Zihni yaramaz çocuklar için bir oyun alanı gibiydi, farklı düşünceler jimnastik salonunun farklı yerlerinden sallanıyordu.

Dün geceki ağlama krizinden sonra kendini yeniden toparlamış ve tüm yumurtalarını Jase'in sepetine koymaya karar vermişti. Ve tamam, bu aptalca bir deyimdi, ona dışı yumurtaları ve Jase'in kendi yumurtalarını-

Boş . Artık tüm *zamanını* ve *enerjisini* Jase'le olan işine harcadığına göre - daha iyi- her gece tam sekiz saat uyuyabilecekti. Bir rüya gerçek oldu! En sevdiği aktivitelerden biri olan yemek pişirebilecek ve eğlenmek için hâlâ zamanı olacaktı. Nihayet! O ve Jessie Kay doğru beslenebileceklerdi çünkü Jase ve arkadaşlarının doğru beslenmesini , herkesin günlük beslenmesinde yer alan dört ana besin grubu: kızarmış bir şeyler, bol tereyağlı bir şeyler, bol şekerli bir şeyler ve tatlı çay.

Çok uzun zamandır ilk kez şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu. Her ihtiyacını karşılamakla ilgilenen adam sayesinde yeniden umutlanmıştı.

Peki... neden bu kadar tatminsiz hissediyorum?

Jessie Kay, Brook Lynn uyanmadan önce yola çıkmıştı, yüzden kız kardeşine Jase'de ve daha sonra Brad'de olacağını söyleyen bir mesaj göndermişti. Randevularının ayrıntılarını planlamanın zamanı gelmişti.

Kız kardeşinin cevabı?

Brad'le birlikteyken içki içecek misin?

Hayır.

Striptiz falan mı

oynuyorsun? Hayır.

Seks mi yapıyorsun?

HAYIR!

O zaman neden onu görmeye gidiyorsun?

Köşeyi bir kadın döndü, kısa, siyah saçları dağınıktı, yanakları efordan kızarmıştı. Kıyafetleri kırış kırıştı ve düğmeli bluzunun hizası bozulmuştu. Ayrıca kalem etek giymiş ve topuklu ayakkabılar giymişti ve belli ki bir tür profesyoneldi, fahişe anlamında değil, ofis içinde çalışan biri anlamında.

Brook Lynn'i gördü, kayarak durdu ve kaşlarını çattı. "Sen de kimsin?" "Uh, bu benim çizgim olurdu." Kadın yabancıydı, Brook Lynn'den değildi. Strawberry Valley.

Profesyonel ellerini çantasının kayışında sıktı. "Beck bana bekar olduğunu söyledi. Eğer onun karısıysanız-"

Söz konusu adam içeri girip kolunu Professional'ın beline dolamadan önce köşeden gelen "Karı mı?" sesini duydu. "Hayır. O benim daimi yan dilimim, bu yüzden beni bir iki saatliğine paylaşmakta bir sakınca görmüyor. Öyle değil mi, pookie?"

Brook Lynn başını iki yana sallayarak, "Doğru değil," dedi. "Asla olmaz."

Beck utanmadan omuz silkti. "Sadece yatakta yüce eş rolünü oynamasına izin verdiğim için kızgın."

Brook Lynn, "Biz hiç birlikte yatağa girmedik," diye . "Asla da olmayacak."

"Şaka yapıyorsun Beck. Yaptığını biliyorum." En yeni fethi ona karşı rahatladı. "İnanılmaz bir mizah anlayışın var."

Tıka beni. Lütfen.

Beck takım elbise giymiş ve kravat takmıştı; giysileri yeni ütülenmiş gibi düzgün ve kusursuzdu. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi.

Kadını şakağından öptü. ", güzelim. İş seni çağırıyor."

Kız onun kollarında döndü ve Brook Lynn onun "Bağırmanı duymayı tercih ederim" diye karşılık verdiğini düşündü.

Hatırlayabiliyor muydu?

Tamam. Ortadan kaybolmam için bir işaret. Brook Lynn mutfaktan çıktı. Ama Beck ve kadın sevgilisi hemen peşinden gittiler. Daha doğrusu Beck kızı da peşinden sürükledi.

"Bunu söylemek bana acı verse de, tekrar bir performans için zaman yok." Beck Professional'ın okşadı. "Biliyorsun, senin tadını doğru dürüst çıkarabilmem için en az iki saate ihtiyacım var ve bu da ancak acelem varsa mümkün."

Kadın, adamın sanki ciddiymiş gibi yuttu ve takım elbisesinin yakalarına yapıştı.

Beck onu verandaya götürdü ve kapıyı yüzüne kapatmadan hemen önce ona bir öpücük kondurdu.

Brook Lynn başını salladı. "Sen ebeveynlerin kızlarını hakkında uyardığı adamsın."

"Teşekkür ederim."

"Çünkü bu tamamen bir iltifattı."

Ona bir parmak salladı. "Sen benim asistanımsın," dedi. "Yine de, garip bir şekilde bu patlama ve kefalet konusunda yardım aldığımı hatırlamıyorum."

"Aslında ben *Jase*'in asistanıyım."

"Neden kendini sınırlıyorsun? İkimiz için de çalışabilirsin. Ayrıca, Jase içeride olsaydı, benim için randevumdan kurtulmanı emrederdi."

"Kendi başına iyi iş çıkardın ve özel kahvaltını bile gerek kalmadı."

"Çünkü öğle yemeği vakti," dedi, sanki kadının birkaç beyin hücresi eksikmiş gibi. "Ne servis ediyorsunuz?"

"Jase'e mi? Sandviçler. Otuz dakika içinde hazır olurlar. Sana mı? Sadece tavsiye. Eğer fetihlerinin yanlış fikre kapılmasını istemiyorsan, gece kalmalarına izin verme. Ya da ne bileyim, arada bir pantolonunun içinde tut."

"Bu sabah Helen ile tanıştım... Harriet?... Buraya ayaküstü bir şeyler yapmak için geldik. Onun fikri."

"Ciddi misin?"

Yanına gitti ve yanağını okşadı. "Evet, çöreğim. *O kadar* iyiyim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, onu pantolonumun içinde tutmaya hazırım, sorun değil, ama sürekli gösterim için talepler alıyorum."

Kadın onu uzaklaştırdı. "O elin nerede biliyorum." Aldırış etmeden bileklerindeki kelepçeleri düzeltti.

"Yeni bir hobiye ihtiyacın var," dedi ona.

Bir an için, sadece bir an için, yüz ifadesi ciddileşti. "Bazen karanlığı uzak tutmanın tek yolu sekstir."

"Beck," dedi, birden ona sarılmak istedi.

Mutfak tezgahından arabasının tuş takımını aldı -görünüşe göre anahtarsız çalıştırma özelliği olan bir tür uzaylı aracı kullanıyordu- ve ona bir Hınzırca sırtış, onun sempati duymasını engellemek içindi. "Bu arada, Jase için bir sürprizin izini sürüyordum. Geçmişinden biri. Artık ilgilendiğini sanmıyorum ama seçme hakkı var.

Her neyse, başarıya çok yaklaştım, bu yüzden ödül olarak akşam yemeğinde jambon ve peynirli güveç istiyorum."

"Geçmişinden biri mi?" Eğer eski bir okul *arkadaşıyla* buluşmak istiyorsa, adamın izini süren kişi olmak isterdi. Çünkü ona borçluydu. Başka bir nedenle değil. "Seçmek derken neyi kastediyorsun?"

"Üzgünüm güzelim, ama bu kadar önemli bilgileri sadece çıplakken paylaşıyorum."

"O zaman bu kişinin kimliğinden ve Jase'in yapmak zorunda olduğu seçimden habersiz olarak mezara gideceğim, her ne olursa olsun." Eliyle sandviçleri hazırlamak için son iki saatini harcadı. Hızlı kabaran taze pişmiş ekmek bile zaman alıyordu. "Almayacağın öğle yemeğine bir bak."

İnlemiş olabilir. "Fikrini değiştireceğim. görürsün." Beck odadan çıkmadan önce ona gösterişli bir selam verdi.

Pekala. Ekmek soğurken Jase'i kontrol etse iyi olacaktı. Muhtemelen susuzluktan ölüyordu. Bunun olmasına izin , değil mi? Bir bardağa su doldurup dışarı taşıdı, güneş birkaç saat öncesine göre daha sıcak ve parlaktı. Arka bahçeyi taradı. Jase'in büyük bir ustalıkla yenilediği kulübe yepyeni görünüyordu. Erguvanlar ve manolyalar çiçek açmış, yüksek meşe ağaçları şemsiyelerini açmıştı.

Her yönde gölge vardı. Güzeldi ama Jase'den hiç iz yoktu.

"Jase?"

Tek tepki siyah kuşların ciyaklamasıydı.

Evin yan tarafına doğru yürüdü ve onu orada buldu. Sırtı ona dönüktü ve bir heykel gibi hareketsizdi.

"Jase," diye tekrarladı ve onun etrafından dolaştı.

Eline bakıyordu. Kanlı eline. Kıpırmızı avucunun içinde birikmiş ve yere damlamıştı... atılmış bir çapa.

Nefes nefese kaldı, dehşete kapıldı ve suyu bıraktı. "Jase, iyi misin?"

Onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, sadece yarasına bakmaya devam etti. Yüz ifadesi onu rahatsız etti. Tamamen ve tamamen boştu. Sanki orada değilmiş, düşünceleri çok uzaklardaymış gibi.

Onu ürkütmek istemese de yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğinden, nazıkçe omzuna dokundu. "Jase."

Temas onu trans halinden çıkardı ve kız daha gözünü kırpamadan kolu dışarı fırladı. Onu, geriye doğru takılıp yere düşmesine neden olacak kadar büyük bir güçle itti. Döktüğü soğuk suyun içine düştü, bardak yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Adamın yüzü o güne kadar gördüğü en karanlık, en acımasız surat ifadesine bürünmüş, kadının ödünü koparmıştı. Elleri yumruk olmuş, yarasından kan akmaya başlamıştı.

Adam ona doğru tehditkâr bir adım attı ve kadın onun gözlerinde kendi ölümünün parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Ona daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu: sanki onun için bir yabancıymış gibi. Ortadan kaldırılması gereken yüz­süz bir tehdit.

Geriye doğru yengeç yürüyüşü yaparak titrek bir sesle, "Jase? Lütfen. Beni dinle. Benim, Brook Lynn." Bir zamanlar övgüyle bahsettiği gücü onu öldürmeye yetecek kadar saldırırsa, kendini ona karşı savunmasının hiçbir yolu yoktu.

Korku bir çığ gibi içinden geçerek güçlendi, büyüdü. Onu tüketiyor.

Gelmeye devam etti. Yaklaştıkça yaklaştı.

"Jase." Ayağa kalktı ve bir kolunu uzattı. Cılız bir hareketti ama başka ne ki? "Beni korkutuyorsun ve durmanı istiyorum. Jase!"

Gözlerini kırptırdı ve durdu. "Brook Lynn?" Kaşlarını çatarak, örümcek ağlarını temizlemek istercesine başını salladı. "İyi misin?"

Rahatlama yavaş yavaş çığı eritti. "Ben iyiyim."

"Gömleğinde kan var. Avuç içi izi." Kaşlarını çattı, eline baktı, sonra gömleğine baktı. Bakışları sonunda onunkilerle buluştuğunda boşluğa düşmeden önce bir korku ve suçluluk, hatta ıstırap parıltısı gördü.

mesafeyi kapatmaya başladı. Kadın irkildi ve adam topuklarını yere dikerek olduğu yerde kaldı. "Seni incittim mi?"

Bilmiyor muydu? Hatırlayamıyor muydu?

Az önce ne halt olmuştu?

Eğer bir polis olsaydı, belki... belki de kan görüntüsü onu şiddetli bir anıya geri götürmüştü?

"Hayır," dedi, titremesi nedense daha da artmıştı. Kollarını ortasına doladı.

"Sen... eve gitmelisin," dedi. "Lütfen git."

Belki de yapmalıyım. Ya da belki sonunda ilerleme kaydediyoruzdur. Onun daha önce hiç görmediği bir yönünü görmüştü. Sadece kırılganlığı ima eden değil, bunu haykıran bir yan. Ve bu onu korkutmuş olsa da -bu gerçekten kaçmanın bir yolu yoktu- onun için bir tür kedi nanesi gibiydi. Onun kucağına kıvrılıp boğazına doğru mırıldanmak, ona her şeyin yoluna gireceğini, *bu...* her neyse... birlikte atlatacaklarını söylemek istiyordu.

"Yaranı saracağım," dedi. "Hayır."

"Evet," diye ısrar etti. "Tartışmayın. Kaybedeceksin. Seninle banyoda buluşuruz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASE, Brook Lynn gittikten sonra uzun süre yerinde kaldı ve Olanların parçalarını bir araya getirdi. Evin kenarındaki yabani otları temizliyordu. Bu doğru.

Arkasında bir ses duyduğunu sanıp irkildi ve omzunun üzerinden bakarken elini çapaya kaptırdı. Kahverengi giysili bir adamın çalıların arkasına doğru koştuğunu görmüştü. Jase kovalamak niyetiyle bir adım öne çıkmıştı ama bunun bir geyik olduğunu fark etti. Yakaladı her gün vahşi yaşamın bakışları.

Elinde bir kan kuyusu görmek için baktı ve atlandığı tüm zamanlara geri döndü. Bazen yumruklarla, bazen sustalılarla. Dokuz yıl içinde toplam yirmi üç kez bıçaklanmıştı.

Gövdesinde ve bacaklarında birkaç tane daha vardı. Katıldığı dövüşlerin sayısını , sadece kaybettiğinden daha fazlasını kazandığını biliyordu. Birkaç kırık kemiğe katlanmış ve başka şeyler de yaşamıştı. Nadiren hatırlamasına izin verdiği şeyler.

Yere yatırıldım... Elimden kadar çok el... Sırtıma bir diz...

Kıyafetler yırtılıyor.

Nefesi daha hızlı, daha sıcak girip çıkıyordu. Brook Lynn, kafasının içinde hapsolmuşken ona doğru gelmiş olmalıydı. Omzuna dokunan en yumuşak dokunuşları, adını söyleyen en yumuşak sesleri hatırladı. Yumuşak... oysa yumuşak, hapishanede sahip olduğu son şeydi. Bu zıtlık onu uçurumdan çekip çıkarmaya yetmişti. En azından kısmen.

Onu itti.

Kanlı avucunun kızın gömleğini çizdiği görüntü onu sonsuza dek rahatsız edecekti.

Evle temas edene kadar yana doğru tökezledi. Alnını tuğlaya yasladı. Omurgasından aşağı küçük titremeler süzüldü, ter boncukları yerinden oynadı.

Brook Lynn'in yüzüne bakamazdı ve onun kendisine yardım etmesine kesinlikle izin veremezdi.

O azarlanmayı hak ediyordu ve kadın daha iyisini hak ediyordu.

West ve Beck haklıydı. Jase onu en başından beri kendisi için fazla iyi biri olarak değerlendirmişti, çünkü öyleydi.

Arkadaşlarının yakaladığı başka bir şey mi? Jase'in ona karşı hisleri vardı. Artık inkar edemeyeceği duygular.

Bu itirafla birlikte zihninde aniden parlak bir ışık parladı, karanlığı kovdu, geçmişindeki canavarların tıslayıp kaçışmasına neden oldu ve şüphelendiği şeyi doğrulamasına izin verdi. Zırhı gerçekten de çatlamıştı ve bunun sebebi Brook Lynn'di. Brook Lynn bir şekilde onun derinliklerine, çok derinlerine inmişti ve onu asla çıkaramayabilirdi.

Panik yükseldi, hızlı ve emin. Bir gün onu kaybedecekti. Bu apaçık bir gerçektir. Eğer başka biriyle tanışmazsa, az önce olanlarla ilgili soruları olacaktı. En kötü ayrıntıları atlamayı başarsa bile, eninde sonunda hapishanede geçirdiği süreyi, Pax'e ne yaptığını öğrenecekti.

Ondan korkmaya başlayabilirdi... Ondan nefret edebilirdi.

Brook Lynn'i bugün bile kaybedebilirdi. Farkında bile olmadan ona ciddi zararlar verebilirdi. Hâlâ da verebilirdi, eğer kontrolünü tekrar kaybederse.

Bu riski alamam.

Kendini toparlamayı ve evin içine girmeyi başardı. Şimdi kara kara düşünme zamanı değildi. Harekete geçme zamanıydı. Brook Lynn'i banyoda, lavabonun yanında dururken buldu.

Solgun saçlarını sevimli bir at kuyruğuna tutturmuştu, iki Dalları kulaklarının üzerinden sarkıyordu. Yüzünü yıkamış ve onun gömleklerinden birini giymişti.

Onu her gördüğünde nasıl daha güzel oluyordu?

Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Biliyordu, ama her şey . "Seni korkuttuğum için özür dilerim, tatlım."

"Merak etme. Ben bunu aştım," dedi.

En azından korkusunu inkâr etmeye çalışmamıştı. "Güzel. Bu çok iyi." "Bir ama duyuyorum."

Yap işte. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... kovuldun."

"Hayır, değilim." Kapalı klozet kapağını işaret etti. "Otur." "Yine de paranı ödeyeceğim," dedi.

"Tabii ki yapacaksın. Çünkü hâlâ senin için çalışıyorum."

"Brook Lynn-"

"Jase." Ellerini kalçalarına sabitledi. "Az önce olanlardan hoşlanmıyorsun. Ben de hoşlanmadım ama artık bunun bir olasılık olduğunu biliyoruz. Buna karşı tetikte olacağız ve bir daha olursa daha iyi idare edeceğiz."

Bu mıydı yani? İlk etapta bunun olmasına neyin sebep olduğuna dair hiçbir soru yok muydu?

Benim için çok çok iyi.

Şimdiye kadar alıştığı ağrı, sanki içinde daha derine inmiş, yayılmış ve daha fazla yer kaplamış gibi, zamankinden daha keskin bir şekilde şiddetlendi

-Ama oturdu.

Yarayı sabun, su ve ardından peroksitle temizledi. Kan, işaret parmağından diğer parmağına kadar uzanan uzun yarıktan sızmaya devam ediyordu. Bileğine dokunuşu nazik olsa da, her baskı biraz daha . Daha önce sayısız kez daha kötüsüne katlanmıştı, bu yüzden nötr bir ifadeyi korumak zor olmadı. Onu incittiği için kendini suçlu hissetmesine asla izin vermeyecekti.

Yardım etmek için kalması onu şaşırtmıştı. Onu heyecanlandırdı. Hatta onu alçalttı. Sanki ona gerçekten değer veriyormuş gibi hissetti.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Yaraya antibiyotik krem sıktıktan ve elinin etrafına bir bandaj sardıktan sonra, yaptığı işi inceledi ve kaşlarını çattı. "Açıkçası ben bir tıp uzmanı değilim. Muhtemelen dikiş atılması gerekiyor."

"Hayır. Kesik o kadar derin değil."

Bakışlarını onun kafasını karıştıran bir nezaketle karşıladı. "Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

"Jase." Onun bacaklarının arasına çömeldi. "Konuşmamız gerek."

Her erkeğin korktuğu kelimeler, ama o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu. kokusunun tatlılığını, şehvetli sıcaklığını hissetti ve her ikisi de beyin dalgalarına kısa devre yaptırdı. Bir tarafındaki lavaboya ve diğer tarafındaki küvete tutunmak zorunda kaldı.

diğeri de ellerini ondan uzak tutmak için.

gerilim arttı, keskinleşti ve tamamen dayanılmaz hale geldi. Ağzını onunkinin üzerinde hayal etti ve bir iniltiyi kesmek zorunda kaldı. Parmaklarının onun kıvrımlarında gezindiğini hayal etti ve bir yakarışı kesmek zorunda kaldı.

Temizdi. Bunu kanıtlayacak evrakları bile vardı. Onu alabilir, içine sokabilir ve-

"Bana karşı dürüst ol," dedi sessizce.

Mantığı geri geldi ve gerildi. İşte sorular geliyordu. "Polis miydin?"

Bir dakika. Ne? "Polis mi?"

Kadın başını salladı, solgun dalların uçları adamın okşuyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Tamam, bunu hayır olarak kabul ediyorum." Kızın ağzı kaşlarını çatı. "Orduda mıydın?"

Aniden parlak ve yıkıcı bir anlayış belirdi. Ülkesini savunduğu için travma stres bozukluğu yaşadığını düşünüyordu. Onun için en iyisini düşünmek istiyordu, muhtemelen dışarıdaki olaya yol açan dehşeti tasavvur bile edemiyordu.

Gerçeği öğrendiğinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ondan kurtulmak için bir neden daha.

"Brook Lynn," dedi ve çekti. "Gitme vaktin geldi." Gerekirse ona yalvaracaktı.

İnatçı bir tavırla başını salladı. "Asla olmaz. West ya da Beck dönene kadar kalacağım. Seni tek başına bırakmayacağım."

Ağrı... çok daha kötü. "Sadece bir kesik."

"Tekrar açılabilir ve bayılabilir, kan kaybından ." "Olmaz.

Bayılmayacağım."

"Jase," dedi çenesini daha inatçı bir kararlılıkla kaldırarak. "Beni bu evden çıkarmanın tek yolu beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak taşıman."

* * *

BROOK LYNN oturma odasındaki pelüş deri kanepeye yerleşti. Jase onun gitmeyi reddetmesinden memnun olmamış ve mırıldanmıştı: "Kalacaksan kal, tamam. Ama ben işe gidiyorum ve sen gitmiyorsun, çünkü hâlâ kovuldun," diye mırıldandıktan sonra duvar kağıdını soymak için mutfığa doğru ilerledi. Eninde sonunda duvarları açması ve tüm kabloları ve boruları değiştirmesi gerektiğini kabul etmişti ama o şefken mutfaksız kalmak istemiyordu.

Uzun süre soymadı. Anlaşıldığı kadarıyla kadının hazırladığı sandviçleri fark etmiş ve koyulmuştu. Kısa bir süre sonra aradı, "Hemen geçerli olmak üzere yeniden işe alındın."

Onun için endişeleniyordu. Elindeki kesik hakkında değil. O haklıydı. -O kadar derin değildi ve muhtemelen tekrar açılmayacaktı. Ama şu anda o kadar kapalıydı ki. Bu onu itmekten bile daha fazla korkutuyordu. Ve kız onu muayene ederken hiç irkilmemiş olması, hem de acıtmış olması gerekirken... Bu işte bir terslik vardı. Yine de seksiydi.

Ama çoğunlukla yanlış. Ve seksi.

Neden duygularını saklamak için bu kadar çaba sarf etti? Çünkü o onlara sahipti. Artık bunu biliyordu. Öfkesinin yoğunluğu... Eğer orduda görev yapmışsa, geçmişe dönüşler yaşıyor olabilirdi.

Beck ve West'in parti gecesi "altı ay "dan nasıl bahsettiklerini hatırladı. Jase altı ay önce mi taburcu edilmişti? Henüz alışmamış olmasına şaşmamalı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi, adamın yemeğini bitirdiğini ve en yeni görevine yeniden başladığını biliyordu.

Oturma odasına daldı ve bir duvar kâğıdını sanki bir silahmış gibi ona doğrulttu. "Mola verdin. Yardım etmeyi teklif etmemelisin."

Koltuğun koluna yaslanarak daha da rahatladı. "Ben iyi bir arkadaşım, sırf senin için molayı kısa kesmeye hazırım."

"Seni tercih ederim-" Bakışları onun orta kısmına takıldı ve nefesini çekti. Ona yaklaşırken omuzlarından parmaklarına kadar uzanan kaslar esnedi.

Aşağıya baktı. Gömleğinin etekleri yukarı kalkmış, göbeğini açıkta bırakmıştı. -Şimdi onun erkeksi ilgisinin sıcaklığı altında titriyor.

Gözleri tekrar yukarı döndü ve onunkilere kilitlendi. Odanın tüm atmosferi bir anda değişmiş gibiydi, hava ani bir farkındalıkla cızırdıyordu. Adamın. Onu. Birlikte yapabileceklerinin...

"Jase," dedi, ses tonundaki muhtaçlık neredeyse onu utandırmaya yetiyordu. *İzin ver sana içindeki yaraları unutturayım. Yıllardır hissetmediğim şeyi hissetmeme izin ver: zevk.*

"Brook Lynn, yapamam, yapmamalıyım. I-"

Aniden döndü ve mutfığa doğru yürüdü.

Titrek bir nefes verdi. Dışarıda olanlara rağmen -ya da belki de bu yüzden- bu adama duyduğu hayranlık azalmamıştı. Adamın savaşçı ellerini üzerinde, ağzını da onların hayal etti ve neredeyse koltuktan kayacaktı.

O bir yapbozdu. Geçmiş yüzünden hasar görmüştü. Sırları vardı ve ona ihtiyacı olduğunu kabul etmeden önce ölebilirdi. Bunu fark etmemiş olabilirdi ama ellerini ona her koyduğunda ona doğru eğilmişti, vücudu ona ifadesinin ve ses tonunun söylemediğini söylüyordu.

Ama Jessie Kay vardı. Bir de Brad ile randevusu vardı, Bugünün ilerleyen saatlerinde kesinleştirmeyi düşündüğü. Ancak, aslında bir tarih belirlememişlerdi, bu yüzden bundan kolayca kurtulabilirdi.

Yapmalı mı?

Peki ya Jase'in sonsuza dek mutlu sonlar konusundaki tutumu?

Adam açıkça fark ettiğinden daha fazla iş bitiriciydi ve iş bitiricilerden sonsuza kadar uzak durmaya yemin etmişti.

Nihai sonuç, tüm bu çabaya değebilir.

Başını kanepenin arkasına yasladı ve gözlerini kapatarak Jase ile Brad'i yan yana hayal etti. İhtiyacı olduğunu düşündüğü şeye karşı istediği şey. Uyumluluğa karşı tutku.

Brad'in onu öpmeye çalıştığını hayal etti ve bu görüntüden kaçtı.

Jase'in onu öpmeye çalıştığını hayal etti ve daha fazlası için inledi. Meme uçları sıkılaşıırken ve uyarılma külotunu ıslatırken damarlarında ateş .

Birkaç dakika sonra -muhtemelen geçen tüm zaman buydu- sanki süzülüyormuş gibi hissetti... süzülüyordu... bir bulutun üzerinde hafifçe geriliyordu.

"Uyu, meleğim."

"Jase." Jase'in onu yatağa taşıdığını fark ettiğinde soluk soluğa bir iç geçirdi. "İstiyorum," diye itiraf etti, uyanıklıkla uyku arasında bir yerde, hislerden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yerde geziniyordu.

"Benim sonum olacaksın, bunu biliyorum." Güçlü ama nazik eller alnını yumuşattı, sıcak ve nasırlı, rahatlatıcı, ama tam sıcaklığa yaslandığı anda kayboldu.

Gözleri birden açıldı. Yatak odası karanlıktı, tüm ışıklar sönmüştü ve karartma perdelerinde bir çatlak olmasına rağmen güneş ışığı sızılmıyordu. Saatler olmalıydı. Ama o karanlıkta bile Jase'in silüetinin gücünü seçebiliyordu, uzaklaşmamıştı.

"Geri dön," diye yalvararak ona doğru uzandı.

Adam gömleğini ve pantolonunu çıkarıp yanına tırmanmadan önce yumuşak bir küfür duydu ve onu bir kez daha sıcaklığıyla sardı. Yakınına sokuldu, teninin açıkta kalan kısımlarına karşı verdiği hissi seviyordu. Ilık, nane kokulu nefesi kafa derisini gıcıkladı. Sabun ve misk kokusu burnunu doldurdu. Karıncalanmalar üzerinde dans ediyor, onu adamın taş gibi sert bedenine karşı hareket etmeye itiyordu. duramıyordu, bir haftadır bastırılmış arzuları bir çıkış yolu arıyordu.

Kulaklarında kırık bir inilti duyuldu. "Brook Lynn, tatlım. Yaptığın şeyi bırakmalısın... Yapmalısın..."

"Yapamam." Uzuvarları ağırlaşmıştı, ağrıyordu, bedeni kıvranıyordu, kendi kendine kıvranıyordu, serbest kalmak istiyordu.

Gücüyü onu sakinleştirmek için kalçalarını kavradı.

Sahip olduğu tüm irade gücüyle diğeri tarafına, adamdan uzağı yuvarlanması gerekiyordu - adamın tutuşuna rağmen tekrar ayağı kalkmadan önce. Bu masum hareket bile hassaslaşmış sinirlerinin tahammül edemeyeceğı kadar fazlaydı ve inledi.

"Uyumaya git," dedi.

"Evet. Tamam." Ama o bu kadar yakınken nasıl yapabilirdi? Gitmesi gerekiyordu ve bedeni tekrar kontrolü altına girer girmez gidecekti. Derin nefes al, ver. Al. Dışarı. Güzel. Yavaş yavaş ağrısı hafıfledi, ama ayağı fırlayıp eve gitmek yerine, kendini sürüklenirken buldu...

...ve Jase'i öpmeyi, ona karşı kıvranmayı, ona dokunmayı hayal ediyorum...

...ve uzun bir süre sonra yine onunla yüz yüze, nefes nefese uyandı, eli göğüs kafesinin üzerinde, göğsünün hemen altındaydı. Kadın hareketsiz kaldı. Sıcaklık ve ağrı geri gelmişti ama daha güçlü bir şekilde.

Uyanıktı, yüz ifadesi gerginlikle gerilmişti. *Vücudu* gergindi. "Jase," dedi.

Bu neden durmuyordu?

"Direnmeye çalıştım," diye homurdandı, ses tonundaki düzensiz kalite kadının ürpermesine neden oldu. Elini yukarı doğru kaldırdı, göğsünü avuçlamaya gittikçe yaklaştı.

Bunu yapar mıydı?

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Ona karşı kıvrandığını hatırlıyordu... ve bunu bir rüyaya bağlayamazdı. "Ben... Yani, ben..." Sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Jase."

Bakışları kapandı ve eli sonunda kadının göğsünün etrafına dolandı, başparmağı göğüs ucunu okşadı. Sesi alçaldı. "Gerginliğini azaltmamı ister misin, tatlım?"

Yani... bunu yapmak
istiyordu... Kızarması
derinleşti. "I..."

"İzin ver." Diğeri eliyle kızın arka tarafını kavradı ve onu daha yakına çekti. Bacaklarından birini onunkinin arasına sıkıştırırken, dili ağzının içine girdi.

Vücudundaki her hücre erimiş, onu adama karşı adeta kaynaştırmıştı. Ereksiyonu- *Oh, oh!* Uzun, kalın ve tam da ihtiyacı yerdeydi. Ona doğru eğildi, sürtündü. Adam onaylarcasına homurdandı, başparmağını meme ucunun üzerinde ikinci kez gezdirdikten sonra parmaklarını saçlarına doladı, telleri yumrukladı. Onu daha derinden, daha sert öpmek için başını eğdi.

Tatlı bir his içine aktı ve onu doldurdu, her zaman ona musallat olmuş gibi görünen yalnızlığı kovdu.

Odanın daha aydınlık olmasını diledi. Jase'in göğsünü görme, her bir kas çıkıntısını, onu büyüleyen deriye kazınmış her bir deseni keşfetme ihtiyacı çok fazlaydı.

Parmak uçları karnındaki sert iplerde gezinirken, aşağıya doğru kayarken... daha da aşağıya, iç çamaşırının altında tünel açarken... seks hareketlerini taklit ederek ona doğru itti. Bacaklarının arasında sıcak bir sıvı seli birikti.

Başparmağını ereksiyonun nemli yarığının üzerinde kaydırды. Adam bir daha yaptığında, uzanıp adamın tadını ağzına için onu serbest bıraktı.

Onu izlerken burun delikleri alevlendi. "Daha ne kadar dayanabilirim emin değilim. Şimdiden dökülmeye hazırım."

"Sanırım her şeye yeniden başlamamız gerekecek," diye homurdandı.

"Sen... mükemmelsin." Adamın ağzı kızınkine geri döndü, gerçekten de çarpıyordu ve bu çok sıcaktı. Vahşiydi. Onun dilini kendi diliyle karşıladı, ikisi birlikte yuvarlandı, gelecek olanı ima etti... sert ve kirli. Adam onun göğüslerini yoğurdu ve meme uçlarını kopardı, yavaşça ona karşı tembel bir öğütmeye başladı, içindeki ağrıyı daha da artırdı.

Hiç bu kadar iyi olmamıştı... ve henüz kıyafetlerinin yanından bile geçmemişti! Jase ne yaptığını çok iyi biliyordu. İçindeki yangını körüklüyordu, onu yakmak istiyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi.

Bir cevap düşünemiyordu. Düşünceleri parçalara ayrılmıştı, her biri tek bir ihtiyaçla bölünmüştü: daha fazlası. Jase'den daha fazlası. Onun tadından daha fazlası. Dokunuşundan daha fazlası. Daha fazla sertliği. Dilini onunkine karşı yuvarladı, hatta alt dudağını ısırdı, tutku her hareketini yönlendiriyordu. Parmakları onun saçlarıyla oynadı, sırtında gezindi. Adam güçlüydü, orası bile. Özellikle de orası. Kasları granit kadar sertti. Tırnaklarını adamın omuzlarında gezdirerek meme uçlarına kadar ilerledi ve sadece boncuklu uçları nazikçe okşadı.

Titremesi onu tekrar kendisine sürttü ve sonunda söyleyecek doğru kelimeleri buldu. "Çok yaklaştım. İhtiyacım var..."

"Seni biraz daha yaklaştıralım." Parmak uçlarını göğüslerinin arasında, karnında gezdirdi ve şortunun beliyle oynamadan önce göbeğine dokundu. Düğmeyi çekiştirdi, fermuarı çekti. "Benim için ıslanmışsın, Melek mi?"

Melek. Bu, onun ilk kez kullandığı bir sevgi ifadesi değildi, ama yine de kalbinin küt küt atmasına neden olmuştu.

Şüphe.

Jessie Kay'e *melek mi* demişti?

Brook Lynn donakaldı. Jase ile paylaştıkları ilk öpücüğü henüz kız kardeşine anlatmamıştı.

"Bekle," diye fısıldadı. "Bunu yapamayız."

Jase sanki kadın kükremiş gibi tepki verdi. Tepeden tırnağa kaskatı kesildi. Ve sonra... sonra ondan uzaklaştı ve yataktan fırladı, ona bakmak için kenarda durdu. Bir eliyle dağınık saçlarını karıştırdı. "Haklısın. Yapamayız."

"Sadece Jessie Kay'i aramam gerekiyor ve-"

"Hayır, ." Gözlerindeki ayaz geri döndü, her saniye daha da soğuyor, daha da kalınlaşıyor gibiydi. "Bu bir hataydı."

Kadının içinden hâlâ zevk akıyordu ve adam yaptıklarının bir hata olduğunu mu düşünüyordu?

"Anlamıyorum," dedi içi ve dışı titreyerek.

"Verebileceğimden daha fazlasını istiyorsun."

"Hayır. ." Ama...

Seviyorum. Gerçekten istiyorum. Bir kez yeterli olmaz. Yanına bile yaklaşamazdı. İki öpücük, bir dokunuş ve onu çoktan bağımlı yapmıştı.

"Daha fazlasını *hak* ediyorsun," dedi Jase, sesi işkence görmüş gibiydi. Öyle de görünüyordu.

"Neden bana daha fazlasını veremiyorsun?" diye sordu . Belki de nedenlerini bilirse-

Hayır, hayır. Bir erkeğin fikrini değiştirmeye çalışmam. Ya uğruna savaşmaya değerimdir, ya da değilimdir.

Ona kalbini kıracak kadar hüznü bir gülümseme sundu. "Sana söylediğim gibi. Erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkiler zehirli hale gelir. Her zaman. Seninle bunu istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Birlikte geçirdiğimiz zaman... Ona göre ayrılmaları kaçınılmazdı. "Yani bu kadar mı?" diye sordu. "Denemeyecek misin bile?"

Ben kimim ki böyle itiyorum?

Bu adamı her şeyden çok isteyen bir kız.

"Yaptığım şeylerin yarısını bilseydin..." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin."

Geçmişine vereceği tepkiden mi korkuyordu? "Bana ne yaptığını söyle. Sana yanıldığını kanıtlamama izin ver. Lütfen, Jase. Bana bir şans ver."

Ağzını açtı ve acı dolu bir an boyunca sanki onun isteğini yerine getirecekmiş gibi baktı. Sonra dedi ki, "Evine git, Brook Lynn. Ne zaman

Yarın geri gel, ben patron olacağım, sen de benim çalışanım olacaksın. Ne eksik ne fazla. Senin güvenliğin ve benim huzurum için bir şeyler kalmalı."

* * *

SÖZÜNÜ TUTAN Jase, Brook Lynn'e ertesi sabah iki kez uzaklaştırılmış uzak bir çalışan gibi davrandı... ve bir sonraki ve bir sonraki. Eve her gelişinde, ona yemek pişirmek, temizlik yapmak, evi tutmak ve hatta "Tebrikler" partisi için bir mekan bulmayı içeren yeni bir iş listesi verdi.

Hiç tanımadığı bir kız için "GED!" partisi.

Ayrıca Brook Lynn şu aptal günlük olumlamalarla görevlendirilmişti. Şimdiye kadar, *başkasının hatası olanlar hariç, eylemlerimin tüm sorumluluğunu üstleneceğim* gibi mücevherler önerdi - *ki bu hepsi olacak. Ve benim her parçam güzel ve parlak... çirkin, aptal parçalarım bile.*

İlk başta, ona yapılan muamele karşısında orta düzeyde bir öfke duydu. Ağzını tıkayıp onu uzaklaştırmak mı? Bu ne cüret! Ama çok geçmeden öfkesi geçmeye başladı ve yerini merak duygusuna bıraktı. Bu adamı şekillendiren neydi? Hiç tanımadığı babası mı? Sisteme girmeden önce erkek arkadaşlarının ona zarar vermesine izin veren annesi mi? Tanıdığı birçok koruyucu aile... sadece kaybetmek için mi? Adını koymadığı işi?

Onunki kadar değişken bir geçmiş muhtemelen büyük bağlanma sorunlarına neden olmuştu.

Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Nihayet! Cevaplar. Brook Lynn ve Jessie Kay herkese tutunmaya kararlı bir şekilde kendi bağlanma sorunlarıyla mücadele ederken, Jase yelpazenin diğer ucuna savrulmuş, kimseye tutunmamaya kararlı, kendini daha fazla incinmekten kurtarmak için her şeyiyle savaşıyor olmalıydı.

Bu da demek oluyor ki... *Ona zarar verme gücüm var.*

Önemsiyordu!

Aniden gelen sevinç seli sadece endişeyle bastırıldı. *Sadece bir tamirci değil. Eğer bir evimiz olacaksa yıkılıp yeniden yapılması gerekecek. uzun vadede kalıcı olma umudu.*

Hiç şüphesiz, onu kazanmak için her türlü girişime direnecekti. Ama onun ilk savunma hattını -o soğuk duvarları- aşabilirse, ona karşı bir şansı olabilirdi.

Onun yatağında olanlardan sonra, sonucun her yanlış dönüşü, her rahatsızlığa değeceğini kuşku duymuyordu.

Onu alacağım. Öyle ya da böyle.

Ama her şey sırayla. Kız kardeşi.

Beck ve West'le yemek yedikten sonra -Jase tek kelime etmeden çekip gitmişti- Jessie Kay'in dönüşünü beklemek üzere eve gitti. Mucizelerin mucizesi, Kız yakınlardaki bir tesiste yaban çileği toplama işi bulmuş ve bunca zaman bu işi sürdürmüştü.

Ön kapının menteşeleri gıcırdamadan önce bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Brook Lynn, kız kardeşi eve girerken ayağa fırladı.

"Çilekler berbat." Jessie Kay çantasını üzerine fırlatırken yorgunluktan inledi. Çanta yere düşüp içindekiler etrafa saçılınca çantayı ters çevirip orada bıraktı. "Blueberry Fields adında bir yere taşınıyorum. Ya da Pineapple Cove."

"Ve sana sahip oldukları için çok şanslılar," dedi Brook Lynn, avuçları terlemeye başlamıştı. "Bugün senin en sevdiğin havuçlu ve elmalı güveci pişirdim. Beck'elini çatallamak zorunda kalsam da eve yarısıyla dönmeyi başardım."

"Teşekkürler, ama eve dönerken onurumu çiğnedim." "Çok kötü. Mutfağa. Şimdi."

Jessie Kay içini çekti. "Müdür evde, görüyorum. Saymaya başlayacak mısın?"

Bir çentik aşağı indirmeliyim. "Üzgünüm. Hayır." Brook Lynn bir tabak kızarmış tavuk, patates püresi, sos ve çok sevilen güveçten oluşan bir tabağı ısıttı.

Jessie Kay yemek yiyormuş gibi yaparken Brook Lynn tırnaklarını masaya vuruyordu.

Sonunda kız kardeşi, "Bana Mors alfabesinde neyin yanlış olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Belki de. Daha kolay olurdu. "Sadece . Ağzımdan kaçıracağım ve sonuçlarına katlanacağım."

"Harika. Bu güzel bir değişiklik olur."

Brook Lynn dudaklarını büzdü. "Ne zaman bu kadar sümüklü oldun?"

"Ne zaman hanımefendi taşaklarını kaybettin?"

Güzel soru. Tamam. Peki. "Hazır mısın?"

"Hazırdım."

"Ben... şey." Gözlerini kapattı, bir nefes aldı. "Jase'i istiyorum." Ve artık bu sözleri geri almak mümkün değildi. Kirpiklerinin arasından baktı. "Onu kendim için istiyorum, senin için değil. Ve sanırım... sanırım o da beni istiyor."

Jessie Kay çatalını ağzına götürürken durakladı. Brook Lynn'e dehşetle parlayan geniş mavi gözlerle baktı. "Sen... ve Jase?"

Benim Jase'im."

Midesi burkuldu, kafasının içinde tek bir kelime çılgılık attı. *Benim!* Alt dudağını ısırды, başını salladı. "Onu seviyor musun? Lütfen, lütfen bana onu sevmediğini söyle. Çünkü öpüştük. O ve ben. Ben hastanedeyken ve sonra tekrar onun evindeyken. İkinci seferde biraz sürtünme olmuş olabilir. Ve sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Senin de onu istediğini ve önce senin sahip olduğunu biliyorum ama..."

"Bekle. Seni öptü mü? Ağızdan ağıza mı?"

"Evet..." derken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Kız kardeşinin yüzünde şaşkınlık ve üzüntü savaşıyordu. "Benimle yattı ama beni öpmedi. Dudaktan değil."

"Hayır, dur," dedi Brook Lynn, bir elini söz konusu ağzın üzerine vurarak. "Bunu duymak istemiyorum."

Jessie Kay parmaklarını çözdü. "Bunun bir *Güzel Kadın* meselesi olduğunu, tapınağımın kapısında sadaka verecek kadar iyi olmadığını düşündüğünü sandım." Omuzları çöktü. "Dostum. *Onun* için yeterince iyi *olmadığımı* düşünüyordun."

Bu. Brook Lynn'in kaçınmayı umduğu şey buydu. "O açıkça bir moron."

"Ama yine de onu istiyorsun."

"Kötü bir zevkim var."

Kız kardeşi gözlerini devirdi.

"Onun için yeterince iyisin. Sadece onun için doğru kişi değilsin. Arada fark var."

"Doğru, ama nedense yattığım erkekler için asla doğru kişi olamıyorum. Ama bu benim sorunum, senin değil." Jessie Kay sert bir bakışla onu süzdü.

"Jase'in senin için doğru kişi olduğuna emin misin?" "Evet."

"O zaman sanırım ne beklemen gerektiğini bilmen gerekiyor. Onunla birlikte olmak-" "Hayır! Sakın söyleme."

"-garip," diye bitirdi Jessie Kay ve Brook Lynn kaşlarını çatı.

"Tuhaf mı?" Saf ecstasy değil mi? "Ne demek istiyorsun? Sonrasında çok tatmin olmuş görünüyordun."

"Oh, öyleydin. Ama ona her dokunduğumda sertleşiyordu ve bu iyi bir şey değildi. Sürekli omzunun üzerinden bakıyordu, sanki birinin bize gizlice yaklaşmasını bekliyormuş gibi. Bir süre sonra, arkama yaslanıp tüm işi onun yapmasına izin vermek zorunda kaldım. Bilirsiniz, her kızın hayalidir."

Sertleşti mi? Omzunun üzerinden mi bakmıştı? Geçmişini düşündü ama yatakta bunlardan herhangi birini yapıp yapmadığını hatırlayamadı. Zevkten çok bunalmıştı.

Jessie Kay, "Daha sonra suç işlemeyecek," dedi. "Bunu bana kendin söyledin."

"Bunu biliyorum," dedi iç çekerek.

"Ama yine de onunla yatacaksın, değil mi?" Jessie Kay arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Şimdiye kadar çıktığın tüm diğer erkekleri reddetmiş olmana rağmen."

"Her birini reddetmedim."

"Conner'la yaşadığın kısa süreli aşk sayılmaz."

Conner, eskiden yan komşumuz olan çocuk. Üniversite için taşınmış, hayatının aşkıyla tanışmış ve bir daha eve dönmemişti. "Neden sayılmıyor?"

"Sadece bir dakika dayandı. En fazla iki. Ve evet, sizi duydum çocuklar. Ben onu duydum. Sen bir fare kadar sessizdin." Başını yana eğdi. "Acaba Jase sana çılgılık attırabilecek mi?"

Yanaklarında beyaz bir yanma. Bunun cevabını zaten biliyordu.

Conner nazik ve tatlıydı ama Brook Lynn ona asla Jase'e verdiği tepkiyi vermemişti. Her şeyiyle, hiçbir şeyi. Onun her nüansına uyumluydu.

"Ne olursa olsun Jase'i istiyorum," dedi ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bir geceden sonra her şeyi bitirse bile. Onunla, alabileceği her şeyi alacaktı. "Bana kızgın mısın? Lütfen bana kızma."

Jessie Kay eğildi ve onu yanağından öptü. "Eğer kızgın olsaydım tırnaklarım gözlerini oyardı. Bunu biliyorsun. Ayrıca, sanırım bir parçam bunun biliyordu. Onun hakkında konuşma şeklin. Sana bakışını. Senin için yaptığı şeyler. Ama hayatımda bir kez olsun Mantığın sesi. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Brook Lynn. Sana zarar verecek ve ben de onu öldürmek zorunda kalacağım."

Belki onu incitmiştir. Muhtemelen.

Tamam, kesinlikle bir şans vardı. Onu kazanamayacağı fikrine kendini teslim edemiyordu. "Yıllardır sana aynı şeyi söylüyorum ve bu seni hiç durdurmadı."

Jessie Kay kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Şu haline bak. Bütün rolleri tersine çeviriyorsun. Şu anda o da sen de cidden taşak yalıyorsunuz ama. Eğer onu istiyorsan, senindir. Umarım sonunda pişman olmazsın."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ SABAH Brook Lynn aradı ve Brad ile olan randevusunu iptal etti - hala kayıtlara randevusunu. Brad incinmişti ve o da kendinden nefret ediyordu. Ne olduğunu, fikrini neyin değiştirdiğini sordu ve o da ve başka bir adama karşı hisleri olduğunu itiraf etti. Daha sonra Jase'e mesaj ayak işleri olduğunu ve geç kalacağını söyledi. Cevabı geldi saniyeler sonra.

Tüm gün izin yapmaktan çekinmeyin.

O donmuş duvarların gerçekten işe ihtiyacı vardı, değil mi?
Onun cevabı: Hayır. İşlerim senin için patron. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

Ne tür ayak işleri?

Sırıtarak telefonunu cebine soktu. zaman hazır olduğunu öğrenecekti, bir an önce değil. O zamana kadar oyalanabilirdi.

Heyecanlı ve gergin bir şekilde erguvanların ve çilek sarmaşıklarının huzurunu geride bırakıp şehre gitti ve orada süslü bir çerçeve, bir tomar ağır kâğıt ve bir bilgisayarda zaman geçirdi. Yazarken, ekrandakileri kimsenin okumadığından emin olmak için sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

Projesini bitirdiğinde kağıda yazdırdı, yanakları utançtan yanıyordu ve Jase'in evine giderken yol boyunca sıcak kaldılar.

Kadın geldiğinde adamın ön verandada gömleksiz ve terli olması da işe yaramamıştı. Ağzındaki nem kurudu.

Ya hediyesini korkularını hafifletmek için bir yol olarak değil de manipülasyon girişimi olarak gördüyse? Ya haklıysa?

Sadece onunla bir şansa ihtiyacım var. Tek yolu buydu.

Kadın verandanın basamaklarını çıkarken, adam kollarını kas yığını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Arkasındaki çiftlik evi onu çerçevelediğinden, sanki

ABD'deki Küçük Kasabaların Yakışıklıları takviminin sayfalarına ışınlanmıştı. Sonsuza dek yaşamak istediği bir yere.

"Benim için ayak işlerinden bahsetmiştin," dedi ve kızgınlığının altında yatan heyecanı duyduğuna yemin edebilirdi. "Sonunda bana şu eski büyük prezervatifleri getirdin mi?"

"Hayır." *Sırtıma*. "İlk olarak, bugünün onaylama zamanı. Hazır mısın? Başlıyorum. İnleme, sızlanma ve şikayet etme yeteneğine sahipken sessizlik içinde acı çekmeme gerek yok."

Kıpırdamadan durdu, nefes alıyormuş gibi görünmüyordu. "Acı mı çekiyorsun?"

"Bir ." Aradaki mesafeyi kapattı ve yaptığı plaketi uzattı. "Al. Bu senin için."

"Eğer bu bir istifa mektubuysa..." diyerek ondan uzaklaştı.

Onu onca kez kovduktan sonra, istifa ederse şikayet mi edecekti? "İkimize de bir iyilik yap ve oku."

O şeyi isteksizce aldı ve kaşlarını inceledi. Gözleri ona çevrildi, zümrüt rengi derinliklerinde alevler canlandı. Bir ayağından diğerine geçerek onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi.

"Eee?" diye sordu ve yutkundu.

"Ben, Brook Lynn Dillon," diye okudu, sesinin tonu boğuk ve sertti, "Jase'e söz veriyorum, göbek adının Hollister olduğundan emin değilim.

Bir gece. Sadece bir gece. Sonrasında ne gözyaşı, ne sarılma, ne de herhangi bir romantik jest olacak. Hollister Köle Ticareti'nin bir çalışanı olacağım, başka bir şey değil."

"İmzaladım bile," dedi - kan gibi hissettiren bir ifadeyle. "Bunu görüyorum," diye cevap verdi.

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın bir kez daha rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Eee?"

Bakışları ona geri döndü, eskisinden daha sıcaktı ve kesinlikle donma belirtisi . "Bunu sekizden sonra, mesain bittiğinde tartışacağız."

* * *

JASE HİÇ bu kadar tahrik olmamıştı ve bir saati hiç bu kadar yoğun bir şekilde izlememiş, istediği sayıyı göstermesi için gözlerini dikmemişti. Brook Lynn'in hediyesi onu şaşırtmıştı. Onu şaşırtmaktan da öte. Bu hediye

İçindeki en enfes, en korkunç ihtiyaç şelalesi, onu yatağına aldığından beri neredeyse boğulmak üzereydi.

İyi uyuyamıyordu, ondan kaçma çabaları onu huzursuz ve sinirli yapıyordu. Dün West ona hiç düşünmeden canavar demişti. Eşitti ve Beck az önce bir pislik olduğunu açıkça ilan etmişti. Ama bir adam Brook Lynn Dillon'ı kollarına aldıktan sonra normal işlerine nasıl devam edebilirdi ki?

Jase sürekli olarak birlikte yaptıkları şeyleri tekrarlıyordu. Öpüşmeleri, dokunmaları. Birbirlerine karşı nasıl kıvrandıklarını. Daha sonra, günler geçtikçe, ona olan arzusu dipsiz, sonsuz görünmeye başlamıştı, ama suçluluk duygusu da öyle. Onun için doğru kişi değildi ve o bunu bilse de, kız bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

O sadece amcası gibi önemsiz bir dolandırıcı değildi. O bir katildi. Daha güçlü bir anlaşma bozucu hiç olmamıştı.

Ayrıca, ellerini kızın üzerine koyduğunda çevresinin farkındalığını tamamen kaybediyordu ve her zaman tetikte olmayı seven biri için bu onu savunmasız bırakıyordu. Hem de birden fazla şekilde.

Tüm bunlara rağmen onu istiyordu. Ve şimdi o da onunla bir gece geçirmek istiyordu. Sadece kendisi için daha fazlasını talep etmesini diledi. Ondan daha fazlasını.

Şikayet mi ediyorsun? Cidden mi?

Yakında ona sahip olacaktı, tamamına ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Bakışları saate doğru çılgınca bir hamle daha yaptı. Sadece beş. Lanet olsun!

Brook Lynn mutfağa girmiş, akşam yemeğini hazırlıyordu. Evin kokusu etrafını sarmıştı - onun için yepyeni olan ama hızla tanıdık hale gelen bir şey - biraz tatlı, biraz baharatlı. Kanepeye uzandı, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını havaya kaldırdığı ellerinin arasına aldı. Onu soymadan önce kalp krizi geçirecekti, değil mi?

Ve onun kendisi için acı çektiğini bile bile masada nasıl karşısına oturacaktı?

Ona hediyesini verdiği anda onu yatak odasına götürmeliydi. Aptal bir centilmen gibi beklemeye karar vermişti, kadının kendini ucuz hissetmesine ya da ona seks için para ödüyormuş gibi hissetmesine izin vermek istemiyordu. Ona bir gün izin vermeyi teklif edemezdi, çünkü yapmadığı bir iş için ödeme yapmayı reddedebilirdi.

ve kızın alabileceği her kuruşa ihtiyacı vardı. Özellikle de hastane faturasını ona geri ödemeye çalıştığından beri.

Tam da beklediği gibi, kadının faturaları kaç kez ücra yerlere tikiştirildiğinin sayısını unutmuştu. Mutfak çekmecelerine, yatağının altına, kıyafetlerinin içine. Ne zaman bir tane bulsa, ikiye katlayıp çantasının dibine ya da arabasının bir yerine tikiştiriyordu.

Ön kapı açıldı. West ve Beck içeri girdiler, ofisteki bir günden dönüyorlardı. Onu gördüklerinde durdular.

West dağınık görünüyordu, saçları diken diken olmuştu, gömleğinin düğmeleri göğsünün ortasına kadar açıktı ve kollarından birinde yırtık vardı. Beck de aynı şekilde dağınıktı ama yakasında ruj izi vardı.

"Sorun ne?" diye sordular hep bir ağızdan.

Jase, "Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdi ve bu doğrudu - sadece düşünebilecekleri türden bir açlık değil. "Neyiniz var çocuklar? Bir şey mi oldu?"

Beck'in çenesinde bir kas sıçradı. "Bilmek istemezsin." "Bir bara gittim," dedi West, savunmaya geçerek. "Ne olmuş yani?"

Beck, "Ayrıca garson kızınızla öpüşürken bana yumruk attınız," dedi.

"Sadece ikinci ve üçüncü kez. Bana getirdiği içkileri içmeye devam ettin."

"Hiçbirine ihtiyacın yoktu." "Ve sen yaptın?"

"Çocuklar," dedi Jase. "Brook Lynn akşam yemeğimizi pişiriyor. Onu korkutup kaçırmayın." Lütfen. Daha sonra ona ihtiyacı olacaktı.

"Akşam yemeği mi?" Beck parladı. "Brook Lynn Dillon," diye seslendi, her şeyi unutmuş bir halde mutfığa girdi. "Jase'den önce işleri hızlandırmalısın. narin bir Georgia şeftalisi gibi bayılır."

West, Jase'in yanında kaldı. Kanepeye uzanırken zaten karanlık olan gözlerinden gölgeler süzülüyordu. Alkol kokusu o kadar güçlüydü ki Jase'in burun deliklerini yakıyordu.

"Sana gerçekten neler oluyor?" West sessizce sordu.

Elimde tutamayacağım bir kadınla çok derin bir ilişkiye girdim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." West'in kendi sorunları vardı.

"Yeterince adil. Ama bunu içine atmanın sana hiçbir faydası olmayacağını bilmelisin."

"İnanın bana, biliyorum."

West güldü ve acı bir ton vardı. "Evet. Sen benden daha iyi bilirsin."

Her şeyi Jase'in hizmet ettiği -ve etmediği- zamana bağlamaktan kendini alamıyordu. "Bunu unutmalsın dostum."

"Belki altı ay sonra."

Kendini on yıla mı mahkum etmişti? "Peki ya daha önce yattığı süre? İyi izin almaya ne dersin?" Jase arkadaşının omzuna vurdu. "Seni suçlamıyorum, biliyorsun."

"Yapmalısın. Eğer ortaya çıksaydım cezandan yıllar düşebilirdim."

Beck'in gırtlaktan gelen kahkahası mutfaktan oturma odasına doğru gürledi; hemen ardından Brook Lynn'in tatlı, boğuk kıkırdaması geldi. Jase'in içine karanlık bir kıskançlık dalgası çöktü. İkili kesinlikle birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyordu.

İlgileniyorlar mıydı?

Nefes almayı bıraktı. Bunu daha önce neden hiç düşünmediğinden emin değildi. Beck yeni fetihleri her şeyden çok severdi. Peki ya Brook Lynn de Jessie Kay gibi Beck ve Jase'le ilgileniyorsa?

Jase geçmişi düşündü. Brook Lynn'in evde her gün yeni bir şey bırakma eğilimini fark etmişti. Dolap kapağına asılı bir tencere tutacağı. Oturma odasındaki perde bağları. Pencere kenarında kokulu bir mum. Onu hiç azarlamamıştı, sadece işleri onun için biraz daha kabul edilebilir hale getirmeyi umduğunu varsaymıştı. Ama ya bir şeyler yapıyorsa *Beck* için daha lezzetli olur mu? Belki de değişimi kabul etmesi için onu nazıkçe dürtmek.

Fark etmez, diye karar verdi, hafifçe gevşedi. Beck, Jase'in bir hak iddia ettiğini biliyordu. Başından beri inkâr etmiş olsa bile, adamın gözleri ve yarım bir beyni vardı. Arkadaşı asla bir hamle yapmazdı.

"Jase?"

West buradaydı. Doğru ya. Jase yumruklarını açtı ve "Eğer bursum olsaydı, sen de benim için aynısını yapardın" dedi

"Evet, ama aynı zamanda bursu da mahvetmemiş olurdunuz."

"Neden böyle düşünüyorsun? Hayatımın her alanındaki çarpıcı başarımlarım Hayatım mı? Fortune 500'deki işim mi? Peri masalı ilişkim mi? Mükemmel akıl sağlığım mı?"

West, karanlığın bir kısmı nihayet üzerinden kalktı. "Dostum, sen tamamen berbatsın. Seninle nasıl bu kadar uzun süre arkadaş kalabildiğimi bilmiyorum."

"Benim kıvılcım saçan zekama doyamazsın."

"Evet." West'ten sıcak bir gülümseme. "Bu o olmalı."

"Yemek hazır," diye Brook Lynn. Jase neredeyse ayağa fırlayacaktı.

"Biraz fazla mı heveslisin şampiyon?" West sordu.

"Hiçbir fikrin yok."

Mutfakta Brook Lynn ona bakmıyordu. Alnındaki bir saçı düzeltti, yanaklarına pembe bir kızarıklık yayıldı. Jase'in vücudu neredeyse alevler içinde kalırken Beck bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

"Herkes masada yerini alsın," diye talimat verdi.

Yemek boyunca oturduğu yerde kıpırdandı ve kızardı. *Olacakları düşünüyor...* Kızın tepkisi onunkini besliyor, güçlendiriyordu. Ona ellerini sürmeden daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Beck hâlâ umursamaz bir tavırla yüzünü buruşturdu ama West, Jase ve Brook Lynn arasında sayısız kez bakıştı ve sonunda kaşlarını çatarak, *"İkinizin daha sonra ne yapacağınızı merak ediyorum," dedi.*

Jase onu tersledi.

Brook Lynn yemek yiyormuş gibi yaptı.

"Tuhaf davranıyorsunuz," dedi West, sinsî bir ses tonuyla. "Aç değil misin Jase, daha kısa bir süre önce gözü dönmüş bir domuzdan başka bir şey değilken?"

Jase onu masanın altından tekmeledi.

West suyunu döktü ve bardağının elinden kaymasına neden oldu. İntikam almak istercesine, "Yoksa yemekten başka bir şeye mi açsın?" diye sordu.

"Ne! Hayır!" Brook Lynn patladı. "Kapa çeneni."

"Jase'in beynini düzmeyi planlayıp planlamadığını kurnazca sorguluyor." dedi Beck, bir kaşık daha güveç almak için uzanırken. "Bence et. Eğer bir kız olsaydım, çoktan ona dokunmuş olurdum."

Brook Lynn kepçeyi onun elinden kaptı. "Kötü Beck. Kötü, kötü, kötü. Burnunu ait olmadığı yere soktuğun için seni ödüllendirmeyeceğim."

"Ama... ama..." diye kekeledi adam. "Ben hala açım."

Jase peçetesini yere , ". Hadi tatlım. Seninle konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Sohbet ederken," diye seslendi Beck, "arkadaşınla bu kadar kaba konuştuğu için onu cezalandırmayı unutma. Ve prezervatif tak."

* * *

Brook Lynn yatağının kenarında otururken JASE sırtını kapalı yatak odasının kapısına dayadı... tam da Jessie Kay'le birlikte yuvarlandıkları ve onun orgazmik tırmalama pedi gibi davrandığı yatak. Dürtüsü

Kusma isteği kucağa alınma isteğiyle savaştı ve onu şaşkın ve savunmasız bıraktı. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Ona kendisini Jessie Kay ile kıyaslama şansı mı verecekti? Onu, daha az deneyimli olanı, eksik bulması için?

Belki de eve gitmeli.

İyi plan. Gerçekten anlamsız bir gecelik ilişki mi istiyordu?

Sadece Jase'in ilişkiler hakkındaki fikrini değiştirme ve özel bir şeylere sahip olabileceklerini kanıtlama şansı için mi? Daha fazlasına sahip olabileceklerini?

Ayağa kalktı.

"Şimdiden ayrılıyor musun?" Bir kumandayı kaydırdı ve radyoyu açtı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında surround sestten yumuşak bir rock yayılıyordu.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." O konuşurken bile aralarındaki gerilim artıyor, nefes almak, Jase'den ve ona yapmak istediği şeyden başka bir şeye odaklanmak zorlaşana kadar yoğunlaşıyordu... onun kendisine yapmasını şeye.

"Yanlış cevap." Kollarını kavuşturdu, pamuk pazılarını sıkıca sarıyordu.

"Sana bunu hatırlatmak istemezdim ama *yasal* ve *bağlayıcı* bir sözleşme imzaladın tatlım. Eğer bana söz verdiğin cinsel mutluluk gecesini , sahip olduğun her şey için seni dava etmek zorunda kalacağım. Ve bu utanç verici olur, çünkü senin için sadece en iyisini ve tüm kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum."

Alay onu rahatlatmaya yardımcı oldu. "Mahkeme, ha? Neden bana açılış argümanını söylemiyorsun?" Yatağa döndü ve ağırlığını dirseklerine vererek yaslandı. "Beni bir davan olduğuna ikna et."

Her iyi avukatın yapacağı gibi gömleğini çıkardı ve adamın mutlak erkekliği onu şaşırttı. Kaslarının eşsiz ipleri. Bronz teninin parıltısı. Dövmelerin lezzetli bolluğu.

Bu gece her tasarımı inceleyeceğim. Dilimle izlerini süreceğim. Kadın titredi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," diye yanıtladı nefes nefese.

Boğazını temizledi. "Sayın ," dedi ve panteri andıran zarafetiyle kadının önünde volta atmaya başladı. "Bir şeyi başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Bana söz verildi ve eğer benden bu zalimce ve olağandışı bir ceza olur."

Ona bakmak için durakladı.

Onu *her şeyden* çok mu istiyordu? "Yargıcın merhamet duygusuna hitap ," dedi başını sallayarak. "İyi deneme. Ne yazık ki bu yargıcın taş kalpli bir cadı olduğunu duydum."

Gözleri kapanmadan önce bir gülümseme parladı. "Belki de yargıca masaya ne getirdiğimi göstermeliyim."

"Kürsüye yaklaşmak için izin istiyorum," dedi parmağını ona doğru uzatarak.

Elleri iki yanında, aradaki mesafeyi kapattı. Kelebekler damarlarında heyecanla dans ederken kalbi hızla çarpıyordu.

Adam bacaklarının arasında durduğunda, kadın sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi doğruldu.

Titreyerek avuçlarını adamın göğsüne, o güne kadar gördüğü en detaylı haritanın üzerine koydu. Göğüs kaslarından birini kaplıyordu, çizgileri bir şekilde yükselmışti.

Bir şekilde değil. Bunlar mürekkebin neden bir yanılsama değildi, yara izleriydi. Yoğun bir çalışma olmadan sayamayacağı kadar çok yara izi.

Bu adam hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Pek çok sırrı olduğu gerçeğinden başka, açıkça hiç şüphelenmediğinden daha fazla. Ve bunlar kanla yoğrulmuş, vahşi sırlardı. Ama aynı zamanda onun iyi, güçlü ve yetenekli bir adam olduğunu da biliyordu ve şu anda bu kadarı yeterliydi.

Ayrıca, bu yaraları askerdeyken aldığını tahmin edebiliyordu; adam şüphelerini ne doğrulamış ne de yalanlamıştı, bu yüzden o da buna inanıyordu. Ne kadar sert olursa olsun, Özel Kuvvetler'den olabilirdi.

Ve *bu* ne kadar seksiydi? Gerçekten ne kadar koruyucu olduğunu kanıtlıyordu.

Haritanın yanında, dallarına siyah kuşların tünediği, zeytinli bir ağaç vardı. Bir de erguvan vardı, kökü pantolonunun beline kadar iniyordu. Yan tarafında ise kıpkırmızı bir haç vardı ve üzerinde *Güç* kelimesi yazıyordu.

Önce haritanın iç kısımlarını okşadı, titremesi daha da kötüleşti. Kasları temas anında sıçradı. Adamın sıcaklığı onu memnun etti, direncinin geri kalanını yakıp yok etti. Öpmek ve yalamak için öne doğru eğildi ve zeytin ağacının üst kenarına doğru ilerledi.

Parmakları onun saçlarına dolandı, onu yakınında tuttu. Kız onun göğüs ucunu emdi, dişledi ve adam nefesini tısladı. Adam kızın ellerinden birini yakaladı, dudaklarına götürdü ve parmaklarını çenesi boyunca gezdirmeden, boynuna inip ensesini avuçlamadan önce her zamanki centilmenliğiyle kızın parmak eklemlerini öptü.

"Senin için ne kadar oldu tatlım?"

"Dört yıl," diye dürüstçe cevap verdi ve bakışlarını göğsünden çekip onun yüzüne dikti. Yüz ifadesi yine yumuşamıştı ama bu sefer şefkatten *erimiş* gibi görünüyordu.

Jase onun önünde çömelmeden önce parmak uçlarını yanağında gezdirdi. "Sana iyi bakacağım." Gömleğinin eteklerini kavradı ve kaldırdı, saçları omuzlarına döküldü.

"Sadece düz beyaz bir sütyen," dedi özür dileyerek, yeni gerginlik selini gizleyemedi, iç çamaşırının süslü ve pembe olmamasından nefret etti. Ya da kırmızı. Evet, kesinlikle kırmızı. Kesinlikle kırmızı.

"Yeni favorim." Ortadaki kancayı çözdü ve kayışlar kadının kollarından aşağı düştü. "Beni parlattığından beri bunlar için ölüyordum. Elime aldığımdan beri daha da çok."

Serin hava meme uçlarının neredeyse acı verecek şekilde sertleşmesine neden oldu. Adam başparmaklarının uçlarını onların üzerinde gezdirirken, kadının içinden ikiz zevk dalgaları fışkırdı.

"Bil diye söylüyorum," dedi, "son sevgilimden beri test ediliyorum. Ben temizim."

Son sevgilisi. Kız kardeşi mi? Sormak aklına bile gelmemişti.

Aptal! "Ben de," dedi. "Senden önce sadece bir birlikteydim... ama o taşındı... üniversite... Uzun mesafeli ilişki olayını denemek istemedik." *Saçmalamayı kes!* "Her zaman prezervatif kullandık."

Ondan daha fazla şefkat. "Sadece bir adam mı?"

"Bir çocuk, gerçekten." Kadın parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek eğilip dudaklarına yapışmasını istedi ama adam daha da alçaldı ve ağzını meme uçlarından birinin üzerine yerleştirdi. Emmeden önce dili meme ucunda gezinerek onu hazırladı. Bir ateş tenini kızarttı, kemiklerini sıvılaştırdı ve düşüncelerine kısa devre yaptırdı.

"Jase." O anda söyleyebildiği tek kelime buydu.

Şortunun belinde çalışırken daha hızlı, daha sert fiske vurdu ve emdi. Düğme ve fermuar açılır açılmaz, elbiseyi bacaklarından aşağı çekmek için ondan uzaklaştı. Kenarı sandaletlerine takıldığında, onları da çıkardı.

Yeni kıyafeti mi? Bir çift külot ve tüm vücudunu saran bir allık. Adam onu sırtına, serin çarşaflara ve yatağın yumuşak lüksüne doğru iterken anlık özgüven çöküşü kayboldu. Bir saniye sonra, sert vücudu onu yere yapıştırdı. Kasları ne kadar ağır olursa olsun, yatağa doğru kaymak zorunda kaldı. onu ezmek için.

Onun yakınlığını seviyordu, hatta bu onda yeni bir arzu akoruna yol açıyordu. Buna sahip olmak, ona, en azından günde bir kez. Kahvaltı gibi, en önemli öğün. "Öp beni," dedi.

Bacaklarını onunkilerin arasına yerleştirdi ve dizlerinden birini kalçasına dayadı, ağzı tekrar... göğsünü buldu, meme ucunu daha da hınzır bir dikkatle yaladı.

"Hayır... orada... Oh!" Adamın sertliğinin kızın ağrıyan yumuşaklığıyla aynı hizaya gelmesi, kızın yavaşça, daha hızlı, nefes nefese kalana, çaresiz, muhtaç, körü körüne çırpınana kadar ona sürtünmesine izin verdi.

Kalçasını kavradı ve onu daha yavaş bir ritme zorladı, daha da yavaş, çok zarif bir şekilde yavaş. "İşte böyle," diye övdü.

"Evet, evet." Her temas noktası onu daha yeni bir farkındalık seviyesine taşıyordu. Tırnakları adamın sırtına battı, muhtemelen kan akıttı ama adam bundan hoşlanmış olmalıydı çünkü bir inilti onu terk etti.

"Bana ne yapıyorsun meleğim?" Boynuna yalayararak ve ısırararak ilerledi, emdi ve kalan izler için endişelenmeyecek kadar iyi hissettirdi insanlar görecekti.

"Jase." İşte yine onun adı, kendi isteğiyle kaçıyordu. Bir yalvarış mı yoksa bir talep mi, hangisi olduğundan emin değildi. "Öp beni."

Bir kez daha etti, ama bir kez daha kadının kastettiği yerde değildi. Adam dudaklarını kızın çenesinin hizasında gezdirdi, *kulak* memesini ısırdı - *implantlar!* Sertleşti.

"Hayır," dedi ve onu tutmak için çenesini kavradı.

Adamın bakışları ona doğru parladı. "Bırak beni."

"Hayır," diye tekrarladı.

Onu bacaklarının arasından , elinin topuğu en çok acı çektiği yere bastırdı. "Bana izin ver, ben de sana bundan daha fazlasını vereyim."

"Hayır," dedi inleyerek. Bacaklarını daha geniş açarak ona daha iyi erişim sağladı ama adam elini çekti. Oh! Lanet olsun ona. Kulaklarını öpmek istiyorsa, tamam. Kulaklarını öpebilirdi. Yeter ki ona dokunmaya devam etsin.

Elini çenesinden çekti ve implantın her tarafına sokuldu, yatağın içine gevşeyene kadar durmadı, aslında... ilgiden zevk alıyordu. Kulakların böylesine erojen bir bölge olduğunu kim bilebilirdi? Kadın, söz verdiği gibi sessizce elinin geri dönmesini talep ederek ona doğru eğildiğinde, adam da yolu değiştirdi ve kadının boynundaki kordona doğru yalamaya başladı, ısırdığı yeri.

İçinden ham bir his akıyordu. Her dokunuşu bir elektrik çarpması gibi olana kadar göğüslerini yoğurdu ve kıvrılırken, tutarsızken, parmaklarını karnının ortasından aşağı kaydırды, göbeğinde oynamak için durdu, ne olabileceğiyle alay etti.

"Jase, lütfen. Bu çok iyi. Çok iyi, ama... ama söz vermiştin."

"Sözümü tutacağım meleğim." Parmaklarını kızın külotunun altına, ıslak ve muhtaç olduğu yere kaydırды.

"Evet!" Sırtını dikleştirdi. "Öp beni."

Dikkatini tekrar kızın boynuna verdi. Yine istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey değildi ama bunu neden yapmaya devam ettiğini anladı. Onu kendisinden önce gelenlerle aynı unutulabilir kadere terk etmeyi düşündü.

Onun yüzünü çerçeveledi, bakışlarıyla buluştu. O zümrüt gözler, çok parlak, tutkuyla kaynıyordu. "Öp beni."

Parmakları bacaklarının arasını okşamaya devam ederken, sadece en yoksun olanların yaşayabileceği bir açlıkla dudaklarına baktı - neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

"Brook Lynn." Adı kulağa hiç bu kadar işkence gibi gelmemiştir.

Dilini ağzının kenarında gezdirdi, sonra da onunkinde. "Sen benimle oynarken ben de senin tadına istiyorum."

İnledi, hayvani bir açlık sesiydi bu. "Seni daha önce öpmemeliydim. Öpmesem daha iyi..."

"Kadınlarınıza seksin sizin için hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatmak için. Biliyorum." Parmakları hareketsiz kaldı. "Bir bakıma evet, ama aynı zamanda-"

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diye . *Bırakın rol yapayım... umut devam edeyim.* Onun çenesini ısırды. "Lütfen. Öp beni, seni çok memnun edeceğim." Konuşurken elini ikisinin arasında, adamın pantolonunun belinden aşağıya doğru hareket ettirdi. İç çamaşırının altına girdi ve uzun, sert ve ekstra büyük boyunu içeride buldu - sadece büyüklüğü hakkında övünmüyordu. Ucundan sıcak nem tanecikleri sızıyordu.

Titremesi tüm yatağı sarstı.

"Beni öpme," diye fısıldadı, "öpmüş diletirim sana." Kadın elini çekti ve adam küfretti. *Senin için çok kötü, Jase. Öğreniyorum en iyisinden.*

"Ultimatolar, meleğim?"

"Bunu negatif ve pozitif takviye olarak düşünün." Ya da çaresizlik. "Senin bana verdiğin gibi."

Daralan bakışları, parmaklarını dudaklarına götürüp iyice açarak derin derin emerken ve ona verdiği şeyin tadına bakarken onu izledi. Ondan alçak bir inilti yankılandı. Parmaklarını çekip çıkardı ve yerine dilini . Sıcak, ıslak bir hamleye kendi hamlesiyle karşılık verdi.

Daha önceki öpüşme seansı ne kadar şiddetliyse, bu da o kadar... O kadar... Hiçbir şey kıyaslanamazdı. Adam kadının ağzını yalayıp yuttu. Kadın onu tutkuyla besledi.

Nefesler birbirine karıştı. Bedenler dalgalandı. Daha fazla zaman kaybetmeden bir parmağını kadının derinliklerine soktu. İçine doğru süzölmeye başladı, doldurulmaya ihtiyacı vardı. *Çok uzun zamandır boştu.*

"Çok sıkı, meleşim," diye övdü. İkinci bir parmak daha soktu.

Onun omuzlarına yapıştı. Adam parmaklarını makaslarken gerildiğini hissetti, bu his biraz rahatsız ediciydi ama yine de onu daha fazlası için çaresiz kılıyordu. "Jase," diye nefes nefese kaldı.

İçeri bastırdı, dışarı çekti, sonra tekrar bastırdı, onu kızdırdı, kalçalarını hareketlerini takip etmeye zorladı, her daldırmada biraz daha derine inmesine izin verdi.

"Bir tane daha alabilir misin?" Onun için mi?

"Evet."

Üçüncü bir parmak daha soktu. Vücudu onu kabul ederken sırtı eğildi. Teninde bir ter tabakası oluştu ve onu tepeden tırnağa yaktı. En lezzetli yanık.

"Çok ıslak," diye mırıldandı neredeyse. "Çok mükemmel." "Jase... bu iyi. Çok yaklaştım."

Parmakları dışarı çıktı ve kadın protesto için inledi. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bacaklarını kalçalarının dışına yerleştirdi ve onu kendisi için tamamen açmaya zorladı. Sanki hayatını değiştirecek bir karar vermiş gibi başını sallamadan önce külotunun sırlıslam olmuş kasıklarına baktı.

"Umarım bunlar en sevdiğin çift değildir," dedi ve onun yanıtını beklemeden külotunu yırtarak onu çıplak, tamamen savunmasız bıraktı.

Ereksiyonunu kot pantolonundan kurtardı ve elindeki ıslaklığı kullanarak kendini yukarı aşağı okşadı, kolay bir kayma.

"Kendine dokun," diye emretti. "Seni izlememe izin ver, neyi sevdiğini göreyim."

Daha önce hiç bir erkeğin önünde kendini tatmin etmemişti ama bu Jase'di. Seks ete kemiğe bürünmüştü. Parmakları kalçalarının tepesine doğru bir yol izledi ve adamın ateşli bakışları her hareketlerine takılı kaldı. Ona gösterdi

Neyi tercih ettiğini, ne kadar sert ve ne kadar hızlı, belki de tahmin ettiğinden sert ve daha hızlı, tüm bunlar olurken ereksiyonunu okşadı.

"Senin için hazırım," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen, gir."

"Durma meleğim. Sakın durayım deme."

"Ama ben gidiyorum... istemiyorum... olmadan olmaz..." *Oh!*

Zevk, içinde durmaksızın artıyor, onu bir ağaç gibi geri yordu.

Eğildi ve bu erkek saldırganlığı ve şehvet şöleninin sonunda aynı hisleri yaşadığını görmek onu sınırın ötesine itti. Adını haykırdı, sırtı kamburlaştı. Ve sonra- Evet, ! Göz kapakları açıldı. Adam yüzünü bacaklarının arasına koymuş, kadın boşalırken onu yalıyordu ve boşaldı ve

boşaldı, coşku hiç bitmedi, o yalayıp yuttukça tüm vücudu tatminle sarsıldı.

Kendi tatminiyle derinden inledi ve yatağın her tarafına döküldü. Nefes nefese, "Yapmadınız... yapmadık..." dedi.

Titremeleri durduğunda omurgasını dikleştirdi. Saçları darmadağınktı. Dudakları kızarmış ve şişmişti. Yara izlerinin ve dövmelelerinin altında binlerce çizik izi olmalıydı.

Ona bakmadı. Bilerek onun dışına çıkmıştı, değil mi? "Bunu neden yaptın?" diye sordu sessizce.

Sırt üstü düştü. "Ben sadece... Ben..." Bir elini yüzünde gezdirdi.

Jase, ne diyeceğini bilemedi. Bu yeni bir şeydi. Ve her nasılsa, acısını ikiye katladı.

Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve titreyen bacaklarının üzerinde durdu. Hareketleri kesildi, kıyafetlerini topladı ve giyindi. "Gitmem gerek" diyerek ayaklarını sandaletlerinin içine soktu.

Çenesinde bir kas sıçradı. "Gitme. Kal."

"Neden?" Seks yapmamışlardı ve belli ki . Onunla yapmayı umduğu şey tam olarak neydi? Onu delirtecek kadar kafasını karıştırmak mı?

Çok geç.

"," dedi. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Yani... bunun karşı hissettikleriyle -onu yanında istemesiyle- hiçbir ilgisi yoktu ve her şey suçluluk duygusuyla ilgiliydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"İyi geceler, Jase." Başı dik bir şekilde odadan çıktı.

* * *

JASE, BROOK LYNN'i arabasına kadar takip etti ama tek kelime etmedi ve kadın da onun varlığını kabul etmedi.

Kadın yolun aşağısında gözden kaybolduğunda, yatak odasına döndü ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta attı. Olayları kötü idare etmişti. Yine de gerçekten suçlanabilir miydi? Sağlıklı düşünemiyordu. Onu yatağına yatırmıştı, çıplak, açık ve istekliydi, erimiş çilekli dondurma gibi tadı vardı, çok güzel kızarıyordu. Çıkardığı sesler... Kulaklarının sonsuza dek arzulayacağı zevk mırıltıları. Kız onun için çılgına dönmüştü ve adam da çaresizce zevk almaya devam ettiğinden eminim.

Ve yapmıştı. Bir öpücük için ona yalvarmış, daha fazlası için yalvarmış ve ona *her şeyi* vermek için adam öldürebileceğini düşünmüştü. Sorun şuydu ki, gerçek yapma zamanı geldiğinde, onun hediyesini, sadece bir kerelik teklifini hatırlamıştı. Eğer onu o zaman alırsa, bu onlar için bir son olacaktı. Onu yarın alamayacaktı... ya da ertesi gün... ya da bir sonraki gün.

Bir kez yeterli olmayacaktı. Bunu şimdi fark etti. Onu istiyordu. Sayısız kez, sayısız şekilde. Altında. Üstünde. Yanında. Ellерinin ve dizlerinin üzerinde. Ağzı adamın üzerinde, adamın uzunluğu boğazında. Ağzı onun üzerinde, onu tekrar tekrar çılgına çeviriyor.

Bundan da öte, onun eğlence listesindeki her şeyi yapmak istiyordu. İkisi birlikte. "Ateşli bir adam için dans ettiğinde", bu olacaktı. Başka kimse olmayacaktı.

Ama hışımla gidişinden sonra, bunu kabul edeceğinden emin değildi. Müziğı kapattı ve kapısının çalındığını duydu. "Ne oldu?" "Orada her şey yolunda mı?" West sordu.

"Evet," diye . "İyiyim." *Bir daha asla iyi olmayabilir.*

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama bir dahaki sefere, çalışanınıza biraz garip davrandığınızı bilmemizi istemiyorsanız, ona isminizi bağırmamasını söyleyin."

Ukala. Jase kapıya bir yastık fırlattı. "Sarılmış gibi yapacağım."

"Oh, güzel. Kucaklaşma zamanı mı?" Beck, Jase'e İşkence oyununa katılarak sordu. Jase, "Taşaklarından geriye kalanları kerpetenle almadan önce git buradan," dedi.

Onlar.

Çocukların kahkahaları güçlü başladı ama onlar uzaklaştıkça azaldı.

Jase yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Kendini gelecekteki acılardan korumak zorundaydı.

Ama... kendini ondan korumak istemedi.

Brook Lynn'den daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha azına değil. *Gitmesine izin veremem. Henüz değil.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BROOK LYNN'in ertesi gün boş günü vardı - her ne kadar nöbetçi olsa da - uzun zamandır ilk molasıydı. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağından emin değildi. Ayrıca, karısı olmayan biriyle birlikte olmayacağını bilmek de garipti. Jase'in bahsettiği güveç acil durumlarından biri olmadıkça. Garip... ve müthiş. Ama çoğunlukla harika. Ve tamam, biraz da berbat. Dün geceyi yatakta kıvranarak geçirmiş, adamın ona dokunuşunu hatırlamış, mahrum bırakıldığı her şey için umutsuzluğa kapılmıştı.

Kafasını dağıtmak için sabahı Jessie Kay ve Kenna'yla geçirdi, nedime kıyafetlerini denedi ve sonunda eğlence listesindeki bir maddeyi daha kontrol etti: doğrudan şişeden viski içmek.

Brook Lynn, bir peri kraliçesine yakışacak güzellikte, yere kadar uzanan lavanta rengi son elbisesini göstermek için kürsüye doğru ilerlerken Kenna, "Bugün farklı görünüyorsun," dedi.

Brook Lynn'in yanaklarında ısı birikti. Onda farklı olan tek şey, Jase'in kollarında yaşadığı kısa süreli tatmin duygusuydu.

Jessie Kay kısa kırmızı askılı elbisesiyle soyunma odasından çıktı, Brook Lynn'e sırtarak şarkı söyledi: "Ne istediğini biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Gerçekten, gerçekten biliyorum."

"Yalan söylüyorsun!" Brook Lynn dedi ki. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Kenna viskiyi işaret etti. "Hemen bir yudum daha alın Bayan Dillon ve sonra bana neden birkaç dakikada bir kızardığınızı, neden hiçbir şeye bakmadan içtiğinizi ve neden boynunuzda kığım büyüklüğünde bir morluk olduğunu söyleyin."

Hickey! Kahretsin!

Jessie Kay ve Kenna elini boynuna götürürken kahkahalara . Belli ki onda neyin "farklı" olduğunu biliyorlardı ama onunla dalga geçmeye karar vermişlerdi.

"İçeceğim ama siz sinsi sürtüklere asla *bir şey* söylemeyeceğim."

Gözlerini kısarak eğildi ayaklarının dibindeki viski şişesini kapıldığı gibi içti.

Oh, yanık! Ama üçüncü yudumda, gerçekten de gibi. Cildi kızardı ve uzuvlarını uyuşturucu bir uyuşukluk kapladı. "Şunu dinle," dediğini duydu. "Jase ve ben öpüştük."

Sanki az önce bir balonun havasını boşaltmış gibiydi.

"mü?" Jessie Kay ona başparmağını indirdi. "Anlaşmayı imzaladığınızı sanıyordum."

"Pek sayılmaz." Aynada kendisiyle yüzleşti ve omuzlarındaki ani, mağlup çöküşten rahatsız oldu. "Reddetti."

Jase onu *neden* reddetmişti? Fikrini mi değiştirmişti? Erkeklerin de kadınlar gibi bunu yapmasına izin vardı, gerçi erkekler için yasadışı olmalıydı. Yoksa yaptıkları şey hoşuna gitmemiş miydi?

Hayır. Kesinlikle o değil. Gelirdi. Sertçe. Roket bombası gibi sert.

Erkekler! Onları asla anlayamazdı.

Kenna onun arkasına bir şaplak attı. "Bu kadar zavallı görünme. Dün gece sana vermediyse ne olmuş yani? Her zaman yarın vardır, değil mi?"

Her zaman yarın.

Kelimeler Brook Lynn'in zihninde bir döngü halinde oynadı. Ona sadece bir gecelik seks sözü vermişti. Tek bir gece. Belki de ikinci tur için umutlanmıştı? Çünkü onunla gerçekten yatmaması, aralarındaki *yasal* ve *bağlayıcı* sözleşmenin devam etmesine neden olmuştu.

Çenesi düştü. *Bu* yüzden mi durmuştu? Büyük bir ihtimalle... evet, diye düşündü ve biri damarına dokunup ona mutluluk enjekte etmiş de olabilirdi.

Hâlâ oyundayım!

Şişeyi yere bırakıp telefonunu eline almadan önce viskiden iki...altı yudum daha aldı. Onay istemek için Jase'e mesaj atmak şu anda *çok* iyi bir fikir gibi görünüyordu. En iyisi! Kesinlikle hiçbir şey ters gidemezdi.

Ama parmakları *klavyenin* üzerinde gezinirken, "*Benden daha fazlasını istiyor musun, istemiyor musun?*" diye yazmadı.

Tahmin et ne oldu? , Jase Hollister. Tüm bunlara sahip olabilirdin.

Tüm vücudunu kapsayacak şekilde el salladı. Bekle. Onu göremiyordu. Video da göndermeli mi? Hayır.

Bu bir hazine ve ben bunu bedavaya vermem. Ama sen batırdın, diye ekledi. Mahvettin. Mahvettin. Çok zor.

Mükemmel. Düzeltmeye bile gerek yok. Gönder.

Aklına başka bir düşünce geldi. Tekrar yazmaya başladı.

Bil bakalım başka ne var? Sana hala bir gece borcum var ve istesen de istemesen de alacaksın. BEN YASAL OLARAK BAĞLIYIM, HATIRLADIN MI? Bir dahaki sefere parmaklarımı göğsünde gezdirerek başlayacağım, fermuarına kadar.

Gönder.

Cevabı saniyeler içinde geldi.

Sonra ne olacak?

Şaşkınlıkla inledi... sonra neredeyse zevkten eriyip bir su birikintisine . Gerçekten daha fazlasını istiyordu!

"Ne yapıyorsun sen?" Kenna talep etti.

Brook Lynn onu görmezden geldi, "Çok yaklaşıacağım..." diye yazdı.

Gönder.

Yıldırım hızında bir yanıt daha geldi.

VE SONRA? Söyle bana, meleğim. İki şey bilmek zorundayım.

Sana her şeyi anlatacağım.

"Ciddiyim," dedi Jessie Kay. "Ne yapıyorsun sen? Nefes nefese kaldın."

Brook Lynn de onu görmezden geldi. O yazdı

Ve sonra fısıldayacağım "Başım ağrıyor. Belki yarın tekrar deneyebiliriz."

Gönder.

Birkaç dakika sonra telefonu çaldı. İrkilerek elindeki şeyi yere bıraktı ve sanki zehir akıtmaya başlamış gibi ona baktı. Jase miydi o?

Jessie Kay sırtarak telefonu aldı ve ona uzattı. "Cevap ver, yoksa ben veririm."

Brook Lynn telefonu belli belirsiz kulağına götürdü. "Alo?"

"Zalim, tatlım. Zalim." Jase'in boğuk sesi implantların arasından süzülerek kafasının içine girdi ve onu ürpertti. "Bundan sağ çıkamayabilirim ağır bir ceza."

Sert bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Ben sert biriyim. Ve beni kovmadan önce sonuçlarını düşünmeliydin."

"Seni mu?" Sesi sanki az önce kendi dilinde boğulmuş gibiydi. "Senden kalmanı istedikten sonra kapıdan çıkıp gittin."

Kızlar dolmuş, "Ne dedi?" ve "Hoparlöre ver. Bunu duymak istiyorum."

Onları , başı döndü, kendi ayağına takıldı ve kendini ipek eşarplardan oluşan bir su birikintisinin içinde buldu. "Jase, senden bir şey almaya çalışmayı bırakmanı istiyorum.

narin çiçek omuzlarımı suçla ve gelip beni bul. Bu bir 911 seks acil durumudur. Beni salata barındaki bir zombiden daha çok sinirlendirdin. Düzelt şunu!"

Arkasında Jessie Kay ve Kenna kahkahalara boğuldu. "İçiyor muydun, tatlım?" diye sordu.

"Sadece bu kadar." Boştaki elinin parmaklarını sıkıştırarak biraz işaret etti.

"Eğlence listenizi yapıyorsunuz o zaman?"

"Öyleyim. Ve tahmin et ne oldu? Çok eğlenceli!" Odanın dönmek için ayağa fırladı... ve sonra tekrar oturup başını iki elinin arasına almak zorunda kaldı. bayılmadan ya da kusmadan önce. "Ya da *öyleydi*. Şimdi değil."

Telefon elinden çekilip alındı.

"Hey," diye itiraz etti.

"Jase," dedi Kenna. "Ben Kenna Starr ve sizi temin etmek isterim ki sen..." Sustu. "Evet, öyleyiz... Hayır, hayır, elbette değil... Bu biraz aşırı oldu." Gözleri genişledi ve Brook Lynn'e döndü. "Hiçbir şeye asla izin vermem... Tamam, pekala."

Merak Brook Lynn'in içine doldu. "Ne bu?"

"Sen... Vay canına," dedi Kenna ona aldırmadan. "O çok cömert teklifini reddetmek zorundayım... Ne! Bu şantaj!" Bir duraklama. "Ama *söz verdim* ve... şey, senden hoşlanıyor gibi görünüyor... İyi! Sen kazandın. Fikrimi değiştirmeden telefonu kapatacağım."

"*Bu* da şimdi?" Jessie Kay talep etti.

"Evet," dedi Brook Lynn. "İşler çirkinleşmeden söyle bana."

Kenna bir kıkırdama çıkarken elini ağzına götürdü. "Seni eve götürmem ve on altı ile elli yaş arasındaki hiçbir erkekle konuşmamı sağlamam gerekiyor. Çalışıyor gibi görünürlerse altmış. Ayrıca eğlence listesindeki başka bir şey için sana yardım etmeyi reddetmem gerekiyor ve sen de öylesin," dedi Jessie Kay'e. "Jase'in hakkı var ve kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi almak için olağanüstü çaba harcamaya hazır.

Hatta Dane'in ofisinde, önümüzdeki altı hafta boyunca geceleri geç saatlere kadar çalışmasına neden olacak bir karmaşa yaratmak!"

"Dibs," diye Brook Lynn. Ona yardım etmek mi istemişti? Rakiplerini bile korkutarak bu konuda ısrar mı etmişti?

Ve ondan diğer erkeklerden uzak durmasını mı istedi? Doğum günü müydü?

"Ver şu telefonu bana," dedi Brook Lynn. "Ona tam olarak nerede durduğumuzu, bununla nereye gittiğimizi ve nereye varmak istediğini sormam gerekiyor." *Basit* sorular.

"İmkânı yok," dedi Kenna. "Tehdit ettiği şeyi yapacak ve buraya gelecek."

"Daha da iyi!"

"Hayır!"

"Bana ver!" diye bağırarak arkadaşına doğru hamle yaptı.

Kenna telefonu Jessie Kay'e fırlattı, o da düşürüp mağazanın diğer ucuna tekmeledi. Brook Lynn sürünerek kız kardeşinin yanına gitti ve telefonunu aldı.

"Neden *biraz* zoru oynamıyorsun?" Jessie Kay'in nefesi kesildi. "Neden oynayayım ki? Kumar oynadım ve kazandım. Şimdi ödülümü istiyorum."

Hak ediyorum

o."

Kenna koşarak geldi ve Brook Lynn diğer telefonu düşürene kadar bileğine vurdu. "Birkaç kadeh içtikten sonra muhtaç bir hobag'e dönüşeceğini biliyor muydun?" diye sordu Jessie Kay'e.

"Hayır!" Jessie Kay geri çalışarak, "Bu senin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu," dedi.

Brook Lynn kız kardeşinin ayak bileğini tuttu ve çekti. Kız çırpındı ve sert bir gümbürtüyle yere düştü, elbisesinin etekleri belinde kıvrıldı ve dantelli mavi külotu ortaya çıktı.

Kenna Jessie Kay'in ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama Brook Lynn onun üzerine atladı. "İhtiyacım yok, merak ediyorum. Şimdi ver bana!"

"Renge karar verdik mi hanımlar?" Satıcı kadının ilkel sesi yankılandı. "Ya da bir tasarım?"

Üçü de donup kaldı.

Kenna, "Hımm... hâlâ düşünüp taşınyorum, hanımefendi," dedi.

"Şuradaki küçük açık mavi numarayı görmek istiyorum," dedi Jessie Kay, işaret ederek.

Satıcı kadın nefesinin altından homurdanarak uzaklaştı. Kenna, Jessie Kay ve Brook Lynn'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum, neredeyse.

"Neden bu kadar yeter demiyoruz?" Kenna söyledi.

O ve kız kardeşi normal kıyafetlerini giyerken - Jessie Kay satıcı kadına getirttiği mavi elbiseden vazgeçtikten sonra- Kenna yere düşen telefonları topladı. Arkadaşı onu eve bırakırken Brook Lynn'in neşesi kaçmaya başlamıştı... ama mutluluk duygusu değil.

Jase beni istiyor!

Bundan sonrası kolay olacaktı. Buna hiç şüphe yok.

* * *

Pazartesi sabahı işe geldiğinde JASE neredeyse Brook Lynn'in üzerine atlıyordu. Hafta sonunu ondan uzakta geçirmek işkence gibiydi. Aklı ona kilitlenmiş, başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi d ş nememize olmuştu. Ne yaptığını ve kiminle yaptığını merak ediyordu. Onu  zleyip  zlemediğini bilmek istiyordu. Onu hiç düşünüp düşünmediğini... onu arzulayıp arzulamadığını, uyuyup uyuyamadığını, küçük bedenindeki arzunun dayanılamayacak kadar büyük olup olmadığını.

Mesajları yukarıdan bir armağandı... ya da çok çok aşağıdan bir işkence aracıydı. Henüz emin değildi. Bir şekilde dışarı çıkacak ve onu milyonlarca soruyla rahatsız etmeden kendi işleriyle uğraşacak gücü buldu.

Mesai saatleri içinde işini yapmasına izin vermeliyiz.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, ona bir bardak buzlu su götürdü. Yanakları kızardı. Ona ne mesaj attığını mı hatırlıyordu? "Teşekkür ." Ağzı kurudu ve içindekileri boşalttı - eğer Oklahoma sıcağı değildi, sadece duran kadın olabilirdi. "Hâlâ bugünün onaylamalarını duymayı bekliyorum."

 lk başta cevap vermedi. Sonunda boğazını temizledi ve "Ben ikiliğimle bir b t n m" dedi.

Komik kız. Ona karşı sıcak-soğuk davranışına bir iğneleme mi?

"Yani Cuma gecesi hiç olmamış ve Cumartesi günkü mesajlar sadece alkolden kaynaklanmış gibi davranacağız," dedi. "Anladım."

Sessizlik.

Ne kadar gergin bir sessizlik.

Ama bu bir . Tek bir cesaretlendirici söz , onu kucağına alır ve doğruca yatağına götürürdü. şimdi ilk elden Kıyafetlerinin gizlediği kıvrımların, teninin yumuşaklığının ve tadının tatlılığının bilgisiyle, onunla birlikte olmak bir istek değil, bir ihtiyaçtı.

Parmaklarımı göğsünde gezdirerek başlayacağım, fermuarına .

Bardağı ona uzattı ve yeni parçalar çekiçlemeye geri döndü. kiremit çatıya düşüyor, kokusu onu sarıyor. Bugün vanilya ve şeker. "Bu arada. Telefonun tam bir ezik. Sana ulaşmak zaman ulaşmak istiyorum. Bunu benim için çalıştığın için bir ikramiye olarak düşün." Eliyle ızgaranın yanında duran kutu.

Cihazı eline aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bana bir telefon mu aldın?"

"Evet. Ve geri almak yok."

"Ama-"

"Aması yok. Senindir. Kabul et ve bizi tartışmadan kurtar."

"Ben... Teşekkür ederim," dedi ve sonra sessizce eve döndü.

Kız kapının ardında gözden kaybolurken şöyle bir baktı ve şortunun belinde salınan uzun sarı saçlarını, dişlerini geçirmek istediği küçük kıcını ve başının etrafına dolanmasını istediği kıvrak bacaklarını gördü.

İçinden bir inilti yükseldi, vücudu o kadar sertti ki onu bir koçbaşı olarak kullanabilirdi. Hem de nasıl. Onu bir koçbaşı olarak kullanmak *istiyordu*.

Henüz değil. Sadece çalışma saatleri ve maaşı yüzünden de değil. Onu düğümlere bağlamıştı ve önce bu düğümlerin çözülmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, nelerin olmasına izin vereceğini kimse bilemezdi. Mesela, daha fazlasını hissetmek, daha derine inmek... daha fazlasını istemek.

Zihni hafta sonu gerçekleşen ve her ikisi de ödünü patlatan iki konuşmayı yeniden canlandırdı.

Şehirde biraz zaman geçirmişti... Brook Lynn'i aramak *için değil*. Bir kez daha izlendiğini hissetmişti ama bir sapığa dair hiçbir kanıt bulamayınca, aklı başında kalmak istiyorsa bu küçük paranoyaları aşması gerektiğini anlamıştı. Çok geçmeden patlak bir lastiği değiştirmek için elinden geleni yapan yaşlı bir kadına rastladı. Yaz sıcağına rağmen kazak giymişti. Ama onun hakkında en sevdiği şey neydi? Tam bir yaşlı kadın saçı vardı, beyaz bukleler yüzünün etrafında bir tüy yumağı oluşturuyor.

Ona yardım edip etmeme konusunda kendi içinde bir tartışma yaşadığını itiraf etmekten utanıyordu. Yerlilerden herhangi birinin onun hakkında düşünmesini, konuşmasını ya da kaçınılmaz olarak onu aramasını istememişti ama sonunda kadını kendi başına bırakamamıştı. Özellikle de makaslı krikoyu düzgün kullanmadığı için.

Arabayı onun önüne, yolun kenarına park etmiş ve yanına doğru yürümüştü.

Sertleşti, birkaç adım geri çekildi ve onu durdurmak için ellerini uzattı.
"Bugün bana yaklaşan ilk yabancı sen misin sanıyorsun? Bir daha düşün.
Mace'im var genç adam ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

"Size zarar vermek için burada değilim hanımefendi." Yaklaşmasını yavaşlattı ve tüm masumiyetiyle ellerini havaya kaldırdı. "Sadece yardım etmek istedim."

"Son adam da böyle demişti ve seri katil olduğu her halinden belliydi."

"Bugünlerde seri katillerin bu kadar belli olduğunu bilmiyordum."

Çenesini kaldırdı ve *kıkırdadı*. "Sen şimdi git. Bu lastiği bir iki saat içinde kendim değiştiririm."

"Ben Jase Hollister, Lincoln West ve Beck Ockleyin arkadaşıyım," demişti ve kızın tüm tavrı bir kalp atışından kısa bir süre içinde şüphecilikten yaltaklanmaya dönüşmüştü.

"West ve Beck ile tanıştım. Güzel çocuklar. Ben Peggy, Silver Foxes'un etkinlik planlayıcısıyım. Bizi hiç duydunuz mu?"

"Hayır, öyle söyleyemem."

"Bizler hâlâ güçlü anneleriz. Destekli yaşam merkezinde kaynaşma toplantıları düzenliyoruz. Sen de gelmelisin." Onun omzunu sıvazladı. "Bak ne kadar iri yarı bir . Ve çok da yardımseversin, ihtiyaçlarımı karşılamak için duruyorsun." Gözlerine hesaplı bir parıltı girmişti. "Evli misin, Jase?"

Nereye varmak üzere olduğunu bildiği için bir yutmuştu. "Hayır, ve ben-"

"Harika," dedi onun üzerinden konuşarak. "Benim torunum da bekar."

Evet. Şurada.

"Onu seveceğini biliyorum. Bahsettiğim destekli yaşam merkezinde hemşire ve sana şunu söyleyeyim, daha iyi bir kişiliğe sahip bir kızla asla tanışamazsın."

"Bu harika," diye cevap verdi düşünürken: *Yoluma devam etmeliydim*.

"Ama ben... biriyle görüşüyorum."

Çıkmak gibi mi?

Hayır, bir parçası çılgılık attı. Hayır! Hayır!

"Kim?" diye sordu, sanki bilmeye hakkı varmış gibi.

Adam onu görmezden geldi ve kadın sonraki yirmi dakikayı şehirli kızların neden Çilek Vadisi kızlarından daha aşağı olduğunu ve torunuyla ilgili hikayeleri anlatarak geçirdi.

tutsak izleyiciler. Bir mucize eseri, telefon numarasını vermek zorunda kalmadan kurtulmuştu.

Zahmeti için Peggy ona bir Werther's Original vermişti. Cidden.

Daha sonra Jase, Virgil Porter'ın yiyeceklerini kamyonetine taşımasına yardım etmişti.

Virgil direksiyona yerleşirken, "Peggy Newcomb'un torunuyla çıktığını duydum," dedi. "Brook Lynn'imize aşık olduğunu düşünürsek, bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Bir ağız dolusu küfrü yutmak zorunda kalmıştı.

Ama... özlem mi duyuyordu? Brook Lynn'den tam olarak ne istiyordu?

Artık kendisine kızgın olan Jase saatlerce dışarıda çalıştı, hatta onun cazibesine kapılmamak için öğle yemeğini bile atladı. Tabii ki bir süre sonra kadın ona yemek getirdi.

Benim için endişeleniyor. Benimle ilgileniyor. Beni mahvediyor.

Onu tutup vücudunu kendi vücuduna çekmekten kendini alıkoymak, şimdiye kadar yaptığı en zor şey olabilirdi.

Nihayet alacakaranlık, başını pencereden dışarı uzattı ve seslendi, "Jase. Sana ihtiyacım var."

Bir anda sertleşti. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Kadın evin içinde gözden kaybolduğunda, adam aletlerini sakladı ve mutfığa girdi. Ocak ve tezgahın arasında koşuşturuyor, malzemeleri karıştırıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. *Bana mı ihtiyacın var?*

"Evet. Cevaplar. Kenna'ya eğlence listemde bana yardım edeceğini söyledin mi?" Daha çok talep etti. "Evet," diye isteksizce itiraf etti.

"O zaman bana yardım etmelisin. Bir maddeyi daha işaretlemeye hazırım."

Benim için dans et. Boğazını temizledi. "Bu gece poker oynarken West ve Beck'i kandırmaya ne dersin?"

Ona baktı, gergin bir şekilde dudağını ısırırdı ve bu seksiydi. "Önce nasıl çalınacağını öğrenmem gerekmez mi?"

"Hiç oynamadın mı?"

Ellerini bir havluya silerek, "Bana öğretebilir misiniz?

kadar da zor değil, değil mi? Televizyonda çok kolay ve eğlenceli görünüyor, bu yüzden süper hızlı öğrenebileceğimden kesinlikle eminim."

Şaka yapıyor olmalısın. Bir deste kâğıt aldı ve karıştırdı. En yeni güveci pişerken, ona nasıl floş royal çekileceğini gösterdi,

Düz floş, dörtlü, full house, floş, düz, , ikili ve en az istenen iki el. Ona flop, nehir ve dönüş hakkında bilgi verdi ve tüm bunlar boyunca başını salladı.

Sonra birkaç el oynadılar. Kız kaybetti. Kötü bir şekilde.

"Daha iyi olacaksın" dedi. Birkaç yıl içinde. Belki de birkaç on yıl. "Bu akşam West ve Beck'le bilardo oynayalım. Oynayabilirsin, değil mi?"

Dudak ısırma yeniden başladı. "Elbette yapabilirim... eğer bana nasıl yapılacağını öğretirsen."

Fırının zamanlayıcısı çaldı ve tam bu sırada ön kapı açılıp kapandı. Jase arkadaşlarının günlerini Brook Lynn'in yemek hazırlama saatine göre ayarladıklarından şüphelenmeye başlamıştı.

West ve Beck mutfığa girdi, ikisi de havayı kokluyor ve onaylayarak inliyordu.

"Bu sefer ne yaptın?" West ellerini birbirine sürttü. Gözleri kan çanağına dönmüş, saçları dağılmıştı. Bir kez daha alkol kokuyordu.

"Ne?" Jase dedi ki. "Beni selamlamayacak mısın? Doğrudan yemek getiren kıza mı gidiyorsun?"

"Evet, ben zekiyim." West onun omzuna bir tokat attı. "Brook Lynn? Sanırım sana çok önemli bir soru sordum."

Gerçek bir eğlenceyle güldü. "Buna Şükran Günü Rüyası deniyor. Hindi ve sos, yeşil fasulye ve patates karışımı ve üzerine kızılıklık sosu."

"Adını Tabaktaki Cennet olarak değiştirin." Beck uzanıp sostan parça kopardı. "Ve sonra benimle hemen burada, şimdi evleneceksin."

Jase ona kaşlarını çatı.

"Kötü çocuk." Brook Lynn, yemeğin tadına bakamadan Beck'in elini tokatladı. "Ayrıca, cevabım kesinlikle hayır."

"Seni kırmak istemem ama," dedi Beck, "ben güveç teklif ediyordum."

Brook Lynn, "Binlerce ısılıkla ölmeyi tercih edeceğini söylüyor," diye cevap verdi.

Beck aynı derecede soğukkanlı bir ifadeyle, "Onu ısıracağım," diye cevap verdi. "Ve fikrini değiştireceğini garanti ederim. Duyduğuma göre ağzım saf sihirli."

Brook Lynn tekrar güldü, ancak bakışları Jase'inkilerle bir ihtiyaç karmaşası içinde çarpıştığında sessizleşti.

Bir an önce çözsem iyi olur, diye düşündü. Yoksa.

* * *

BROOK LYNN sırtışındaki şeytani-lord niteliğini gizlemek için çok uğraştı.

Kanca, çizgi, platin.

Beck ve West bulaşıklarla ilgilenirken, Jase onu bilardo salonuna götürdü; burada, onun cilalamasına ya da temizlemesine asla izin vermediği muazzam güzel masa bekliyordu. Bir ıstaka seçmesine yardım etti. Sahip olduğu en kısa olanı.

Oyunun ilk atışı olan molayı planladığında dikkatini vermiş gibi yaptı. Ona çizikten, isteka topu masadan ve sonrasında nasıl devam edeceğinden bahsetti. Başlamasına izin verdi, atışını hizalamasına yardım etmek için arkasında durdu, vücudu onunkiyle aynı hizadaydı.

Birdenbire sırtımayla mücadele etmek en büyük sorunu olmaktan çıktı. *Nefes alamıyor... Zar zor ayakta durabiliyor.* Dizleri titremeye devam ediyordu.

"Topların nasıl görüyor musunuz? Bu oyunda katıları batırmak en kolay olacak, o yüzden onları seçeceksin" dedi.

Bağlantı konsantrasyonunu bozdu ve atışını kaçırmayı kolay oldu.

"Merak etmeyin," dedi. "En iyi oyuncular bile bazen ıskalar. Ben nadiren ıskalarım ama bu sadece benim."

Oh, Jase. Seni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrin yok. "Ama tek bir tanesine bile vurmadım," dedi ve ona surat asmak için döndü.

Amcası eksileriyle hep bu kadar eğlenir miydi?

Bu düşünce onu ayılttı. *Silkindi.* Bunu birinden bir şey koparmak için değil, onu deliliğin sınırlarına sürüklemekten hoşlanan biriyle iyi vakit geçirmek için yapıyordu. Arada büyük fark vardı.

Jase parmaklarının arasında kızın bir tutam saçınıeledi. "Oyun oynamaya ne dersin? Çiftler sekiz topu? Ortak olacağız ve atışları değiştireceğiz. Seni ayarlayabilirim."

Hayır, , hayır. Ama "Çok ." dedi.

Kapı zili çaldı. Jase kaşlarını çattı ve Brook Lynn, yemek sırasında gizlice mesajlaştığı kız kardeşinin az önce geldiğini bilmiyormuş gibi davrandı. A Birkaç dakika sonra Jessie Kay, Beck ve West'in peşinden oyun odasına girdi. West'in elinde bir bira vardı ve Beck onu dikkatle izlerken Jessie Kay sadece yorgun görünüyordu.

Brook Lynn bir tedirginlik hissetti. Jase ve Jessie Kay'in birbirlerini çıplak gördükten kısa bir süre sonra aynı odada bulunmaları iyi bir fikir olmayabilir. *Yapma.*

oraya gitmek. Bu tür düşüncelerin hiçbirine olmazdı. Kendini elindeki duruma konsantre olmaya zorladı.

"Buraya gel." Beck West'ten uzaklaştı ve kız kardeşini öne çekmek için bir kolunu geriye doğru salladı. Parmak eklemine kızın başının tepesine sürterken bu kol kızın belinde kaldı.

Çılgın bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. "Kesin şunu!"

"Sadece altına işediğinde," dedi Beck. "Aramıyorsun, yazmıyorsun ve benim seni affetmem mi gerekiyor?"

West birasını boşaltmadan önce etkileşimi kısık gözlerle izledi.

Belli ki bir şey onu kızdırmıştı ama Brook Lynn bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Küçük kız kardeşimle konuşmaya geldim, ama eğer bilardo oynuyorsanız, sohbet bekleyebilir." Jessie Kay Beck'ten uzaklaştı ve çantasını köşeye fırlattı. Çilekler ellerini kırmızıya boyamıştı. "Ben de varım!"

"de iyiydik," diye mırıldandı West. "Gidebilirsiniz."

Alışılmadık kabalığı Brook Lynn'i şaşırttı ve kızdırdı. Özür dilemek için ağzını açtı.

"Dostum," dedi Beck arkadaşına. "Seni kendi evinden atamayacağımı sanma. Hanımefendi saygıyı hak ediyor ve bunu görecek."

"Ciddiyim. Senin neyin var böyle?" Jase talep etti.

"Evet!" Jessie Kay sinirlendi. "Belli ki diğer herkes bana sahip olduğu için mutlu." "Belki de duygularını saklamakta daha iyidirler," dedi West.

"Ya da belki benim keyifli senin berbat kişiliğini telafi edeceğini umuyorlardır." Jessie Kay saçlarını kabarttı. "Yoksa sadece bana çakmayan tek kişi olduğun için kıskanıyor musun?"

West'in burun delikleri alevlendi. "Seni yatağıma aldığım gün, bir yastıkla boğulmak istediğim gündür." Köşedeki poker masasına oturdu, bir puronun ucunu kesti ve içmeye başladı.

Vay canına. Onun içine ne girmişti?

Brook Lynn bunun üzerinde durmasına izin verirse, kullandığı bilinen engerek dilini serbest bırakabilirdi... ya da gerçekten fiziksel olarak ona zarar verebilirdi.

Ne be? Neden ikisi de değil? "Kız kardeşimle bir daha böyle konuşursan West, bağırsaklarını deşer ve onları atlama ipi olarak kullanırım."

Üç adam da ona bakakaldı.

Jessie Kay ona başıyla onay verdi.

West, "Üzgünüm Jessie Kay," diye mırıldandı.

"Şimdi bu iş halloldu." Brook Lynn boğazını temizledi. "Devam edelim."

Çocuklar arkalarını döner dönmez Brook Lynn kız kardeşine amcasının onlara öğrettiği işareti yaptı ve bunu zorlanmadan yapması tuhaftı.

Kızdığı çocukluk günlerine geri döndüğünde, artık hiçbir düşmanlık hissetmedi, sadece bu beceriye sahip olduğu için tatmin oldu.

Bir bakış açısı değişikliğinin yapabilecekleri inanılmaz.

"Çiftler sekizlisi diye bir şey oynuyoruz," dedi. "Hiç duydun mu?"

"Belki bir filmde?" Jessie Kay omuz silkti. "Her iki durumda da ortağım olacaksın Brook Lynn. Tabii ki. Ve ben sadece eminim ki kurallar birlikte."

"Hayır," dedi Jase başını sallayarak. "Brook Lynn benimle birlikte."

Jessie Kay onlara öğretildiği gibi alt dudağını ısırıldı. "Ama buraya uzun ve yorucu bir iş gününden sonra geldim ve tek yapmak istediğim Kardeşim. Yoksa eve mi gitsem? Evet, muhtemelen . West'in dediği gibi. Toplum içinde ağlamayı sevmiyorum."

Jase'in gözleri kısıldı ve şüpheyi ikisinin arasına baktı.

Gülemiyorum. Gerçekten gülemiyorum. "Oh, Jessie Kay. Lütfen ağlama. Seninle oynamayı çok isterim. Beck? Batı mı? Hanginiz Jase'in ortak?"

"Ben yaparım." Beck bir işaret seçti. "Bir uyarı. Rakibimin kazanmasına asla izin vermem."

Brook Lynn, "Sevindim, çünkü senin yerden yere vuracağız," dedi.

Jase sert bir sesle, "O zaman ben başlıyorum," dedi.

Zavallı adam. Arkadaşlarını dolandırmasına yardım etme planı başarısız olmuştu ve Brook Lynn'in başından beri onu dolandırdığından haberi yoktu.

"Bu oyuna para yatırmaya ne dersiniz?" Jessie Kay söyledi. "Parayı kullanabilirim."

"Para yok," dedi Jase. Brook Lynn'e gözlerinde ani bir parıltı belirdi. "Ama iyilik için oynayabiliriz."

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu, gergin görünmek için elinden geleni yaparak. Ona yardım etmeye çalışmayı bırakmıştı ve şimdi bunu ondan bir şey kazanmak için bir fırsat olarak görüyordu. Sinsi şeytan. En azından yeni ödül şüphelerini yatıştırmıştı.

"Açık uçlu" dedi. "Daha sonraki bir tarihte isimlendirilecek."

"Bilmiyorum," diye geçiştirdi.

"Evet. Ya bizden kendi saçımızı saymamızı ya da kendi saçımızı yalamamızı istersen? dirsekler?" Jessie Kay söyledi. Herkes ona bn bn bakınca ekledi: "Ne? Daha bu sabah biri benden bunu yapmamı istedi."

"İmkânsız bir şey yok," dedi Jase. "Yasadışı bir şey yok."

Peki ya cinsellik? Brook Lynn isteksiz bir şekilde başını salladı. "Tamam, anlaştık. Anlaştık. Kazanılan her oyun için yasadışı olmayan bir iyilik. Hadi bakalım. Başlayın."

Ne istemeli? Çünkü bu oyun? *antada keklik*.

şiddetli bir kararlılık sergileyen Jase topları dizdi ve kırdı. Sağ cebe bir şerit ve ardından sol cebe bir tane daha soktu. Ancak Brook Lynn'in yeni telefonunu "yanlışlıkla" düşürmesi ve almak için eğilmesi sayesinde üçüncü atışını kaçırdı.

şimdi ıstakasını doğrulttu, en zor atışı seçti ve Jase'in bakışlarıyla karşılaştı. Yavaş yavaş megawatt'a dönüşen bir sırtışla topu ustalıkla batırdı.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. Bunu ikinci kez yaptığında da bir küfür sağanağına tutuldu. Jessie Kay kıkırdadı.

"Dostum," dedi Beck. Belli ki sırtıtmamak için kendini zor tutarak Jessie Kay'in omzunu sıvazladı. "Siz kızlar çok sertsiniz."

O ilginin altında kendini beğenmiş bir şekilde eğlenirken West bir küfür daha mırıldandı, gözleri Jessie Kay'den hiç ayrılmıyordu.

Jase ıstakasına . "Beni kandırdılar, değil mi?"

Brook Lynn, "Bana bir sürü iyilik borçlu olmaya hazır ol, Jase Hollister," dedi ve bir shot daha attı.

ON ALTINCI BÖLÜM

BROOK LYNN Jase'i *tamamen yok etti*, hiç merhamet göstermedi. *Ben kalpsizim ve bunu seviyorum!* Onu bir kez değil, her seferinde alt etti. Altıncı oyundan sonra pes etti, ki West ve Jessie Kay'in kavgayı bırakamadığını düşünürsek bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Atışlarından birini "acınası" olarak nitelendirdi ve "Şaftları kullanmakta senin kadar yetenekli değilsem beni affetmelisin" dedi.

"Fikirlerim seni rahatsız mı etti? Kendime sakladığım şeyleri duymalıydın!"

"Söylediğin şeyle bıçak arasında ne fark var? Bıçağın bir ucu vardır."

Sonunda Jase, Brook Lynn'i ayın romantik bir şekilde parladığı ve yıldızların elmas gibi ışıldadığı dışarıya çıkardı. Mükemmel bir ortam. Tuzlu su kokusu çilek, gül ve manolyalarla karışarak Brook Lynn'i daha da memnun etti.

Sandaletlerini çıkarıp havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suyun sıcaklığına daldırdı. Adam onun hemen yanındaki yeri aldı, aralarında sadece en ufak bir boşluk bırakarak onu şaşırttı.

"West'in nesi var?" diye sordu. "İçtiği zaman hep böyle huysuz mu olur?"

"Onun için yılın kötü bir zamanı," demeden önce tedirgin görünüyordu.

"Ve bunun acısını kız kardeşimden çıkarmaya mı karar verdi?"

"Öyle

görünüyor."

"Ama neden?"

"Kim bilir? Tessa'yı kaybettiğinden beri kadınlara karşı farklı davranıyor."

Tessa. Brook Lynn'in GED kutlamasını planladığı kişi.

"Kayıp mı? ... öldü mü?"

"Evet."

Ne kadar üzücü. "Onu

seviyor muydu?" "Hayattan

daha çok."

Bu onun davranışları için bir mazeret değildi ama kalbini kırdığı kesindi.

"Bence o harika bir adam ama kız kardeşimden nefret asla kabul edemem. Ve eğer bunu bir daha yaparsa, Dillon kızından intikamımı alırım."

Jase sahte bir titreme geçirdi. "Kulağa korkutucu geliyor."

"Hiçbir fikrin yok."

"O ikisini unutam." Cebinden bir puro çıkardı, ucunu kesip yaktıktan sonra ona uzattı. "Senin için."

Listesinden bir madde daha. "Teşekkür , Bay Ezik."

" ederim, Bayan Con. Ama yakında adıma küfredeceğinize dair içimde bir his var."

"Neden? Biraz duman o kadar da kötü olamaz. West'in tepki vermedim."

Puroyu üfledi ve hemen boğuldu.

Gülerek purosunu söndürdü ve bir kenara koydu, sonra da ona bir sigara uzattı. bir şişe viski. "Listede bensiz işaretlediğiniz her maddeyi benimle birlikte tekrarlamamız gerekecek."

Külün tadı damağında kaldığında bir fırt çaktı ve ölmüş olmayı diledi. O korkunç yanık geri dönmüştü!

Jase, "Bunu aceleciliğin cezası olarak kabul edin," dedi.

Göğsünün içi soğurken, "Bunu hak ettin. Ben asla kaybetmem," diye alay etti. "Seni pokerde de öldürebilirdim."

Omzuyla ona çarptı. Ona doğru döndü, bakışları karanlıkta onunkini arıyordu. O kadar yakındı ki... Eğer biraz daha eğilirse...

Birisi arka verandanın ışığını yaktı. Altın rengi aniden üzerine döküldü ve zaten ham erkeklikle dolu olan yüz hatlarına bir gizem katmanı ekledi. Duman onun etrafında kıvrılıp rüya gibi bir pus yaratırken, ona olan ihtiyacı iki katına çıktı ve içini ürperti.

"Sana altı iyilik borcum var," dedi, sesi öncekinden daha sertti. "Benden tam olarak isteyeceksin?"

Her şeye ne dersin? Gerçi teknik olarak ona ve Jessie Kay'e borçluydu, bu da onda iyilikleri bir an önce terk etme isteği uyandırdı. "Dövmemi yaptırmama yardım et, ödeşmiş olalım."

Göz kapakları ağırlaşmış gibi görünerek ona . "Bu dövmeyi nereye yaptıracaksın?"

"Omzum" demeden önce sıvı cesaretinden bir yudum daha aldı.

Ve boyun," diye ekledi. "Bir asma çiçeği istiyorum. Yaban çileği."

Şişeye el koydu ve onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Seni benimkilerden birkaçını yapan bir adama götüreceğim. O iyidir."

"Gerçekten çok iyi." Parmak ucuyla adamın kolunda gezindi ve birkaç uzman gravürünün çizgilerini takip . *Kendime engel olamıyorum.* Yol boyunca

Kalın ve kabarık iki yara dokusu bölgesi, her ikisi de birkaç santim uzunluğunda, ancak çok geniş değil. "Yaralanmışsın." Şarapnel mi?

Tereddüt etti. "Evet," dedi sonunda, sesi gergindi... ama aynı zamanda ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

Titriyordu. Sonunda bir yerlere varıyorlardı. "Bu ikimiz için de geçerli." Bir keresinde onu güveçlerine çatlak katmakla suçlamıştı ama o bunun sadece tenini dantel gibi işlediğini düşünüyordu. Ona dokunmadığı zamanlarda bile ona dokunmak *istiyordu*. Ve elleri gerçekten onun üzerindeyken, aynı anda her yerde olmalarını istiyordu.

Adam onu belinden tutup kaldırdı ve kadın dengede durabilmek için adamın kucağına oturmak zorunda kaldı.

Bu hareket onu fiziksel olarak heyecanlandırmaktan daha fazlasını yaptı. Bu hareket ona hiç şüpheye yer bırakmayacak bitmediklerini söylüyordu ve o da hevesle adamın içine doğru bastırdı.

Saçlarının uçlarıyla oynayarak, "Bugünkü derslerim için teşekkür ederim," dedi.

"Sana oynamayı kim öğretti?" Adam kızın saçını bir omzunun üzerinden fiskeledi, ama kız saçını hemen yerine getirdi. Adam kaşlarını çattı, sonra tekrar fiske vurmaya çalıştı ama kadın yine kulaklarını örtmek için saçını çekti. Tutkunun sıcaklığında cihazların etrafını öpmesine izin vermiş olabilirdi ama berbat sonlarından sonra bu hatayı tekrar yapmayacaktı.

"Bana amcam öğretti," dedi, eski kızgınlığının bir kısmı ortaya çıkmıştı. "Bize her bakıcılık yaptığında Jessie Kay ve bana yeni bir ders verirdi, Annem ölmeden önce. Ama kazandığı harçlığı hep sakladığı için çabuk öğrendik."

"Harçlığını mı sakladı? Bu çok sert." "Ayrıca etkili."

Jase eğildi ve boynunun dibindeki nabız atışına yumuşak öpücük kondurdu. "Benim için başka sürprizlerin var mı?"

"Sadece bir tane. Bu." İki parmağını adamın çenesinin altına yerleştirip başını kaldırdı ve dudaklarını bastırdı.

Hemen açıldı ve dilleri birbirine çarptı. Arzu onun içinde cızırdadı... boğucu, baş döndürücü. Uyuşturucu. Zihnini bulandırıyor ve ona tek bir amaç veriyordu: daha fazla zevk.

"Herkes hayatında en az bir kez böyle bir öpücük yaşamalı" dedi.

"Evet." Vücudunun her santimetrekaresi meşguldü, ihtiyaçla uğulduyor ve titreşiyordu, lezzetli bir şekilde yanıyordu. "Sadece daha fazlasını istemeye hazır olmalılar."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Jase kızın omurgasının çıkıntılarını okşadı, nazik bir kızın poposunu kavradı ve birbirlerine kilitlenene kadar onu ileri doğru çekti. Kadının en yumuşak yeri adamın en sert yerine sürtünüyordu.

Bu his karşısında nefesi kesildi.

"Çıkardığın sesleri seviyorum," dedi, sözcükler bir hırıltıdan başka bir şey değildi. Kalçalarını kaldırdı, kadının nemlenen çekirdeğine sürtündü.

Biraz kontrol kazanmaya çalışmak için dizlerinin üzerinde dengede durdu. Sonra *ona* doğru eğildi, daha sert sürtündü... yukarı ve aşağı. "Bana hissettirdiklerine *bayılıyorum*."

kalçalarından tutarak sakinleştirdi. "Sadece ben." Parmakları onun üzerinde esnedi. "Başka kimse yok."

Sanki tek bir hamlede içine girmiş gibiydi, bu sözlere o kadar güçlü bir tepki verdi ki.

Onu ereksiyonuna karşı yavaşça sürtünmeye teşvik etti, sürtünme grafiklerin dışında erotikti. Sonra parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve başını eğmek için saç tellerini bükte... ve ruhunu yakan bir öpücükle ağzını aldı.

Elleri göğüslerine gitti, meme uçlarını yoğurdu, gümbürdetti. Ve onu tutarsızca soluk soluğa bıraktığında, ona yaklaşmak için zorladığında, yolundan çekmek için gömleğini çektiğinde, çözdü ve parmaklarını içeri soktu... külotunun altına.

"Meleğim çok ateşli ve ıslak," diye övdü, neredeyse erkeksi bir memnuniyetle mırıldandı ve sonra bir parmağını onun içine soktu.

"Daha fazla. Lütfen, daha fazla," diye fısıldadı, ona daha iyi erişim sağlamak için kalktı. Açılan arka kapının çıkardığı vınlama zar zor fark edildi. "Jase.

Dostum."

Ancak Beck'in sesi bir çekiç gibi özel anın içine girdi.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama çaresizim."

Brook Lynn bir an paniğe kapılarak kaskatı kesildi. *Kurabiye kavanozumda bir adamın eliyle yakalandım!* Ancak Jase'in göğsünün genişliği Beck'in görmemesi gereken bir şeyi görmesini engelledi ve panik azaldı... zevk bir kez daha kendini belli etti.

Beck, "West ve Jessie Kay birbirlerini öldürmek üzereler," dedi.

"Şimdi olmaz," diye tersledi Jase. Onun içinde hareket etmeyi bırakmıştı ve oh...oh... *Ölüyorum burada!*

Onun üzerinde kıvranma.

"Evet, şimdi," dedi Beck. "Yaptığım hiçbir şey yardımcı olmadı."

"Onu eve götürmeliyim," diye başardı, sesi soluğu kesilmişti, iç duvarları adamın parmağına kenetlenmişti. İçten içe ağlıyordu.

Jase dişlerini sıkarak, bakışları hâlâ Brook Lynn'e kilitlenmiş halde, "Bana beş dakika ver," diye seslendi.

"Beş dakikamız olduğunu sanmıyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bir cinayet-intihar olacağını tahmin ediyorum." Ama kapı vınlayarak kapandı.

Jase yavaşça parmağını çekti ve kadın pişmanlık iniltisini durdurmak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Kız izlerken, Jase parmağını ağzına soktu ve emdi; bu sefer kız iniltisinin kaçmasına engel olamadı - bu en üst düzey zevkti.

"Senin tadını seviyorum," dedi. "Saf, tatlı bal." İçini bir ürperti kapladı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi yüzünde mutlak bir işkence ifadesi vardı. "En iyisi bu." Belki de. Muhtemelen. Eğer kalırsa, ne olacağından emin değildi. Öpüşme seansından ne çıkacağını merak ediyordu. Diğerleri gibi kısa kesecek miydi? Gece mi? Yoksa sonuna gidecekler miydi? Ve eğer yaparlarsa, onu bir daha isteyecek miydi?

Bari olumlu bir notla bitirelim, birbirimizi daha çok görmek için can atalım. Dudaklarını büzdü. "Neden?"

"Çünkü. ." Ne de olsa bu onun sevgisi için bir savaştı, sadece tek bir muharebe değil. Şortunu yeniden bağladı ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. "Yarın görüşürüz, Jase."

Bir duraklama.

"Yarın, Brook Lynn."

Ses tonunda bir şeyler vaat ediyordu. Ama tam olarak ne vaat ettiğini bilmiyordu.

* * *

JASE yıllar boyunca kendi payına düşen sert erkeklerle uğraşmıştı ama hiçbiri bu kadar hayata tutunmaya kararlı olmamıştı. Brook Lynn'i istiyordu ve kesinlikle başka hiç kimse bunu yapamazdı, kendi eli bile. Bu bilgi onu panikletmişti. Ona ne kadar bağımlı hale geldiğini fark etmesini sağladı.

Daha fazlası için ona yalvardığını hatırladı... *lütfen, daha fazlası...* açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemek için can atması gibi bu yalvarışları nasıl arzuladığını. "*Bu olmadan öleceğim... o olmadan.*" diye düşündüğünü hatırladı.

Hayır. Kesinlikle hayır. Kimseye bu şekilde izin veremezdi.

Büyük bir taktik hatası yaptığını fark etti. Şansı varken, yatak odasındaki o ilk gece onu almalıydı. Çoktan hayatına devam etmiş olurdu. Kesinlikle.

Ertesi sabah işe geldiğinde, ona bir alışveriş listesi, nakit para ve arabasının anahtarlarını uzatırken günün olumlamasını söyledi -*Bugün uzmanlığımı ve tavsiyelerimi memnuniyetle başkalarıyla paylaşacağım, çünkü "Sana söylemiştim "den daha tatlı bir söz yoktur.*

"Bugün tek başınasın, tatlım." Mesafeye ihtiyacı vardı. Perspektife. Kız ona bakakaldı. "Tamam."

Olukları temizlemek için dışarı çıktı. Kadın da onu takip etti, ancak uzun bir süre olduğu yerde durup onu izledi, sanki ona söyleyecek daha çok şeyi varmış da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Sonunda kadın gitti ve adam yeniden nefes alabilmeyi beklerken, kendini her zamankinden daha oksijensiz hissetti.

Hava durumu. Hava yüzünden olmalı. Saat sabahın sekizi olmasına rağmen, hava şimdiden berbat derecede sıcaktı. Sıcaklık bugün muhtemelen yüz beşi geçecekti. *Ama bu kız için ne kadar sıcak olduğumun yanına bile yaklaşamaz.*

Direnmek zorundayım. En iyisi bu, tıpkı onun dediği gibi.

Çalışırken, birkaç kasaba sakini "işleri kontrol etmek" için uğradı. Yani hayatını araştırmak için. Ne yapıyordu? Bekâr mıydı yoksa Peggy Newcomb'un torunuyla mı çıkıyordu? Kasabadaki saat kulesini tamir edebilecek miydi? Kasabanın en geveze iki sakinine yardım ederek dikkatleri üzerine çektiğini biliyordu ama yine de küçük kasaba hayatı bazen rüyadan çok kâbustu. Kaba değildi ama kesinlikle misafirperver de değildi ve kesinlikle hiçbir soruya cevap vermedi. Ayrıca, bir avuç kadın Beck'e yiyecek sepetleri getirdi. Bu karışıklıklar onu programının gerisine düşürdü.

Jase nihayet olukları temizlemeyi bitirdiğinde dikkatini araziye çevreleyen çitlere verdi. Akıllı sürekli Brook Lynn'e gidiyordu. Onu kandırmış hoşuna gitmişti. Her zevk alması... sonra da sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu hava sadece onun ciğerlerinde varmış gibi onu öpmesi. Onun için yanıp tutuşuyordu. Hâlâ da öyleydi.

Kadının dönüp onu öğle yemeği için içeri çağırmasına kadar kaç saat emin değildi.

Eve girerken tüm gücünü toplamaya çalıştı.

Sırtını ona dönmüştü, bir tencere erişteyi boşaltırken etrafına buhar yayılıyordu. "Aç mısın?"

"Evet." Yemekten daha fazlası için. Yüzündeki teri silmek için bir havlu kullandı. "Bu sabah sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilerim."

"Bu çok iyi."

"Ben... dün gece olanlar hakkında konuşmaya hazırım." Belki zaman sonunda düğümü çözerdi.

Hafifçe sertleşti. "Oh. Tekrar öpüştüğümüz ve senin de bundan hoşlandığın gerçeğini mi kastediyorsun?"

Çok sevdim. "Evet."

"Peki o zaman. devam edin."

Ona gerçeği söyle. Ona her şeyi anlat, neredeyse her şeyi. "Sen Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Mavi gözlerini kocaman açarak döndü. "Bir şeyler mi hissediyorsun? Ne tür şeyler?" "Söyleyemiyor musun?" Ona doğru bir adım attı.

"Dün gece tahrik olmuştun. Ama şimdi? Hiçbir fikrim yok. Sana daha önce de söylediğim gibi, seni okumak çok zor."

Kapı zili çaldı ve bir adım daha atmasını engelledi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Rahatlamıştı. "Ben bakarım."

İç çekti. "En azından bir gömlek giy."

Gerek yoktu. Arkadaşı Pepe'ydi, dövme sanatçısı.

Pepe'nin elinde gerekli malzemelerle dolu büyük siyah bir çanta vardı ve Jase dövme dükkânını Brook Lynn'e getirdiğini açıkladığında, onun korkup kaçmasını bekliyordu - hatta belki de korkup kaçmasını , çünkü onun herhangi bir şekilde acı çekmesi düşüncesine katlanamıyordu. Ama ona yardım edeceğine söz vermişti, o yüzden yardım edecekti.

Pepe ona sadece kendisi için hazırladığı tasarım kitabını gösterirken titredi ve adam onu ilgiyle aşağı yukarı süzdüğünde bunu fark etmemiş gibi göründü. Jase her saniye daha da geriliyordu. Adama çalışması için para ödemişti, potansiyel bir yatağı araştırması için değil.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, tatlım?" Jase ona sordu. Viski ona cesaret vermese ve puro ona kendini kötü hissettirmese, belki de karar verirdi-

"Evet," dedi başını sallayarak ve istediği tasarımı işaret etti. Çenesini kaldırdı, kararlıydı. Her zaman kararlıydı. O dünyaya karşı.

Duvara yaslandığında, hapishanede ve dışarıda, işler en kötüye gittiğinde aynı şeyi kaç kez yaptığını merak etti. Hatta

İşlerin en iyi olduğu zamanlarda, bunun her an sona erebileceğini biliyordu. Sahip olduğu tek şey kararlılık ve gururdu. Ve onun için de böyle olmamalıydı, diye düşündü. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Kararlılığın kötü bir şey olduğundan değil; değildi. Ama onun masumiyetini elinden alan koşullardan nefret ediyordu. O koşullar tahmin edebiliyorum. İnsanlar durumu yüzünden onunla dalga geçiyordu. Anne ve babası birbiri ardına ölüyordu. Amcasının onu terk etmesi. Kız kardeşine anne olmak. Çok fazla sorumluluğun onu yıpratması. İsteddiği şeyleri asla yapamamak.

Pepe için tişörtünü çıkarmasına izin vermek yerine, Jase ona onun tanklarından birini giydi. Onu kendi kıyafetleri içinde görmek hoşuna gidiyordu. Hem de çok. Bir askıyı aşağı çekti. Pepe omzunda ve ensesinde uğraşırken kadın sürekli irkildi.

Jase onun elini tuttu ve sıktı. Sözsüz bir teşekkürle elini sıktı ve ona tatlı bir gülümseme gönderdi.

"Harika gidiyorsun, tatlım. Benden daha ." "Oh, öyle mi? Ağladın mı?"

"Bir bebek gibi." Ama sadece ilk seferinde. Çünkü hapisanedeydi ve dövmeyi hiç istememişti. Bir grup mahkûm onu bastırmış, varlığının her zerresiyle nefret ettiği, aşağılanma ve boyun eğmenin temsilinden başka bir şey olmayan bir çete sembolü vermişti.

Nefes, aniden çok hızlı, çok sık geliyor.

Brook Lynn onun elini tekrar sıktı ve onu şimdiki zamana geri çekti. "Keşke orada olsaydım," dedi usulca. "Boo-boo'nu daha iyi öperdim."

Sakin ol. "Erkekler yara almaz. Yara alırlar." O zamandan beri nefret ettiği dövmeyi başka bir dövmeyle kapatmıştı.

"Çok kötü. Ben yaraları öpmem. Ben sümükleri öperim." "Benim de bir yaram var," diye açıkladı Pepe.

Jase, "Büyük, açık bir yaraya sahip olmak üzeresin," diye mırıldandı. Brook Lynn ona sırtıttı.

Göğsünde bir sızı. "Seçtiğin tasarımı beğendim," dedi. Sadece yaban çileklerini değil, sarmaşıklarda açan çiçekleri de. Beyaz yapraklar, sarı merkezler. Çiğ yeşil yapraklar teninin güneşten öpülmüş mükemmelliğine tırmanıyordu. Cesur bir seçimdi. Beklenmedik. Ve inkar edilemeyecek kadar sıcaktı.

Her santimini yalamak istiyordu.

Pepe sözlerini bitirdi ve yara bakımını anlatmaya çalıştı ama Jase onu ve ne yapması gerektiğini söyledi. Deri kızarmış ve şişmişti. birkaç gün boyunca hassaslaşmıştı ve lanet olsun, hâlâ ne kadar seksi olduğunu, *onun* ne kadar seksi olduğunu anlayamıyordu.

"Eee?" diye sordu ve saçlarını döndürerek havaya kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

Sanırım yatağıma atılmana saniyeler kaldı meleşim.

Tezgâhın üzerinde duran telefonu, az önce gelen bir mesajı işaret edercesine çaldı.

Alışkanlıktan dolayı ona bir göz attı ve iki kez baktı. İçinden bir küfür yükseldi ama kendini tuttu.

"Şu Brad denen adam az önce sana çıkma teklif etti," dedi ve telefonu ona uzattı.

"Asla olmaz. Ona söyledim- Vay canına, gerçekten " dedi. Tam metin şöyleydi:

Şansımı deneyeyim dedim. Seni aklımdan çıkaramadım. Bu sefer sana soruyorum, benimle yemeğe çıkmak ister misin?

Jase onun kişisel alanına girdi, ne yaptığını fark etti ve geri çekildi. "Ona ne söyleyeceksin?"

Ona göz kırptı. "Ona ne söylememi istersin?" Kızın sesinde bir özlem duydu...

Umudu duydu.

Havuzda, sözlü bir iddiada bile bulunmuştu. *Benimkini*. Ama bunu ona yüklemesine izin vermesine imkân yoktu. Onun diğer adamla birlikte olduğu düşüncesinden nefret etse de, onu reddetmek ona düşmezdi. Bir ilişkileri yoktu, hatta o yöne doğru bile gitmiyorlardı. Daha sonra, müdahale ettiği için ona kızabilirdi.

"Ona ne istiyorsan söyle," dedi, kafasının içinde bir inkâr çılgılığı yükseliyordu. İsteddiği şey Brad olmasa iyi olurdu.

İfadesinde bir şey parladı... karanlık, neredeyse lanetli bir şey
-Kesinlikle unutulmaz.

Çenesini kaldırdı. "Bu durumda, ona evet diyeceğim."

* * *

Gururunuz incindiği için aptalca bir şey yaparsanız -ya da Brook Lynn'in durumunda olduğu gibi aptalca bir şey söylerseniz- bunun bedelini ödemek zorunda kalırsınız.

Sonuçlar.

Neden Jase'e açılmamış, ona ne söylememiştir? Neden onu kışkırtmış, bir zamanlar söylediği sahiplenici sözleri eylemle kanıtlamasını beklemiştir?

Duygularını itiraf *etmesini* umarak onu köşeye sıkıştırmıştı: *Seni tamamen kendime istiyorum*. Samimi bir ortamda ona ait olduğunu söylerken kendini rahat hissetse de, duygularını hissetse bile bir tartışma sırasında bu sözleri söylemeye hazır değildi.

En azından Brad onu arabasına götürürken kendini böyle teselli ediyordu. Kendi restore ettiği 68 model bir Nova'ydı. Dıştan eski ama içi modern görünüyordu.

"Çok güzelsin," dedi ona kapıyı açarken.

Ne kadar centilmence bir hareket. *Kalbim pır pır etmeliydi*. "Teşekkür ederim. Siz çok yakışıklı görünüyorsunuz."

Arabasıyla Strawberry Valley şehir sınırlarının hemen dışına çıktı ve arka planda romantik bir ışıklandırma ve yumuşak bir müzik çalan lüks bir restoran seçti.

"Umarım İtalyanca'yı seversin," dedi.

"İstiyorum." Masalarına oturduklarında suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu. Jase'i öpmekten *bu hale gelmişti*. İstemesi gereken ama istemediği adama doğru ilerliyordu.

bir menü konuldu. Menüü okudu ve aşırı çalıştı. Fiyatlar! Tatlı fantezi. Yemeklerine ne koyuyorlardı?

Altın mı?

Belki Brad ödüyordu. Belki de ödemiyoordu. Her iki durumda da yirmi doların üzerine çıkmayacaktı. Yani... Görünüşe göre o, Brad'in Sadece bir salata ve bir bardak su sipariş eden topal kızlar. "Kulağa ne hoş geliyor?" diye sordu.

"Her şey." Doğru. Ama kulağa hoş gelen şeylerle yiyeceği şeyler birbirinden çok farklıydı.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Garson geldiğinde Brad karartılmış tavuklu fettuccine Alfredo sipariş etti ve ağzı sulandı. Sıra ona geldiğinde, planına sadık kalmak için kendini zorladı. Neyse ki Brad, sanki kadınların diyetteki yavru kuşlar gibi yemek yemesine alışkınmış gibi başını sallamakla yetindi.

"Büyük adam için çalışmayı nasıl buluyorsun?" Brad sordu.

"O..." *Seksi, heyecan verici, heyecan verici. Harika öpüşür. Ellerini iyi kullanıyor.* Ama o, "Eğlenceli. Bu benim için yepyeni bir deneyim."

Bakışları gömleğinin yakasından görünen dövme kaydı. "Çiçekleri alman için seni teşvik etti mi?"

Brad onaylamadı mı? "Hayır. Hepsini ben yaptım."

"Asma ne kadar uzağa gidiyor?" diye sordu, kesinlikle onaylamayarak.

Eliyle işaret ederek tüm açıklığın haritasını çıkardı, sonra da konuyu değiştirdi,

hayatı hakkında sorular soruyor, o da tereddüt etmeden cevap veriyordu. Her sözünü saklıyor gibi görünen Jase'den oldukça farklıydı.

Yine de Jase'le birlikte olmayı arzuluyordu.

Bu düşünce suçluluk duygusunun artmasına neden oldu. Burada harika bir adamla birlikteydi. Benim için yapıldı listesindeki her kutuyu işaretleyen bir adam. Adil bir şansı hak ediyordu.

Gülümsedi ve konuşmayı onun devralmasına izin verdi. Ona şimdiye kadar aldığı en iyi hediye, verdiği en düşünceli hediye ve hayatında en büyük etkiye sahip olan rol modelini sordu. Soruları bir randevu sitesinden aldığından şüpheleniyordu ve bu da kalbinin çarpmasına neden olmalıydı. Ne kadar sevimli! Çok tatlı! Onu etkilemeye çalışacak kadar önemseyen bir adam.

Yine de... kendini bir iş görüşmesindeymiş gibi hissetmemeye çalıştı ve elinden geldiğince cevap verdi: mutlu çocukluğu, Jessie Kay için yaptığı bir hatıra defteri ve ailesi.

Garson hesapla geldi ve Brad hesabı kaptı. "Kendi payımı ödememe izin verin," dedi.

Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

"Kesinlikle olmaz." Daha fazla suçluluk.

Sıkışık otoparkta yürürken derin bir nefes aldı. Havada alışık olduğu güzel kokular yoktu ve bir sıla özlemi hissetti. Sadece evi için değil... Jase için de.

Şu anda ne yapıyordu?

Yolda ilerlerken Brad, "Bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim," dedi.

"Ben de." Ona tekrar çıkma teklif edecekti, bunu hissediyordu. Ama... onunla eğlenmiş olsa da ondan daha fazlasını istemiyordu ve asla da istemeyecekti. Jase'e duyduğu çekim, diğer erkeklerle ilgili tüm düşüncelerini yok etmişti. Jase'ağzını arzuluyordu. Jase'in ellerini vücudunda görmek istiyordu. Yatakta ya da dışarıda birlikte olmayı arzuladığı Jase'di.

Bu değişmeyecekti.

Jessie Kay'in arabası yoktu, bu da evde olmadığı anlamına geliyordu. Brad garaj yoluna park etti ve onu kapıya kadar geçirdi. Verandada durakladı ve yüzünü ona döndü. Lambanın ışığı titriyor, ikisinin de üzerine sessiz ışınlar düşürüyordu.

"Şey," dedi.

"Pekala," dedi.

Ani bir rüzgâr saçlarının birkaç tutamını savurup kaldırdı. Brad'in bakışları otomatik olarak kulaklarına kaydı.

"Işıkları yanıyor," dedi, ses tonu şaşkınlıktan ziyade konuşmaya yönelikti.

"Evet." Saçını düzeltti, aniden utandı. Hiç kimse

Onlar yokmuş gibi mi davranacaksın?

Korktuğu gibi onu öpecekmiş gibi eğildi ama Brad geri çekildi. "İyi geceler, Brad."

Başını sallamadan önce yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "İyi geceler, Brook Lynn."

İçeri girdi, kapıyı kapattı ve yatak odasına doğru yürüdü; hemen orada avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama çılgılığının sebebinin -yatağının kenarında duran tuhaf adamın- Jase olduğunu fark eder etmez sustu.

Kadın çantasını adama fırlattı, ağır çanta adamın göğsüne çarptı. "Pislik! Burada ne işin var senin? Araban nerede?"

"Bir keresinde benim odama girmiştin, ben de seninkine girmemin adil olacağını düşündüm. Arabam da sokağın aşağısında park halinde." Kollarını kavuşturmuştu. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Sanırım korkmuş demek istedim." *Kalbimin hâlâ atıyor olmasına şaşırdım.*

"Hayır, ne demek istediğimi söyledim. Üzücü."

Şu anda kulakları hakkında konuşmak istemiyordu. "Bana neden burada olduğunu söyle, Jase. Gerçek sebebin. Ve iyi bir sebep olsa iyi olur."

Bir an sessizlik içinde geçti, gerilim giderek artıyordu. "Onu kapıda öptün mü?"

Sözcükler törpülenmişti ve herhangi bir duygudan yoksundu. Ama yine de umut etmeye cesaret edemedi. Kışkıyor muydu? Sonunda bunu itiraf edecek miydi? "Bu seni ilgilendirmez, Jase."

"Oh, bu benim işim ve sana nedenini göstereceğim." Gözlerini ona kilitleyerek ilerledi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JASE, BROOK LYNN'i kapıya doğru itti, ama yine de vücudunu onunkine bastırana kadar ona doğru gelmeye devam etti, göğüsleri göğsüne çarptı. Saatlerdir kıskançlık tarafından ele geçirilmişti ve sonunda kontrolünü kaybetmişti.

Aslında *kıskançlık* kelimesi, zihninde gezinen ve pençelerini geçiren köpürmüş canavarı tam olarak tanımlamıyordu.

Brook Lynn, sanki olanlara inanamıyormuş gibi, o geniş bebek mavileriyle ona baktı. "Sanırım sana kızgıyım," dedi ama sesi çıkmıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Onu geri itmek ve mesafe yaratmak için avuçlarını adamın göğüs kaslarına . "Yani her neyse yapıyorsan, durabilirsin."

Yerinden kıpırdamadan durdu. "Her ne yapıyorsam mı? Tatlım, senin için çıldırıyorum, yaptığım şey bu. Ve eğer durmaya çalışmadığımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir. Çok çabalıyorum ama daha da kötüye gidiyorum." Gece ilerledikçe, onu Brad'le birlikte düşünmek Jase'in kuduz olmuş bir köpek gibi ağzından köpükler saçarak vahşileşmesine neden olmuştu.

Onların konuşup güleştüklerini, Brad'in masanın örtüsü altında ayağını Brook Lynn'in ayağına sürttüğünü, eve dönerken Brook Lynn'in elini tuttuğunu, adamın başparmağının Brook Lynn'in bileğindeki nabzın üzerinde gezindiğini hayal etmiş ve bir duvarı daha yumruklamak istemişti. Ama Brad'in Brook Lynn'i kollarına alıp ona iyi geceler öpücüğü verdiğini hayal ettiğinde... Jase arabasına atlayıp hızla oraya gitmişti.

Evlerine vardığında Jessie Kay onu içeri almış ve azarlamıştı.

Kardeşimi benden daha çok seviyorsun. . O benden daha iyi bir insan. O da kendi payına düşen kalp acısına katlandı ve fazlası için trollüyor, bu yüzden ona çöp gibi davranmasan iyi edersin, yoksa Büyük Jase'i Küçük Jase'den şahsen ayıracağım.

Sonra bir arkadaşıyla dışarı çıktı ve adamın tek yapabildiği hapisanede yaptığı gibi saati izlemek oldu, her saniye yeni bir cehennem seviyesiydi. Sonunda bir arabanın motorunun duymuş, perdelerin arasından ışıkların yanıp söndüğünü görmüştü. Brad, Brook Lynn'in dışarı çıkmasına yardım edip onu

Jase kendini Brook Lynn'in odasına taşınmaya zorlamıştı. Ya bu olacaktı... ya da dışarıda fırtına kopacak ve Brad'e saldıracaktı.

Adam kurtulamayabilirdi.

"Şey," dedi şimdi. "Bana Brad'le çıkmamı söylediğini düşünürsek, bu tavrın şok edici."

"Hayır. Bunu benim üzerime yıkamazsın. Seçimin sana ait olduğunu söyledim ve sen de seçimini yaptın." Ses tonunda acı mı duyuyordu? *Kendine gel.*

"Çünkü senden hiç cesaret alamadım!"

Ellerini kadının iki yanındaki duvara vurarak onu hapsetti, sonra kalçalarını öne doğru yuvarlayarak ereksiyonunu kadının bacaklarının arasına sürttü.

"Düşün

bu senin cesaretlendirmen."

"Bu harika, harika, ama bir... duralım ve... ve bunu düşünelim," dedi, şimdi nefes nefese kalmıştı. "Bugün çok şey oldu. Düşünmek için zaman ayırmak kötü bir fikir değil."

Ona istediği her şeyi verebilirdi - bir erteleme dışında. "Durup düşünmek için çok geç."

Gözleri büyüdü. "Az önce başka bir adamla çıktım. Yapamam... Yapmamalıyım..."

"Sen onun değilsin, benimsin." ve onları burun buruna . "Bana bir gece sözü verdin ve bunu yerine *getireceğim.*"

O mavi, mavi gözler daha da büyüdü. "Jase," dedi yumuşak bir iç çekişle ve Jase dudaklarını onunkilere bastırarak onu susturdu, bütün gece ona vermeyi arzuladığı öpücüğü verdi - Kimi kandırıyordu? Özlemini çektiği öpücük onunla tanıştığı andan beri. Onu asla unutmaması ruhunu derinlemesine damgalayacak bir şey.

Onun için açıldı, sadece dilini karşılamakla kalmadı, kendi dilini de onunkine doğru itti. Her biri daha önce hiç bilmediği bir tutkuyla baharatlanmış taze çileklerin bir ipucu ile eşleştirilmiş nane tadı aldı.

"Kollarını bana dola," diye emretti.

Tereddüt etmeden itaat etti, birini boynuna diğerini beline dolayarak onu kendine yakın tuttu. Her iki eli de gömleğinin altından kayarak çıplak tene ulaştığında titredi. Nefes almak geçmişte kaldı. Basit bir dokunuş ve yine de *onu* damgaladı.

Göğüslerini yoğurdu, ağırlığından zevk aldı. "Tişörtünü çıkarmanı istiyorum," dedi ve çoktan tişörtünü çekiştirmeye . Sütyenini ortasından yırttı.

-Ona yeni bir tane *alacaktı* ve onu belden yukarısı çıplak bıraktı, alevler içini sardı. *Muhteşem bir kız.*

"Senin sıran," dedi gömleğini çekiştirerek.

Elbiseyi başının üzerinde salladı ve yere düşürdü. Onu tekrar öpmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı, ama kız onun dövmelerine ve yara izlerine hayranlıkla bakıyordu.

Kızın gözlerindeki soruyu gördü ve ona en azından bir doğruluk payı borçlu olduğunu hissetti.

"Bıçak dövüşleri," dedi ona.

"Askeri baskınlarda mı?" diye sordu yumuşak bir sesle ve ona bu kadar cesurca yalan söylemek için başını sallayamadı. Hâlâ onun bir kahraman olduğunu düşünüyordu. Onun aslında bir kötü adam olduğunu öğrendiğinde ne hissedecekti?

"Savaşmak. Zor yaşam." *Hapishanede. Söyle. Söyle ona.* Ama yapamazdı, henüz değil. Önünde yarı giyinik, neredeyse götürülmeye hazır bir haldeyken olmazdı.

"Çirkinler, biliyorum," dedi. Çoğunu mürekkeple kaplamıştı ama birkaçını boş bırakmıştı. Tek bir hatayla neler olabileceğini hatırlatıyorlardı.

"Çirkin mi? Ne kadar güçlü olduğunuzu ilan ettiklerinde mi? Hayır. Ama merak ediyorum... Bu yaraları öpüp iyileştiren oldu mu hiç?"

Bağırsaklarının derinliklerinde bir sıkışma. "Asla."

"İşte, izin ..." Diliyle bir yara izinin kenarını takip etti ve harita boyunca ilerleyerek bir diğerine ulaştı.

Sanki kadın onu daha fazla alevle okşamış gibi cızırdadı, dizleri titreyecek ve bükülmekle tehdit edecek kadar iyi bir acı yaşadı.

Meme ucuna ulaştı, emdi. Lanet

olsun. "Daha sert, meleğim."

Öyle yaptı ve adam ellerini onun beline koyarak onu saat yönünün tersine bir ritim tutturarak, göbeğini ereksiyonuna sürüyordu. Kız zevkle nefesini tuttuğunda, adam onu tutuşunu gevşetmeye çalıştı, çok sert sıkıştığını biliyordu ama bir yanı da kızın uçup gitmesinden korkuyordu.

"Jase," dedi, ses tonunda yoğun bir ihtiyaç vardı.

Şimdiden orgazm olmak için yanıp tutuşuyor muydu? "Seninle ilgilenmeme izin ver," dedi, eteğinin belini yırttı, onu ve beyaz pamuklu külotunu bacaklarından aşağı sürükledi. Çömeldi, sandaletlerini yırttı ve giysileri çekip çıkardı. Doğruldu ama ayağa kalkmadı, bakışları aniden soluk buklelerin en güzel küçük parçasına perçinlendi. Kızın bal tadını hatırladı ve ağzı sulandı.

"Benim için bir parça," dedi.

Kalçalarını ona doğru yuvarlarken ellerini duvara dayadı ve bacaklarından birini kaldırıp omzunun üzerine sabitlemesine izin verdi.

Dizinden başladı, yukarı, yukarı doğru öptü, ardında nemden bir iz bıraktı.

"Lütfen, Jase," diye fısıldadı. "Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Sadece o değildi. *Liick*. Tam ortasına. Sıcaktı, ıslaktı.

Çok tatlı. Ve neredeyse sadece onun tadıyla boşalıyordu.

"Evet, evet, orada!" Kadının coşku dolu çığlığı odada, adamın kafasının içinde yankılandı. "Tekrar. Lütfen."

Onu emdi ve hafifçe ısırды, sonra biraz daha sert. Parmaklarını bacağından yukarı doğru sürüklerken, kadın inledi, biraz daha yalvardı.

İki parmağını onun ıslaklığına soktu ve sırtı eğilerek daha derine inmesine izin verdi... çok harika bir şekilde . Doğrudan doruğa ulaştığında, iç duvarları parmaklarının etrafında kenetlenirken ondan bir çığlık daha . Durdu, artık onu öpmüyordu, artık diliyle seks hareketlerini taklit etmiyordu, ama ona bakıyordu - yüz hatlarından parlayan zevki içiyordu- ve bekliyordu.

Kız sakinleşip şaşkın gözlerle onun bakışlarına karşılık verdiğinde, adam yavaşça gülümsedi. "Umarım daha fazlası için hazırsındır. Daha yeni başlıyorum meleğim."

* * *

MUTLULUK, ZEVK... Coşkunun KASADALARI. Jase'le birlikte Brook Lynn sonunda herkesin seks hakkında övgüler yağdırırken neden bahsettiğini anlamıştı. Bu büyük, güçlü, vahşi adam onu duvara yaslamış, soymuştu, Bacaklarını ayırdı ve iki parmağıyla onu deldi, parmaklarını içinde hareket ettirdi... inanılmaz derecede derin... dili onu mümkün olduğunu asla hayal etmediği yüksekliklere götürürken.

"Jase." Onun adını soluksuz *bırakamazdı*.

Ağzını tekrar kadının çekirdeğine götürdü ve onu tatmaya devam etti. Kadının üzerinde bitmek bilmeyen zevk dalgaları yaratırken onu izlemek erotik ötesiydi. eliyle uzandı, göğsünü avuçladı, meme ucunu kopardı ve aniden onun bir parçasını hissetmeyen hiçbir parçası kalmadı. Dokunduğu her yerde hisler dallanıp budaklanıyor, kadının geri kalanına yayılıyordu.

Tükenmiş, diye düşündü. Jessie Kay ve Kenna'nın, erkekleriyle her şeyin önemini yitirdiği anlardan duymuştu. Gökten bir kasırga düşüp her şeyi yerle bir edebilirdi.

sahipti, ama sevgilileri yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece umurlarında olmazdı.

Ben de oradayım.

Jase üçüncü bir parmak daha sokarak onu hızlı ve vahşi bir orgazma daha ulaştırdı. Kız nefes nefese kalıp titrerken, Jase onun karnını öptü, meme uçlarını okşadı ve sonra doğruldu. Saçları diken diken olmuştu; parmakları saç tellerinin arasından geçmiş olmalıydı. Gözleri sevdiği şekilde kapalıydı, dudakları onun özüyle nemlenmişti.

Onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor.

Bakışları adamın geri kalanını taradı. Yara izleri, bir şekilde hayatta kalmayı başardığı şiddetin kanıtları. Dövmeleri yeni yeni anlamaya başlıyordu. Kaslar... *çok güçlü ve yine de, basit bir dokunuşla onları titretirdi.* Pantolonunun belini aşan uzun, sert boyu, ucunda inci gibi bir boncuk...

Kalp atışları ona hızlı çakan şimşekleri hatırlatıyor, kanı damarlarında gürliyordu. Titreyerek ona uzandı, onu kendine çekti. Adamın yaydığı sıcaklık etrafını sarmış, neden olduğu her acıyı bin kat daha kötü ya da daha iyi hale getirmişti.

"İçinde olmak istiyorum," diye homurdandı.

"İçimde," diye kabul etti. "Lütfen."

* * *

İÇİ DIŞI YANAN Jase, Brook Lynn'i kucağına aldı ve yavaşça yatağa yatırdı. Ayakkabılarını tekmeledi, kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Şaftındaki ağrı dayanılmaz hale gelmişti, ancak fermuarının kısıtlamalarından ani özgürlük sadece en az miktarda rahatlama sağladı.

Yatağa sürünerek çıktı ve kadın ona kapıyı açtı.

"o eski büyük prezervatifleri aldım, ama sana " dedi, bacaklarını onun etrafına sararak. "Evdeki en üst çekmecedeki komodin."

Akıllı kız.

Ama hayatında ilk kez latekse gerçekten içerlemişti. Onu çıtırçıplak soymak, her şeyini hissetmek ve her şeyini hissetmesine izin vermek istiyordu. Bu onu ürkütmüştü. Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştı ve şimdi de kullanmayacaktı.

Ancak bir dahaki sefere, eğer doğum kontrol hapı kullanıyor olsaydı.

Bir dahaki sefere mi?

Başını eğip dilini kızın ağzına sokarken bile körü körüne folyo paketine uzandı. Kadın onu hevesle karşıladı, emdi ve onun hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verdi. Meme uçları adamın göğsünü aşındırıyor, lezzetli bir sürtünme adamın ona olan ihtiyacını daha da artırıyordu.

"Beni , değil mi meleğim?" Kendini kılıfına soktu ve kızın terden ıslanmış yanağındaki saçları düzeltti. "Benim için acı çekiyorsun."

Bakışları, daha önce anlamadığı bir .
sanki onun tadına bakıyormuş gibi dudaklarını yaladı. Başını sallayarak, "Evet, istiyorum. Lütfen beni al."

Çok kibar. Mükemmel.

Onun için uzun zaman geçtiğini hatırlayarak, kendini giriş için konumlandırdı... neredeyse onun sıcaklığıyla çözülüyordu. Yavaşça içeri bastırdı. Vücudundaki her kas gerilmiş, şakaklarından ter damlarken harekete hazırdı ama hızını hiç artırmadı. Kadının iç duvarları onu sıkıca sarmış, içine çekmeye çalışıyordu ve ah, kahretsin, hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemişti.

"Jase." Muhtemelen kan akıtmak için adamın sırtını tırmaladı. "Daha derine. Lütfen. Sana daha derinden ihtiyacım var."

Bu kadının onun şaftı için yalvardığını duymak, şimdiye kadar duyduğu en ateşli şey olabilirdi. İçgüdüleriyle hareket ederek, ilkel bir sahip olma ve fethetme ihtiyacıyla beslenerek, kadınına istediği her vermek için, yolun geri kalanını içeri daldırdı. Kalçaları kavıştı ve zevk ve acı dolu bir sesle haykırdı.

Olduğu yerde kalmayı, onun eşsiz hissinin tadını çıkarmayı, tadını çıkarmayı, istilasına alışması için ona bir şans vermeyi düşündü, ama şimdiden içinde oluşan gerilim çok fazla olmaya başlamıştı ve onu hareket etmeye zorluyordu. Çekildi ve bir, iki saniye boyunca onun kenarında durdu, tekrar dalmadan önce. Nefes nefese kaldı ve acı kalıntıları yoktu, sadece zevk vardı, bu yüzden tekrar yaptı. Ve tekrar. Daha hızlı ve daha hızlı, ta ki İtişlerinin gücüyle tüm yatak sarsıldı.

Kadının içine girip çıkarken, aklını kaybettiğinden oldukça emindi ama aklını bulmasına hiç gerek olmadığına karar verdi. Bir zevk sisi onun yerini almıştı. O bu an için vardı ve başka hiçbir şey için yoktu. Bu kadın ve başka hiçbir şey için. Kadın etrafını sarmış, onu yaratmıştı. Onu tüketti. Ona sahip oldu.

Onun altında kıvranırken bacakları beline, kolları boynuna dolandı; başı bir o yana bir bu yana savruldu. Adam onu sakinleştirdi.

bir öpücükle. Dişleriyle sert, cezalandırıcı bir öpücük, keskin bir ısırık, vücudu hâlâ onunkinin içine girip çıkıyordu.

"Jase. Ben gidiyorum... gidiyorum..." İç duvarları aniden ona sıkıca daha sıkı ve daha sıkı, doruğa ulaşırken haklarını talep ediyordu.

Patlamadan önce birkaç kez daha itmeyi başardı, kendi doruk noktası ondan tatmin edici bir kükreme çıkardı. Neredeyse duvarları sarsan bir an. Her zonklama ve acıyı ona döktü, mükemmel bir an yaşadı hayatında ilk kez huzur buldu.

Tamamen tükenmiş bir halde, onun üzerine yığıldı. Nefes almak için çırpınırken kolları ve bacakları ondan uzaklaştı. Onu ezmek istemeyen adam yan tarafına yuvarlandı.

Genellikle bu an yataktan fırladığı, sanki evinin yandığını yeni öğrenmiş gibi giyindiği ve yola çıktığı andı. Bu gece Brook Lynn'i yakınına topladı, onu bırakmak istemiyordu. Sadece çok yorgundu.

Yakınına sokuldu, başını onun göğsüne yasladı... kalbi hâlâ bir yük treni gibi atıyordu.

"Bu kesinlikle eğlenceliydi," dedi.

"Evet." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Bu gece kalmamı iste," dedi, kendini şok ederek.

Sessizlik.

Bir küfür yuttu.

"Kal," diye fısıldadı sonunda.

* * *

BROOK LYNN koyunları saymayı denedi ve bu başarısız olunca çıplak erkekleri saymayı denedi, ancak bir saat diğerine geçti ve olumlu bir sonuç alamadı. Uyku ondan kaçmaya devam etti.

Neden? Geceyi bir erkekle geçirmeyeli yıllar olmuştu ve bunun 1) rahatlatıcı 2) rahatlatıcı ya da 3) her ikisi birden olması gerekirdi. Ama gergin kalmıştı... kafası karışmıştı.

Bu gerçekten de tek seferlik bir olay mıydı? Yoksa Jase tekrarını mı isteyecekti?

Tam sırada, ona verdiği plaketten *nefret etti*.

"Neden dönüp duruyorsun tatlım?" diye sordu. "Uyumakta güçlük çekecek biri varsa o da benim."

Doğru. Yatak sadece bir doluydu ve Jase'in ayakları kenarından sarkıyordu.

"Belki de birbirimizi bir şeyler yapmalıyız," diye önerdi, gergindi, onun tepkisini bekliyordu. *Burası onun uzaklaşmaya başlayacağı yer mi?*

"Katılıyorum," dedi adam ve kadın tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. "Ve ben tam da o şeyi biliyorum." Yastıkları kabarttı, yaslandı. Kendini beğenmiş bir paşa gibi onu yataktan hafifçe itti. "Benim için dans edeceksin."

Kekeleyerek geldi. "Ne!"

Yatağın başucundaki lambayı yaktı. "Listeni hatırladın mı? Bir erkek için dans etmek istediğini söylemiştin. Kesinlikle bir sevgili. Pekala." Kollarını uzattı, tüm *ihtişamımı seyretti*. "Şimdi her iki cephede de hak kazanıyorum."

Aslında "tercihen bir erkek arkadaş" yazmıştı ama bunu belirtmedi. "Senin için dans etmiyorum, Jase Hollister."

Gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "Başkası için dans etmeyeceğin kesin."

Ses tonundaki şiddet kadının ürpermesine, kanına sıcaklık yayılmasına, hassaslaşmış teninde karıncalanmalar oluşmasına neden oldu. Eğer bunu yaparsa, onunla tekrar sevişebilirdi. Ya da ona gülebilirdi.

Bir kumar daha. Ama sonuç diğer iki sorusuna da cevap olacaktı, değil mi? Eğer gülerse, onun zamanına değmezdi. Eğer onunla sevişirse, onu hâlâ istiyordu.

"Peki," diye homurdandı. "Ben yaparım."

Yüz ifadesi onunla alay ediyordu. "Her şey iyi de, bu tavrın için şimdiden puan kırmam gerekiyor."

"Bana vuracak mısın?" diye soluk soluğa bağırdı.

Ona üzgün ve acıyan bir gülümseme sundu. "Gecikmeli bir başlangıç için kaybedilen bir puan daha

-Ve aptalca bir soru."

Peki o zaman. Puan *kazanmak* için bir şeyler yapmalıydı.

"Başlamadan önce," dedi, "muhtemelen temel kuralları belirlemeliyim." Hâlâ çıplaktı, bir parmağının ucunu emdi ve yavaşça karnında bir yol izledi.

"*Muhteşem* performansım sırasında hiçbir noktada bana dokunmana izin yok."

Bakışları parmağının hareketini takip etti, ancak sözleri kaydedildiğinde yüzüne doğru kırbaçlandı ve daraldı. "Yaptığın her kuralın sana bin puana mal olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

Ha!

"İyi ki sadece bir kural var o zaman. Hazır mısın?"

"Hazırım."

Kadın kalçalarını oynatmaya bağılayarak ona olacakların bir ön gösterimini yaptı ve göz bebekleri büyüdü. "Ellerini yatak başlığına koy, Hollister. Onları kendine saklayacağına güvenmiyorum."

Adam buna uymayınca, kadın göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını sıktı. "Fikrimi değiştirmek üzereyim," dedi.

Sinirli bir iniltiyle yatak başlığını tuttu. "İşte iyi bir çocuk."

Brook Lynn kalçalarını tekrar salladı... daha yavaş... yavaşça...

Jase'in alnında bir ter pırıltısı belirdi ve parmak eklemlerinin rengi ağardı. "Tekniğin için sana bir puan veriyorum."

Arkasını dönerek omzunun üzerinden baktı ve saçlarını kaldırdı... tellerin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Sadece bir tane mi?"

Kötü çocuk Jase, artık kaya gibi sertleşmiş boyunu kavrayacak kadar uzun süre yatak başlığını bıraktı. "Bana ne yaptığına bir bak, meleğim."

"Ve ben daha yeni başlıyorum." Brook Lynn eğildi ve yavaşça vücudunun üst kısmını kaldırdı, bakışları Jase'den hiç ayrılmadı. Müzik çalmasa da kafasının içinde erotik bir melodi duydu ve ona göre hareket etti. Bump, bump... griiind. Elleri kıvrımlarının üzerinde gezindi, göğüslerini yoğurdu.

"Buraya gel," diye mırıldandı. "Lütfen meleğim. Sana ihtiyacım var."

Karşı koyacak gücü yoktu. Yatakta süründü, geri çekilmeden önce ritmik bir şekilde onun ereksiyonuna daha da yaklaştı. Adamdan bir inilti daha yükseldi. Dizlerinin üzerinde, kalçalarını hareket ettirmeye devam etti, ellerini aşağıya... aşağıya... bacaklarının arasına kaydırdı.

"Dokunmama izin ver," diye homurdandı. "Dokunmaya *ihtiyacım* var."

Yuvarlan... yuvarlan... etrafından dolaştı, böylece bir kez daha arka tarafı görebildi. Yuvarla... yuvarla...

"Angel, lütfen." Öne doğru eğildi, sıcak nefesi kızın omurgasında gezindi. Dili dışarı fırladı, ensesini okşadı ve bu temas vücudunda ürpertiler yarattı.

"Şimdi kaç puan kazandım?" diye sordu, kalbi göğsünde vahşi bir staccato çalıyordu.

"Hepsi."

Omzunun üzerinden baktı. Yüz hatları gergindi, gözlerinin etrafındaki ince çizgiler daha belirgindi, dudakları gergindi. Bir damla ter şakağından aşağı süzüldü. Onu bu kadar güçlü bir şekilde etkilediğini bilmek ona güç verdi ve parmaklarını saçlarına dolayarak kollarını yukarı kaldırdı

havada. Saçları tekrar yerine düşerken kalçalarını sağa, sola, tüm yol boyunca salladı, her zaman ona sürtündü.

Kafasındaki ritim hızlandı ve hareketleri de hızlandı. Daha hızlı ve daha hızlı, sertlik yumuşaklığa, et ete. Nefes alışları da hızlandı. Kalp atışları. Ondan bir inilti. Adamdan bir inilti.

Daha hızlı... Daha hızlı... Bütün sinir uçları ağrıyor, karıncalanıyordu.

"Brook Lynn, durmalısın. Sana sahip olmalıyım." Avuç içleri onun belini kavradı. öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itti ve arkasına geçti. Saçları bir omzunun üzerinden düşerek diğer omzunu çıplak bıraktı.

İmplantlar!

Kadın kaskatı kesildi ama adam öne eğildi ve daha önce de yaptığı gibi, implantın kendisine baskı yapmamaya dikkat ederek kulağının kabuğunu öptü ve kadın yavaşça gevşedi. hantal plastiğe ve yanıp sönen ışıklara aldırmadığını fark etti. Onun bir Frankenlynn ucubesi olduğunu düşünmüyordu.

"Lütfen, meleğim. Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Her yönden mükemmel."

Bu sözler onu öpücüğünden, dokunuşundan daha fazla tahrik etti. "İçime gir," dedi, vücudu sanki hiç dolmamış gibi ağrıyordu. "Şimdi."

"Seni çok iyi hissettireceğim meleğim." Ve yaptı da.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BROOK LYNN erkenden ve yalnız uyandı. Jase'in yattığı yer artık sıcak değildi, bu da bir süredir ortalıkta olmadığı anlamına geliyordu. Kıyafetleri de artık yere saçılmamıştı.

Bir bornoz giydi ve evin geri kalanını kontrol etti. Ondan hiçbir iz yoktu. Garaj yolunu kontrol etti, ancak arabasını sokağın park ettiğini ve burada olsa bile göremeyeceğini hatırladı.

Gerçekten bir önemi yoktu. O gitmişti, hiç şüphe yok.

Bunu beklemeliydim.

Ve muhtemelen en iyisi de buydu. Jase'in kendisi ve kız kardeşiyle kahvaltı etme düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Lanet olsun. Bunu aşmak zorundaydı. İkisini de hayatında istiyordu ve-

Çok tatlı! Mutfak masasının üzerinde bir not gördüğünde mutluluktan havalara .

Dostum. Gece yarısından sonra eve gelirim güvende olurum sanmıştım ama hayır. Daha yüksek sesle konuşabilir miydin? Bir dahaki sefere Jase geldiğinde Sunny ile kalacağım. Sevgiler, Kraliçe JK (Eski Bayan Strawberry ya da değil, ben hala kraliyet ailesindenim.)

Yanakları utanç ve artan öfkeyle yanıyordu. Kız kardeşine değil, Jase'e. Notun ondan gelmesini beklemişti ve şimdi olmadığını bildiğine göre, en azından bir notu *hak* ettiğini fark etti.

Kıskançlık krizinden ve geceyi onunla geçirme arzusundan sonra... *Onun için farklı olduğumu düşünmüştüm.*

Belli ki yanlış düşünmüştü.

Duş aldı ve iş için giyindi, görünüşüyle ilgili özel bir şey yapmadı. Makyaj yapmadı. Saçını şekillendirmemiş. Kıyafetleri: üzerinde Zombiler Fast Food'dan Nefret Eder yazan eski püskü bir tişört ve kot şort. Jase'in canı cehenneme.

Evine doğru giderken, tanımadığı bir araba arkasına yanaştı ve tamponuna çok yaklaştı. Önemli bir şey değildi, ta ki araba onu epeyce bir mesafe takip edene, onun döndüğü virajları alana, o yavaşladığında yavaşlayana kadar. Ama... yanılıyor olmalıydı. Neden *onu* takip etsin ki? Kaşlarını çatarak

dönmesi gerekmiyordu ve renkli camlı dört kapılı sedan tam arkasındaydı. Sadece kuyruğunda değil, aslında hafifçe vuruyordu.

Aklından binlerce korku hikâyesi aynı anda geçiyor gibiydi. Şöyle ki: Bir seri katil onu bir sonraki kurbanı olarak hedef almıştı ve kasıtlı olarak araba kazalarına neden olmak onun yöntemiydi. Sürücüsüyle sigorta bilgilerini paylaşmak için durmasına imkân yoktu. Kalbi hızlanarak, potansiyel bir psikopatı Jase'e götürmek -ve onu tehlikeye atmak- ya da şerifin ofisine daha uzun bir yolculuk yapmak arasında gidip geldi.

Başka bir dokunuş onun yerine karar verdi. Şerif. Kesinlikle şerif. Ama bir sonraki dönemece girdiğinde, araba korna çaldı ve etrafından hızla geçti, lastikleri gıcırdıyordu.

Rahatlamış bir nefes aldı ve bir dahaki sefere dışarı çıktığında sedana dikkat etmesi gerektiğini aklına not etti. Acelesi olması böyle agresif bir sürüş için mazeret olamazdı.

Geri döndü ve sonunda araziye doğru ilerledi. Oraya vardığında en azından titremesi durmuştu. Kapıdan içeri adımını atarken "Jase," diye seslendi.

West, "O burada değil," dedi.

O ve Beck kanepeye uzanmışlardı. Belli ki onu . Kadın çantasını sehpanın üzerine bırakırken Beck uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarak futbol maçını kapattı ve televizyon ekranı karardı.

"Jase ile aranızda ne olduğunu bilmiyorum," dedi West, "ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyorum."

"Ama biz aptal değiliz," diye ekledi Beck. "Tahmin edebiliriz."

Bacakları ağırlaşan Brook Lynn bir sandalyeye doğru yürüdü ve gevşedi. Söyledikleri tek bir anlama gelebilirdi ve bu onu önemli ölçüde sakinleştirdi. "Şu anda çıldırmış durumda, değil mi?"

West başını eğdi. "Bu sabah dörtte tepinerek geldi. Beni uyandırdı. Onu mutfakta Red Bull içerken ve volta atarken buldum. Konuştuk ve saatlerce saate baktı, senin geleceğin anı bekledi. Ama sonra içinde bir şeyler koptu ve kasabadan bazı malzemeler alması gerektiğini söyledi. Ayaklarını yere vurdu."

Güzeldi. Çıldırması, bir parçasının onu fark ettiğinden daha fazla önemseddiği anlamına geliyordu - sadece bunu kabul etmek istemiyordu. "Daha önce hiç ilişki yaşamadı mı?" diye sordu.

"Bir," diye itiraf etti Beck. "İki yıl boyunca birlikteydiler."

Ondan şimdiden nefret ediyorum. "Neden ayrıldılar?"

West ayaklarını sehpa dayayarak, "Jase size bu ayrıntıları vermek zorunda kalacak," dedi.

Ne kadar meraklı olsa da, paylaşmaya isteksiz olmaları hoşuna gitmişti. Arkadaşları hakkında detaylar. Sadakatlerini kanıtladılar. Ama istihbarata ihtiyacı vardı, lanet . "Bana ne söyleyeceksin? Çünkü vermem gereken bazı kararlar var. Mesela onu nasıl idare edeceğimi, *bizi* nasıl idare edeceğimi. Gelecek için bir şansımız var mı, yoksa ikimizden biri zarar görmeden hemen havlu mu atmalıyım?" *İkimizden biri* derken kesinlikle *beni kastediyordu*.

Çocuklar birbirlerine baktılar ve Beck başını salladı.

West içini çekti ve şöyle dedi: "Zor bir hayatı oldu. Sevdiği herkes tarafından ihanete uğradı. Biz de dahil."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen nasıl-"

Beck, "Tekrar ediyorum, bunlar size vermesi gereken ayrıntılar," diye araya girdi.

Anlayışla başını salladı -ya da anlıyormuş gibi yaptı- ve West'e devam etmesini işaret etti.

"Onu bir kadın için bu kadar heyecanlanırken hiç görmemiştim ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum." West sert bir bakışla onu süzdü. "Demir gibi sert görünüyor ama aslında cam gibi kırılabilir. Eğer onu istiyorsan, onun için savaşmalısın. Ama birkaç iç savaş yarasını kaldıramayacağını düşünüyorsan, daha sonra değil de şimdi gitmesine izin verirsen onun için daha iyi olur."

Birkaç savaş yarasıyla başa çıkabilirdi. Daha önce hiçbir erkeğe Jase'e olduğu kadar yoğun bir şekilde ilgi duymamıştı. Kendini daha önce hiç bu kadar tamamen bir erkeğe teslim etmemişti. Ve kesinlikle daha fazlasını istiyordu. Ama sonsuza dek mutlu olmak sadece şehvet ve seks üzerine kurulu olabilir miydi? Hayır.

Onunla bir gelecek nasıl olurdu? Tüm yüzünü aydınlatan o nadir gülümsemeler... Sadece onun yapabildiği o paslı kahkaha sesi çağırma... kendisiyle mükemmel bir şekilde eşleşen ilginç bir zeka... kim ve ne olduğu için koşulsuz kabul...

Evlilikle ilgilenir miydi? Peki ya bir aile? İkisi de onun için önemliydi.

Ama doğru adamla olduğundan emin olmadığı bir evliliği gerçekten istiyor muydu? Doğru çiftin başında olmadığı bir aile zaten başarısızlığa mı hazırды?

Jase ile birlikte olmak büyük bir kumar olurdu. O karar verebilirdi onunla işim her an bitebilir ve gidebilirim. Ama başkaları da yapabiliyordu. O

Patronu ve onunla birlikte olmak geri tepebilir ve kendisini bir fahişе gibi hissetmesine neden olabilirdi. İşler yolunda gitmezse onu kovabilirdi. Ya da daha da kötüsü, onu yanında tutabilir ve onu başka kadınlarla görmek zorunda kalabilirdi.

Ama aynı zamanda ona sırlıslıkla aşık da olabilirdi...

Bu ne kadar harika olurdu? Canının istediği her an ona dokunabilirdi... ona sarılabılır, öpebilir, onu rahatlatabilirdi... o kendisiyle ilgilenirken o da onunla ... ona sadece onun için tasarlanmış bir gülümseme sunarken ürperebilirdi...

Omuzlarını dikleştirdi. "Onun için savaşıcağım," diye ilan etti. Jase onu kızdırıyor ve hayal kırıklığına uğratiyordu, evet, ama aynı zamanda onu büyülüyor ve memnun ediyordu. "Bundan sonraki kısmı dinlemeni ve dikkate almanı istiyorum. Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Siz ikiniz karışmayacaksınız. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım. Anladınız mı?"

* * *

YEDİ GÜN.

Yedi sefil gün.

Jase ne kadar zaman önce Brook Lynn'in yatağında, çıplak vücudu etrafında kıvrılmış halde uyanmıştı. Büyük bir mutluluk yaşamıştı. Böyle...bir memnuniyet. Bildiği başka hiçbir şeye benzemiyordu. Ama sonra bunun uzun sürmeyeceğine dair o tanıdık korku araya girmiş ve panik başlamıştı.

Onu terk etmiş, aslında canını kurtarmak için kaçmıştı, ondan uzakta geçireceği kısa bir zamanın kendisini yeniden yola sokacağını, yalnız ve bağımsız kalma kararlılığını güçlendireceğini düşünmüştü... ama onu daha çok istemeye başlamıştı.

Jase dişlerini sıkarak ona verdiği çilek oynadı. Onun yaptığı. Jessie Kay'in fotoğrafını çıkarmıştı ve şimdi onu her yerde taşıyordu, istememesi gereken bir şeyi hatırlatıyordu... ama karşı koyamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Brook Lynn'den arzuladığı sadece cinsel şeyler değildi. Onun bir insan olmasıydı. Birlikte olduklarında çok daha fazla... tamamlanmış oluyordu. Sahip olduğunu bilmediği ihtiyaçlarını karşılıyordu.

O ateşe, o da su. O karanlıksa, o aydınlıktı. Onu kızdırmaktan, ona karşı gardını düşürmekten korkmuyordu ve aslında ondan *hoşlanıyor* gibiydi. Ama geçmişini itiraf etmemişti. Bunu hak ediyordu. Daha ileri gitmeden önce onun kim olduğunu, ne olduğunu öğrenmeliydi. Daha ileri gitmek istese bile. Şu lanet sözleşme.

Mutfakta durmuş, kadının oturma odasındaki koltuk düzeltmesini izliyordu. Yazlık elbisesinin etekleri çok kısaydı ve

Yaptığı her hareket, uygunsuz miktarda kesilmiş, bronzlaşmış kalçayı ortaya çıkarıyordu. *Bir ısıruk ikimize de zarar vermez.*

Onun bakışlarını yakaladı ve oluşmaya çalışan bir gülümsemeyle, "Ah! Sana bugünün olumlamasını söylemeyi unuttum. Hazır mısın?"

Başını sallamak için kendini zorladı.

"Aynı anda hem hükmedici hem de itaatkârım."

Benimle alay mı ediyorsun?

Kötü muameleye katlanırdı. Bunu hak etmişti.

Bu şekilde devam edemezdi. Onunla konuşmak zorundaydı, itiraf etmeliydi. Duygularını ve geçmişini kabullenip yollarına devam edebilmeleri için... Gerçekler önlerinde bir sürü engel gibi duruyordu. Ve eğer devam edemezlerse, bunu kabullenmek zorunda kalacaktı; en azından zihinsel işkence sonunda sona erecekti.

Ona doğru yürüdü, her şeyi itiraf etmeye kararlıydı. Belki de.

"Listene yardım söz vermiştim," derken buldu kendini. "Bir maddeyi daha kontrol etmenin zamanı geldi."

Aralarındaki mesafeyi koruyarak geri çekildi. "Bugün bir şeyleri kontrol etmeyi planlamıştım zaten," dedi. "Daha sonra bir şarap ve peynir tadımına katılacağım."

"Seni götüreceğim."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu hoşuma gider."

Gecenin bir yarısı evini terk ederek yaptığı çocukça hareket için ona bağırmayacağını ya da sonrasında daha da kötü davranmayacağını anlayınca içi rahatladı. En azından bir engel atlatılmıştı ve bu bir göz kırpmaya kadar kolaydı.

Sersemledi. Her zaman hayatının sadece bir boktan deneyimden diğerine geçtiğini düşünürdü, ama tam o anda, ne kadar kutsanmış olduğunu inkar edemezdi.

aslında öyleydi. Kocaman bir kalbi olan güzel bir kız bulmuştu ve kız onu gerçekten önemsiyor gibiydi.

Saate bakarken çalışıyormuş gibi yaptı. *Sadece birkaç saat içinde, arabada yalnız olacağız.*

Yeterince yakın değil.

Zaman her zamankinden daha yavaş ilerliyor gibiydi ama sonunda saat sıfırlandı ve şehre doğru yola çıktılar. Ona bu kadar yakın olmak, sadece onun körükleyebildiği ateşi yeniden alevlendirdi ve adamın iki seçeneği vardı. Direksiyonu tutmak ya da ona ulaşmak. Direksiyonu kavradı.

"Hiç bunlardan birine gittin mi?" diye sordu.

"Hayır." "Tadına bakmaya" en çok yaklaştığı şey, hücre arkadaşlarından birinin ona teklif ettiği tuvalet birasıydı. Reddetmek hiç de zor olmamıştı. "Neden denemek istedin?"

"Annemle babam bir tanesine gittiler. Eve , kıkırdayarak ve öpüşerek döndüler, ellerini uzak tutamıyorlardı. Hatta annem odanın dans etti, kocaman sırtarak hiç bu kadar eğlenmediğini söyledi."

Şarap ve peynir yeni en iyi arkadaşlarım oldu.

Etkinliğin yapılacağı üç bin metrekaarelik depoya ulaştılar ve adam hemen çakılların arasında bir yer buldu, arabayı park etti ve kızın kapısını açmak için arabanın etrafında koşturdu. Hatta onu tadımın ahırın içine götürmek için elinden tuttu, sonunda ona dokundu ve parmak eklemlerini öpme isteğini zorlukla bastırdı. Etrafta dolaşan birkaç çift daha vardı, sergilenen farklı şarap şişelerini ve sayısız peynir rafını inceliyorlardı. Odadaki koku keskin ama tatlıydı.

Birden fazla masa üç sıra oluşturuyordu. Her birinin ortasında mumlar parlıyordu ve her sandalyenin önünde ısırik büyüklüğünde peynir tepsileri duruyordu. Oda boyunca vitrinler içeriden aydınlatılarak kristal bardakların elmas gibi parlamasını sağlıyordu.

"Rustik, romantikle buluşuyor." Brook Lynn her şeyi içine çekerken derin bir nefes aldı. "Bu inanılmaz."

Sen .

Sonraki bir saat boyunca, her biri sırayla farklı peynirlerin ve şarapların her bir nüansını açıklayan işletme sahibi ailenin konuşmalarına katlanmak zorunda kaldı. Jase ağzına attığı şeylerin tadını zar zor alıyordu. Brook Lynn'i karanlık bir köşeye çekip şortunu ve külotunu yırtmaktan ve nefesten daha çok arzuladığı şeyi almaktan kendini nasıl alıkoyduğundan emin değildi. Aslında bu doğru değildi. Biliyordu. O kadar harika vakit geçiriyordu ki, bunu sona erdirmeyi reddetti. Durmadan sırtıyor, dikkatle dinliyor ve yolun her adımına katılıyor, hatta çekingenliğini unutup saç tutamlarını kulaklarının arkasına asıyordu.

Göğsü gururla kabardı. O implantları seviyordu. Ona yardım etmişlerdi. Neden bu konuda utansın ki? Onun kendine güveninin büyük bir hızla artmasını seviyordu ve bunda kendisinin de olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"-Zavallı kız," dedi sağındaki kadın arkadaşına. O da bu konuda sessiz değildi ve daha iyi bilmeliydi. Onun içindeydi

Otuzlu yaşların ortasında. "Sorunun ne olduğunu merak ediyorum. Kulaklarında böyle makinelerle yaşamak zorunda kalmak... çok sefil olmalı."

Brook Lynn geldiklerinden beri ilk kez kaskatı kesildi. Parlak ışık gözlerinden süzüldü. Aceleyle saçlarını kulaklarının arkasından çözdü.

Jase hareketsiz ve sessiz kaldı; bu tehlikeli bir şeydi. Bunu biliyordu ve içinde kopan fırtınayı yatıştırmaya çalıştı.

Artık çok geçti. Zihninde şimşekler çaktı. Kalbinde gök gürültüsü patladı. Tuttuğu seramik tabak ikiye ayrıldı, ellerinde keskin acılar patladı, ılık kan damlaları yere damladı.

Az önce şalteri indirilmişti.

Dikkatsiz sözleriyle Brook Lynn'in zor kazanılmış özgüvenini yerle bir eden kadına doğru yürüdü. Daha önce hiçbir kadına vurmamıştı ve bugün de vurmayacaktı ama kadın bir erkekle birlikteydi ve bunu yapabiliirdi.

Jase'in zihninin arkasında bir uyarı çığlık atıyordu. *Sakin bunu yapma. PO'nuzla başınız ciddi belaya girecek.* Ama çığlık yeterince yüksek değildi. öfkeyi gölgede bıraktı. Birinin bunu ödemesi gerekiyordu.

Çift onu fark etti, soluklaştı ve geri . O gelmeye devam etti.

Yumuşak parmaklar aniden pazılarına dolandı, tanıdığı bir dokunuştı bu. Düşüncelerinin karanlığından sıyrıldı ve durdu.

"Jase." Brook Lynn'in sesinde farklı derecelerde üzüntü ve korku vardı.

Arkasını döndü. Bebek mavisii gözleri endişeyle ona bakıyordu. "Gitmek istiyorum," dedi. "Hadi gidelim. Tamam mı?"

Gitmek mi? İçinde iki ihtiyaç savaşıyordu. Ona zarar verenleri cezalandırmak... ya da onu memnun etmek.

İtiraz yok. Onu kollarına aldı ve dışarı çıkardı.

Arabaya ulaştıklarında "Özür dilerim," dedi. "Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim."

Kafası karışan adam onu kaputa doğru sıkıştırdı. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Neden öyle düşündün ki?"

"Kulaklarım-"

"Sorun biz değiliz." Jase onun yanaklarını avuçladı, başparmakları ileri geri okşadı. "Senin hiçbir sorunun yok meleğim. Sen tanıdığım en mükemmel insansın ve bu implantlar senin bir parçan. Bence onlar da senin kadar seksi."

Her kelimede gözleri büyüyor, nefes alış verışı hızlanıyordu.

"Orada kendimi kaybetmek üzereydim," dedi. "Seni incittiği için o kadına zarar vermek istedim. vurmazdım ama yanındaki adama vururdum. Yani her şeyi mahvettiği için suçlanacak biri varsa o da benim." Ve bunu telafi etmesi gerekiyordu.

Uzağı taradı. Caddenin karşısında, çatısının üzerinde gurme tatlıların reklamını yapan yanıp sönen bir tabela olan bir ahır vardı.

"Aç mısın?" diye sordu. "Evet, aslında."

"Gel hadi."

İçeri girdiklerinde kapının üzerinde bir zil çaldı. Günün bu erken saatinde beklediğinden daha fazla müşteri vardı ama neden orada olduklarını anladı. Havaya yayılan kahve ve çikolata kokusu, karşı konulmaz bir çağırıcı parmağa dönüşmüştü.

Brook Lynn vitrinin incelerken sevinçle çığlık attı. "Cennetin kapılarından geçtik ve ben sadece Hatırladın mı? Burası cennet olmalı."

"Size ne getireyim?" diye sordu tezgâhın arkasındaki genç kız.

Brook Lynn çantayı incelemeye devam ederken gözlerindeki ışık yeniden söndü. Doğruldu, boğazını temizledi ve gömleğinin yakasını çekti. "Benim için sadece su, teşekkürler."

"Sorun ne?" diye sordu ona. "Sakın bana zayıf kalmak için kendini aç bıraktığını söyleme yoksa yemin ederim seni yatağıma bağlar ve bir hafta boyunca sana zorla Twinkies ve Ho Hos yediririm." Belki başka birkaç şey daha.

"İnan bana, kendimi asla bilerek aç bırakmam." Kızın yanakları soldu ve ona bakarak, "Jase, tatlıların tanesi beş dolardan fazla," diye fısıldadı.

Beş dolar için kendini bir ikramdan mahrum mu bırakacaktı? Bu kadını - hiçbir şeyden yoksun kalmaması gereken bir meleği- himayesi altına almıştı ama o hâlâ para sorunlarıyla boğuşuyordu. Onun ayaklarına kapanmak ve sahip olduğu, sahip *olabileceği* her şeyi ona sunmak istiyordu. Onun parası varken, o cimrilik etmek, biriktirmek ve küçük zevkleri kaçırmak zorunda kalmamalıydı. Bankada oturarak gerçekten kazanmadığı milyonlar.

"Her şeyden bir tane alacağız," diye duyurdu.

Brook Lynn'in nefesi kesildi ve bileklerini sıktı. Sonra sinirli bir şekilde gülerek satıcı kıza, "Şaka yapıyor. Tabii ki şaka yapıyor."

"Şaka yapmıyordum," dedi. "Her şeyden bir tane."

Kız ona itaat etmek için acele etti ve birkaç dakika içinde Brook Lynn'i ve üç büyük kutuyu dükkanın arkasındaki bir masaya koydu.

"Ye," dedi.

Gözlerindeki açlıkla çok sayıdaki tatlıya baktı. "Cömertliğinizden faydalanmamalıyım."

"Neden? Ben teklif ettim. Hiçbir avantaj elde edilmeyecek."

"Aslında, evet, . Benim bir kuralım var. Kendim için , başkasının benim için almasına vicdanen izin veremem."

Bu kız ve onun kuralları. Bir kutuyu ona itti. "Ye, yoksa daha fazla almaya başlarım."

"Bu şantajdır."

"Bunu fark etmenize sevindim. Ama Brook Lynn? Ben çok daha kötüsünü yapabilirim."

"Şey..." Titreyerek elini uzattı ama parmaklarını kıvrıp geri çekti. "Hayır. Seni kontrol edemem ama kendimi kontrol edebilirim."

Hesaplanmış bir niyetle sıcak bir kare kek çıkardı ve yarısını ısırdı. Kadın onu izledi, dudaklarını yaladı, göz bebekleri büyüdü. Adam tatlıyı ona uzattığında, kız onu azarlamak için ağzını açtı ve adam onu besledi. Kalan yarısını da. Gözleri teslimiyet içinde kapandı ve zevkle inledi.

Vücudu anında tepki verdi, sertleşti, hazırlandı-her zaman onun için hazırlandı. En küçük şekilde bile olsa ona dokunmak zorundaydı. Sandalyesinin kenarından tuttu ve kalçaları birbirine değene kadar onu kendisine yaklaştırdı. Kontrat çok iyi yakıyordu.

Yutkundu. "Jase." Ses tonu sertti. Adamın

gözleri kısıldı. "Brook Lynn."

"Şu anda yaptıkların kafamı karıştırıyor," dedi titremesi şiddetlenerek. "Tek bir gece geçirdin. Benden ne istiyorsun?"

Seni uzakta tutmak ama yakınımda tutmak istiyorum. Sana her şeyi vermek ama hiçbir şey vermemek istiyorum.

Diğer tüm erkekleri korkutup senden uzaklaştırma hakkı istiyorum. Sana sırlarımı anlatmak istiyorum.

"Seninle bir gece daha geçirmek istiyorum."

* * *

BROOK LYNN sevincini gizlemek için elinden geleni yaptı. Jase'i ayartma ve çabaları sonunda işe yaramıştı.

Ona bakmaya çalışıyordu ve az önce onunla tekrar birlikte olmak istediğini itiraf etmişti. İkisi de doğru yönde atılmış adımlardı. Ona karşı bir şeyler hissediyordu, hissetmeliydi. Ama sadece bir gece daha istiyordu ve bu da onun mutluluğunu bölüyordu. Onunla koca bir geleceğin mümkün olduğunu bildiği halde bu kadar azıyla yetinemezdi.

Yine de... bugün kesinlikle kırmızı bir bayrak kaldırmıştı - bu öfkesi sadece geçmişe bağlı değildi. hiçbir neden yokken bir yabancıyla kavga edebilirdi. Bu onu endişelendiriyordu, özellikle de elini kestiği gün arka bahçesinde olanlar düşünüldüğünde. Ama kendini sakinleştirmişti, yani kontrol edemiyormuş gibi değildi. Ve sanki onun da kendine has bir öfkesi yokmuş gibi.

"Seni istiyorum Jase, gerçekten ama teklifini reddetmek zorundayım. Artık kısa süreli bir kaçamakla ilgilenmiyorum." Ağrıyan vücudu protesto çığlıkları attı, şıfırtı. *Biraz kendini kontrol et!* "Senden bir taahhüt istiyorum."

Yüz hatları bir anda karardı ve duygularını gizledi. "Anlıyorum."

Hayır, hayır, bilmiyordu. Ama yapacaktı, bundan emin olacaktı. "Eğer anlamlı bir şey istediğine karar verirsen, konuşuruz. O zamana kadar seni sevgili bir dost olarak görüyorum."

"Bir arkadaş," diye tekrarladı.

"Evet." Suyunu yudumladı, kirpiklerinin arasından onu izledi -*benim ve kendin için daha fazlasını* iste. *Lütfen.*

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, masanın kavrarken ona baktı, parmak eklemlerinin rengi solmuştu.

Onun düşünmesi için dua ettiği şeyleri düşündüğünü hayal etmesine izin verdi. *. Onu yakalama ve yaramaz şeyler yapmak için götürme. Fikrini değiştirecek bir şey yap.*

Bir kız hayal kurabilir.

Benim için savaş, Jase Hollister. Bizim için savaş.

Masayı bıraktı ve sandalyesine geri yerleşti. "Tessa'nın partisi için planlar nasıl gidiyor?" diye sordu sonunda ve bir kez daha her zamanki gibi duygularını gizleyerek işine devam etti.

Hayal kırıklığı bir gelgit *dalgası* kadar hızlı ve acımasız *oldu, bir oyun oynadı, vuruldu ama* bir şekilde sanki umurunda değilmiş gibi ilerleme kararlılığını buldu. "Her şey düşünüldüğünde beklenebileceği kadar iyi. Ama merak ediyorum. Eğer Tessa öldüyse, neden onun için bir parti düzenliyorsunuz? onu?"

Sandalyesini masanın diğerk tarafına itti ve fiziksel bir hareket yarattı. aralarındaki mesafeyi yeniden açtı. Elde etmeyi umduğu duygusal mesafe için bir metafor mu? "West'in ölmeden hemen önce ona söz verdiği kutlamayı yapmak istiyoruz."

Ohhhh. Ne kadar inanılmaz tatlı ve bir o kadar da yürek parçalayıcı.

Brook Lynn tatlı kutusunun kenarıyla oynadı. "Sen, West ve Beck onunla nasıl tanıştınız?" Geçmiş hakkında soru sorduğu birkaç seferde Jase ona ya çok az şey anlatmış ya da tamamen susmuştu. Ama şimdi daha yakındılar. Onun duvarlarından en az birini aşmış mıydı?

Ona bakarak, "Biz koruyucu . Ben, West ve Beck.

Aynı evde kalmaya başladık ve o da sokağın aşağısında oturuyordu."

"Ne kadar süre koruyucu ailede kaldın?" Brook Lynn onun sistemde geçirdiği zamanı biliyordu ve onun bir evden diğerine savrulduğu, kurmayı başardığı her şeyi kaybettiği düşüncesinden her geçen gün daha fazla nefret ediyordu: arkadaşlıklar, aile, hatta kıyafetler ve oyuncaklar.

"Altı yaşımdan on altıncı yaş günüme kadar kaldığım eve döndüğümde eşyalarımı bir çöp torbasına koymuş verandada beklerken buldum. Yeni bir eve gerekiyordu ama kendimi azat ettirdim ve West'in yanında bir yer buldum. Beck."

Oh...kahretsin. Elini uzattı, parmaklarını onunkilere doladı.

"Benim için üzülme," diye ve teması kesmek için geri çekildi.

Dikkatli davranın. "Acımak ile sempati duymak arasında fark vardır," dedi yumuşak bir sesle.

"Haklısın." Gözlerindeki ateş yavaş yavaş söndü. Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve uzanıp onun elini tuttu. "Birçok çocuğun durumu daha kötüydü. En azından benim yiyeceğim ve barınağım vardı."

"Peki ya aşk?" Brook Lynn anne babasının sevgisini tatmıştı, Jessie Kay'in sevgisinden bahsetmeye gerek bile yoktu ve her ikisi de hayatta kalması için gerekliydi.

"Yumuşak, hassas bir kalbin var," diye homurdandı Jase.

"Evet, ama benim de kötü bir var," diye hatırlattı ona.

Adamın güzel ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve kadının kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Merak etme meleğim. Asla unutmayacağım. Ama muhtemelen kasabada etrafa sormalı, öfkeyle çalışırken başka neler yaptığını öğrenmeliyim."

"Sakın buna cüret etme!" Ona Jessie Kay ile birlikte bir çilek reçeli kazanına düştükleri ve kavga etmeye devam ettikleri zamanı anlatırlardı. İkisinin de mahkeme binasının tepesinde durup birbirleri hakkında aşağılayıcı gerçekleri haykırdıkları zamanı.

Jessie Kay bazen o kadar çok güler ki osurur.

Brook Lynn vibratörün Harry Potter'ın sihirli değneği olduğunu sanıyordu.

"Ah, tatlım. Bana asla meydan okumamalısın. Şimdi başka ne yaptığını bilmek zorundayım."

Ona doğru eğildi ve "Neden beni savunmuyorsun?"

Tatlılık mı? Çok uzun zaman önce beni bunun için övmüştün." Yatakta. Hatırlıyor muydu?

Bakışları dudaklarına kaydı ve ısındı. Oh, evet. Hatırlamıştı. "Çok tatlısın, orası kesin."

İçini bir ürperti kapladı ve dükkândan kaçmadan ondan olabildiğince uzaklaşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. *Gözünü ödülünden ayırma.*

"Huysuzluğum sadece Jessie Kay'le uğraşırken ortaya çıkıyor," diyerek onları tekrar yola soktu, "yani sanırım yeterince güvendesin."

İki parmağını çenesinde gezdirdi. "Onu herkesten daha çok önemsiyorsun."

"Evet. Sonunun Kurt amcamız gibi olmasını istemiyorum." "Bana ondan bahset."

Bana açılmasını istiyorsam, benim de ona açılmam adil olur. "O tam bir dolandırıcıydı ama bunu sana zaten söyledim. Çekici ama bir o kadar da korkunç biriydi. Bize korkunç şeyler öğretir ama bir da bizi güldürürdü. Günün sonunda, onun için hiçbir şey paradan daha önemli değildi. Parayla yaşar ve nefes alırdı, her sözü ve eylemi daha fazlasını elde etmek içindi. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda, Jessie Kay ve benim, onun gitmesi konusunda son derece şanslı olduğumuzu görebiliyorum. Bir gün parası bitecekti ve onu elde etmek için bizi daha kötü bir şekilde kullanmaktan çekineceğini sanmıyorum."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır. Ne derler bilir misin? Birinden nefret etmek, bir ağız dolusu zehir yutup ölmesini beklemek gibidir. Boşa harcanmış bir duygudur. Ama bu hala hayatta olsaydı onunla bir şey yapmak isteyeceğim anlamına gelmez. O bir suçluydu... O bir zehirdi."

"Gittiğine ." Jase sessizleşti, kaskatı kesildi. Tatlı kutularını toplarken hareketleri kesik kesikti. "Gitmeliyiz."

"Ama neden?" sordu şaşkınlıkla. Neden ondaki bu ani değişim?

Dükkândan çıkarken başka bir şey söylemedi. Adamın adımları kızınkinden daha uzundu ve kız ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Jase?"

Yine bir şey yok. Adam arabanın kapısını açtı ve kadın içeri süzüldü. Kapıyı çarpıp onu içeri hapsettiğinde, bu hareketin, adamın sandalyelere yaptığı şey kadar sembolik olduğu hissine kapıldı. Adam sadece arabanın kapısını kapatmamıştı; ilişkilerinin kapısını da kapatmıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JASE bir kırılma noktasına ulaşmıştı. Brook Lynn amcasının işlediği suçları dile getirdiğinde, *onun* yaptıklarını asla kabullenemeyeceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. O açık ara en kötü suçluydu.

Panik onu pençesine almıştı. Hayatının büyük bölümünde insanları kalbinden uzak tutmak için mücadele etmişti ama yine de kadın doğru ilerliyordu. Onun kaybına nasıl tepki verecekti?

Ensesinden boncuk boncuk soğuk terler akıyordu. Bir elini yüzüne götürdü, zorlukla nefes alabiliyordu. Onunla bir ilişkiye gireceğini, sadece ona ait olacağını açıkça belirtmişti. Eğer kabul ederse, geçmişini kesinlikle saklayamazdı. Bunu zaten biliyordu ama Şimdi gerçek göğsüne saplanmış bir çivi gibiydi. Bu, onu er ya da geç kaybedeceğinin garantisiydi.

Sonraki hafta boyunca birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar. Onu izledi ve onu istedi... onun için acı çekti. Kadın etkilenmemiş görünüyordu, işine devam ediyordu.

ona doğru bir bakış bile atmadan ev işleri yapıyordu.

Sonunda içinde bir şeyler kopana kadar ruh hali gittikçe karardı. Onunla bir gece daha geçirmeyi reddetmişti ama bu fikrini değiştirmek için çalışamayacağı anlamına gelmiyordu. Etiketsiz ya da kalpten kalbe gerekli olmayan faydalar.

Ertesi sabah kadın işe geldiğinde, adam çoktan oturma odasını yeniden düzenlemiş ve eğlence listesindeki bir sonraki madde için yer açmıştı.

" oluyor?" diye sordu evin içine adım atarken.

Elimden ne gelirse . "Bir zombi saldırısına karşı kendini nasıl savunacağını öğrenmek üzeresin."

"Gerçekten mi?" Heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Kenna çok kıskanacak."

Göğüsleri onun hareketiyle sallanırken, elleri iki yanında yumruk oldu.

"Buraya gel." Ona doğru işaret etti.

Tatlı, tatlı Brook Lynn, onun patlamaya hazır bir barut fıçısı olduğunu fark etmeden umursamadan vals yaptı. "Bu çok heyecan verici," dedi.

Hiçbir fikrin yok meleğim. Ama . Çok yakında.

"Sen acemisin ama yine de seni uzman bir hareketle başlatacağım." *Seni almanın en hızlı yolu.* "Ben bir acemiymişim gibi davranacaksın.

zombi," dedi. Kız başını sallayınca ekledi: "Seni yemek niyetiyle gizlice yaklaştım." *Her seferinde lezzetli bir ısırık.* "Ne yapıyorsun?"

Bir an düşündü ve kaşlarını çatı. "Bana nasıl sinsice yaklaştın? Sen benim önümdesin."

"Ben . Şimdi elini boynuma koy."

hatları buruştu. "Sana *dokunmak* mı? Ama etin o kadar çürümüş ki kemiklerini görebiliyorum ve kurtçuk çiftliği gibi kokuyorsun."

Umduğum kadar kolay olmayabilir. Çürüyen et düşüncesi aslında romantik bir hava yaratmadı.

"Ayrıca, neden ?" diye sordu. "Okuduğum tüm zombi hayatta kalma rehberleri yapılacak ilk şeyin kaçmak ve saklanmak olduğunu söylüyor."

Bir günlüğüne Sindirella ile gitmeliydim. "Sanırım bana kaçmayı değil, kafa kesmeyi planladığını söylediğini hatırlıyorum. Ve sana gizlice yaklaştım, Hatırladın mı? Gömleğini tuttum. ."

"Etrafımızda başka zombiler var mı?" Aslında odayı taramak için sağa sola dönüyordu.

"Hayır. Sadece biz varız." Zombi yok... ve insan yok. Dün gece Jase, West ve Beck'e sabah erkenden yola çıkmalarını ve akşam yemeğinden sonraya kadar dönmemelerini söylemişti.

"Peki, diğerlerine ne oldu? Zombiler her zaman sürü halinde dolaşırlar. Peki benim silahım var mı? Jase!" dedi, sanki dünya barışının anahtarı ona çarpmış gibi. "Bir kılıcım olmalı. Eğer zombi kıyameti yeni koptuysa, ana kampımı bir kılıç olmadan asla terk etmem."

Eğer bir zombi kıyameti olsaydı, Jase onu çoktan yatağına bağlamış olurdu. Ve bir an için bunun diledi. Onu koruyabilir, ona bakabilir, her ihtiyacını karşılayabilirdi ve geçmişi ne olursa olsun onunla birlikte olmak isterdi, çünkü onunla kesin felaket arasında sadece ve sadece onun durduğunu fark ederdi.

Fark ettiğimden daha berbat durumdayım.

"Dövüşmeyi öğrenmek istiyor musun, musun?" diye sordu. "Elini boğazıma koy."

"Tamam." Parmaklarını nazikçe ona doladı. "Böyle mi?"

Teninin sıcaklığı... yumuşaklığı... "Sadece tek elini kullan," diye niyet ettiğinden daha güçlü bir şekilde talimat verdi. "Bu sadece beni geride tutmak için." *Oysa ben sadece sana daha yakın olmak istiyorum.* "Sonra bacaklarından birini benimkinin arkasına geçireceksin."

Yaptı ve kalçalarının öne eğilmesine, göbeğinin adamın ereksiyonuna baskı yapmasına neden oldu. Eğer onun uyarılma yoğunluğunu fark ettiyse, hayır-

Boşver onu. Fark etti. Nefesi kesildi ve göz kapakları ağırlaştı. "Jase," dedi.

"Baldırıma baskı uygulayın, alt yarımı kendinize doğru boynumdaki elinizle üst bedenimi geriye doğru itin."

Bacağı onunkine karşı sarsıldı.

"Etkisiz," dedi. "Daha sert yap."

Tekrar denedi ve bu da başarısız olunca, tüm gücünü kullanarak üçüncü kez denedi. Sonunda geriye doğru sendeledi, ama tişörtünü kavradı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Kanepenin üzerine düştüler. Jase, Brook Lynn'in üzerinde zıplıyordu.

Nefes nefese, onun beline sarılmak için oturdu. "Fark etmemiş olabilirsin ama bu hareketinin ölümcül bir kusuru var. Eğer gerçek bir zombi olsaydın, çoktan akşam yemeği olmuştum."

"Şey," dedi ellerini kızın yanlarında gezdirerek. "... ve kesinlikle lezzetli bir atıştırmalık olacağını düşünüyorum."

Tırnakları adamın göğsüne battı. "Bu-"

"İkimizin de ihtiyacı olan şey mi? Katılıyorum." Ellerini şortunun arkasından aşağıya, külottan tene doğru itti. Avuçlarının altında tüyler diken diken olurken, onu kendisine karşı yavaşça sürtünmeye teşvik etti...

"Peki, burada neyimiz var?" Beck sordu.

Brook Lynn bir çılgılık atarak ayağa fırladı. Jase nefesinin küfretti ve ayağa kalktı.

Brook Lynn, "Ben şimdi işe koyulayım," dedi ve mutfığa koştu. Jase, Beck'e ters ters baktı. "Senin gitmiş olman gerekiyordu."

Beck ters ters baktı. "Brook Lynn'in bana söz verdiği çilekli waffle'ları yer yemez gitmeyi planlıyordum. Eğer bize yemek yapmasını istemeseydin, daha erken giderdim. Bu senin suçun, dostum."

"Dün gece kahvaltıdan *önce* gitmeyi kabul etmiştin."

Beck göğsünü kaşıdı. "Öyle mi yaptım?"

Ahmak! "Odayı eskisi gibi istiyorsan, mobilyaları kendin düzenlemen gerekecek," diye homurdandıktan sonra evin arka tarafında yapımını yeni bitirdiği spor salonuna doğru hışımla yürüdü. Tek yapması gereken aletleri bir araya getirmektir. Ama bir saat iki saate karışırken, fiziksel efor onu sakinleştirmeyi başaramadı. Vücudu heyecanlanmaya devam etti.

Beck ve Brook Lynn'in güldüklerini mi duydu? Gerildi. Şüpheli kahkahalar kesin bir tartışmaya dönüştüğünde anahtarı yere attı ve koridorda sinsice ilerledi. Beck'in gözünü korkutmasına asla izin vermeyecekti-

"-Seni yalvarttığı gibi da yalvartmalısın," diyordu Beck. "Ama her şeyi yapmana saniyeler kalmıştı."

"Sesini alçalt," diye fısıldadı Brook Lynn. "Ve hatırlamıyor musun? Bunu kendi yöntemimle yapıyorum."

Jase durdu. *Neyi* onun yöntemiyle yapalım?

Her şeyi yapmaya saniyeler kaldı...

Bunun için yalvart onu...

Seks mi?

Kalbi çılginca çarpıyordu. Adımlarını hızlandırdı, bağırmaya hazırды-

Ama sonra durakladı. Brook Lynn onun için çalışacak kadar onu istiyorsa, her şeye rağmen onu yanında tutacak kadar da istiyor olabilirdi. Omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi. Geri döndü ve spor salonuna döndü. Düşünmesi, birkaç karar vermesi gerekiyordu. Çünkü bir kez bir sonraki adımı *attığında* -her şeyi göze aldığında- geri dönüşü olmayacaktı.

* * *

BROOK LYNN yatak odasına girdi. Huzur içinde düşünebilmek için implantlarını sessize almıştı.

Zombi Dövüşü 101'den sonra Jase spor salonunda kaybolmuştu. Orada birkaç saat kalmış ve sonunda ortaya çıktığında garip davranmıştı. Neredeyse... *mutluydu*. Neden?

Beck onları sonuna kadar gitmekten alıkoyduğu için mi? Ya da Brook Lynn, Jase'in ısrarlarına neredeyse boyun eğdiği halde bir taahhütte bulunmadığı için mi?

Jessie Kay'in kapı aralığında durduğunu görünce nefes nefese döndü.

"Adamına taş atmayı bırakmasını söylemelisin," dedi kız kardeşi. "Sen neden

?" Brook Lynn implantları değiştirerek sordu
üzerinde.

Jessie Kay çenesini eğerek pencereyi işaret etti. "Kendiniz görün. Jase bize seksenlerin kalp çarpıntısını yaptı," dedi ve kapıyı kapattı.

Brook Lynn kaşlarını çatarak -kalbi kaburgalarına çarparken bile- pencereye doğru yürüdü. *Şingirdadı*. Perdeleri araladığı sırada cama bir taş çarptı.

Dışarıda, Jase bir ışık havuzuna adım attı... ve tamamen nefesini çaldı. Onun dünyasını alt üst eden adam siyah bir tişört giyiyordu.

Kaslarının her birini sarıyordu ve kot pantolonu da neredeyse onun kadar koyu renkti. Yeni duş almıştı, siyah saçları nemli ve yüzüne yapışmıştı.

Camı kaldırırken kalbi binlerce kez daha hızlı çarpıyordu. Arka planda bir köpek havlıyordu. Bir arabanın farları, kaybolmadan önce onu daha da saplantı haline getiren adamı aydınlatıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" fısıltıyla sordu, bir dönüm ötedeki komşuları uyandırmamak için dua ediyordu.

"Romantik bir jest." Pervaza doğru ilerledi ve kollarını alt çerçevenin üzerinde eğildi.

Brook Lynn midesinin içinde yaban arıları uçuşurken bir adım geri çekildi. "Neden romantik bir jest yapıyorsun?"

"Çünkü seni istiyorum."

Bir hayal kırıklığı parlaması. *Yine mi bu?* "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Pekala, o zaman, buna ne dersin?" Gözleri yeni cilalanmış gibi parlıyordu. zümrütler, onu kapıyor. "Çok güzelsin Brook Lynn ve çok tatlısın. Koruyucu ve sadıksın. Ailesine kadar değer veren birini daha önce hiç görmemiştim. Bu takdire şayan ve ben de o ailenin bir parçası olmak istiyorum. Senden daha fazlasını istiyorum."

Sözlerinin neden olduğu acıyı dindirmek için göğsünü ovuşturdu. "Bu son kısmı ben de duydum."

Bakışları onun üzerinde kaydı ve ısındı. "Sen yakınımdayken çok mutluyum. Beni gülümsetiyor ve güldürüyorsun. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Daha fazlasına layık olmak istememi sağlıyorsun... daha iyisine. Sana tutunmak, sahip olduklarımıza tutunmak ve asla bırakmamak istememi sağlıyorsun."

Dizleri erime tehlikesi geçirdi. *Kollarına atlayamaz. Dikkatli hareket etmeliydi.* "Ama... sen benim patronumsun."

"Ve senin erkeğin olmak istiyorum. İkisi de olabilirim. Gündüzleri patron, geceleri erkek arkadaş."

Erkek arkadaşım. bir etiket koymuştu. Bu konuda çok ciddiye.

"Evet," dedi, titremeler geçiyordu. "Evet, bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Onun gülümsemesini bekliyordu. Az önce ona yeşil ışık yakmıştı. Ama adam kaşlarını çatarak kafasını karıştırdı.

"Henüz kabul etme. Benim hakkımda bilmediğin şeyler var," dedi, elini tuttu, parmaklarını birleştirdi, onu neredeyse acı verici bir şekilde kavradı, sanki geri çekilmeye çalışacağından korkuyormuş gibi. "Geçmişimle ilgili şeyler. Şeyler

hoşlanmayacağını ve sana söylemek istemediğim şeyler. Hatta seni korkutabilecek şeyler. Ama yine de açıklamam için bana bir şans vereceğini umuyorum."

İçinden bir titreme geçti ve kızın içine girdi. Ona hiç ama hiç bakmamıştı, sanki gerçekten bir zombi virüsü salgını varmış ve bunu ona söyleyen o olmalıymış gibi. Ağzı kurudu. Bu kadar kötü ne olabilirdi?

Arabanın ışıkları bir kez daha yanıp söndü ve kız ışıktaki adamın suçluluk, pişmanlık ve üzüntü gibi saklayamadığı duygularını bir anlığına yakaladı.

"Eski bir kız arkadaşını doğrayıp dondurucuna mı koydun?" sordu kolayca.

"Hayır," diye . "Asla." "Hastamısın yoksa ölüyor musun?"

"Hayır."

"Boş zamanlarında yavru köpekleri tekmeliyor musun?" "Hayır."

"O zaman bilmeme gerek yok. Henüz." Daha fazlasını denemeye karar vermişlerdi. Aralarındaki bağlar kırılgandı, kolayca kopabilirdi. "Ama-"

"Jase," dedi usulca, parmaklarını kendi elini tutan elin üzerinde gezdirerek. "Sorun yok. Gerçekten." Şu anda ona sadece anlatmak *zorunda olduğunu* hissettiği için anlatmak istiyordu ve kızın ondan ya da onun için istediği şey bu değildi. Bir gün geçmişlerini paylaşmanın yakınlaşmak için bir yol olduğunu anlayacaktı. Ancak o zamana kadar sadece baskı, zorlama ya da baskı altında hissedecektir. Bitmiş olabilirler başlamadan önce. "*Şu anda* olduğun adamı tanıyorum ve ondan hoşlanıyorum."

Bir nefes verdi, elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. Dili kızın tenini okşadı ve sadece onun ateşleyebileceği bir sıcaklık kızın içine yayıldı.

"Seni uyarmalıyım," dedi, bakışları ona kilitlenmişti. "Seni doğrayıp dondurucuma koymak istemeyebilirim ama sana biraz takıntılıyım. Tamamen benim olmanı istiyorum. Dokunmak benim. Tatmak, soymak ve oynamak için benimsin. Ve bunu yapacağım. Sık sık."

Onu hazırlamaya mı yoksa mı çalışıyordu? Flaş haber. Onu korkutmayı başaramamıştı. Sadece onu daha çok istiyordu. Onun ilgi odağı olmak, cazibesinin nesnesi olmak-evet.

"Başka kimse sana sahip olamaz," dedi.

"Başka insanlarla görüşecek misin?" diye sordu. "Çünkü bu anlaşmayı bozar."

"Tabii ki hayır. Arzuladığım tek bir kadın var ve ben onun penceresinin önünde, içeri davet edilmeyi bekliyorum."

Oh, bu adam. İçinde bir şefkat kabardı. "Seni içeri davet *etmek* isterdim ama Jessie Kay burada ve duvarlar ince."

"Sessiz olabilirim. Gürültü sorunu tamamen senden kaynaklanıyor, tatlım." Tatlı ve seksi bir sırıtişla dizlerinin bağını çözdü. "Sana bir hediye getirdim."

"Benim için mi?"

"Evet, sen." Ceplerini karıştırdı ve avuç dolusu yırtık kâğıt çıkardı. "Sözleşmenizin gitmesi gerekiyordu," dedi, "ve yeni bir sözleşme yapılması gerekiyordu."

Taslak." O taşları atmaya başlamadan önce eve dayadığı sekize sekiz ebatlarındaki çerçeveyi kaldırdı.

Aşağı baktı ve okudu, "Ben, Jase Hollister, Brook Lynn Dillon'a umutsuzca arzuladığım tüm geceleri, sabahları ve öğleden sonraları veriyorum. Uzun zamandır bu işin içindeyim."

Ona umduğundan çok daha fazlasını veriyordu. Plaketi yere bırakıp onun yanaklarını okşarken mutluluk gözyaşları gözlerini yaktı. Başparmakları kirli sakalını okşuyordu. "Gel buraya. Varlığın davet edilmedi -Bu emredildi."

Ellerini tuttu, sıkı. "Şimdi de bana emir mi veriyorsun? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Evet," dedi ve yakındaki çalılardan hışırtısını duydu. Jase'in yatak odasına tırmanabilmesi için kenara çekildi, vahşi hayvanların leş karıştırma ihtimaline karşı. Jase karşısında durduğunda pencereyi kapatıp örttü ve gömleğinin eteğini kavrayıp başının üzerinden çekmeye hazırlandı. "Ama endişelenme. Yakında bana teşekkür edeceksin."

* * *

ÇIRILÇIPLAK VE UYUŞMUŞ halde Brook Lynn, Jase'in sert vücudunun sıcaklığına ve güvenliğine sarıldı. Hayvanlar gibi sevişmişler, uyuyakalmışlar ve sonra tekrar sevişmişlerdi. Ve seks harikaydı, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ama-
Ben tam bir cürufum, bir ama ekliyorum.

Ama birbirlerine bağlandıklarından beri daha fazlasını bekliyordu. Daha samimi. Daha anlamlı. Fizikselden çok duygusal.

Cidden dört orgazmdan mı şikayet ediyorum? Sanırım dünyanın her yerinden kadınların beni vurmak için silahlarını kaldırdıklarını duyabiliyorum.

"Kendimize Brase mi demeliyiz?" diye sordu dikkatini dağıtmak için. "Ya da belki J-rook? Jaselynn?"

Homurdandı.

"Hollywood takma adı için çok mu erken?"

"yaptıklarımızı düşününce," dedi, "hiçbir şey çok erken değil." Kızın şakağındaki saçları düzeltti ve implanta dikkat ederek kulağının kabuğunu okşadı.

İlk başta gerildi, ama adam yaptıkça daha çok hoşuna gitti ve kısa süre sonra dokunuşa doğru eğildi. Bu çok yeniydi, ona kadar yaşayabileceğini bilmediği bir zevkti. "Sen gerçekten benim erkek arkadaşım mısın?"

"Öyleyim."

"Ve ben..." "Kız arkadaşım."

Kalbinin hemen noktayı öptü ve parmaklarını göğsünde gezdirdi. "O zaman senin hakkında daha fazla şey bilmem gerek. Nerelisin?"

"Oklahoma City. Ama Mustang, Yukon, Norman, Moore... McAlester'da yaşadım. Pawnee'de bile."

"Bir favorin var mı?"

Kolları etrafında sıkılaştı. "Kesinlikle Strawberry Valley."

Şakacı bir şekilde onun meme ucunu ısırdı. "Zaten çıplakken beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki de baştan çıkarmayı umduğum tek şey senin bedeninin değildir," diye homurdandı.

Aklı mı? Kalbi mi? Nefesini içine çekti. İlişkilerinde aşk için çok erkendi... değil mi?

İçinden bir geçti... bir özlem. Sevişmelerinde eksik şey bu muydu, yani aşk?

Beni sevmesini istiyorum, diye fark etti. Ve kesinlikle yapabilirdi. Bunu *ben kazandım. ondan. Daha fazla kazanabilirim.*

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Hayatım boyunca buradaydım," dedi. "Asla başka bir yerde yaşamak istemedim."

"Ziyaret etmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Wichita Dağı." Harlow Glass'ın ailesiyle birlikte orada ne kadar eğlendiklerini, Scott Dağı'na tırmandıklarını, gölleri, kaya oluşumlarını ve bizon sürülerini gördüklerini anlatırken nasıl övündüğünü hatırladı.

"Kamp mı?" Güldü. "Sen mi?"

"Hey! Sana çocukken yılda bir kez yaptığımızı söylemiştim. Kampçılıkta çok iyiyimdir."

Onu sırt üstü yatırdı, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Hemen şimdi kampa gitmek istiyorum. Bliss Gölü'nde. Ve çadırımı nereye kurmak istediğimi de biliyorum."

Adam bir parmağını içine sokarken kadın inledi. Bir titreşim komodini salladı. Bunu bir yüzük izledi.

"," dedi Jase, onun boynunu öperek. "Dünyanın geri kalanı artık yok."

"Ama ya Jessie Kay'in bana ihtiyacı olursa?"

Kontrol etmek için başını kaldırdı. "Jessie Kay değil. Bu-" Bir kolunu uzattı ve telefonu kaydırды. "Brad'den gelen bir aramayı ve iki mesajı cevapsız bırakmışsın." Sesi düzleşmiş, gözleri kararmıştı. "Tekrar çıkmak istiyor."

Bu ona adamın şarap ve peynir tadımında sergilediği öfkeyi, hareketsiz kaldığı anı -saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı hayvan gibi- hatırlattı ve anlık bir tedirginlik hissetmesine neden oldu. "Ona hayır diyeceğim," dedi, bunu çoktan halletmiş olması gerektiğini biliyordu. Brad onunla ilk kez temasa geçmiyordu. "Yarın, işten sonra."

Jase başını hafifçe salladı. "Şimdi. Bu saniye." "Asla olmaz.

Bunu yüz yüze yapacağım, mesajla değil."

"Peki," dedi. "Ama bunu bu sabah yapacaksın."

Kendi isteğimle vagonumu bir alfaya bağladım. Ne bekliyordum ki?

"Birincisi, sonuç almak istiyorsan ses tonunu ayarlamaman gerekecek. İkincisi, senin evinde yapacak işim var."

"Ses tonu konusunda haklısın. Özür dilerim. Diğer gelince, çok cömert patronunuz size bir saat izin verecek."

Brad onu sevmiyordu ama reddedilmek reddedilmekti ve her zaman acı verirdi. "Belki onu aşamalı olarak hayal kırıklığına uğratarım."

"Tek hamlede. Bu onun hayatta kalması için gerekli," dedi Jase. "Benim olana sahip olma şansı olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Benim olan. Mağara adamının sahiplenme iddiası kafasında yankılanarak onu heyecanlandırdı.

"O iyi bir adam, Jase, iyi bir aileden geliyor. Babası şerif ve en iyilerden biri-"

"Şerif?" Jase yine hareketsiz kalarak

sordu. "Evet. Neden? Bu bir sorun mu?"

Yanaklarının rengi soldu. "Hayır," diye mırıldandı. "Sorun değil. Sadece... sabah ilk iş Brad'e söyle."

"Tamam."

Ateş yeşili gözleri ona kilitlendi. "Ve işe bir gece çantası getir." "Nazikçe sor."

"Yoksa ne olur? Saymaya başlar mısın?"

"Hayır. Vücudunu zaman aşımı köşesine koydum."

Kaşlarını kaldırdı. "O kız olacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle. Birlikte olduğumuz sürece seksi sana karşı kullanacağım." "Vay, vay. Sonunda hakkında o kadar çok şey duyduğum kötü tarafımla tanışıyorum." "Senin için çok kötü, daha da kötüleşiyor."

"Hayır. Tek ihtiyacı olan bir ya da iki orgazm, sonra o mola köşesini tamamen unutacak." Kadının göğüslerini avuçladı. "Dur kanıtlayayım..."

YİRMİNCİ BÖLÜM

BUNU . Bu bende var. Muhtemelen bunu yapamayacağım ve büyük olasılıkla buna sahip olmadığım dışında.

Brook Lynn, Fragaria Caddesi'nde Lintz Otomotiv'e doğru yürüyor, kendine tüm zamanların en iyi-kötü moral konuşmasını yapıyordu. Daha önce hiç birini reddetmek zorunda kalmamıştı. *Söylenecek doğru bir şey olmadığında tüm doğru şeyleri söylemekle ilgili değil. Mesele onun benliğini yok etmeyeceğime inanmak.*

Muhtemelen öyle olacak olsa bile.

Jase onun yanında yürüyordu, adımları kesikti, duruşu gergindi.

Bütün gece kalmıştı. Kadın ne zaman istemedi ondan uzaklaşsa, adam dönüp durmaya başlamıştı. Kadın ona sokulduğunda, adam sakinleşti. Birbirlerinin kollarına sarılmış olarak uyanmışlar ve tekrar sevişmişlerdi. Heyecan verici ve tatmin ediciydi ama yine de bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamamıştı.

eve gitmesini bekliyordu ama kasabada işleri olduğunu ve ona araba dükkanına kadar eşlik edeceğini söylemişti. Onunla gitmeyi reddettiğinde -Onu cesaretlendirmeye gerek yoktu, onu takip etmişti. Brad'e sağ salim ulaştığından emin olmak istiyordu ve bunu anlıyordu. Ama adamdan öfke dalgaları yükseliyordu ve kendini, eğer yüz yüze gelirlerse adama ne yapacağını merak ederken buldu.

"Git," dedi, sallayarak. "Kapıya gelene kadar olmaz." "Emredilene yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var-ah, sonunda," dedi ve kolunu onun beline doladı.

Temas onu ürküttü ve nefesi kesildi.

Charlene Burns köşeyi henüz dönmüştü ki onları gördüğünde adımlarının teklediğini fark etti. Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve yolun geri kalanını atlayarak geçti.

"Toplantımıza asistanınızı getireceğinizi bilmiyordum," dedi Brook Lynn'e göz ucuyla bile bakmadan.

Ne! Ne toplantısı?

Jase, Brook Lynn'i şakağından öptü ve "Ben . Kız arkadaşımı getirdim."

Charlene ona bakakaldı. "Oh, bu... çok hoş." Ses tonu *güzel* olduğunu gösteriyordu. *saçmalık* için yeni bir kelimeydi.

Brook Lynn tam olarak neler olduğunu anladığında içinden bir sıcaklık yayıldı. Charlene gözünü Jase'e çevirmiş olmalıydı ve bu, Jase'in ona hiçbir şey olmayacağını bildirme şekliydi. Bu arada, bunu yaptığının farkında olmasa da, Charlene'in "onu kullan ve kaybet" yorumunun yanlış olduğunu kanıtlıyordu.

Böylece Brook Lynn dün geceki acımasızlığı için onu affetmiş oldu. "Sadece kekler için teşekkür etmek istedim," dedi Jase. "Teneke kutu benim Araba." Brook Lynn'i tekrar dudaklarından şapır şupur öptü ve şöyle dedi "İşin bittiğinde evi terk edeceksin ve ben de seni her saniye özleyeceğim tatlım." Charlene'le birlikte yürümeden önce onun yanağını nazikçe okşadı.

Bu adama çok fena aşık olacağım.

Charlene o kadar kıskanç görünüyordu ki Brook Lynn onun için gerçekten üzüldü. Kızın kolunu okşayarak, "Her şey yoluna girecek. Sonra görüşürüz, Charlene."

Charlene sarsılarak ondan uzaklaştı ve tısladı.

Brook Lynn bunun onu etkilemesine izin vermedi, sadece uzaklaştı. Köşeyi dönmek adımları duraksadı. Hedefine ulaştığı için değil, vitrinde bir adamın yansımasını yakaladığı için.

arkasından ona doğru geliyordu. Ondan kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi ve adam ona çarptı. Ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine düştü. Kaldırım derisini kesti ve çantası ağır bir şekilde kalçasına çarptı.

Adam durup ona yardım . "Çok özür dilerim... Acelem vardı... Sizi görmedim."

"Bunun için endişelenme." Çantasının askısını omzuna asarak ortasından geçmesine izin verdi. "Ben iyiyim."

Adam onu baştan aşağı süzerken, kadın onu dükkânına girip tek kelime etmeden çıkan turist olarak tanıdı. "Zavallı dizlerin. Kanıyorlar."

"İyi olacaklar." Böyle yakından bakınca adamın aşağı yukarı kendi yaşında olduğunu söyleyebiliyordu. Kum rengi saçları ve kayrak taşı gibi koyu renk gözleri vardı ama hasta gibi görünüyordu. Cildinde sarı bir ton vardı ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında torbalar vardı. Gömleği ve pantolonunun önü açıktı ve üzerinde birkaç leke vardı.

"Pekâlâ," dedi adam, ona öyle yoğun bakıyordu ki, kadın rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Gitsem iyi olacak." Topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı.

Tamam o zaman. Tuhaf.

Brook Lynn Brad'in dükkânına doğru devam etti. Kapıda durduğunda, onun için hazırladığı sandviçi çantasından çıkardı ve derin bir nefes aldı. *Bunu yapabilirim. Belki de yapabilirim.*

Lobiye girdiğinde serin hava onu sarmıştı. Resepsiyonu atladı ve garaja girdi. Brad birkaç araba aşağıda, bir arabanın kaputunun altında bir şeyi çeviriyordu. İş tulumunu giymişti ve elleri yağ içindeydi.

Ona ne diyeceğim?

Aklı Jessie Kay ile paylaştığı kahvaltıya gitti.

Jase düş alırken. Tessa'nın partisi için aldığı meyve tabağından bir şeyler atıştırırken, kız kardeşine içinde bulunduğu ikilemi anlatmış ve "Brad'i nasıl rahat bırakabilirim?" diye sormuştu.

"Eğer penis büyütme ameliyatını düşünürse ona bir şans daha *vereceğinizi* söyleyin ve bum, *sizinle* işi bitsin."

Oraya gitmiyorum.

Brook Lynn evden ayrılmadan hemen önce Kenna'ya mesaj atmıştı ama arkadaşının cevabı da en az onun kadar saçmaydı.

Şunu söyle: Burası sıcak mı yoksa bu ilişki beni boğuyor mu? Hayır mı? O zaman şunu söyle: Şimdi seni terk edilmiş ve bekar ilan ediyorum, kıcıımı öpebilirsin.

Brook Lynn, eğer hâlâ hayatta olsaydı annesinin ona ne söyleyebileceğini düşündü.

O duyguları olan bir insan. Sana nasıl davranılmasını istiyorsan sen de ona öyle davran. Kibar olun. Nazik ol.

"Brook Lynn." Brad'in sesi onu sarsarak gerçeğe döndürdü.

Gözlerini kırıştırarak odaklandı, gerginliği bir anda geri döndü. "Hey."

Ellerini bir bezin üzerinde temizlerken sırtıttı. "Ne güzel bir sürpriz. Burada olmana sevindim."

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Adam onun tedirginliğini fark etti ve sırtışını kaybetti. "Elbette." Onu arka taraftaki bir ofise götürdü.

Yol boyunca birkaç kez gördüğü iri yarı bir adam yollarına çıktı.

"Hey. Bunları satıyor musun?" diye sordu sandviçi göstererek.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Kimin var? Nereden bulabilirim?"

"Hiç kimse. Hiçbir yerde. Ben yaptım." Her gibi ekmeği sıfırdan pişirmiş ve bu kez tadımdaki en sevdiği peynirin doğrudan kapısına teslim edilmesi için telefon bile .

Tamircinin gözleri ilgiyle parladı. "Ne kadar ücret alıyorsunuz?"

"Evet," dedi başka bir adam yaklaşırken. "Ne kadar?" Diğer birkaç kişi de dikkatle dinleyerek yaklaştı.

"Cennetten bir dilim gibi kokuyor," dedi birisi.

Brad için teselli ödülü olduğu ve suçluluğun ana madde olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı.

"Teşekkür ," dedi, "ama satılık değil."

Arkasından gelen hayal kırıklığı iniltileri onu heyecanlandırırken, ofise doğru ilerlemeye devam etti. İçeride, kapalı kapıya yaslandı ve sandviçi Brad'e uzattı.

"Bu senin için."

"Çok ." Gözlerinde korku ve umut karışımı bir parıltıyla kabul etti.

"Gerçekten harika kokuyor."

Sinirleri yeniden harekete geçerek heyecanını bastırdı. Ter ellerini ıslattı.

Kadın taşaklarını kullan ve konuş! "Brad, bunu yaptığım için çok üzgünüm ama seninle bir daha çıkamam." Bir kez başladı mı duramıyordu, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Sen harika bir adamsın ve uzun, çok uzun bir süre bana çıkma teklif etmeni istedim ama etmedin, sonra Jase çıkageldi ve ben onu istedim, gerçi ona sahip olamayacağımı düşündüm ama yine biraz eğlenmem gerektiğini de düşündüm, bu yüzden sana çıkma teklif ettim ve bu sana haksızlıktı ve ben... ben... ben özür dilerim. Seni kandırdım ve bu benim hatamdı. Benden sonsuza dek nefret edersen anlarım ama artık Jase'le birlikteyim, resmi olarak. biz özeliz."

Brad sandviçi kalabalık masanın üzerine bıraktı ve elini yüzünde gezdirdi. İç çekmeden önce onun uzun soluklu konuşmasını düşündü. "Ben de uzun zamandır sana çıkma teklif etmek istiyordum."

"Peki sen neden yapmadın?" Eğer onunla birlikte olsaydı, Jase'i fark etmesine asla izin vermezdi.

Onu fark etmemek mi? İmkansız. Ama bu konuda harekete geçmezdi. "Hayır diyeceğini ," dedi Brad. "Benim bir erkek olduğumu hiç fark etmemiş gibiydin.

Edna'nın dükkânındayken."

Yani... sadece başarısızlık düşüncesinin onu takip etmekten alıkoymasına izin vermişti, bu da reddedilme korkusunun onun için kızdan daha önemli olduğu anlamına geliyordu. Onun için savaşmaya isteksizdi.

Bunun netliği suçluluk duygusunun azalmasına neden oldu. Sonunda birlikte olduğu adam onun için savaşmaya istekli olmalıydı - aşkı, hayatı. Mutluluğu için. Tıpkı onun kendisi için savaştığı gibi. Aksi takdirde, ilişkinin üzerinde duracağı sağlam bir temel olmazdı ve mahvolurlardı.

Jase onun için savaşmaya istekli olacak mıydı? Bir bakıma, zaten etmemiş miydi?

"Daha önce sormuş olsaydınız," dedi, "evet, evet, bin kere evet derdim."

Gözlerinde hüznün bulutları dolaştı ama kısa süre sonra yerini kararlılığa bıraktı. "Bekleyeceğim," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Senin yeniden bekâr olmanı bekleyeceğim."

"Hayır. Yapma," dedi başını sallayarak ama bir yandan da çok uzun süre beklemek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. "Bu ilişkinin uzun, çok uzun için elimden gelen her şeyi yapacağım." *Belki de hayatımın kadar.*

* * *

JASE oturma odasında kafese kapatılmış bir kaplan gibi Brook Lynn'in gelmesini bekliyordu. On dakikası daha vardı, sonra Lintz Otomotiv'e gidecekti ve-

Neymiş o? Dükkan şerifin oğluna aitti.

Cehennem. İçgüdü dedi ki: *Rakibin, eğer kadınıma dokunuyor.* Kendimi korumak için bağırdım: *Hapishaneye geri dönmek istiyor muyum?*

Ama o benim.

Daphne'den sonraki ilk "*benim* "i ve ikisi kıyaslanamaz bile.

Brook Lynn'i korumak için önlemler almalıyım. Geçmişte terk edildiğim gibi beni terk etmesine izin veremem.

Kapı zilinin çalması onu şaşkınlığından kurtardı.

Kapıya doğru yürüdü ve dışarıda uzun boylu, zayıf, yıpranmış tenli bir adamın durduğunu gördü. Beyaz Stetsonunun kenarı gözlerine gölge düşürüyordu ve üzerinde koyu polyester ve biraz fazla dar bir SVPD üniforması vardı.

şerif, sanki Jase'in düşünceleri onu çağırılmış gibi.

"Evet, şimdi. Ben şerif Lintz, sen de Jase Hollister olmalısın."

şerif, Brook Lynn ve Jase'in , Lynn'in Brad yerine Jase'i seçtiğini öğrenmiş ve onu uyarmaya gelmiş olmalıydı. Daha da kötüsü, şerif

Lintz, Jase'in geçmişini biliyor olmalıydı. Yoksa neden burada olsun ki?

Jase'in ensesinde soğuk terler dökölürken aynı anda kanında da ateş alevlendi. Brook Lynn gerçeği ne zaman öğrenecekti?

"Öyleyim," dedi çenesini kaldırarak.

"Güzel, güzel. Bugün erken saatlerde çocuklarınızı kasabada ziyaret ettim, kendimi tanıttım ve bana ihtiyaçları olursa burada olduğumu bildirdim. Sizin de aynı şeyi bilmenizi istedim."

Hoş geldin mi? Kesinlikle bir numara. "Teşekkür ," dedi dikkatle. Çocuklar onu neden uyarmamıştı?

şerif çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bizim küçük tatlı Brook Lynn Dillon'ın sizin için çalıştığını duydum."

"Evet." Ne daha fazlasını ne de daha azını teklif etti. "Bir resim kadar güzel, bu."

Balık tutmak mı? Bu sefer hiçbir şey söylemedi.

"Pek konuşkan bir adam değilsin, değil mi?" şerif Lintz güldü ve sesi gerçek gibiydi. ". Sanırım yapacak işlerin var. Ben . Kendine iyi bak, duydun mu?" Siyah-beyaz arabasına doğru yürüdü ve sürdü.

Jase araba kaybolana kadar kapı aralığında kaldı. Beck'i aramak için telefonunu açtı ve arkadaşının üç mesaj bıraktığını gördü. Kahretsin, zil sesini kapalı bırakmıştı.

şerifle yaşadığı korku, Brook Lynn'i görme ve ona sarılma ihtiyacını hayvani bir hale getirmışti. Bu kadar uzun süren neydi?

Birkaç dakika sonra kapının menteşeleri gıcırdadı ve kadın evin süzölüdü. Vücudu anında tepki verdi, gerildi, ısındı-hazırlandı. Aynen böyle.

Onu daha ne kadar hayatında tutacağından emin değildi ve içini bir telaş kapladı. Saniyeler içinde onun üzerine atladı ve onu duvara yapıştırdı.

"Ee?" dedi. "Bitti mi?"

Ona doğru kıvrıldı, onun kendisini hırpalamasından en ufak bir rahatsızlık bile duymadı. "Brad'le konuştum," diye yanıtladı nefes nefese.

"Ve?"

"Ve ona sadece Bay Jase Hollister ile görüştüğümü söyledim."

Sırtında kaya gibi taşıdığı gerginlik aniden özölüdü. "Ağladı mı? Ben olsam ağlardım."

"Lütfen. Siz bir ağlak değilsiniz, Bay Hollister."

"Hayır, sanırım . "Annemle paylaştığım daireden alındığımda ," diye eklerken buldu kendini, ikisini de şaşırtarak

geçmişini biraz daha açığa çıkararak. "Geri gelmesini bekledim... orada olmazsam beni bulamayacağından korktum. Ve iyi bir koruyucu ilk kez çıkarıldığımda ağladım. Ondan sonra dökecek gözyaşım kalmadı."

Ona karşı eridi, sıcak ve *yumuşaktı* ve *tamamen bana aitti*. "Bunları yaşadığın için senden nefret ediyorum."

"Sahip olduklarımın kıymetini bilmeyi öğreniyorum." Çenesinin hizasına sokuldu. "Ama çocukken o kadar hareket etmek bana iyileşmeyen bir yara açtı ve onları öpmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Evet," dedi titreyerek. "Söyle bana. Nerede bu yara?" Parmağıyla kalbine dokundu. "Burada mı?"

"Hayır." Kadının elini tuttu ve ereksiyonunun etrafına doladı. "İşte."

Onu daha sıkı kavrarken bile kıkırdadı. "Bu yarayı öpmekten mutluluk duyarım... sana temel bir kuralımı söyledikten sonra."

Beni bir piyano gibi çalıyor... ve ben buna bayılıyorum. "Anlat bana."

"Mesaide olduğum sürece PDA olmayacak."

Saat dokuzu biraz geçiyordu ve bu kesinlikle halka açık bir sevgi gösterisiydi. "Kurala bir ek yapılması gerekiyor. Seni kovmadığım sürece PDA yok. Sonra erkek arkadaşına zalim patronun hakkında her şeyi anlatabilirsin ve erkek arkadaşın seni rahatlatır... çıplak... ve sonra patronunu seni tekrar iş almaya ikna edebilirsin."

Eğilip boğazını yalarken sıcak nefesi teninde gezindi. "*Bu* bir uyarı, mi?" Kadın konuşurken adamın ereksiyonunu okşadı, kasıklarında bir basınç oluştu.

"Benim de kendime göre bir kuralım var," diye homurdandı. "Pazartesi'den Cuma'ya kadar çöp torbası giymek zorundasın. Bu senin yeni iş üniforman. Başka bir şey giyersen kapıdan girdiğin anda üstünden yırtılır."

"Ve korkunç olurdu, değil mi?" Köprücük kemiğini ısırды. Bina.

Devam etti. "Aslında birkaç kuralım daha var. Elimde bir çekiç evin içinde zıplamana izin yok. Ve eğilmene izin yok. Asla."

"Ne kadar sert görev yöneticisi," dedi... ve boştaki elini gömleğinin eteğinin altına kaydırды. Parmakları göğüs ucuna doğru ateşten bir yol izledi.

Avucunu kızın çıplak kalçalarına bastırды ve iniltisini bastırmak için dilinin kenarını ısırmak zorunda kaldı. O kadar yumuşaktı ki.

"Elbise giyiyorsun. Bu da zaten bir kuralı çiğnediğin anlamına geliyor. Bu da cezalandırılman gerektiği anlamına geliyor." Onu hafifçe çimdikledi. "Şaplak mı?"

"Şiddetli bir dil cezası. Ama erkeğin olarak, senin yerine cezayı benim doğru olur." Pantolonunun düğmelerini açtı.

"Bana karşı çok iyisin."

Kız başını eğip meme ucunu tam da onun sevdiği şekilde ısırırken nefes nefese kaldı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Uzun aletini iç çamaşırının kısıtlamalarından kurtarışını izlerken ellerini duvara dayadı.

Brook Lynn. Dizlerinin üstünde. *Benim için.*

Bebek mavisı gözleriyle ona baktı ve dudaklarını yaladı. Bu şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi. Ta ki ağzını açıp onu derinlemesine emene kadar. Adam sadece başını geriye atabildi ve ezici zevk seli karşısında nefes nefese kaldı.

Onu iyice ve sertçe çalıştırdı, sonuna kadar emdi, sonuna kadar yaladı, baskı hiç bitmedi. Dişleri kafasına sürtündüğünde, kalçaları sarsıldı ve onu boğazına geri gönderdi, derin, çok derin. Çok sert davrandığı için özür dilemeye çalıştı ama tek söyleyebildiği onun adıydı. Aşağı baktığında, elinin bacaklarının arasında hareket ettiğini gördü.

Beni ve kendini memnun ediyor.

Bu bilgi onu neredeyse bir mutluluk sarmalına sürüklüyordu. Onun ensesini kavradı ve daha hızlı bir ritim tutturması için onu teşvik etti.

"İşte böyle meleşim. Çok güzel. Beni doğru emiyorsun."

Adam tekrar boğazının arkasına vurduğunda, kadın inledi ve titreşim adamın boyundan aşağı, kesesine doğru hızlandı ve oh... kahretsın... orada bir ateş canlandı, için için yanıyor, büyüyordu... Yukarı ve aşağı, asla yavaşlamadan, sadece daha hızlı ve daha hızlı çalışarak onun üzerinde sallandı. Vücudundaki her kas kemiğe kenetlenmeye başladı, kesesindeki ateş boyunu aştı... ve sonunda ağzına doğru fırladı.

Ona yedirdiği her şeyi yuttu, hâlâ ona karşı , titreşimler saf coşkunun küçük parıltılarıydı.

Sonunda adam boşaldığında, kadın yalayarak ondan kurtuldu ve başını kaldırıp baktı. Gözleri parlak, yüz hatları yumuşak ve şefkatliydi. Dudakları şişmiş ve kırmızıydı.

, onu bileğinden tuttu ve yukarı kaldırdı. Dizleri titrediği için sallanıyordu ve adam kadının ıslak parmaklarını ağzına yaklaştırdı.

"Bana ne kadar sert söyle," dedi.

Başını salladığında yanaklarına renk gelmişti. "O kadar sert ki ruhumu kırmış olabilirim."

"Aferin kızım." Her parmağını ağzına götürerek balının baktı.

Kadın titredi. "Bu arada," dedi, adam onu bıraktığında ağzını hafifçe silerek.

"Bugünkü iş için bana ödeme yapmayacaksınız."

Fermuarını çekiştirirken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü iş saatleri içinde seks yaptığımız günlerde bana ödeme yapmıyorsun. Kendimi fahişe gibi hissedeceğim."

Dişlerini birbirine geçirirken acı çenesine yayıldı. Kadının nereden geldiğini anlamıştı ama bu hiç hoşuna gitmemişti. "Tebrikler. Bugün Chez Hollister'da federal tatil. Ulusal Sakso Günü. İş yok, bol bol oyun ve maaş çeki var."

Gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "Hayır. Kesinlikle kabul edilemez."

Şöyle demek istedi: "Her şey böyle olacak tatlım. Alış buna." Ama onu mutlu etme ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti. "Tamam. Sana para vermeyeceğim ama sen de çalışmayacaksın." Ve oh, . West ve Beck onu öldürecek. Onun sandviçleri ve güveçleri için yaşıyorlardı.

Sanki benim yokmuş gibi.

Her gün yeni bir şey yapardı. Mısırlı sosisli güveç vardı. Ve tropikal jambon güveci. Pastırmalı ve mavi peynirli güveç. Ve kişisel favorisi, hindi ve beyaz çedar tetrazzini güveci.

Sandviçler de bir o kadar egzotikti. Ekmek dilimleri yerine çöreklerle yapılan bir tane vardı. Rubik Küpü'ne benzetmek için küçük et ve peynir kareleriyle yaptığı sandviç. Güney Kıyamet Tapınağı adını verdiği sandviçte iki büyük parça kızarmış tavuk bifteği, patates püresi, mayalı ekmek ve bir kepçe pastırma sosuyla doldurulmuştu.

Ağzı sulandı ve bir an neredeyse Ulusal Oral Seks Günü'nü akşam yemeğinden sonraya bırakmayı dileyecekti.

," dedi sonunda. "Bugün izin alacağım."

Giysilerini düzeltmesine yardım etti, dizlerindeki sıyrıkları fark etti.

"Yaralanmışsın," dedi ve kaşlarını çatı. "Ne oldu ve ne zaman?"

"Araba dükkanına giderken düştüm."

Lanet olsun. Yaralı olduğunu bilseydi, üzerine inmesine asla izin vermezdi.

Onu kucağına aldı ve kanepeye yatırdı. İlk yardım kutusunu bulduktan sonra dizlerini temizlemek ve bandajlamak için önünde çömeldi.

" mı?" diye sordu. "Biraz.

Dikkatimi dağıtıyor."

"Nasıl?"

"Peki... bana hiç aşık olup olmadığını söyleyebilirsin."

"Aşık oldum."

"Kaç yaşındaydın?"

Konudan -zaman diliminden- çekinerek, "Onunla lisedeyken çıktım. Ben on sekiz yaşındayken ayrıldım."

"Onu hala seviyor musun?"

"Hayır." Daphne'ye karşı hisleri gerçek ve sağlamdı ve yaşadığı tek ilişki o olduğu için, hapishanede geçirdiği yalnız yıllar boyunca sık sık onu düşünmüştü. Dışarı çıktıktan sonra onunla yeniden bağlantı kurmayı düşünmesinin nedeni de buydu. Ama duyguları tamamen kaybolmuş, unutmaya çalıştığı bir geçmişin yankısından başka bir şey olmamıştı.

Brook Lynn'e karşı hissettiği şey sıcak ve vahşi bir şekilde yanıyordu. Onu sevebilirdi. Çılgınca, derinden.

Ama onu sevebilir miydi? Gerçek adamı?

Ona gerçeği söylemediği sürece asla bilemeyecekti. Farkına vardığı şey, inkâr edilemez bir şekilde ona çarptı. Sırlarını ne kadar uzun süre saklarsa -kızın kendi isteği üzerine bile olsa- kız onun sessizliğine o kadar içerleyecekti. Bunun ağırlığını üzerlerinde daha fazla hissedecekti.

Aciliyet hissi geri geldi.

Ya o söyleyemeden kadın öğrenirse? Ya onun günahlarını başka birinden ? Burası küçük bir kasabaydı; insanlar bir kez öğrendi mi, bunu gizli tutmak imkânsız olurdu. O zaman hikâyeyi Jase'den dinlemeye istekli olur muydu?

Anlayış umarak ve reddedilmekten korkarak ona baktı. "Brook Lynn. Sana bir şey söylemek zorundayım."

Sanki adamın söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi gerildi, sonra teslimiyetçi bir iç çekti. Parmağını adamın çene çizgisi boyunca gezdirdi. "Bana daha önce ne söyleyecektin?"

Başını salladı, cesaretini kaybetmeden önce bunu yapması, söylemesi gerektiğini biliyordu.

Bir bandajı yırtmak gibi. Başlıyorum.

"Son dokuz yılımı hapishanede geçirdim."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

JASE'İN SÖZLERİ Brook Lynn'in zihninde tersine döndü. *Son dokuz yılını hapiste geçirdim.*

Şakaya güldü. Çünkü adam şaka yapıyordu. Değil mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Yeni erkek arkadaşı eski bir mahkûm olamazdı. Neredeyse on yılını parmaklıklar ardında geçirmek zorunda kalacak kadar korkunç bir şey yapmış olamazdı.

"Benimle dalga geçme," dedi.

"geçmiyorum." Ses tonu granit kadar sertti.

Damarlarında buz kristalleşti.

"Sorularınız var," dedi.

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Bu hiç komik değil."

"Şaka yapmıyorum," diye tekrarladı.

Boğazında bir yumru oluştu. Aşık adam, Jase, gerçekten de son dokuz yılını hapishanede mi geçirmişti?

Ayağa kalktı, sarsılarak ondan uzaklaştı. Adam onu izledi, yüzündeki ifade sertliğini kaybedip boşluğa dönüştü. Çok iyi tanıdığı boş bir ifade. Ama *onu* hiç tanıımıyordu, değil mi?

İçinde birden fazla duygu ve adım atmaya başladı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Neden bana söylemedin?"

"Denedim. Sen beni durdurdun."

"Bana zaten söylemeliydin. Bana daha önce söylemeliydin!" "Belki de. Ama sana şimdi söylüyorum."

"Şimdi yeterince iyi değil."

İrkildi. Bu tepki onun kapıdan fırlayıp gitmesini engelledi.

"Ne istersen sor," dedi. İfadesi boş kalmakla sesi de artık donuklaşmıştı.

"Cevap vereceğim."

"Ne için hapse girdin?"

Bir an için gözlerini kapattı. "Gönüllü adam öldürme."

Birini *öldürmüştü*. Eli boğazına gitti, nabızı hızla ve sertçe atmaya başladı.

"Bana her şeyi anlat."

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "On sekiz yaşındaydım."

Bir çocuk. Tüm gençliği parmaklıklar ardında, azılı suçlularla geçmişti. Katillerle. Sosyopatlar. Tecavüzcüler. Olacağı adamı onlar şekillendirmişti.

En azından yara izleri anlamlıydı.

"Bir adam vardı. Paxton Gillis. Pax. On dokuz yaşındaydı, üniversitedeydi. Tessa bir kardeşlik partisine gitmişti. Oradaydı ve onu arabasına kadar takip edip tecavüz etti."

Brook Lynn bir elini karnının üzerinde düzleştirdi.

"West, Beck ve ben öğrendiğimizde onun peşine düştük. İlk yumruğu kimin attığını hatırlamıyorum. Olanların çoğu bulanık. Çok öfkeliydim. Öfkelendim ve duramadım. Duramadım."

Jase'i internette aradığında gördüğü resmi ve haber kupürünü hatırladı - bir genci dövdüğü için tutuklanan zayıf genç.

üniversite öğrencisiydi ve kendini hasta hissediyordu.

"Yani West ve Beck seninle birlikte hapisteydi?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Tüm sorumluluğu üstlendim."

"Neden?" diye tekrarladı, sesi kırbaç gibi şaklıyordu.

"Parlak gelecekleri vardı."

"Ve sen yapmadın mı?"

Omuzlarını kaldırdı.

Ona bakmak, onu incelemek için durdu. Artık sadece boş değildi.

-Üşümüştü. Tanıştıkları ilk günkü kadar soğuktu. Kara, kontrol edilemez bir öfke şöyle dursun, iyi bir kızgınlık bile duyabilecek gibi görünmüyordu. Ama şarap ve peynir tadımını çok iyi hatırlıyordu. Adamın bir an için nasıl da cinayet işleyebilecekmiş gibi göründüğünü. Aksini iddia etmesine rağmen o kadına vurmuş olabilir miydi?

bir korku titremesi kapladı. Eğer *ona* karşı öfkesini kaybederse ne olacaktı? gün bahçede onu itmiş ve ellerini yumruk yaparak üzerine gelmişti.

İstemeyebilir, istemeyebilir ama...

Korku onu pençesine almış, jilet gibi keskin dişleri kalbinin derinliklerine batıyordu. "Üzgün müsün?" diye sordu.

"O zamandan beri her gün," dedi.

Gerçekten öyle miydi? Yoksa sadece doğru cevap olduğu için mi bu cevabı verdi?

"Üzgün görünmüyorsun," dedi. "Bir şey hissediyor gibi görünmüyorsun."

"Hissediyorum. Bunu biliyorsun." Adam ona baktı -hiçbir şey belli etmiyordu. "Şimdi benden korkuyor musun?"

"Evet," diye tersledi, çünkü bu doğrudu. O zaman neden patladığını anlamıştı. Arkadaşı korkunç ve acımasız bir şekilde incitilmişti. Ama kendini çok ileri gitmekten alıkoyamamıştı. Kendi deyimiyle, duramamıştı.

"Sana asla zarar vermem, Brook Lynn."

"Söylemesi çok kolay," diye mırıldandı.

Sanki ona vurmuş gibi bir kez daha irkildi. Evet, tamam, hissediyordu. Ama bu, kontrolünü kaybetmesi halinde ona saldırmamasını engellemeye yetecek miydi?

"Jase," dedi, kendinden nefret ederek, ondan nefret ederek. "Ben... Ben gidiyorum. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Sanki bu sözleri bekliyormuş gibi başıyla onaylamakta tereddüt etmedi. Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi.

Hayal kırıklığı içinde akıp gidiyordu. Az önce onun öfkesinden korktuğunu itiraf ettikten sonra kalması için mücadele etmesini mi beklemişti? Bu onun için yanlış olabilirdi ama... evet. Bir yanı onu kollarına çekmesini, sıkıca sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini diledi.

Kafam çok karıştı!

"Ben... Ben özür dilerim." Dönerek odadan, evden... ve hiç tanımadığı adamdan kaçtı.

* * *

BROOK LYNN ertesi gün ya da bir sonraki gün işe gitmedi. Jase'in göğsünün zonklaması en azından durmuştu; artık sürekli ağrıyordu. "Gördün mü! Bunun olacağını biliyordum." diye bağırmak istedi.

Bir keresinde bir şeyden korkmanın o şeyin hayatınıza girmesini sağladığını ve aslında kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi onu gerçekleştirdiğini duymuştu, çünkü düşünme, konuşma ve hareket etme şeklinizi değiştirmişti. Bu -Brook Lynn'in kaçıışı- onun en büyük korkusuydu.

Ve işte . Onsuz.

Bir mucize eseri, konuşmaları sırasında en iyi bildiği haline dönmeyi başarmıştı - her duygusunu bir zırhın ardına saklamıştı - kendini çaresizliğe, öfkeye ve hatta kalp kırıklığına karşı koruyordu. O zamandan beri geçen dakikalar-saniyeler boyunca kendini bir arada tutmayı başarmıştı. Çalışmıştı. O gitti

başka bir futbol maçına gitmiş ve Strikers için tezahürat yapmıştı. Tessa'nın kutlaması için birkaç detayın planlanmasına yardım etmişti.

Bugün zırhı çatlamış ve yavaş yavaş parçalanmaya başlamıştı.

Buna hazırlıklı olmalıydı. Hayatı boyunca kaç kişiyi kaybetmişti? Bunu çoktan atlatmış olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Jase arka bahçesinde dışarıda duruyordu. Bu gece dolunay vardı. Çekirgeler vızıldadı. Cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Bu kombinasyon hoştu ve onu rahatlatması gerekirdi ama o nefret ediyordu. Brook Lynn bunu onunla paylaşmak için burada değildi ve asla da olmayacaktı. Bir gün belki de bunu Başka biri. Sabıkası olmayan biri.

Elindeki birayı boşalttı ve boş şişeyi buraya taşıdığı çöp kutusuna attı. Verandadaki masanın üzerinde bir altılı paket bekliyordu; bu akşamki ikinci birasıydı.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?"

Beck'in sesi. Arka kapı kapanırken ve ayak sesleri duyulurken Jase arkasını dönmeye zahmet etmedi. "Hayır," dedi.

"Brook Lynn'in gelip yemeğimi hazırlamayı bırakmasının nedenine ne dersiniz?"

"Hayır." Başka bir biranın kapağını açtı ve içindekilerin yarısını boşalttı.

"Peki, tamam o zaman." Beck kendisi için de bir bira kaptı.

"Cevapları zorlamayacak mısın?" "Hayır."

"Neden? Boş ver. Ben nedenini biliyorum." Jase sert bir kahkaha attı. "Bunu kaç şekilde söyleyebilirim bilmiyorum ama suçluluk duyma sorununuzu gerçekten aşmanız gerekiyor." Şişenin geri kalanını boşalttı, ayaklarının üzerinde sallandı. Ses tonunda bir alay var mıydı?

"Yaptıklarımız için kendimi her zaman suçlu hissedeceğim," dedi Beck sessizce. "Ya da daha doğrusu, yapmadıklarımız için."

"Yapmamalısın." Durum tersine dönseydi, içlerinden biri suçu üstlenip ona sessiz kalmasını söyleseydi, bunu yapardı.

Bu konudaki hislerini. Çünkü birbirleri için yaptıkları şey buydu. Diğerleri ne isterse.

Şişesini bir ağaca fırlattı, kırılan camların çınlaması geceyi doldurdu. Brook Lynn onu hissetmemekle suçlamıştı. Hissediyordu. Zırhına rağmen. O kadar çok şey hissetti ki aniden boğuldu. Acı, kızgınlık. Nefret. Çok fazla nefret. Kendi suçu. Keder ve pişmanlık. Acı.

Acı hâlâ göğsündeydi ve geçen her saniye daha da artıyordu. Kendini bu kadar güçlü hissetmesine izin vermemesi, kendisi de dahil olmak üzere herkes için daha iyiydi.

"Beni terk etti." Masayı itti. Kalan biralar yere düştü, üstleri patladı. Sıvı dışarı fişkırdı. Nefes nefese kalmıştı, her nefes için savaşıyordu. "Ona hapishaneden bahsettim, o da bırakıp kaçtı."

"Hey, hey, hey." Beck onun ensesini kavradı ve baskı uyguladı. "İkimiz de biliyoruz ki bir şeyin bir gün devam ediyor olması ertesi gün de devam edeceği anlamına gelmiyor. O kızı tanımaya başladım. Sana nasıl baktığını gördüm. Bu da yaptığım şeyi özellikle aptalca kılıyor."

Kafası karışmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Şu anda önemli değil. Brook Lynn'in gitmiş olarak kalmayacağından eminim." Beck onun gözlerindeki paniği görmemiş, ses tonundaki korkuyu duymamıştı.

"Yanılıyorsun."

"Yüzde yüz emin olmasam böyle bir açıklama yapmazdım," dedi arkadaşı.

"Kadınları tanırım. İyi tanırım. Yani, gerçekten iyi. Yani, *gerçekten gerçekten*-"

Küçük bir mizah kıvılcımı. "Sanırım ."

"Sadece zamana ihtiyacı var. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir hayat sürdüğünü düşünün."

"Ne olursa olsun onu isterdim."

"Sizin de... benimle birlikte söylemeniz gerekir..." "Zaman," dediler hep bir ağızdan.

Zorla şekil değiştiren ağır metalin gürültülü çatırtı ve ezgisi aniden . O ve Beck koşmaya başlamadan önce endişeli bir bakış attılar. Ön bahçenin köşesini döndüğünde Jase'in fark ettiği ilk şey, yanıp sönen farlardı -West'in farları. Kaputtan dumanlar yükseliyordu. Bir ağacın etrafına sarılmış bir kaput.

Jase adımlarını hızlandırdı. "Odasında olduğunu sanıyordum." "Odasındaydı."

"Batı!" Kapıya ilk o ulaştı, parçalanmış . O ve Beck kapıyı açmak için birlikte çalışmak zorunda kaldılar. West dışarı fırladı, alnının ortasından kan damlıyordu.

"911'i ara," dedi Jase, adam yere düşmeden West'i yakalayarak. "O ağaç bunu hak etmişti," diye mırıldandı West, alkol kokusu burnuna sinmişti. Onu.

Oh...lanet olsun. "911'i unut." Kanun işleri daha da kötüleştirecekti. "Onu içeri götürelim." Jase kolunu West'in sol tarafına doladı ve Beck de sağ tarafına geldi. Koltuk değneği görevi görerek onu kapıya doğru götürdüler.

"Birini öldürebilirdin," diye mırıldandı Beck.

"Nasıl? Hiçbir yere gitmedim," dedi West. "Asla. Sadece arabamı yeniden park ettim."

"Ve bilerek mi ağaca çarptın?" Jase sordu.

"Sana söylemiştim. Ağaç bunu hak etmişti."

Beck, "Bu," diye mırıldandı.

Jase onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. West, Tessa'nın ölüm yıldönümünde kendini böyle yok etmişti.

Beck ekledi, "Hazır olun. Her şey daha da kötüye gidecek."

BÖLÜM YIRMI İKİ

HAYAT BERBATTI.

Brook Lynn tam her şeyi koymaya, yeryüzündeki cennetin kapısından içeri adım atmaya başlamışken, kader arkasından yaklaşmış, gözlerini bağlamış, onu binlerce daire çizmeye zorlamış ve

Dünyadaki cehennem kapısı.

Jase hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? Eski bir suçluyu nasıl polis ya da asker sanabilmişti?

"Tamam," dediğini duydu Jessie Kay, "yeterince moped yaptın."

Brook Lynn gözlerini araladı. Kız kardeşi yatağında . Bu ne zaman olmuştu?

"Üzülmiyorum. Düşüncelere dalıyorum. Büyük fark var."

Ayrıldıklarından beri... Hayır, hayır, . Ara karar verdiğinden beri -daha iyisi- evden sadece bir kez çıkmıştı, Kenna onu başka bir elbise randevusuna sürüklediğinde, manzara değişikliğinin onu neşelendireceğini umarak... ama satıcı kıza hayatın adaletsizliği hakkında hıçkırığa hıçkırığa ağladıktan sonra, arkadaşı ona ikinci kez çıkma teklif etmemişti.

"Sadece buradan." Brook Lynn diğer tarafına yuvarlandı ve Kenna ile yüz yüze geldi.

Kızıl saçlı ona sırtıttı, *her şey bitmemişti*. Etrafını sarmışlardı!

"İkiniz de gidin buradan." Örtüyü yüzüne çekmeye çalıştı ama kız kardeşi örtüyü elinden çekip aldı... ve tekmeleyerek yere attı.

"Saat gecenin dokuzu," dedi Kenna.

"Yani?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?" "Yani. Daha kalkmadın."

"Sen ve Jase ayrıldınız ve-" Jessie Kay başladı.

"Ara vermedik! Ara vermeye karar verdik," diye düzeltti, depresyon ve suçluluk duygusu bir başka battaniye gibi üzerine çökmüştü.

Korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçıp giderdi. Çünkü bu O ! İhtiyacı olan kadın olmadığını bilmek acı veriyordu. Kabullenmek. Rahatlatıcı. Belki o da bunu biliyordu. Belki de bu yüzden onun peşinden gelmemişti. Neden onu korkularının yersiz olduğuna ikna etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Suç tamamen onun omuzlarında değildi. Onu arayabilirdi ama aramamıştı.

Keşke akli savaşta olmasaydı. Bir yandan, bir suç işlemiş olsa da, o sırada bir genç olduğunu ve o beri bedelini ödediğini biliyordu. Ve gerçekten de parmaklıklar ardında geçireceği birkaç yıldan çok daha fazlasını ödemişti. Belli ki bedelini kan ve acıyla ödemişti.

Öte yandan, onda öfke belirtileri görmüştü ve şimdi böyle bir durumda ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Yine de bir parçası onunla birlikte olmak istiyordu.

Bir parçam mı?

Ha! . Ama adam sesini ya da elini her yükselttiğinde irkilmesi ikisine de iyi . Ya da adam ona her sinirlendiğinde kaçıp saklansaydı.

Taş atmak mı? Kendine has bir öfkesi vardı, tüm kasabanın korktuğu bir fke. Ama hiç kimseye zarar vermemişti. Sinir bozucu kız kardeşi dışında. Brook Lynn en kötü zamanlarında bile ciddi anlamda zarar verici bir şey yapmamıştı ve Jessie Kay de onun karşılığını almasını sağlamıştı. Ama Jase'inki gibi bir fke?

Onu kontrol sınırlarının ötesine gün nasıl tepki verecekti? Verecekti de. Bu bir garantiydi.

Neden kitaplardaki ve filmlerdeki kadınlar gibi olamıyor ve sadece ona güvenemiyordu?

Kolaydı. Çünkü o gerçekti, gerçek tepkileri vardı.

Gerçek olmak berbattı.

"Dane, Jase'in perişan halde olduğunu söylüyor." Kenna, Brook Lynn'in alındaki saçları düzelitti. "Yine de ayrıntı vermiyor. Kanka kodu ya da onun gibi bir şey."

"Onu görmeye gitmeyeceksin. Onun hakkında konuşmuyorsun. oluyor?" Jessie Kay sordu.

Jase'in sırrını ifşa etmek istemiyordu ama çaresizce tavsiyeye ihtiyaı vardı. Günlerdir acı çekiyordu ve hiçbir sonuç alamamıştı.

"Yeni ğrendim... Yani, Jase bana söyledi..." Sözcüklerin geri kalanı boğazında düğümlendi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Ona ihanet mi edecekti? Çünkü o bunu böyle görecekti. Ona en acı verici yanını paylaşacak kadar güvenmişti.

Lanet olsun! Bunu yapamazdı. Tek başınaydı. "Ho-kodunu savunuyorum ve sessiz kalacağım."

Jessie Kay homurdandı. "Az önce kendinden bir fahişe olarak mı bahsettin?" "Seni aldattı mı?" Kenna talep etti.

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Sana yalan mı söyledi? Senden çaldı mı?" Jessie Kay sordu.

"Hayır ve hayır."

"Dostum. Sana vurdu mu?"

"Ne? Hayır!" diye haykırdı.

Ama... yapar ? Bu, aklından bir soruydu, daha önce hiç düşünmediği bir korkuydu. Öfkeliyken ona nasıl davranacağını öğrenmenin tek yolu, onu öfkeliendirmektir.

bir sıkıntı dalgası kapladı. *Onsuz mutsuzum ama geleceğin ne getireceğinden emin olamadığım için ona gidemiyorum.*

Bir hata yapmayı göze alamazdı. Ama... korkunun onun yerine karar vermesine de izin veremezdi. Ne de olsa, gerçekten aşık olabilirdi. Jase Hollister. Tüm işaretler oradaydı. Ona sahip olduğu her şeyi verme ihtiyacı... onu daha fazla acıdan koruma ihtiyacı. Ve onunla geçirdiği zamana değer veriyor, onunla alay etmekten, onunla gülmekten zevk alıyordu. Onun buz gibi tavrını kırıp içinde dönüp duran sıcaklığı bulmaktan heyecan duyuyordu.

Ama, kahretsin, korku devam ediyordu.

"Yeni bir işe ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Sadece kısa bir süre için. Sadece ben Bazı şeyleri ." Ama ne ki? Kim işe alıyordu? Ruhunu yavaş yavaş yok etmeyecek ne vardı?

Aklına gelen hiçbir şey yoktu. Yemek pişirmek gerçekten hoşlandığı tek şeydi ama hiçbir yerel restoran ya da fırın ona iş vermiyordu. Belki onun için bir istisna yaparlardı. O hiç unutmamıştı

Araba dükkanındaki adamlar onun sandviçine tepki göstermişlerdi. Fiyatını söyle, demişlerdi, sanki her şeyi ödeyeceklermiş gibi. Hatta... on dolar? On beş mi? Sadece bir sandviç için!

Kendi dükkanını açmayı deneyebilirdi, ancak bu onun için çok fazla masraf gerektirecekti.

Yine de... sandviçlerini satmak için gerçekten bir dükkan açmak zorunda mıydı?

İçinde heyecan tomurcukları açılmış, bir heves dalgasına hayat vermişti.

Sadece teslimat esasına göre çalışsa nasıl olur? İnsanlar siparişlerini Her sabah sipariş alabilir, her öğleden sonra ve akşam teslimat yapabilir, çalışan anne ve babalar için kolayca ısıtıp ailelerine servis edebilecekleri güveçler yapabiliirdi. Bu onu ayakta tutmaya yetmezdi ama her zaman yemek işine girebilirdi.

Kendi işim, diye düşündü, dehşete kapılmıştı. Çalışma saatlerini ve programını kendisi kontrol edecekti.

Denemek zorundaydı.

"İş arama başka bir gün bekleyebilir," dedi Jessie Kay. "Bize neler olduğunu anlatmak istemiyorsun, tamam, ama bir saniye daha üzölmene izin vermeyeceğiz. Dansa gidiyoruz ve bu son sözümüz. İyi vakit geçirmeyi hak ediyorsun. Ve yeni bir erkeğı, eğer keşfetmek istediğın bir şeyse."

"İstemiyorum. Ben sadece Jase'i istiyorum," diye mırıldandı.

"Eminim fikrini değıştirebilirim." Jessie Kay onu yataktan çekerek çıkardı ve banyoya götürdü. "Duş al. Kokuyu temizle."

"Peki. Çok zarıf bir şekilde ifade ettiğınız gibi kokuyu yıkayacağım" dedi. *Bir şey değıl, dünya.* "Ama hepsi bu. Tek yaptığım bu."

Kenna ona sırtıttı. "Dolapta en sürtük elbiseni arıyor olacağım."

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Bu gece evde kalacağım."

"Tabii, tabii." Jessie Kay iç çamaşırı çekmecesini karıştırdı. "Tanga mı giymek istersin yoksa dantelli bir şey mi? Kesinlikle dantelli," diye onun yerine cevap verdi. "Tanıştığın bütün erkekleri çılgına çevirir."

"Ben. Kalıyorum. İçeride," dedi ve banyonun kapısını çarptı.

* * *

İKİ BUÇUK SAAT SONRA kızlar Brook Lynn'i kulübe götürmek için yanlarına almışlardı. Elbette Strawberry Valley'deki hiçbir şey Jessie Kay için yeterince iyi değıl, bu yüzden şehre gitmişlerdi.

"Beni buna zorladığına inanamıyorum," diye mırıldandı, elini yüzünün önünde sallayarak. Duman havayı kalınlaştırdı, boğazını gıdıkladı ve öksürmesine neden oldu.

Jessie Kay sırtıttı. "Biliyorum! Harika değıl mi?"

Stroboskop ışıkları her yönde milyonlarca renkte yanıp sönüyor, dönüyor, dönüyordu. Parlak beyaz ışıklar müzikle senkronize bir şekilde titreşiyordu. Binlerce beden küçük mekândan taştı; erkekler ve kadınlar barı dolduruyor, dolu masaların etrafında duruyor, dans pistinde çarpışıyor ve sürtünüyordu. Her an binanın diğışlerinin patlamasını bekliyordu.

Sanırım cehenneme girdim.

İmplantlarını sessize aldı, güröltü işlevini yerine getiremeyeceğı kadar yüksekti. Yine de zeminden ve duvarlardan yansıyan müziğın titreşimini hissedebiliyordu.

Jessie Kay birkaç dakikalığına ortadan kayboldu, sonra elinde bir içki ve iki adamla geri döndü. İçki bardağını Brook Lynn'e doğru itti ve adamlara şöyle dedi: "Bu benim kız kardeşim. Söz verdiğim kadar güzel, değil mi?"

Onu sanki kasapta sergilenen bir et parçasıymış gibi incelediler.

İçlerinden biri bir şey söyledi ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız kardeşinin dudaklarını okumakta hiç zorlanmazken, bu çocuklar yabancıydı ve havai fişek gibi patlamadığı zamanlarda ışık loştı.

Anlayış eksikliği muhtemelen iyi bir şeydi.

Adamlardan biri, sanki zaten kesin bir şeymiş gibi ona bakmaya devam etti. Diğeri ise muhtemelen çekici olduğunu düşündüğü ama onu sadece ürküten bir gülümseme takındı. Şöyle diyordu: *Bir cesedin nasıl gömüleceğini bilirim.*

"Affedersiniz," dedi ve karanlık bir köşeye doğru ilerledi.

Kenna da çok geride değildi. Etrafına bakınırken yüz hatları buruştu. "Beklemiyordum... kız kardeşinin bundan hoşlandığını bilmiyordum."

"Üzücü olan şey, biliyordum ama yine de ." Jase'i özledi. Yol Sanki özel biriymiş gibi ona baktı. Ona dokunma şekli - sanki paketi açılacak bir hediyeymiş gibi.

Tek yapması gereken ona öfkelenmesine nasıl tepki vereceğini öğrenmekti. Sonra birlikte olabilirlerdi.

"Bunu içecek misin?" Kenna hâlâ elinde tuttuğu shot bardağını işaret etti.

Brook Lynn en son içtiğinde Jase'e çılgınca şeyler mesaj atmıştı. Bütün kadın dergilerindeki "yapılmaması gerekenler".

Ampul! Belki biraz alkolle cesaretini toplayıp onun damarına basacak ve sonunda kafasını kurcalayan sorunun cevabını öğrenecekti.

Ben hasta, hasta bir kızım.

"Fondip," diye mırıldandı ve bardağı tek bir yudumda boşalttı.

Oh, yanık! Eskisi kadar kötü. Nefesini tutmaya çalışarak tükürdü.

Jessie Kay yeni umutlarla geldi ve iki atış daha yaptı.

Brook Lynn tek kelime etmeden içkileri mideye indirdi.

O gün fazla bir şey yemediğini, sadece komodinin üzerindeki poşette birkaç cips kaldığını düşünürsek, baş dönmesi onu hızlı ve güçlü bir şekilde vurdu. Kıkırdadı ve Kenna onu sabit tutmak için bir kolunu beline doladı.

"İyi misin?" diye sordu arkadaşı.

" iyi." Belki. Muhtemelen. Jase'i çok kızdıracaktı. Az sonra kopacak fırtınadan haberi yoktu. "Hey, sen," dedi kız kardeşinin saç uçlarıyla oynamayı bırakmayan adama. "Ben

numaran var mı? kaybettim." Adam

ona göz kırptı.

Jessie Kay gözlerini devirdi. "Söylemek istediği şey... İşte burada. Şimdi, diğer iki dileğiniz nedir?"

Arkadaşı Brook Lynn'in elini sıktı. Brook Lynn ona odaklandığında, Brook Lynn'in dudakları kıpırdamaya başlamıştı bile. "-Birden ona kadar ölçeklendirirsek, sen dokuzsun... ve ihtiyacın olan kişi benim."

Ondan biraz hesap yapmasını mı bekliyordu? Şimdi mi?

Kimin umurunda! "Selfie zamanı! Ben ve Numbers." Bu şimdiye kadarki en iyi fikir olmalıydı. Jase onu başka bir adamla görecekti ve öfkeden bir çukura düşecekti; Jase de onun bu duyguyla nasıl başa çıktığını öğrenecekti. Tek kelimeyle: kusursuz.

Brook Lynn Numbers'a yaklaştı ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Evet, bir şeker yığınının içine oturdum- çünkü oldukça tatlı bir arı kırım var. Şimdi kameraya gülümse."

İlk nefes kulağını okşayarak ürpermesine neden oldu. Fotoğrafı çekti ve ulaşamayacağı bir yere kaçtı. Kesinlikle ürkütücü ve daha ürkütücü olan bugünün piyasasındaki erkeklerin kalibresi değildi.

Ya da tanıştığı herkesi Jase'le kıyaslamayı bıraksaydı belki de o kadar kötü olmazlardı.

"Çok seksisin," dedi diğeri Jessie Kay'e kaşlarını oynatarak, "fermuarım bile sana aşık oluyor."

Jessie Kay onun sırtına bir tokat attı. "Dostum. Bu iyiydi. Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum! Pantolonunu indirimden mi aldın... çünkü benim evimde yüzde yüz indirimli ."

Çocuklar güldü. Jessie Kay, Brook Lynn'e *şimdiden eğlenmeye başladığını* söyleyen bir bakış attı.

Hayır, ama yakında. Brook Lynn bir sonraki fotoğraf için odayı araştırdı. Mükemmel! Genç ve sevimli. Bıyık onun zevkine göre değildi ve biraz zayıftı, ama dilenciler seçilemezdi ve hepsi bu.

"Birazdan döneriz," dedi kız kardeşine. "Sen. Gel hadi. Bir tercümana ihtiyacım olabilir." Kenna'yı köşeden, kötü tavlama cümlelerinin çemberinden uzaklaştırdı ve Bıyık'a doğru koştu. "Hadi birlikte bir fotoğraf çektirelim."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama sonunda razı oldu.

Sonraki yarım saat boyunca Brook Lynn, her biri bir öncekinden daha kıskırtıcı olan toplam on altı fotoğraf çekti.

"Jase çıldıracak," dedi ve ona bir mesaj açıp resimleri seçerek Gönder tuşuna bastı.

Kenna onun önüne geçti. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Ya bu yüzden onu sonsuza dek kaybedersen?"

Kaşlarını çattı, düşünceden hoşlanmadı ve reddetti. "Bundan sonra altın kadar iyi olacağız. Kanıtım olacak."

"Kanıt mı? Ve Brook Lynn, seni korkundan kurtarmak istedim, hatta belki Jase ile aranızda geçenler hakkında konuşmanı sağlamak için, ama hayatını mahvetmeye yardım etmek istemedim!"

"Daha iyi olmasına yardım ettiniz. Göreceksin." Ve şimdi, gerçek an. Jase'e bir mesaj daha açtı.

2nite gel. Fotoğrafları tartışalım.

Gönder.

Biri ona çarptı ve onu ileri doğru itti. Tökezledi ve başka birine çarptı. "Özür dilerim, özür dilerim." Oda gittikçe daha hızlı dönmeye başladı ve midesi isyan etti. O tarafa doğru hareket etmeye çalıştı. ama sadece iki adım atabilmişti ki kamburunu çıkarıp yere kusmaya başladı.

* * *

BROOK LYNN eve nasıl geldiğinden emin değildi. Yatağında tek başına, şiddetli bir baş ağrısı ve ağzında berbat bir tatla uyandı. Kemirgenler içine girip ölmüş müydü?

Homurdanarak banyoya girdi, dişlerini fırçaladı ve duş aldı, bir atlet ve bir çift külot giydi ve dişlerini tekrar fırçaladı. Dün geceki kaçamakların anıları zihnini işgal ederken, yatağa geri dönmeye ve sonsuza kadar orada kalmaya karar verdi.

Resmim sözlükte aptalın yanında olmalı.

Kız kardeşinin sürpriz bir ziyaret daha yapma karşı implantlarının sesini açtı ve yorganın altına kıvrıldı. Dersini almıştı. Alkol her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Aslında Jase'e başka erkeklerin üzerine örtülmüş fotoğraflarını göndermişti. *Tabii ki* öfkelenecekti.

Yatağının ucuna bir ağırlık yerleşti. Göz kapakları açıldı ve nefesi kesildi. Jase! Lambayı yakmıştı ve altın rengi ışık onu aydınlatıyordu. Buruşuk siyah saçları, kan çanağına dönmüş ama ateş püskürmeyen gözleri. Onu terk ettiğinden beri tıraş olmamış gibiydi, kirli sakalları koyu ve kalındı.

Oturdu, vücudu çoktan ısınmıştı... yanıyordu. Hazırlanıyordu. Onu defalarca mükemmel bir şekilde tatmin etmiş olan adam buradaydı, bir kez daha ulaşabileceği bir yerdeydi. Erkeksi kokusu kafasını doldurdu, sonunda baş ağrısını kovdu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Adam kaşlarını çattı ve kadın parmak uçlarını dudaklarına götürme isteğiyle savaştı ve sonunda kaldı. "Beni sen davet ettin. Hatırladın mı?"

Yaptı ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Son metin.

Jase cep telefonunu çıkardı. "Hadi bunlar hakkında konuşalım." Ona gösterdi ekran. "Bu bir flaş ışığı. Bu bir kalabalık. Bu kirli bir masa. Bu da birden fazla çift ayak."

Görev başarısız.

Neden ona gerçeği söylemiyorsun? Her şeyi dökmek için? "Seni kızdırmaya çalışıyordum."

"Sen... ne? Neden?" Telefonunu komodinin üzerine koydu.

"Peki, tamam. Beni yakaladın. Seni kızdırmaktan fazlasını yapmaya çalışıyordum. Seni öfkeliendirmeye çalışıyordum."

"Neden bu rastgele resimlerin beni kızdıracağını düşündün?"

"Benim başka erkeklerle çekilmiş fotoğraflarım olması gerekiyordu."

Üzerine korkunç bir durgunluk çöktü. "Anlıyorum."

Yüzünü saçlarıyla kapattı ve açılmış parmaklarının arasından ona baktı. "Ne yapacağını öğrenmek istedim."

Birkaç vuruşluk sessizlik. Ne kadar bunaltıcı bir sessizlik. "Anlıyorum," diye tekrarlardı. Ses tonunda öfkenin ipuçları vardı ama başka bir şey yoktu.

"Özür dilerim," dedi perişan bir halde.

"Bu adamlarla bir şey yaptın mı?" diye sordu sessizce.

"Hayır! İğrenç."

Ayağa kalkmadan önce, hâlâ kendi yüzünü gizleyen kızın yüz hatlarını inceledi. "Gitsem iyi olacak. Öfkemle seni korkutmak istemem. Görüşürüz, Brook Lynn. Ya da görüşmeyiz. Evet, muhtemelen görüşmeyiz."

Bu kadar mıydı? Tüm söyleyeceği bu muydu? "Şimdi bir saniye bekle."

"Neden?" Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana zarar vermektense ölmeyi tercih etmeme rağmen benden korkuyorsun. Tartışacak başka bir şey yok."

Bir parçası eridi. Bir parçası panikledi. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Senden ayrı olmak? Sana güvenmemek?"

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Ses tonunda bir parça acılık vardı. hak etmişti, hatta hoş karşılamıştı. Hissetti! "Çoğu zaman çok soğuksun, Jase. Her şeyi içinde tutuyorsun. Sonra, görünüşe göre, kaydığın ve bir türlü durulamadığın zamanlar oluyor."

Gözleri kısıldı. "Bu doğru, ama sana hiç zarar verdim mi?" "Beni bir kez ittin."

"Ne yaptığımı bilmiyordum." "Tam olarak demek istediğim bu!"

Bir an için gözlerini kapattı. "Bu bir daha olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Artık tetikte olmam gerektiğini biliyorum."

"Ama Jase... O gün ne olduğunu bile bilmiyorum. Bana hiç anlatmadın."

Geçen her saniye daha da gerilerek, "Kan gördüm ve hapishaneye geri döndüm, pusuya düşürüldüğüm ve... bıçaklandığım zamanlara. Ve daha kötü şeyler."

Bir elini çalkalanan midesine bastırdı. Onun böyle dehşetlere katlandığını bilmek bir şeydi. Bunu duymak başka bir şeydi. "Özür dilerim."

"Sana zarar vermeyeceğim," diye ısrar etti. "Benim için çok şey ifade ediyorsun. Bana biraz zaman ver, bunu kanıtlayacağım."

"Ama... senin için bu kadar önemliysem," diye fısıldadı, "neden peşimden gelmedin?"

Gülüştü acıydı. "birden yapamazsın. Kaçamazsın ve peşinden gelmemi bekleyemezsin. Ben eski bir mahkûmum. Takip suçlamasının bana ne yapacağını biliyor musun?"

Brook Lynn'in direncinin kırılmaya başladığını görün. "Seni asla takip etmekle suçlamam."

"O halde bana zaman tanıyacak mısın?" Sanki onun yanıtı her şeyden daha önemliymiş gibi nefes almayı bırakmış gibiydi.

farkına vardığında içinde bir titreme oldu. Karar verme zamanı. Bundan sonra geri dönüş olmayacaktı. Onun sözüne inanacak ve ona göre hareket edecekti.

"Asla her duyguyu sergileyen bir adam olmayacağım," dedi. "da. Ama sana söylüyorum, açıkça , seninle olmak . İstemiyorum.

"Seni nasıl elde ettiğim umurumda değil, sadece hayatımda olmanı istiyorum."

Ona nasıl karşı koyabilirim ki?

"O...tamam," dedi. "Sana zaman vereceğim."

Ona doğru bir adım attı ama sonra durdu. "Çok emin ol. Bir ayrılık daha ."

"Ben de yapmazdım," diye itiraf etti. "Eminim. Ben de seninle birlikte olmak istiyorum."

Rahatlaması hissediliyordu, arzusu daha da . Gözleri kukuletalıydı ve kadının titremesini ikiye katladı. "Umarım eğlence listenden bir maddeyi daha silmeye hazırsındır.

liste." Ses tonu... soğukkanlılıktan kaynamaya, kararsızlıktan kararlılığa.

"Her zaman bazen," dedi başını sallayarak.

"Yeterince iyi." Önce bir dizini, sonra diğer dizini yatağın kenarına koydu ve onu sırt üstü yatırdı. "Çünkü kayıp orgazmın gizemini çözmek üzereyiz."

Yarı güldü, yarı yüce bir teslimiyetle inledi. "Sanırım gizemli bir akşam yemeği belirledim."

"Merak etme," dedi . "Yemek yiyeceğiz."

Adam dudaklarını onunkilere çarpıp dilini acımasız bir güçle soktuğunda kalbi çılgınca çarpmaya başladı, içi bir anda bembeyaz kesildi ve çevresini unuttu.

Onun ağzını, bedenini ilk kez ele geçirdiği aynı sahiplenme duygusuyla aldı. Sanki bir baraj patlamıştı ve sadece tutku serbest kalmıştı.

Kadının giysilerini çekiştirmeye başladı ve aceleyle kumaşları yırttı. Bu arada Onu çıplak yakaladığında, muhteşem bir çılgınlık ele geçirmişti, parçalanmış düşüncelerinin oluşturabildiği tek kelime onun adıydı

"Jase...Jase..." Oh, onu nasıl da özlemişti. zamanlarda, yakınlaştıklarında, hiçbir şeyden korkmazdı.

Dilleri şehvetli bir baskınlık dansı içinde çekişti ve itişti.

Bunun farkına vardı... ilk kez bağlanmaya karar verdiklerinde elde edeceğini düşündüğü şey buydu. Ham şehvet. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir tutku. Neredeyse... vahşi, kesinlikle hiçbir şey geri çekilmedi.

Öptü ve ısırarak göğsüne doğru ilerledi, dolgun eti yoğurdu. Meme ucunu o kadar sert emdi ki bir çılgılık dudaklarını ayırdı, sırtı eğildi - ona yaklaşmak ya da aralarına mesafe koymak için, emin değildi. Bu daha önce hiç yaşamadığı bir zevk/acı karışımıydı ve anında bağımlısı olmuştu.

"Daha fazla," diye emretti, başını yerinde tutmak için parmaklarını saçlarına geçirdi.

Önce bir meme ucunu, sonra diğerini emdi, her ikisi de şişene ve bacaklarının arasındaki sürekli zonklamamanın bir taklidi olarak coşkuyla zonklayana kadar onlara aynı şiddetli muameleyi yaptı. Daha önce hiç bu kadar tahrik olduğunu ya da bu kadar ıslandığını düşünmemişti; ta ki adam ayaklarını omuzlarına sabitleyip yatağın kenarında diz onu sürükleyene ve ağzını doğrudan bacaklarının arasına yerleştirene kadar.

Onu tamamen *yuttu*.

Bir ziyafeti yeni keşfetmiş aç bir adam gibi. Çok fazla hazinesi çalınmış ve bunu da kaybedeceğini düşünen bir adam gibi. Vahşiydi, neredeyse bir hayvan gibiydi. Kız onun yüzüne karşı kıvrılırken onayını hırıldayarak dile getirdi. Bir kez boşaldı... iki kez... bir okyanusun içinde kayboldu. ve asla bulunmak istemez.

Daha fazla dayanamadığında, vücudu klimadan gelen en ufak esinti bile onu gıdıklayacak kadar hassaslaştığında, ayaklarını kullanarak adamın omuzlarını itti. Başını kaldırdı, göz kapakları ağırlaşmıştı, kapüşonluydu ve gözleri Renksizdi, gözbebekleri o kadar büyüktü ki yeşil tamamen gölgede kalmıştı. Gerginlik köşelerinden ve ağzından dallanıp budaklanıyordu; ağzı kadının zevkiyle ıslanmıştı.

Yavaşça doğruldu. Kadın onu izlerken, adam dudaklarını yaladı ve kadının bıraktığı her damlanın tadını çıkardı.

"Bitmedi," dedi ve yavaşça soyundu. "Yakın bile değil."

Artık her hareketi ölçülüydü, sanki bir kırılma noktasına ulaştığını ve kontrolü yeniden kazanmak için çaba sarf etmesi gerektiğini biliyordu. Ama güzel vücudunun daha fazla kısmı ortaya çıktıkça, sanki hiç tamamlanmamış gibi içinde arzu yeniden alevlendi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Seninle tanıştıktan kısa bir süre sonra iğne oldum." Titredi, yandı ve acıdı. *Boşum*, diye düşündü. *Çok boşum. Doldurulmalıyım.*

"Prezervatif takmamı mı istersin yoksa çıplak mı?" "Çıplak."

O izlerken, adam ereksiyonunun uzun boyunu okşadı. "Senden daha güzel kimse yok meleğim. Bunu sana söylemiş miydim?"

Titremeleri hızlandı. "Jase. Lütfen."

Belki de sesindeki muhtaçlık duygusuydu. Belki de yalvarışın kendisiydi. Her iki durumda da, çılgınlık onu bir kez daha vurdu - sadece daha fazla güçle. Kadının dizlerini yakaladı ve onları gidebildikleri kadar birbirinden ayırdı. Kendini onun girişine yerleştirdi ve sonuna kadar soktu.

, gerildi ve umutsuzca ihtiyaç gibi doldu. Aralarında hiçbir Şey olmadığını bilmek, adamın etinin sertliğinin *kadının* ıslaklığı boyunca kayması, bir Şekilde kontrolünü parçaladı. O anda

Zevk inanılmazdı, her itişinde bir adrenalin patlaması eşlik ... ve itti... daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı. Kadın ona karşı direndi, kalçaları yataktan kalktı ve her itişinde daha derine batmasına neden oldu, vücudunun izin verdiği kadar derine.

Yatak başlığı tekrar tekrar duvara çarptı, üzerine sabitlenmiş resimler takırdadı. Jase hiç duraklamadı, sadece daha büyük bir güçle içine girdi. Onu yarın da vücudunun her hücresinde hissedecek ve buna bayılacaktı.

Adam tamamen içinden çıktığında, kadın bir inkâr çığlığı attı, hatta ona doğru uzandı. Dizlerinin üzerine çöktü ve diline karşı doruğa ulaşmaya başlayana kadar onun kalbini yaladı. İlk spazmlar kadının içinden geçerken, adam doğruldu ve onu geri itti. Ağzı, sonsuza dek ruhunu kabartacak bir öpücükle onunla buluştu. Spazmları yoğunlaştı, zevk çok çok... daha önce hiç yaşamadığı kadar...

"Brook Lynn," diye kükredi, sesinin sert tınısı onu tekrar yere indirdi. Titreyip kendine gelmeden önce son bir kez daha itti. onun içinde, sert.

Ona sarktı ve zihni yeryüzüne, henüz sarsamadığı korkularına dönmeye başlarken yapabildiği tek Şey ona sımsıkı sarılmak oldu. Tam olarak değil. Yatakta ona çok güveniyordu ama hâlâ biraz diğer her Şey hakkında gergin.

Ona zaman tanıyacağını söylemişti, tanıyacaktı da ve hiçbir Şeyden bu kadar memnun olmamıştı. Ondan ayrıyken öğrendiği bir Şey vardı: Onsuz nefes alamıyordu.

Hissetmek için tehlikeli bir yol ama o anda umurunda değildi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

JASE aceleyle uyandı, bir an ölü gibi uyuyordu, bir an sonra ayağa kalktı ve nefes nefese kaldı. Ter, teninde ince bir parlaklık oluşturmuştu. Etrafını taradı -Yatak odası olmadığını fark etti. Ya da hapisane hücresi.

Brook Lynn'in odası. Onun yatağındaydı.

Bakışları yanında yatan ince bedene kaydı. Sabah güneşi perdelerdeki aralıktan sızarak onun uyuyan halini aydınlatıyordu.

Uyuyan Güzel. Sarı saçları narin yüz hatlarının etrafına dökülmüş, parmaklarının kenetlenmesiyle birbirine karışmıştı. Kirpikleri gül gibi kızarmış yanaklarına gölge düşürüyordu. Dudakları hâlâ kırmızıydı ve öpücüklerinden dolayı hafifçe şişmişti.

İçindeki her şey rahatladı. *Ait olduğum yere döndüm.*

Ama ne kadar süre için?

Ondan korktuğunu söylemişti. Bundan nefret ediyordu ama bunun için onu suçlayamazdı. Onun sadece şüphelenmeye başladığı şeyi biliyordu: mutlak mutlak

öfkesinin karanlığı. Uzun zamandır bu kadar zorlanmamıştı ama ya kız haklıysa? Ya bir gün patlar ve ona zarar verirse?

Birden midesi bulandı ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktı. Özel bir banyosu yoktu, bu yüzden koridordakini kullandı. Hâlâ ambalajında duran bir diş fırçası buldu ve itiraftan önce onun için alıp almadığını merak etti.

Aynadaki yansımasına baktı ve gayet memnun ama belli ki mutsuz bir erkek gördü. *Ondan vazgeçemem. Sadece ikimize de güvenilir olduğumu kanıtlamalıyım.*

Ve yapacaktı da. Başka hiçbir seçenek kabul edilemezdi.

Gürültü onu banyodan dışarı çıkardı. Öldürülen bir kedinin sesi, kesinlikle. Ama hayır. Jessie Kay'i mutfakta sandviç yaparken şarkı söylerken buldu. Jessie Kay yumurta kızartırken başını kaldırıp kaşlarını çatınca durakladı.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Arabayı görmedim ve son duyduğuma göre baltayı almışsın."

Brook Lynn kız kardeşine onun geçmişinden bahsetmiş miydi?

Her iki durumda da, hesaplama zamanının geldiğini düşündü. Masaya oturmadan önce bir an için gözlerini kapattı. "Beck dün gece beni bıraktı."

"Keşke kalsaydı. Ayak tırnaklarımı boyamak için yardıma ihtiyacım vardı." "Kendimize biraz zaman ayırabildiğimize sevindim."

Kaşları daha da çatıldı. "Ahbap. Eğer bana asılırsan, bu bıçağı alır ve sana sokarım-"

"Hayır, sana asılmıyorum," dedi onun üzerinden konuşarak. "Sana davranış biçimim için özür dilemeye çalışıyorum. Başlangıçta." Brook Lynn Jessie Kay'i ve onun zayıflıklarını biraz daha yakından tanıyınca bunun nedenini anladı. Kıvrak bir zekâsı ve kolay bir gülümsemesi vardı ve sevdiklerini kurtarmak için dünyayı yerle bir edebilirdi. Tıpkı onun yapacağı gibi.

"Sonunda daha iyi bir seçim yapmadığınızı söyleyemem," diye mırıldandı. "Birkaç sorunum olduğunu fark etmiş ya da etmemiş olabilirsin."

"Sen de ben de. Ama Brook Lynn *benim için* sadece daha iyi bir seçim. Bir adam sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Saçlarını omzunun üzerinden atarak "Duh" dedi. Sonra ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Aranızda ne oldu ki? Brook Lynn söylemedi."

Onun sırrını saklamıştı, kız kardeşinden bile. Bunun anlamı olmalıydı. "Ona nasıl... neredeyse on yılımı hapiste geçirdiğimi anlattım," dedi.

"Ne!" Jessie Kay dönüp ona baktı. "Benimle dalga geçiyorsun?"

Artık saklanmak yok, diye karar verdi. Bu daha çok fazla soruna neden oldu. Başkaları ve kendisi için.

Jase masanın kenarını sıktı. Ona tüm hikâyeyi anlatırken, masayı ikiye ayırmadan önce parmaklarını gevşetmek zorunda kaldı. Kadın hiç sözünü kesmeden dikkatle dinledi. Etkileyici yüzünde daha çok şok, inançsızlık, dehşet ve nihayet anlayış vardı.

"Dostum." Brook Lynn'de sık sık gördüğü bir ifade olan altın rengi kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Her zaman eski bir mahkûmla birlikte olan Dillon kardeş olacağımı düşünmüştüm."

"Hâlâ ," diye yanıtladı sertçe. "Ruh eşin hâlâ bir yerlerde." "Bu doğru. Umarım öyledir."

"Yani?" diye sordu. "Bu beni kız kardeşinden uzak durmam için uyardığın kısım mı?"

Uzun bir süre ona baktı, onu inceledi, düşündü. Sonra çekti. "Hayır. Ama eğer onu incitirsen..."

"Gitmeyeceğim." Önce onun hayatından gibi kaçacaktı.

"Güzel. Çünkü *işleyeceğim* cinayet yüzünden parmaklıklar ardında zaman geçirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Lütfen. Daha az ısırp daha çok havlayan bir kadın hiç olmamıştı.

"Sen iyi bir insansın Jessie Kay. Benim... arkadaşım." Öyleydi, değil mi? Brook Lynn'in onunla çıkmasını engellemeye çalışabilirdi ama . Kızı cesaretlendirmişti.

"Asla en iyisinden daha azına razı olma. Bunu hak ediyorsun."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," dedi ve ona inanıyormuş gibi konuşmasını diledi. "Ama şu anda benim mükemmelliğim hakkında şiirsel sözler söylemeni dinleyecek vaktim yok. Sen uyurken Brook Lynn beni uyandırdı ve yeni iş fikrinden bahsetti - sandviç yapıp dağıtmak. Ortağız ve adını da "You've Got It Coming" koyduk. Seninle yatağa girmeden önce ekmeği pişirdi, etleri pişirdi ve baharatladı, hatta çeşnileri karıştırdı. Kasabadaki insanlara numune olarak dağıtmak için her şeyi bir araya getiriyorum."

Ve tüm bunlar boyunca uyumuştı ki bu onu şok etmişti. sonraki saldırının ne zaman olacağını merak ederek ne zaman geçirdiğini düşününce uykusu hafif gelmişti. Sanırım burada fark ettiğinden daha rahattı.

"Sizin kaderinizde başarı var." Yine de Brook Lynn'i karısı olmayan eşi olarak kaybetmekten nefret ediyordu.

Jessie Kay kararlılıkla, "Onu hayal kırıklığına *uğratmayacağım*," diye ekledi.

Eve gidip West'i kontrol etmesi gerekiyordu ama kendini "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" derken buldu.

Ona şeytani bir sırıtış fırlattı. "Bunu sorduğuna çok pişman olacaksın."

Birlikte on üç sandviç yaptılar; kahvaltı severler için jambonlu, yumurtalı ve peynirli simitten huevos rancheros dürümüne ve öğle yemeği kalabalığı için salatalık turşulu kızarmış domuz etinden somon füme salatalı sandviçlere kadar her şey. Brook Lynn'in bir zamanlar unlu mamulleri test ettiği gibi, malzemelerin çoğunu zehir açısından test etmenin görevi olduğunu düşünüyordu. Böyle çalışan biriydi.

Jessie Kay sonunda ona bir avuç peynir parçası fırlatarak, "Kârımızı yiyorsun, seni dangalak," diye bağırdı. "Ve ne pahasına olursa olsun onları geri alacağım!"

Adam güldü ve ona bir turşu fırlattı. Brook Lynn içeri girdiğinde bir dilim pastırmaya uzanıyordu, üzerinde bir atlet, bir çift kısa pembe şort ve tüylü ev botları vardı. Anında sertleşti.

Yüzüne fazla parlak, sahte olduğu her halinden belli bir gülümseme yapıştırdı.

"Günaydın."

"Uh-oh. Müdür ," dedi Jessie Kay, yemek kavgası daha başlamadan bitmişti
"Yani eğlence bitmek zorunda, değil mi?" Brook Lynn'in sahte gülümsemesi
bile kayboldu. "Ben şey demek istemedim... Boş ver. Belli ki havandasın. Çok fazla

kaç orgazm?" Jessie Kay sandviçleri paketlemeye başladı. "Patronum Ejderha Kadın beni kovmaya karar vermeden önce yapmam gereken bazı teslimatlar var." Kıs kıs güldü. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Brook Lynn gözlerini devirdi.

"Ben ." Jessie Kay ayrılmadan önce Brook Lynn'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye sordu ona. Jase onu, kalbini çalan bu kadını inceledi.

Dondu kaldı. Kelimeler zihninde yankılandı. *Kalbini çalmıştı*. Çalmıştı, değil mi? Düşebileceğini biliyordu ama uzun zamandır düştüğünü fark etmemişti.

Onu seviyordu. Vücudundaki her hücreyle onu sevmişti. Onu ruhundaki tüm ışıqla seviyordu. Bir şekilde savunmasını aşip

hayatının en önemli parçalarından biri haline geldi. Ciğerlerinden daha önemli.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu, ona gitme, onu kollarına alma ve nasıl hissettiğini *gösterme* dürtüsüyle savaşıarak.

"Ben...bilmiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatmayı reddedersen bu iş yürümez."

Sık sık içinde boğulduğu bebek hüznü ona anlaması için yalvarıyordu. "Ben korkunç bir insanım. Senden kaçtım, senden uzak durdum, seni kızdırmaya çalıştım ve şimdi de kız kardeşimle yalnız kaldığın için şikâyet etmek istiyorum."

Kıskanıyor muydu?

Gülümseme. "Tepkiniz anlaşılabilir. Onunla yattım."

Yanaklarındaki renk kayboldu. "Biliyorum. Görüntü beynime kazındı."

O gece kızın odasına girmemiş olmasını diledi. Onu başka bir adamla düşünmek bile... Derin bir nefes aldı, verdi. "Diğer pek çok şey gibi bunu da değiştiremem," dedi. "Olan oldu."

"Bunu ben de biliyorum," dedi, omuzları kederle çökmüştü.

Bir "ama" sezdi ve tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Bizi karşılaştırıyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" patladı. Bir saniye için bile olsa bunu nasıl düşünebilirdi? "Seninle kıyaslanabilecek kimse yok."

İrkildi. "Ben sadece... Ben..."

Ses tonunu zorla kontrol ederek ekledi: "Benden ne yapmamı istiyorsan söyle, bitsin. Yatağımı yakıp yenisini mi alayım? Tamamdır. Yeni bir ev mi alayım? Tamamdır. Yapmayacağım tek şey Jessie Kay'den uzak durmak. İkiniz bir paket anlaşmasısınız tatlım ve bu asla değişmeyecek. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Ayrıca, eğer onu görmezden gelirim, bu onu incitir ve seni de incitir."

"Onu görmezden gelmeni istemiyorum," dedi. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum." Odanın öbür ucuna doğru tepindi, ama ona yaklaştığında onu kendine çekmedi. Sanki tepki vermesini istemiş gibi onu itti. "Şu anda ikimize de çok kızgıyım. Bunların hiçbirisi için hızlı bir çözüm yok."

"Güven bana, biliyorum."

Sanki yaptıklarına inanamıyormuş gibi ellerine baktı ve ondan uzaklaştı.

Yavaşça beline yapışarak onu durdurdu. "Benimle kaldığın sürece bana ne yapman gerekiyorsa yap."

* * *

DİRENCİM YENİDEN diye düşündü Brook Lynn.

Jase'i kız kardeşiyle birlikte görmek en karanlık, en ilkel kıskançlık dalgasının içinden fırlamasına neden olmuştu. Mantıksızdı. Mantıksızdı, mantıksızlıktan bahsetmiyorum . Aldatmayacağı konusunda ona güveniyordu. Ve Jessie Kay'e güveniyordu. Ama...

Duygular hâlâ oradaydı, köpürüyor ve onu deliliğe doğru itiyordu. Haddini aştığını bilmek bile ona yardımcı olmamıştı. Şimdi de zihninde hızla uçuşan sorulardan kurtulamıyordu. Dile getirdiği sorular. "Ne beni kız kardeşimden ayıran nedir? Bir zamanlar diğerini de istemişken, ikimizden birini isteyip diğerini istememenin sebebi ne?"

Ilık nefesi boynunun kıvrımlarını okşayarak onu ürpertti. Göğsü sırtına bastırdı, gücü onu dünyanın geri kalanından korudu. Onu kucağına aldı ve dönerek mutfak tezgahının üzerine koydu. Bacaklarını ayırarak onun sağladığı beşiğe adım attı.

Büyük, nasırlı elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Zorluklar yaşadın ama bunların seni tanımlamasına asla izin vermedin. Ciddisin... eğlenmek konusunda. Omuzların için çok ağır sorumluluklar taşıyorsun ama bunu fark etmemiş gibisin. Ve ben hiçbir zaman seni istediğim gibi bir kadın istemedim. Sana ihtiyacım olduğu gibi bir kadına ihtiyacım olmadı. Sen benim için yaratılmışsın, o değil."

"Jase," dedi usulca. Ona bundan daha güzel sözler söylenmiş miydi?

"Daha işim bitmedi." Elleri ensesine gitti ve saçlarını avuçladı.

Yıkılmış bir halde, "Sen benim acıma zevk, korkuma umutsun. İhtiyacım olan ama sahip olacak kadar şanslı olacağımı düşünmediğim her şeyisin. Düşünme tarzına ve söylediklerine bayılıyorum." Sesi boğuklaşarak ekledi, "Ve hareket etme şekline hiç girmeyeyim bile."

Saçlarının uçlarıyla oynarken omurgasında bir titreme dans etti. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey."

"Brook Lynn," dedi.

"Evet, Jase."

"Seni seviyorum."

Oh...vay canına. Yanılmıştı - ona daha güzel sözler söylenmişti. "Ama... yapamazsın. Yapmamalısın. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk ettim."

"Senin hatan değil. İlişkimize yanlış yerde başladım. Ama şimdi doğru yoldayız. Her şeyi biliyorsun. Kendimi kanıtlayabilirim. Kanıtlayacağım."

Birden kendisinin de kanıtlaması gereken şeyler olduğunu fark etti. "Jase, ben-"

"Hâlâ bitmedi, tatlım. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum." Onun Başparmakları hürmetle yanaklarını okşadı. "En çok seninle birlikteyken mutlu oluyorum ve ayrı kaldığım zamanlara içerliyorum. Seni düşünüyorum ve gülümsüyorum. Seni düşünüyorum ve arzuluyorum. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Onun karşısında eridi ve o an, o an, o anlık zaman diliminde korku onu terk etti. Sadece, *bum*, toparlandı ve taşındı. Bu adam -bu inanılmaz, değerli adam- biraz sinirli olabilirdi ama onu seviyordu. *Onu* seviyordu, kusurlu Brook Lynn Dillon'ı. Ve onun öfkesini asla kendisine yöneltmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Onun öfkesini unutmamış *olabilirdi* ama kendisine verdiği tepkiyi en azından bir süreliğine unutmuştu. Karanlık duygularından bir anda sıyrılmıştı.

Onun emriyle, onun dokunuşuyla ve ilk düşüncesi , onun güvenliği olmuştu.

Ondan nasıl şüphe edebilirdi ki?

"Yani..." dedi çenesinin ortasını öperek. "Duyduğuma göre tamamen kırbaçlanmışsın."

Güldü, sesi paslı ama muhteşemdi. "Bence 'yumuşatılmış' daha uygun bir tanım."

"Tavuk gibi mi?"

"Elbette."

Günlerdir olmadığı kadar neşeli hissederken, "Sence ben tokmak mıyım?" diye takılmadan edemedi.

"Çok güzel bir tokmak." Çenesinin ortasını da öptü, sonra da ağzının kenarını. "Kendimi kanıtlama konusunda ciddiydim. Ve bunu yapmanın bildiğim tek yolu, hakkımdaki her şeyi bildiğinden emin olmaktı.

Hiçbir şey ." Gözlerinin kenarlarında ince gergin çizgiler oluştu. "Ve sana söylemediğim başka bir şey daha *var*. Kimseye söylemediğim bir şey, Beck ve West'e bile."

Başka bir şey söylemeyince göğsünü okşadı. "Her ne ," dedi usulca, "hiçbir yere gitmiyorum. Bu sefer gitmiyorum. Ve diğer sırrını da sakladığımı bilmeni istiyorum. Bana söylediğin her şey benimle kalacak. Her zaman."

Bir an düşündü ve başını salladı. Ama gerginlik çizgileri daha da derinleşti.

"Ben... ilk ... ben... ben cılızdım ve muhtemelen hapisane hayatı hakkında

duyduğunuz şeyler... bunlar doğru." Boğazını temizledi. Alnında boncuk

boncuk terler belirdi. "Duyduğum 'daha kötü' şeyler

Bana olduğunu söyledin... Beni tuttular ve... zorladılar... ve bu birden fazla kez oldu, ta ki güçlenip karşı koymayı öğrenene kadar."

İtirafı duymak kafasına beyzbol sopası yemek gibiydi: aynı anda sarsıcı, şok edici ve korkunçtu. Sersemlemiş bir halde kollarını Jase'e doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Çok üzgünüm, Jase." Binlerce duygu bir araya gelmiş gibiydi. bir anda kabardı, neredeyse onu boğuyordu.

Onu sıkıca kavradı, sanki bir cankurtaran salı gibi tutundu. Sonrasındaki etkilerle acı çekmişti ve hâlâ da çekiyordu.

Vücudu titremeye başladı. Boynuna ıslak bir şey sıçradı. Gözyaşı mı? "Ah,

Jase," diye fısıldadı. Hiçbir kelime yeterince iyi olamazdı ama

Denemek için. "Sen harika, inanılmaz bir adamsın ve seni tanıdığım için çok şanslıyım. İncinmiş olmandan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum. Elimden gelse acını dindirirdim. Senin için katlanırdım."

Titremesi durduktan sonra uzun süre ona tutundu. Başını kaldırdığında yanaklarındaki nemi sildi, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Daha önce haklıydı. Bu adam *çok fazla şey* hissediyordu. Çok derinden.

Cebinden bir vızıltı duyuldu ve ardından bir zil sesi geldi.

"İstersen cevap ver," dedi ve ona hızlıca bir öpücük kondurdu. "O zaman beni yatağa götürmeni istiyorum." Sana *olan aşkı* *itiraf edeceğim yere*. Her şeyden sonra, ona söylemeden önce gösterse daha iyi olurdu.

"Hayır. Şimdi yatak. Aslında, şimdi tezgah. Geçmiş unutmama ve bir geleceğim olduğunu hatırlamama yardım edeceksin."

Gömleğinin eteğini kaldıramadan telefonu çalmaya başladı.

İçini çekti ve doğruldu, sonra telefonunu kontrol etti. "Cevapsız arama. Beck."

O da kendi telefonunu kontrol etti. "Cevapsız arama. Beck."

Onu biraz itti ve tıpkı daha önce olduğu gibi dağ gibi adamı yerinde kaldı. Arkadaşını aradı. İki adam konuşurken, kadın Jase'in pantolonunun düğmelerini çözdü. Ancak tek taraflı konuşma kısa sürede tüm dikkatini topladı ve sustu.

"Ne demek istiyorsun?...Hayır, imkansız...O değil...Olamaz..." Jase, Brook Lynn'e arkasını döndü ve bir korku kapladı. "Tamam. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattı ama Brook Lynn'in yüzüne bakmadı. "Sorun nedir?" diye sordu.

O dönmeden önce hayal edebileceği en uzun an geçti.

Solgunlaşmış, ağda gibi olmuştu. "Beck'in sırrı. Eski kız arkadaşımın izini sürdü. Daphne. Onu bulduktan sonra e-posta göndermiş, şimdi burada. Şehirde. Benim evimde."

"Ne!" İliklerine kadar üşüyen Brook Lynn ayağa fırladı.

"Hepsi bu kadar değil." Jase bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bir çocuğu var ve kızın benden olduğunu söylüyor."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BROOK LYNN sinirleriyle kıran kırana bir mücadele içinde olsa da, bunu müdür kişiliğinin arkasına saklayabiliyordu. Sert bir ifade ve kesik, etkili hareketler. Jase'le birlikte arabasına tırmanırken bu yetenek çok işine yaradı.

"Bu işi ," dedi. Öyle mi? Gerçekten yaparlar mı? Bir çocuğu ve destek olmak isteyebileceği eski bir kız arkadaşı olabilirdi.

Bir anlaşma mırıldandı, bundan daha fazla yanıt veremeyecek kadar sersemlemişti.

Yolda daha fazla dikkat etti, zihni sanki beyzbol toplarıymış ve elinde sopa varmış gibi sorular ve ifadeler fırlatırken normalden daha yavaş ilerledi.

Jase... bir baba mı?

Jase...bir aile babası mı?

Brook Lynn'i içermeyen ama bir zamanlar sevdiği kız Daphne'yi içeren bir aile.

Artık beni seviyor. Öyle söyledi.

Ama beni bir zamanlar onu sevdiğinden daha mı çok seviyor? Brook Lynn'in ona karşı büyük bir lekesi vardı. Geçmişiyile ilgili gerçeği öğrendiği anda ondan uzaklaşmıştı. Bu Daphne'nin *hiç* izi var mıydı?

Evine vardığında parmakları direksiyonu o kadar sıkımişti ki ikisi neredeyse birbirine kaynaşmıştı. Jase'i verandaya ve evin içine kadar takip ederken bacakları titriyordu.

Beck kapının yanında bekledi ve onlar yanından geçerken Brook Lynn'e acıyan bir bakış atarak, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diyerek dışarı çıktı.

Bir keresinde ona Jase'in bir seçeneği olmasını istediğini söylemişti. Şimdi anlıyordu. Brook Lynn ve Daphne arasındaki seçim, şimdiki ve geçmiş.

Antrede istiflenmiş çiçek desenli valizleri fark ettiğinde ağzındaki nem kurudu. Kadın ne kadar kalmayı umuyordu?

Jase oturma odasında durdu ve Brook Lynn onun yanına geçti. Kanepede yirmili yaşlarının sonlarında güzel bir esmer oturuyordu. Gıcır gıcır gri bir bluz ve siyah bir pantolon giymişti ve dışarıdaki sığağa rağmen yeni açmış bir gül taze görünüyordu. Makyajı mükemmel bir şekilde uygulanmış ve ağırbaşlıydı. O

Kemiklerinin narinliği ona Brook Lynn'in asla ulaşamayacağı muhteşem bir hava veriyordu.

Yarışmayı incelerken, daha önce böyle bir yarışmaya katılmadığı için kendini aptal gibi hissetmeye başladı.

Brook Lynn onunla çıktığı için Jase'e asla asılmayacak olan kız kardeşini kıskanıyordu... Jase de Jessie Kay'le ilişkilerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Ama bu Daphne bambaşka bir hikâyeydi. Jase'in hiç sahip olmadığı ama muhtemelen hep istediğı şeye sahipti. Bir aileye.

Daphne'nin yanında küçük bir kız oturuyordu. Beyaz bir güneş elbisesi giymişti ve elbisenin askılarından birini çekiştirerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Omuz hizasında, iğne gibi dümdüz siyah saçları ve en pahalı zümrütler kadar kusursuz gözleri vardı. Brook Lynn'in *Jase'in* gözleri hakkında sık sık düşündüğü bir şeydi bu. Küçük kızın ağzı da ona benziyordu, üst dudağı alt dudağından daha dolgundu.

Sakin. Sabit.

Brook Lynn'in bakışları Daphne'ye döndü... merakla ona bakıyordu, muhtemelen Jase ile olan ilişkisi hakkında spekülasyon yapıyordu.

"Daphne," dedi Jase, sesi sertti. "Seni tekrar görmek güzel." "Seni de öyle.

Gerçi çok farklı görünüyorsun. Çok *büyük*." Onun dikkati Brook Lynn'e döndü. "Peki burada kim varmış?" "Bu Brook Lynn," dedi.

"*O benim kız arkadaşım*" diye eklemesini bekledi. Ama kelimeler hiç gelmedi.

Araya girmiş gibi hissederek Daphne'ye sırtını vererek önüne geçti ve "Gitmemi ister misin?" diye fısıldadı.

İçten içe, adamın onu tutup yanında kalmasını emretmesi, sonra da şimdi ve her zaman onun desteğine ihtiyacı olduğunu söylemesi için dua etti. Ama bakışlarını geçmişini tüketen kadından zar zor ayırabiliyordu.

"Evet," dedi sonunda ve sanki kalbinden bıçaklanmış gibiydi. "Anlayışın için teşekkür ederim. Eve döndüğünde bana mesaj at ve güvende olduğunu söyle."

Resmen kovuldu. Kız ondan uzaklaşırken acısı daha da arttı. "Elbette."

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Yol boyunca bacakları titredi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydu Daphne.

Brook Lynn duraksadı, içerisi ve dışarısı arasında gidip geliyordu, eli kapının tokmağında duruyordu. Yapması gereken tek şey biraz çekiştirmekti ve bölme kapanacak, onu kirli bir kulak misafiri olmaktan alıkoyacaktı. Ama Daphne'nin cevabını duyma ihtiyacı onu olduğu yerde kilitledi.

"Beck bana e-posta gönderdi. Beni görmek istediğini düşündüm... belki duymuşsundur... Şey." Daphne boğazını temizledi. "Jase, seni kızın Hope'la istiyorum. Hope, bu Jase. Baban."

Umut. Güzel bir kız için güzel bir isim. Jase'in kızı.

Brook Lynn, Jase'in cevabını beklerken bir... iki... dakika boyunca nefes almakta zorlanarak orada durdu. Ama o vermedi ve orada daha fazla kalma riskini göze alamadı. Kapı kıs kıs gülererek kapandı ve o da tökezleyerek Arabayı.

Belki Daphne yalan söylüyordu. Belki de doğruyu söylüyordu. Ama Brook Lynn ikincisinden şüpheleniyordu ve Jase ile ilişkisinin büyük ölçüde değişmek üzere olduğunu biliyordu.

Sonu bile mi?

Kaza yapmadan eve nasıl döndüğünden emin değildi. Garaj yoluna girdiğinde, müdürün dış cephesinden geriye kalan yırtık pırtık parçalar tamamen yanmıştı.

Bir saatten kısa bir süre önce Jase'e ne kadar derinden aşık olduğunu fark etmişti. Şimdi onu kaybedebilirdi.

Yatak odasına girdiğinde, istediği gibi Jase'e mesaj attı. Dakikalar bir saati kovaladı ama cevap gelmedi.

Bir kız, diye düşündü, sersemlemişti. Jase'in bir kızı vardı. Hazır bir ailesi olan babaydı. Brook Lynn'in hayatında ne yeri vardı şimdi?

Bir yer yapabilirim.

Sadece bana bir şans vermeli.

Bu düşünce onunla alay ediyordu. Ondan da kendisine bir şans vermesini istemişti ama o yine de tereddüt etmişti.

Bütün gece dönüp durdu. Jessie Kay eve hiç gelmedi ve bir kez olsun aramaya çıkmadı.

Sabah olduğunda Brook Lynn özel bir özenle giyinmiş, dantel kesimli pembe bir tişört ve etek uçlarında en az yıpranma olan en iyi şortunu seçmişti. Jase ona hâlâ mesaj atmamıştı.

Arabayla onun evine gitti ve Daphne'nin minibüsünü hâlâ garaj yolunda park halinde buldu.

Korku, Jase'in verdiği anahtarını kullanarak içeri girerken Brook Lynn'in uzuvlarının her birinin yüz kilo ağırlığında olduğunu hissettirdi. Anahtar Bavullar artık ön kapının yanına yığılmamıştı, bu aslında iyiye işaret değildi. Odalardan birine taşındıkları anlamına geliyordu. Ve boş yatak odası olmadığına göre...

Kanepede birinin uyuduğuna işaret eden battaniye ya da yastık yoktu.

Jase aldatan biri değil, diye hatırlattı kendine. Ama bu, ondan tamamen kopup Daphne'ye geri dönmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Pastırma kokusu havayı doyuruyordu. Brook Lynn burada çalışmaya başladığından beri her sabah kahvaltayı o hazırlardı. Belki de Beck'in gece bir misafiri vardı ve o da meşhur ertesi sabah yemeğini yapmaya karar vermişti. Bir daha asla göremeyeceği kadın için teselli ödülü. Ama Brook Lynn durumun böyle olduğundan şüpheliydi. Çoğunlukla bu görevi de o üstlenmişti.

Ayağı takılarak mutfağa doğru yürüdü. Daphne ocağın başında duruyordu ve Brook Lynn'in içinden dalga dalga kıskançlık geçti. *Artık Jase için çalışmıyorum olabilirim ama onun yemeklerini pişirmek hâlâ benim işim.* Bu kızın işi devralmasına imkân .

"Jase nerede?" Brook Lynn sordu.

Daphne omzunun üzerinden baktı ve sıkı bir gülümseme sundu. "Sen Brook Lynn'sin, değil mi? Hizmetçi?"

Ben bundan çok daha fazlasıyım. Ama sanki pençeleri çıkmış gibi görünüyordu. "Jase nerede?" diye tekrar sordu.

"Arka tarafta. Ama biraz içeride kalabilir misiniz? Kızını tanımaya çalışıyor ve onlara daha fazla zaman ayırmak istiyorum."

Elleri yumruk haline geldi. "Daha fazla zaman mı? Dokuz yıl önce neredeydin?" *Yeşil gözlü bir dişi canavar gibi davranıyorum. Bu sevmiyorum.*

Daphne ocağı kapattı ve yüz hatları her saniye daha da sertleşen kızla yüzleşti. Bugün mavi bir atlet ve dizlerinin hemen üzerine kadar gelen bir şort giymişti. Günlük şıklık. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve kulaklarındaki birçok piercingi ortaya çıkarıyordu. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları narin pembe.

"Bunu Jase ile zaten konuştum," dedi Daphne, sesi sertleşmişti. "Ona bir açıklama borçluyum. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Tepki verme.

Gitmeli mi?

Arka kapı kayarak açıldı. Küçük kız içeri girdi. O baktı
Dün gece rahatsız ve gergindi ama bugün durum böyle değildi. Mutluluk
gözeneklerinden yayılıyordu.

Jase onun arkasından içeri girdi, yüzünde yumuşak ve şefkatli bir ifade vardı.
Onu kızıyla birlikte görmek kızın ona daha da aşık olmasına olmuştı ama Brook
Lynn'i görünce kaşlarını çatı.

Avuç içleri terlemişti. Birden implantları taktırmadan önceki çocukluğuna
geri döndü. Jessie Kay onu diğer çocuklarla oynaması için evden dışarı
sürüklüyordu, ancak diğer çocuklar Kulaklık Kız'la hiçbir şey yapmak
istemedikleri için .

"Brook Lynn," dedi selamlarken, sesi ılımlıydı ve duygularına dair hiçbir
ipucu vermiyordu.

Başa döndük.

"Bu Hope. Hope, bu Brook Lynn."

Yine *kız arkadaş* tanımlamasını atladı. "Merhaba."

"Merhaba. Sanırım." Kız kesinlikle annesinin davetkâr olmayan tavrına
sahipti. Ama Brook Lynn, Jase'in gözleri ve ağzından daha fazlasını miras
aldığını fark etti. Onun yüzünün şeklini de miras almıştı. Birbirlerinin karbon
kopyası gibiydiler ve bir sızı göğsünü yırttı.

Daphne onu şaşırtarak, "Kaba olma," diye uyardı.

Hope, Brook Lynn'e sanki düşmanıymış gibi ters ters baktı. "O başlattı!
Bir aile günü geçiriyoruz ve o aileden değil."

Tercümesi: Evine git. "Merak etmeyin. Kalmayacağım," diye mırıldandı
Brook Lynn.

Jase, Brook Lynn'in elini tutmadan önce Hope'un siyah saçlarını karıştırarak
onun sırtmasını . "Bize biraz müsaade edin." Onu mutfaktan çıkarıp yatak
odasına götürdü ve elini yüzüne sürmesi için serbest bıraktı.

"Özür dilerim," dedi. Yatağın ucuna uzandı. Her iki taraf da

dağınıktı, her iki yastık da düz ve iyi kullanılmıştı. Brook

Lynn içi boş bir sesle, "Gece burada kaldılar," dedi.

"Elbette." Sanki az önce onu çifti sokağa atmakla suçlamış gibi hafifçe
gücenmiş gibiydi.

"Daphne burada uyudu," dedi. Bir açıklama, soru değil.

Anlayışla karşıladı ve tersledi, "Hope'la. Benimle değil. West'in odasında
kaldım. Hem o hem de Beck bütün gece dışarıda kaldılar."

Hayatı boyunca tutmuş gibi hissettiği nefesini verdi. Tamam.
"Özür dilerim. Artık kim olduğumu bilmiyorum. Bu durum çok..."

"Anlıyorum." Gergin bir duraksamadan sonra ekledi: "Ama daha da kötüleşmek üzere. Daphne ve Hope birkaç hafta burada kalacaklar."

Şu anda hissettiği kıskançlık, belli etmemeye çalışsa da, birkaç saniye önce hissettiği kıskançlıkla alay . "Senin bir arkadaşın olacağına sevindim. kızını tanıma fırsatı buldum." Gerçek buydu.

"O... mükemmel," dedi ve Brook Lynn onun gözlerinde yıldızlar olduğuna yemin edebilirdi.

Adamın kıza duyduğu derin sevgiyi görmek kalbini ısıtmıştı. "Daphne neden sana ondan şimdi bahsediyor?"

"Çünkü hapisteydim." "Bu bir bahane."

Alaycı bir dış parlaması. "Gerçekten mi? Çünkü tam da bu nedenle benimle hiçbir şey yapmak istemediğini hatırlıyor gibiyim."

Ahh. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun?" diye sordu sessizce.

," dedi tereddüt etmeden. "Seni sevdiğimi söylediğimde şaka yapmıyordum."

Rahatlama, uzun bir kuraklıktan sonra yağın ilk yağmur gibiydi. "Ama... neden Daphne'ye kız arkadaşın olduğumu söylemedin?"

"Tatlım, senden son duyduğumda bana zaman tanıyordun. Beni tekrar erkek arkadaşın olarak kabul ettiğini bilmiyordum."

"I-"

Kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu.

"-seni istiyorum," diye bitirdi. "Senden *her şeyi* istiyorum."

Ona doğru uzandı, ancak tam temas edecekken bir başka kapı sesi duyuldu ve ellerini yumruk yaptı. Kolları iki yanına düştü. "Kapı," dedi.

"Tamam." Titreyerek düğmeyi çevirdi.

Hope elinde bir tabak yemekle, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde içeri girdi. "Merhaba." Aralarına bir göz attı.

"Selam tatlım," dedi Jase, ses tonu yumuşamıştı.

Hope onun ilgisi karşısında yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirdi.

"Annem kahvaltını hâlâ sıcakken yapmanı istedi."

Ne kadar hoş değil mi? Çok mu güzeldi?

Daphne buraya Jase'i geri kazanmayı umarak mı gelmişti?

Brook Lynn'in dizlerinin bağı . Daphne'ye karşı savaşırsa kaybedecekti. As Daphne'deydi.

Her ne olursa olsun, Brook Lynn savaşmadan pes etmeyecekti. Bu sefer değil. Daha önce bir kez çekip gitmişti ve bu ona kalp acısından başka bir şey getirmemişti. Jase daha iyisini hak ediyordu. Elinden gelenin en iyisini hak ediyordu ve o da ona bunu verecekti. *Üzerinize geliyorum, Bay Hollister.*

"Kahvaltını yap." Çalımla yaklaştı, onu alnından öptü ve , "Gündüzlerin kızına ait ve bundan memnunum, gerçekten , ama gecelerin benim."

* * *

JASE saate baktı. 10:07 kalın kırmızı rakamlarla yanıp sönüyordu. Hope bir saattir uyuyordu. Ve o bir saatin tamamı boyunca Brook Lynn'e gitmek istemişti.

Ama Daphne kanepede oturmuş, West ve Beck'e dün gece ona anlattıklarını, yani birbirlerini son gördüklerinden beri olanları anlatıyordu. İkisi de sözünü kesmedi. İkisi de onu Hope'un babalığı konusunda yalan söylemekle suçlamadı.

Jase'in DNA testine ihtiyacı yoktu. Kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. *Pembe puroları çıkarın. Ben bir babayım.*

Hope'la kötü bir iş çıkarmaktan, belki de bir çocuğu nasıl seveceği konusunda hiçbir fikri olmadığı için onu duygusal olarak yaralamaktan ve Hopeun birkaç on yılını terapide geçirmek zorunda ölesiye korkuyordu ama onu seviyordu. Sadece birkaç dakika

onunla yalnız kalmak anlaşılmayı mühürlemişti.

Sen gerçekten benim

babam mısın?

Babamım.

Çok sevindim. Hayatım boyunca seni hayal ettim.

O anda tepetaklak olmuştu. Ve evet, asla çocuk istemediğini söyleyen bir adam için, buna hızlı ve sert bir şekilde aşık olmuştu. Ama o zaman ne kaçırdığını bilmiyordu.

Daphne, "Jase'in cezasından bir gün önce hamile olduğumu öğrendim," dedi. "Korkmuştum ama başka bir adam bulabileceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Jase'in parası, beklentileri ve geleceği yoktu. Ben bunlara sahip olan birini istiyordum. Ama seçtiğim kişi sadece ben gösteriye başlayana kadar yanımda kaldı. Bir hukuk bürosunda resepsiyonist olarak işe girdim ve bebeğe tek başıma bakmanın bir yolunu bulmam gerektiğini bildiğimden mahkeme stenografi olmak için gece okuluna gittim. Ve başardım. Bitirdim, hayatımda bir şeyler yapıyordum,

ama Jase hâlâ hapisteydi. Ben sadece... Hope'un onu parmaklıklar ardında görmesini istemedim."

İyi karar. Ama ondan haberdar olsaydı, en azından onun yanında olabilir, para, ev, yiyecek, giyecek sağlayabilirdi. İhtiyacı olan her şeyi, istediği her şeyi.

"Onun nerede sanıyor?" Beck sordu.

Daphne gömleğinin kolundan bir parça tiftik kopardı. "Başka bir ülkede, açlıktan ölen çocuklara yardım ediyor."

Bir günahkârdan ziyade bir aziz. Tabii ki. "Ona gerçeği söyleyeceğim," dedi Jase. "Yakında." Kendi kızının ondan korktuğu düşüncesi soğuk terler dökmesine neden oldu ama ona yalan söylemeyecek ya da başkasının söylemesi riskini göze almayacaktı. Ayrıca kızının, başka bir kızla evleneceğini düşünmesine de izin vermeyecekti. ondan önceki çocuklar.

"Altı aydan fazla bir süredir dışarıda," dedi West, sesi öfkeyle. "Babası hakkında başka bir yalan uydurmak için bolca zamanın oldu. geri dön." Alnındaki yara iyileşmeye başlamıştı ama ruhundaki yaralar zehirlerini sızdırmaya başlamıştı.

Bir kez daha çok güçlü bir alkol kokuyordu.

"Şey," dedi Jase'e pişmanlık dolu bir bakış fırlatarak. "Bunu , düşündüm ama Jase'in nasıl hissedeceğinden, umursayıp umursamayacağından emin değildim. Ama sadece kendimi kandırıyordum. Bunu şimdi anlıyorum. Korkmuştum. Neredeyse üç yıldır istikrarlı, sevgi dolu bir ilişkim var ve bunu mahvetmek istemedim. Ama Tyler orduda. Orduda. Şu anda denizaşırı bir yerde, geçen hafta gitti ve altı ay boyunca orada olacak. Bu yüzden Beck'in e-postasına cevap vermeye karar verdim."

"Hope'a karşı iyi mi?" Beck sordu.

Bu Jase'in de sorduğu bir soruydu. "Hem de çok.

Onu kendi kızımıymış gibi seviyor."

Ama o onun değil. Benim kızım. Ve o küçük kızı varlığının her zerresiyle seviyordu.

"Ona benden bahsetmek zorunda kalacaksın, Daph." Jase ona sert bir bakış fırlattı. "Hope'un hayatının bir parçası olacağım." Şimdi ve sonsuza dek.

"Biliyorum," diyerek onu şaşırttı. "Eğer mümkünse, bu gece benimle görüntülü sohbet edecek. Ona o zaman söylemeyi planlıyorum."

"Ve bu her şeyi daha iyi mi yapacak?" West patladı. "Tek kelime etmeden gittin, dokuz yıl boyunca bir sır sakladın ve hiçbir şey yapmamış gibi geri dönebileceğini mi sanıyorsun?"

Daphne sertleşti.

"West," dedi Jase. "Seni seviyorum dostum ama onunla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

"Birinin sana göz kulak olması gerek." West'in bakışları Jase'in üzerine düşerken adeta ateş pskryordu. "Daha önce yapmadım ama şimdi yapacağım."

Bir an için gözlerini kapattı, nefes aldı. Suçluluğun yaptığı şeyin bu olduğunu fark etti. . Çıkmaza sokar. İlerleyemez hale getirirdi. Ve Jase artık bu şekilde yaşamak istemiyordu. Arkadaşlarının da Böyle yaşamak.

Ayağa kalktı, West ve Beck'in oturduğu kanepeye doğru yürüdü ve dikkati West'te kalarak önlerindeki sehpanın üzerine eğildi. "Bırak Git," dedi yumuşak bir sesle. "Artık zamanı geldi. Geçmiş boynuna dolanmış bir ve yaşamı boğuyor." Beck'e baktı. "Sen de yle. Sadece daha iyi saklıyorsun."

Her iki adam da Jase'den başka bir şeye odaklandı ve sessiz kaldı. "Senin için daha iyisini istiyorum. *Kendim* için daha iyisini istiyorum." Her ikisini de okşadı Dizler. "Arkadaşlarımı geri istiyorum. Beni borçlu oldukları biri olarak değil, eşitleri olarak görenleri."

Yine sessizlik.

"Sizden ilerlemenizi istiyorum. Bu nedenle, hareket etmelisin ileri," diye devam etti. "Yeterince deme yaptınız. Ben yeterince dedim. Hayatın tadını çıkaracağız. Sonunda." Ayağa Daphne'nin sulu bakışlarıyla buluşmadan önce onları bir kez daha okşadı. "Sonsuza dek mutlu olacağın hayatı bulmana gerçekten çok sevindim."

"Ben de yle. Umarım sen de bulursun." "zerinde çalışıyorum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BROOK LYNN, You've Got It Coming için siparişleri hazırlarken mutfakta şarkı söyleyip dans ediyordu. Yirmi üç sandviç ve altı güveç. Ama onu bu kadar iyi bir ruh haline sokan şey büyüyen işleri değildi. Jase dün gece gelmişti ve onun dünyasını sarsmıştı. Onu soymuş, ona dokunmuştu. Onu sevmişti.

Sanırım yatağı kırdık. Ve bir gecede ulaşılan orgazm sayısında dünya rekorunu.

Bu sabah erkenden Hope'un yanına gitmeden önce onu öylesine şefkatle öpmüştü ki, kız ruhunun Hope'un kiyle birleştiğine yemin edebilirdi. Daha sonra, başını kaldırıp gözlerinin baktığında, başparmakları çenesinin çizgisini okşarken, en yüce memnuniyet duygusunu yaşamıştı.

Ben onun kollarına aitim.

Teslimatlarını yaptıkça hava daha tatlı kokuyor ve daha az boğucu geliyordu. Ağaçlar daha yeşil, çiçekler daha gür ve kasabadaki herkes daha kibar görünüyordu. Birden fazla kişi onun gülümsemesine dikkat çekti.

İndirimli fiyat beklentisiyle sandviç sipariş eden Edna bile fark etmişti.
Kesinlikle parlıyorsun, Brook Lynn. Yeni vitamin mi?

Evet. J Vitamini.

Sonunda sadece üç sipariş kalmıştı. West, Beck ve Strawberry Inn'de kalan bir adam. Adı Stan'di, soyadı yoktu ve çocuklarla biraz daha fazla zaman geçirebilmek için önce onu listeden çıkarmaya karar verdi.

Lobide Brook Lynn, ev sahibinin eşi Holly Mathis'e el salladı. Tezgâhta çalışan genç kız. "On iki numaralı odaya teslimat," dedi kıza.

Holly sakızını çiğneyerek ve dikkatini dergisine vererek, "Her neyse," diye cevap verdi.

Brook Lynn daha odanın kapısına dokunmamıştı ki kapı hızla açıldı ve karşısına sokakta ona çarpan adam çıktı... sonsuza kadar önce, öyle görünüyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve "Sen." dedi.

Kan çanağına dönmüş gözlerinde bir parıltı belirdi... onu şaşkına çeviren bir şey. "Evet. Ben."

Teni daha soluk, saçları dağınıktı. Dışarıdaki sığağa rağmen uzun kollu bir gömlek ve şort giymişti. Baldırının etrafında kıvrılan bir yılan ya da ejderha dövmesinin kuyruğunu düşündü.

"Dizlerin nasıl?" diye sordu.

"Tamamen iyileşti, teşekkürler." Boğazını temizledi ve sandviçini uzattı. "On beş dolar lütfen." Sandviç için on, teslimat için beş. Buralarda pahalı sayılabilirdi ama ona sandviçlerinin buna değdiği söylenmişti.

Ona hafif nemli kağıt paralar uzattı. "Teşekkür ederim, umarım beğenirsiniz."

"Yapacağımı biliyorum."

Gitmek için döndü.

"Hey. Jase Hollister'la arkadaş olduğunu duydum," dedi. "Bu doğru mu?"

Kaşlarını çatarak onunla yüzleşti. "Onu tanıyor musun?"

"Senden daha iyi. Dikkatli ol." Kız cevap veremeden kapıyı yüzüne kapattı.

Midesi bulandı. Jase'i nereden tanıyordu? Çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece görünüşüne bakarak karar verseydi, hapishaneyi tahmin etmesi gerekirdi.

Fragaria Sokağı'na yöneldi. West ve Beck'in satın aldığı bina dökülen kırmızı tuğla, bakır ve ferforje süslemelerden oluşuyordu. Adamlar binayı onarma aşamasındaydı ama içerisi şimdiden dergilerden fırlamış gibiydi; pelüş halılar, pırıl pırıl ahşap zeminler ve duvarlarda lambri.

Ön tarafta büyük, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir masa ve onu yöneten kadın, Cora Hugal vardı. Eskiden yerel bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordu ve hiç kimse onun işaret parmağından duyduğu korkuyu üzerinden atamamıştı. Size doğru baktığında, suçluluk ve utanç içinde eriyip gitmeniz muhtemeldi.

Arkasındaki duvarda bir tabela asılıydı. WOH Endüstrileri. West, Ockley ve Hollister için.

"Brook Lynn Dillon," dedi Cora sert bir baş hareketiyle, telefon çaldı Yanında. "Bay West ve Bay Ockley sizi bekliyor. Geri dönebilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Her biri cam duvarlarla çevrili üç ofis vardı ama iki adam da en sağdakinin içindeydi. Beck onu fark etti ve el sallayarak içeri aldı.

"Hey, çocuklar." İstenen sandviçleri uzattı ve ödemeyi reddetmeye çalıştı ama Beck faturaları ceplerine doldurdu. Güzel. Bunun için bir neden yok.

Kavga. Çıkarken onları Cora'nın masasına bırakacaktı. "Nasıl gidiyor?"

"Artık burada olduğuna göre daha iyi." Beck ona takdir dolu bir bakış attı. "Her zamankinden daha muhteşem görünüyorsun. Seni hemen şimdi burada baştan gerektiğini düşünüyorum."

"Sanki yapabiliymişsin gibi," diye takıldı.

Gözleri neşeyle parlıyordu, gülümsemesi kaygısızdı. "Oh, yapabilirim. Cinsel gücümü senin üzerinde tam anlamıyla göstermediğim için şanslısın."

"Çok şanslısın," dedi ve gözlerini devirdi.

"Ama bir kez daha söylüyorum, seninle konuşmuyordum Brook Lynn." Sandviçinin ambalajını . "Benim için sadece sen varsın, bebeğim."

O kıs kıs gülerken West masanın arkasından kalktı ve sandalyesi geriye doğru kaydı. Önce Beck'e, sonra ona, sonra tekrar Beck'e kaşlarını çattı. Stan gibi onun da gözleri kan çanağına dönmüştü ve giysileri buruştu. Gerçi onunkilerin daha pahalı olduğu belliydi. "Bu şartlar altında çalışsamam."

"O halde gidiyoruz," dedi Beck kolayca.

"etmeyin." West ofisten hışımla çıktı ve binayı terk etti.

Brook Lynn'in onun nesi olduğunu sormasına gerek yoktu. Tessa'nın partisi giderek yaklaşıyordu.

Sözü açılmışken, yapması gereken bazı planlar vardı. Jase için çalışmıyor olabilirdi ama onu zor durumda bırakmayacaktı. "Size göstermek istediğim buket örnekleri var ama onları getirmedi."

"Bunu yarın düşün."

Güzel. Bugün yapmayı planladığı birkaç işi halletmesi - eğlence listesinden bir maddeyi daha kontrol etmenin zamanı gelmişti.

"Peki," dedi. "Gitsem iyi olacak."

"Sonra görüşürüz." Beck ona hüzünlü bir gülümseme sundu. "Bunun için üzgünüm." ". Anlıyorum. Sevdiğin birini kaybetmek kalbinde büyük bir boşluk bırakır,

Ve eğer dikkatli olmazsanız, keder ve pişmanlık onu doldurur."

"Partiden birkaç gün sonra gün ışığına çıkacak ve gülümseyecek. Bu onun döngüsü - gerçek yıldönümü tarihinden sonra işler hep yoluna girer."

"Sevindim." Sadece West'in iyiliği için değil, Jase ve Beck için de. Arkadaşları acı çektiğinde onlar da çekiyordu. "Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Yapacağım."

Kapıya doğru ilerlerken, Jase binaya girdi. Sıcak bir sevinç anında içine yayıldı ve kendini Jase'in kollarına atmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

kollarında. Daphne ve Hope da yanındaydı ve Brook Lynn onun sevgi gösterilerine nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Her iki kadın da yazlık elbiseler içinde çok güzel görünüyordu, koyu renk saçları aynı at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Gerçi Daphne'nin gözlerinin kenarları pembeydi ve sanki geceyi ağlayarak geçirmiş gibi biraz şişmişti.

Jase, Brook Lynn'e odaklandı ve aradaki mesafeyi kapattı. Aının tadını çıkarmaya kararlı açgözlü bir yırtıcı. Adam onu kollarının gücüyle sararken kadın zevkten titredi.

"Seni özledim," diye fısıldadı kulağına, PDA ile ilgili sorusunu yanıtlarken.

"Ben de seni özledim." Sadece birkaç saat önce ayrılmış olmalarına rağmen. Bir dakika çok uzundu. Burnunu onun boynuna sürttü ve erkeksi kokusunu içine çekti. *Asla doyamayacaktı.*

Ayrıldıklarında "Sandviç teslimatı mı?" diye sordu.

"Evet, ama artık işim bitti." Daphne'ye baktı, kadının karanlık bir kıskançlıkla fokurdamasını bekliyordu. Ya da nefretle. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

Ama Daphne ona sadece gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel, Brook Lynn."

"Uh...sen de mi?" Bir açıklama olması gerekirken bir soruydu. Jase ona Daphne'nin durumu hakkında hiçbir şey söylememişti - dün gece birbirlerini gördüklerinde yatmaya çok hevesliydi - ve sormak için aklına bir not almıştı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Kasabayı tanımaya çalışıyorum," dedi Daphne tereddütle ekledi, "Jase buraya taşınmamızı istedi."

"Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım," demek için acele etti.

Brook Lynn'in itiraz etmesini mi bekliyordu? "Onları Strawberry Jam'e götürdün mü?"

İlk başta sessiz kaldı, ona şaşkınlıkla baktı... bu kısa süre sonra şefkat ve arzusunun güçlü bir karışımına dönüştü. "Sen inanılmaz bir kadınsın," dedi ve onu usulca, nazıkçe öptü. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu gece ona bir ağaç gibi tırmanacağım. "Strawberry Jam, Jessie Kay'ın, yani kız kardeşimin çalıştığı yer," dedi Daphne'ye. "Yüzlerce dönümlük araziden yabani çilek topluyorlar ve tadabileceğin en iyi reçelleri . Eğer bir tura katılırsanız, tüm farklı tatların tadına bakabilirsiniz."

Umut bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Gitmek istiyorum! Gidebilir miyiz? Lütfen, lütfen anne."

Daphne kızına bir tur sözü verirken Brook Lynn ellerini Jase'in omuzlarında gezdirerek gömleğinin hatlarını düzeltti. "Neredeyse unutuyordum. Stan adında birini tanıyor musun?"

Bir an düşündü ve başını salladı. "Hayır. Neden?"

"Strawberry Inn'de ona bir sandviç götürdüm ve seni sordu."

"Ben mi?" Kaşlarını çatı. "Muhabir mi?"

" sanmıyorum. Profesyonel bir görünümü yoktu. Ve bana senin yanında dikkatli olmamı söyledi."

Kaşları çatıldı, gözlerinde bir öfke kıvılcımı belirdi. "Onu araştıracağım."

Başını salladı ve konuyu değiştirmeye karar vererek sessizce "Daphne'nin nesi var?" diye sordu.

O da aynı sessizlikte cevap verdi: "Erkek arkadaşına benden ve buraya yaptığı yolculuktan bahsetmiş, o da ondan ayrılmış."

Erkek arkadaşı mı varmış? Vay canına. Brook Lynn kadını Jase'i çalmak için buraya gelmekle suçlamıştı. *Görünüşe göre ona bir özür borçluyum.*

"Hey. Kulaklarındaki o garip şeyler de ne?" Hope, Brook Lynn'in implantlarını işaret sordu. "Sen yarı robot musun?"

Jase ona karşı sertleşti ama Brook Lynn ilk kez utanç hissetmedi. Yanındaki adamın olduğu bir şey. "Ben yarı robotum," alay etti. "Burası sıcak mı yoksa iç fan sistemim mi çöktü?"

Hope anlamadı ama Jase anladı ve kıkırdarak, "Maksimum RAM kapasiten on inç mi yoksa on bir inç deneyebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Talep edilen oturum açma reddedildi," diye espri yaptı.

Sadece daha sert güldü ve bu onu ruhunun derinliklerine kadar heyecanlandırdı. *Sen asla duygularını gösteren erkeklerden biri olmayacaksın, değil mi aşkım? Bir daha düşün.*

Daphne mahcup bir ifadeyle, "Bunun için çok üzgünüm," dedi.

"Merak etme." Brook Lynn, Hope'un hizasına kadar eğildi ve "Neden sen ve ben birlikte kasabaya gitmiyoruz?" dedi. Jase ve Daphne'ye baktı. "Sizin için de uygunsa, çocuklar?" Küçük kız Jase'in hayatının kalıcı bir parçasıydı. Onun bir parçası. "Birbirimizi tanıyabiliriz."

Kız başını sallayarak, "Asla olmaz," dedi. "Burada kalmak istiyorum. Benimle birlikte ebeveynler."

Kalbinde bir sızı. "Eğleneceğiz, evlat. Söz veriyorum."

Hope bir kez daha itiraz etmek için ağzını açtığı anda Brook Lynn ekledi: "Bir hayvan barınağına gidiyorum. Bir köpeği kurtarmayı planlıyorum. Eğer gitmek istemiyorsan, sana daha sonra resimleri gösterebilirim ve-"

"Bir köpek mi?" Kızın yüzü aydınlandı. "Annem köpeklerin evinize kaka yaptığını ve halınızı mahvettiğini söylüyor ama ben yine de onları seviyorum." Annesine sarıldı... babasına sarıldı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Jase'in ifadesi yumuşamış, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "İnanılmazsın."

Onu dudaklarından şapır şupur öptü. "Ben de seni."

* * *

JASE oturma odasına girdi ve saate baktı. Saat 22:01'di, Brook Lynn'i son gördüğünden yana yaklaşık dokuz buçuk saat geçmişti ve ondan hiç haber alamamıştı.

Hope ve onun için endişeleniyordu. İkili ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra WOH ofislerinden çıktığında, arabasının her tarafına çöp atıldığını görmüştü. Biri gecenin bir vakti arka bahçesindeki kulübeye spreyle boyanmış *ÖL* kelimesini yazmamış olsaydı, serseri gençleri suçlayacaktı. İki rastgele vandalizm vakası mı? Pek olası değil. Hedef alınmıştı.

Hatırlamak bile tansiyonunun yükselmesine neden oldu. *Sakin. Sakin.* Bu hayatında aldığı ilk ölüm tehdidi değildi ve son olmayacağından da emindi. En azından bir ipucu bulmuştu. Stan adında bir yabancı onu sorduğu için Jase, Daphne'yi Beck'le bırakıp Strawberry Inn'e gitmişti. Han sahibinin kızı ona ne olduğunu söylemeyi reddetse de

Konukların isimlerinin yazılı olduğu listenin görüldüğü tezgâhtan bilerek uzaklaşmıştı. Birkaç isim vardı ama hangisinin Stan'e ait olduğunu biliyordu. Okunaksız olan tek isim, soyadı çözülemiyordu.

Jase odaya gitmişti ama oda çoktan . Parmaklıklar ardında haksızlık ettiği bir mahkûm şehre mi gelmişti?

Bu bir olasılıktı ama yine de onu bir zamanlar gibi korkutmuyordu. Artık tek başına değildi. West ve Beck'in desteği vardı. Kendini toparlamasına ihtiyacı olan bir kadını ve kızı vardı, o da toparlayacaktı. Bu kadar basitti.

"Jase," dedi Daphne koltuktaki tüneğinden. İç çekti. "Ya buraya taşınmamaya karar verirsem? O zaman ne olacak?"

Hızlı adımlarla ilerledi ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şehre taşınabilirim." Hope'un yanında olmak istiyordu. Ama Brook Lynn

onunla taşınmaya istekli mi? Her şeyi toplayıp kız kardeşine veda etmeye? Bunu ondan isteyebilir miydi?

Strawberry Valley'den hiç ayrılmamıştı ve da hiç istememişti. Burası onun eviydi, bildiği tek ev. Burada kökleri vardı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, artık onun da vardı.

"Brook Lynn'le ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" Daphne, bir ileri bir geri hareket ederken bakışlarıyla onu takip ederek sordu.

"Uzun sürmez." *Ondan tüm hayatını değiştirmesini isteyecek kadar uzun değil.*

Kadının bugün ona nasıl hürmet ve hayranlıkla baktığını hatırladı. Vücudundaki her hücre aynı duygularla yanıp tutuşarak tepki vermişti. Onsuz nasıl yaşayabilirdi ki?

"Aradığınız kişi o mu?" Daphne sordu.

Yanlış anlamış gibi davranmadı. "Evet. Onu seviyorum. Elimden gelse onu fiziksel olarak kendime bağlamak isterdim. Ama Hope'un hayatını daha fazla kaçırmayacağım."

Daphne'nin omuzları çöktü.

"Hope'a hapishaneden bahsettim," dedi. "Bu sabah sen önce." "Ah."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Beklediğimden daha iyi karşıladı." Ona neden oraya gönderildiğini sormuştu ve o da ona bir başkasını incittiği için bir başkasını incittiğini söylemişti. Ne kadar da yanılmıştı.

Hapishanede sana köpek maması yedirdiler mi? diye sormuştu. Gardiyanın mahkumlara köpek maması yedirdiği bir program izlemiştim.

Sorunun masumiyetine neredeyse gülecekti. Orada yaşadığı dehşeti hayal bile edemezdi ama hayır, köpek maması bunların arasında değildi. Bu ifşaat yüzünden ondan korkmadığı için çok minnettardı.

Tüm endişeleri boşunaydı. Cevabını duyduktan sonra bir kelebek yakalamak için koşturmuş, onun izlediğinden emin olmak için sürekli arkasına bakmıştı. Tek istediği onun ilgisiydi.

"Sevindim," dedi Daphne. "Ben de üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Yıllar boyunca her şeyi kötü idare ettim."

"Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bunun için seni suçlayamam."

"Yapmalısın." Nefesini dışarı itti. "Tyler bana yalancı dedi. Bana güvenemeyeceğini söyledi."

"Ona zaman ver. Ya seni affedecek ya da hayatına devam edecek. Ve eğer yoluna devam ederse, onsuz daha iyi olursun." Söylemesi kolay. Jase *asla* daha iyi olamazdı.

Brook Lynn olmadan.

Pencereden araba ışıkları parlıyordu. Ön kapıya doğru koştu. Dışarıda bir köpek havlıyordu. Kadın kahkahaları yankılandı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Arzuyla. Rahatlamıştı. Kızları sağ salim dönmüştü.

Dışarı fırlayıp ikisini de kucağına alma dürtüsüyle savaştı, Brook Lynn ve Hope kucaklarında birer köpekle verandaya ulaşana kadar sonsuzluk geçmiş gibi görünüyordu. Her iki hayvanın da soyu belirsizdi. Brook Lynn'inki tuzlu ve biberli tüylere sahipti ve alt çenesi üst çenesinin üzerinde çıkıntı yapıyordu. Hope'unki ise simsiyahtı ve bir kulağının yarısı yoktu.

"Ben aradım," dedi, bakışları onu içine çekerek. Ayın altın ışığıyla aydınlanmış, sanki bir rüyadan fırlamış gibi, ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Cevap yok."

"Ah," diye yanıtladı Brook Lynn. "Benim hatam. Telefonu sessize almıştım." "Havlama sesleri kulaklarını ağrıttı," dedi Hope kesin bir ifadeyle.

Korku ve paniğinden geriye kalanları uzun, ağır bir nefesle serbest bıraktı ve bu şekilde hissederek bir saniye daha kaybetmemeye karar verdi. Yapabileceği başka şeyler de vardı. "Kulaklarının daha iyi öpülmeye ihtiyacı var mı?" diye sordu usulca.

Hope duydu ve irkildi. "İğrenç!"

Jase gülümsemeye çalıştı. "Bu arada, sana bir şey aldım." Cebinden bir kutu biber gazı çıkardı ve Brook Lynn'in çantasına koydu. "Asla onsuz evden çıkma." Köpek onun kollarında kıvrandı. "Şimdi. Kim varmış burada?"

"Bu Steve," dedi Hope, Yarım Kulak'a gururla sırtarak. "Ve Sparkles," dedi Brook Lynn.

Sparkles mı?

"İsimler biz gelmeden çok önce seçilmişti ve düşünüyorum da Parıltılar yeni yürümeye başlayan bir prensese aitti." Bakışları kızına kaydı ve yumuşadı. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Seninle çok eğlendim."

"Ben de." Hope köpeğini kucakladı ve Jase'e baktı. "Brook Lynn sana onu alıp alamayacağımı sorabileceğimi, hayır dersen eve götüreceğini söyledi. Ama bende kalabilir mi? Lütfen. Bir evi olmasını o kadar istiyordu ki. Onu bırakmaya çalıştığımda ağladı. Lütfen baba."

Babacığım.

Adam resmen sıvılaşarak kadının ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştü. "Tabii ki sende kalabilir."

Daphne onun yanına yaklaşarak, "Bundan pek emin değilim," dedi.
"Köpekler benden nefret eder. Bütün köpekler. İstisnası yok. Bunu biliyorsun Hope." İddiasının doğruluğunu kanıtlamak istercesine, hem Steve hem de Sparkles ona hırladı.

"Gördün mü!" diye ciyakladı, yüzü soldu ve geri çekildi.

"Sanırım korkunun kokusunu alıyorlar," dedi Brook Lynn. "Korkma anne. Lütfen."

Daphne başını salladı, bakışları köpeklerden hiç ayrılmıyordu. "Üzgünüm bebeğim ama bu imkânsız."

Jase, Hope'un yüz hatlarının düşmesini izlemekten nefret ediyordu. Buna dayanamayarak onu çenesinin altından itti. "Merak etme. Steve benimle yaşayabilir. Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

Hope o güne kadar gördüğü en dişlek, en şirin sırıtışı ortaya çıkardı.

Brook Lynn uzandı ve kızın saçlarını karıştırdı. "Köpek randevumuzu ne zaman ayarlamak istersen beni ara."

"Yapacağım!"

Brook Lynnin kızıyla etkileşime girdiğini görmek... Evet. Zaten aşık olmasaydı, o anda aşık olurdu.

"Arabamın bagajında köpek malzemeleri var," dedi.

İki köpek de kıpırdanmaya başladı, istiyorlardı. Daphne kanepeye doğru koştu ve . Steve Hope'un kollarından kurtulmayı başardı. Yere indiğinde bir mermi gibi havalandı ve Daphne'nin önündeki sehpanın etrafında daireler çizerek koşmaya başladı. Hope onu yakalamaya çalıştı ama o kanepeye sıçradı ve Daphne'nin ayak bileklerini ısırđı. Daphne çığlık atarken bacağını kaldırdı ve ayağına işedi.

"Bu benim kâbusum!" diye bağırarak kanepenin kenarından atladı.

Beck köşeyi döndü. Üstsüzdü, saçları dağınıktı ve göğsünün her yerinde çizikler vardı. Vay, vay. Açıkça görülüyordu ki penceresinden içeri girdi. "Bu de ne?" dedi, tam Steve onun yanından hızla geçmeye çalışırken. "Bir köpek mi? Ciddi misin?" Steve hayvanı tasmaından yakalayarak durdurdu. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Steve onun elini yaladı ve ayaklarının dibine yerleşti.

Brook Lynn, "Beck ve malzemeleri almama yardım et," dedi. "Ama-"

Ellerini çırpı, *hep chop chop*. "Şimdi! Beni saymaya zorlama. Eğer üçe ulaşırsam bir daha senin için asla yemek yapmam."

"Evet, hanımefendi." Beck onu dışarı kadar takip etti.

Jase bir kahkaha attı. "Hope, neden Steve'i benim odama götürmüyorsun?" Hope daha fazla sorun yaşamadan köpeğini aldı ve koridorda gözden kayboldu.

Daphne'ye "Strawberry Valley'de kal," dedi. "Ona istediği tüm hayvanları satın almama izin ver"

"I-"

"Lütfen. Faturalarını ben ödeyeceğim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak." Daphne bu olasılığı aklından geçiriyor gibiydi. "Göreceğiz bakalım."

Beck kollarında büyük bir kutu ve bileklerinden sarkan birkaç çuvala eve girdi ama Brook Lynn'den hiçbir iz yoktu. "Bunu sana vermemi söyledi," dedi ve katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

Jase notu okudu. *Gecelerinin bana ait olduğunu unutma. Bekliyor olacağım.*

* * *

BROOK LYNN dolambaçlı köy yollarında, lastiklerinin arkasından esen toprakla ilerliyordu. Ne gündü ama! Hope ona ısınmıştı ve ona Her zaman ve sonsuza dek sahip olmayı hayal ettiği türden bir köpek hakkında hikayeler. Mavi gözlü beyaz bir köpek yavrusuna Kar Tanesi adını verecekti.

Barınakta saatler geçirmişler, farklı odaları dolaşmışlar, farklı köpekleri sevmişlerdi. Hatta bazılarını gezdirdiler. Brook Lynn birden fazla kez gözyaşlarına ve her bir hayvanı alıp kaçma isteğine olmak zorunda kalmıştı. Bir yuva arayan tüm o köpeklerin ona korku, umut ve yalnızlık karışımı bir duyguyla bakması çok üzücüydü. Bu durum Hope'u da etkilemiş ve istediği şeyin bir köpek yavrusu olmadığına karar vermişti. Bunun yerine, çalışanlardan kendisini en çok ihtiyacı olan köpekle tanıştırmalarını istedi.

Brook Lynn başka bir hiç bu kadar gurur duymamıştı.

Evrak işlerini sonra Steve ve Sparkles'ı gerekli malzemeler için PetSmart'a, ardından da muayene için yerel veterinere götürdüler. Steve ve deneyim onları birbirine bağlamıştı. En azından Brook Lynn öyle umuyordu.

Arkasında yanıp sönen araba farları mıydı? Birinin acil bir durumu olduğunu düşünen Brook Lynn yolun kenarına çekildi. Ama sürücü onu geçmedi. Arkasında durdu ve arabadan indi.

Jase.

Onun yüksek silüetini her yerde tanıyabilirdi.

Sparkles yolcu koltuğunda uyuyordu. Ani bir endişe titreyerek geceye girdi. Boğazındaki nabız gümbür gümbür atıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet. Kollarımda değilsin."

Anında bir rahatlama hissetti... ardından bir ihtiyaç seli geldi. Durdu, onun kendisine gelmesine izin verdi... Onu arabasına yasladı, yakınlığı vücudunun her santimini tahrip ediyordu. Kadın titriyordu. Durgun bir sıcaklıkla kızardı. Nefes almak için savaştık zorunda kaldı.

"Ben eve gelene kadar bekleyemedin mi?" diye sordu kollarını onun boynuna dolayarak. "Buna sevindim."

Ay ışığı yüz hatlarını kapladı, onu fantezi ve gölgelerle boyadı. "Seni sonsuza dek beklerdim ama buna mecbur olmadığım için de mutluyum." Ellerini kızın omuzlarının hemen üzerinde birleştirerek gücünün onu tamamen sarmasına izin verdi. "Ayrıca, seninle bir şey konuşmam gerekiyor ve beklemek beni öldürüyor."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?"

Dudaklarını yaladı. "Eğer Daphne Çilek Vadisi'ne taşınmazsa, ben de şehre taşınmak zorunda kalabilirim. Hope'a, Brook Lynn'e yakın olmalıyım ama sensiz olmak istemiyorum."

Ses tonu anlaması için yalvarıyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Daphne'nin ziyareti sona erdiğinde ne olacağını merak etmeye başlamıştı. Ve bugün Hope'daha fazla zaman geçirdikçe, Jase'in kızı koruma, ona hiç sahip olmadığı bir şeyi verme ihtiyacıyla dolacağını daha iyi anlıyordu. Parçalanamaz bir aile. Brook Lynn bu şansı ondan asla esirgemeyecekti.

"Ben de sensiz olmak istemiyorum ve olmayacağım da. Seni sık sık ziyarete geleceğim-"

"Bu yeterince iyi değil. Benimle gelmeni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Sorup sormayacağını merak etmişti ve kararını çoktan vermişti. "Evet. Evet, seninle geleceğim."

Gözlerini kapattı, bir nefes verdi.

Oh, bu adam. "Seni seviyorum, Jase Hollister," dedi.

Adamın göz kapakları açıldı.

"Bu doğru," diye devam etti. "Seni o kadar çok seviyorum ki Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim."

Bir panter gibi hızla hareket etti. Bir saniyeden kısa bir süre içinde ona doğru yaklaştı ve büyük, sıcak elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Beni seviyor musun?"

Çenesi titreyerek başını salladı.

"Sana sahip olmalıyım. Buraya. Şimdi." Ona cevap vermesi için zaman tanımadı, ama ağzını onunkine çarptı, dili derin ve emin bir şekilde ilerledi.

Çekingenliği kül oldu. Onu bir daha asla bırakamayacağı bir noktaya ulaştığından emin bir şekilde ona tutundu. Onun tadı duyularını istila etti ve ona kaçırdığı her şeyi hatırlattı. Göğsü, onunkine çok yakındı, çelikten bir duvar gibi hissediyordu, altında bir davul çalıyordu.

çıtçıtını yırttı, külotuyla birlikte aşağı doğru çekti, sonra pantolonunun belini yırttı. Pantolonunu açar açmaz iç çamaşırını yeterince aşağı çekti, onu belinden tutup kaldırdı ve bacaklarını onun etrafına sararken içine girerek onu doldurdu. Adam onu öptüğü anda ıslanmıştı -aslında onu arabaya yasladığı anda- ve şimdi vücudu onu sıcak bir rahatlamayla karşılıyordu.

Ensesindeki saçları avuçlayarak başını geriye itti. Ona verdiği bir sonraki öpücük sertti, cezalandırıcıydı... tatlıydı. Ateş kanında tutuştu, onu yaktı, çok mükemmel bir şekilde yaktı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye övdü. İçeri. Dışarı. Adam soktu, soktu, soktu ve kadın arabanın arkasına doğru sallandığını hissetti. İnemeleri bir baykuşun ötüşüne, bir çakalın çağrısına Tatlı kokusunu içine çekti çilekler ve kır çiçekleri. "Gitmene

izin vermiyorum," dedi. "Asla."

"Sen benimsin." Vücutlarının arasına uzandı ve onun en keskin arzusuna karşı bastırdı. Doruk noktası sert ve hızlı bir şekilde geldi ve tatmin onu ele geçirirken haykırarak patladı. Adam onu uçuşunun kenarına kadar takip etti, kadın onun uzunluğunun etrafında kenetlenirken içine döküldü.

Öylece kaldılar, birbirlerine kilitlediler, bacaklarındaki kaslar gevşeyene kadar birbirlerine karşı titrediler. Yavaşça yere kaydı; ama Jase yine de ondan uzaklaşmadı. Ona doğru sarktı, ikisinin toplam ağırlığını sadece araba taşıyordu.

Sıcak nefesi boynunda geziniyor, gıdıklıyordu. Kadın onun saç uçlarıyla oynadı.

"Benim yanıma taşın," diye ağzından kaçırdı. "Daphne ve Hope buradayken."

Karanlık yüz ifadesini gizliyordu. "Beni affetmeniz gerekecek. Beynim şu anda en iyi seviyede çalışmıyor. Sanırım aklımı başımdan aldın. Ama... az önce benden senin yanına taşınmamı mı istedin?"

"Evet." Alt dudağını çiğnedi. "Eğer istemiyorsan-"

Uzakta ışıklar parladı. Bir çığlık atarak onu itti ve giysilerini düzeltmek için çabaladı.

Kendini pantolonunun içine sokmadan önce güldü. "Tehlikeli bir pozisyonda yakalanmak üzereyken çok tatlı oluyorsun." Bir anda ayıldı. "Arabana bin, tatlım. Şimdi. Kapıları kilitle."

Stan'i düşünüyor mi? İtiraz etmek için ağzını açtı - onu burada tek başına bırakmasına imkân yoktu - ve Edna onu biraz dürttü. Bir adım attı, sonra bir adım daha attı, yeni biber almayı düşündü ama Edna arabasını yanlarına yanaştıınca durdu

Jase rahatladı ve Brook Lynn'e el salladı. "İkinizin araba sorunu mu var?" Edna sordu.

Kızı yolcu koltuğuna oturdu, onlara şöyle bir baktı ve iki eliyle ağzını kapattı. "Devam et, anne. Arabaları yok. sorunlar."

"Ama-" Edna söyledi.

Kızı bir kahkaha daha atarak, "Sür," diye emretti. Edna belirsiz bir el salladı ve yoluna devam etti.

Brook Lynn ateşle kızardı ve yüzünü Jase'in boynunun çukuruna sakladı.

Onun şakağını öptü. "Evet," dedi. "Senin yanına taşınacağım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

JASE HAYRAN KALDI. Yeni yatılı kız arkadaşıyla ilk gecesini geçirmişti. Ve şimdi, güneş yükselip perdelerin arasından parlak ışınlar gönderirken, kız kollarına sarılmışken, nihayet hayatı boyunca arzuladığı huzuru yaşıyordu.

Kollarını başının üzerine uzattı, gözlerini kırıştırarak açarken sırtı kamburlaştı. Çarşaf beline kadar düşmüş, güzel pembeyi ortaya çıkarmıştı. Meme uçları ve göğüslerinde sakalının belli belirsiz izleri vardı.

"Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın." Parmaklarını dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Ve evet. Cevap vermek için Muhtemelen kendinize sorduğunuz soruya gelince, kahvaltım için hazırım." Her şeyden önce, çileklerin etine kazınmasını istiyordu.

"Senin için çok kötü." Göğüs kafesindeki küreyi öptü... dişleriyle göğüs ucunu sıyırdı. "Yemeğini hak etmen gerekecek."

"Zor yoldan mı?"

"Ha!"

"Orgazmı kabul ettiğinizi varsayıyorum."

Kadının boğuk kahkahası odayı doldurarak adamın duyularını keyiflendirdi. "Sadece bugün, kabul ediyorum-"

Yatak odasının kapısı açıldı ve Jessie Kay içeri daldı... ancak Jase'i gördüğünde durdu. Brook Lynn ve ikisini de örtmek için çarşafı yukarı çekti.

"Dostum," dedi Jessie Kay gözlerini kapatarak. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı." Parmaklarının arasından baktı, lacivert bakışları Jase'in üzerine yerleşti. "Dokunuşunu kaybediyor olmalısın. Dün gece daha fazlası için hiç çılglık duyduğumu hatırlamıyorum."

Jase gülerken, Brook Lynn ona bir yastık fırlattı.

"Bu kahvaltı olmayacağı anlamına mı geliyor?" Jessie Kay sordu.

"Senin için değil. Dışarı!" Brook Lynn de gülmemeye çalışarak bağırdı.

"Tamam, tamam. Bu arada, Sparkles bir çift ayakkabımı daha çiğnedi, bu yüzden maliyetini maaş çekime eklediğinizden emin olun. Merakımdan soruyorum, onu cehennemden kurtarmadığınıza emin misiniz?"

Yüzüne bir yastık daha çarptı. Jessie Kay onu tersleyerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Brook Lynn, "Ve sen de bunun için imza attın," diye mırıldandı.

Kadının sesinde kıskançlık duymadı ve ne kadar fark etti. "Tatlım, ben kesinlikle daha iyi bir anlaşma yaptım. İmza attığın şeyle yüzleşmeye hazır mısın?"

"West'in içkisini, Beck'in flörtünü ve Daphne'nin yaklaşan kararını mı kastediyorsun? Elbette. Neden olmasın?"

Tek söylediği "Aile" oldu.

"Evet, onlar kesinlikle senin ailen."

Jase duş almak ve giyinmek için yataktan kalkarken, bu sözler aklından geçti. Brook Lynn *onların* ailesi olduğunu ama *kendisinin* olmadığını mı düşünüyordu?

"Hey," dedi Brook Lynn, ayaklarını bir çift sandaletin içine sokarken. "Merak ediyordum da. Tessa'nın kutlamasını iptal etmeli miyiz? West için çok mu fazla? Durumu kötüye gidiyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen iptal etmeliyiz ama . Sanırım bir tür kapanışa ihtiyacı var."

"Pekâlâ o zaman. İleriye ve yukarıya. Planlamaya devam edeceğim. Bu arada, bu akşamki yemek teslimatlarımdan sonra Kenna'nın bekârlığa veda partisinin olduğunu unutmayın. Geç geleceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Şehirde şık bir restoran." Kulaklarını tıkadı. "Tanrıya şükür Kenna kulüplere gitmemeye karar verdi."

Evet, Tanrı'ya şükür. İçinden bir ses onu bir kulübün içine kadar takip edeceğini ve koklamaya cüret eden her erkeği uyaracağını söylüyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda onun görüş alanının dışında *bir yerde* olduğu düşüncesi onu

gergin. Kendisine yönelik ölüm tehditleriyle başa ama biri ona zarar vermeye kalkarsa...

"Dışarıdayken Stan denen adamı görürsen beni ara. Ona yaklaşma.

Aslında ben de sizinle geleceğim ve gölgede kalacağım. Ne olur ne olmaz." Gözlerini devirdi. "Kal. Kızınla birlikte ol. Seni davet etmek istiyorum

Daphne'yi bekarlığa veda partisine davet ediyorum," dedi. "Sence ilgilenir mi?"

Sersemlemiş bir halde ona baktı. Bu, ona aşık olmasının birçok nedeninden biriydi. "Yapacağını biliyorum."

"Güzel."

İçine bir aciliyet duygusu yerleşti ve onu ileriye doğru itti. ",," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Vakit gelmişti.

Kapıdan çıkarken, yanında pek rahat olmayan ama henüz onu ısırmaya kalkışmamış olan Sparkles'ı kucağına aldı. Onu kaşıdı.

Kulağının arkasından tuttu ve sertlik küçük adamın vücudunu yavaş yavaş terk etti. "Bebeğim nasıl?" diye sordu Brook Lynn, Sparkles'ın küçük, ıslak Burun.

"İyiym, teşekkür ederim," diye yanıtladı Jase.

Sparkles'a bir öpücük daha verdi. "Jase'i dinleme. Seninle konuştuğumu ."

Çok sevimli. Bir gün harika bir anne olacak.

Farkındalık göğsünün derinliklerine yerleşirken gözlerini kırptırdı. *Ona çocuk vermek istiyorum.* Onun vücudunun çocuğunu desteklemek için büyümesini izlemekten daha çok seveceği bir şey olamazdı, hem onun hem de çocuğun yanında olmayı çok isterdi,

Onları korumak ve sevmek. Hope sayesinde baba olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu fark etmiş ve bunun oynayabileceği en tatmin edici rol olduğunu anlamıştı.

Bir zamanlar bir çocuğun hayatını mahvedeceğini düşünmüştü. Şimdi ise daha iyi bir hale getirebileceğini düşünüyordu.

Jase, Brook Lynn ve Sparkles'ı evine götürdü. İçeri girdikleri anda küçük adam havlamaya başladı, Steve'i arıyordu.

"," dedi Brook Lynn'e. Onu kucağına aldı ve arka kapıdan dışarı, kapalı olan kulübenin girişine taşıdı.

Güldü. "Ne yapıyorsun?" "Gözlerini kapat," diye emretti. "Neden? Neler oluyor?"

"Yakın."

Bir kahkaha daha atarak sonunda razı oldu.

Omuzlayarak içeri girdi ve onu ayağa kaldırdı. Boş zamanlarında bunun üzerinde çalışıyor, ona göstermek için doğru anı bekliyordu.

Dönerken bakışları genişledi. "Bu..." Ona bakakaldı. "Aman Tanrım, Jase. Bu zombi kıyameti boyunca bizi idare edecek bir sığınak."

"Evet," dedi duvarlardan birine vurarak. "Etrafı çelikle güçlendirdim. Raflar inşa ettim ve onları yiyecek ve silahlarla doldurdum. İsteyebileceğiniz veya ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi araştırdım ve her birinden iki tane olmasını sağladım."

Gözleri yaşlarla doldu. "Jase." Bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

"Her zaman güvendiğin adam olmak istiyorum. Sadece seninle yaşamak istemiyorum, senin bir parçan olmak istiyorum. Her günün her dakikasında benim için ne kadar özel olduğunu kanıtlamak istiyorum."

"Jase," dedi tekrar. Sonra kendini onun kollarına bıraktı. "Jase'i seviyorum. Sen," dedi ve yüzünü öptü. "Seni seviyorum ve bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Senin için her şeyi yaparım."

Kız ona sırtıttı ve adam bir anlığına, sonunda sonsuza dek mutlu olacaklarına, başlarına bir daha asla kötü bir şey gelmeyeceğine inanacak gibi oldu. Neredeyse.

O eski önsezi duygusu içini kapladı, hem onu şaşırttı hem de çok tanıdık geldi. Geçmişte, ne zaman en ufak bir mutluluk pırıltısı bile yaşamışken, onu tekrar umutsuzluk çukuruna itecek korkunç bir şey olmuştu.

Brook Lynn'in gülümsemesi soldu ve parmak uçlarını onun çatık kaşlı ağzının üzerinde gezdirdi. "Bir sorun mu var?"

Ensesinden soğuk bir ter boşandı ama başını sallamak için kendini zorladı. "İşler hiç bu kadar iyi olmamıştı."

* * *

BROOK LYNN eğlence listesinden bir maddeyi daha silmeye karar verdi. Bir günlüğüne başka biri olmak. Endişesiz Kız. Bu doğru. Bugün erken saatlerde Jase'in yüzünde beliren karanlık ifade ya da bunun nedenini paylaşmayı reddetmesi konusunda endişelenmeyecekti.

İnanılmaz bir adamdı ama hayatı boyunca omuzlarında çok fazla yük taşımıştı. Hiç bilmediği ama her zaman arzuladığı şeyi verebilecek bir kalbi vardı: sevgi. Doğuştan gelen bir sofistikelige sahipti, ancak bu sofistikelik reddedilme ve acılarla bilenmiş bir keskinlikle birleşmişti. Kibar ve gösterişliydi ama yine de kenarları çok sertti. Korumaya kararlı bir savaşçı. Sahip olmaya kararlı bir baştan çıkarıcı. Güçlü. Zorlayıcı.

Ve o benim.

Parmakları yüzünün önünde şakladı. "Yine mi?" dedi kız kardeşi iç çekerek.

Gözlerini kırıştırarak odaklandı. Akşam yemeği! İşte buradaydı, Endişesiz

Kız, Kenna, Jessie Kay ve Daphne'yle lüks bir restorandaydı ve gözlerini kaçırmaya devam ediyordu

Dışarı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Sağ tarafından kahkahalar yükseliyordu ve o da kendini şimdi ve burada bulmak için gözlerini çevirdi. Loş ışıklı, geniş bir oda.

Binlerce mumdan geliyormuş gibi görünen aydınlatma, orada burada titreyerek gölgeleri kovalıyordu. Tonoğlu tavan aşağıya doğru inerek yerini daha alçak katmanlara bırakıyor ve duvarları özenle yapılmış duvar resimleri süslüyordu. Ünlü sanat eserlerinin yeniden yaratımları. Mona Lisa. Bir Monet: *Nimphée*. Van Gogh'tan *Yıldızlı Gece*.

Kenna -yani Dane- bekarlığa veda yemeği için özel bir oda tutmuştu ama çift kapısı restoranın geri kalanına açıktı.

Çiftler ve aileler, Jessie Kay'ın "neredeyse Brook Lynn'inki kadar iyi" dediği yemeklerin tadını çıkardı.

"Bir deneyelim," dedi kız kardeşi, Kenna'yı işaret ederek.

Kenna şampanya kadehini kaldırdı. Diğer herkes de onu izledi. "Aşka, kahkahalara ve seksi erkeklere."

Jessie Kay, "Duyduk duymadık demeyin," dedi.

Şampanyanın tadı sıvı şeker gibiydi, ağzında sadece davetlilere özel çökmekte olan bir parti vardı ama onun için daha fazlası olmayacaktı. Zor bir ders almıştı: kendisi ve alkol iyi bir karışım değildi.

Daphne bardağını boşalttı. "Şu anda üçte sıfır yapıyorum." Brook

Lynn onun elini okşadı. "Tyler için üzgünüm."

"Boo." Kenna başparmağını indirdi. "Eski sevgililer berbattır!"

"Her kutlamayı bir ağlama festivaline dönüştürdüğün için mi ilişkilerini bitirdi?" Jessie Kay garsona bir tur daha atmasını işaret etti. "Neden üzgünsün, Her neyse? İki süper seksi bekârla birlikte yaşıyorsun." Daphne gerçekten de irkildi. "Onlar benim kardeşlerim gibi."

"Yani?" Jessie Kay dedi ki. "Beck'e şahsen kefil olabilirim. Evet, kesinlikle Beck'i seçmelisin. O senin için mükemmel."

"Dünyanın yarısı Beck'e kefil olabilir." Kenna parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Asla teslim olmaz. West'e git."

"Hayır, Batı bir hata olur," dedi Jessie Kay hızla, koltuğunda kıpırdanarak. "Belli ki bir şeyler yaşıyor. O kadar da iyi durumda değil bir ilişkiye başlamak için bir yer."

Oh, oh, . Bu da neydi böyle? Brook Lynn kız kardeşinin ses tonunda bir *uyarı* sezdi. Adamdan uzak durması için mi?

"West'e ne zamandır aşıksın?" Daphne sordu. Vay, vay. Bunu fark eden tek kişi Brook Lynn değildi.

Jessie Kay, "Ben West'e aşık *değilim*," diye ısrar etti.

Garson yeni bir şişeyle geldi ve tat testi yapmak yerine, Jessie Kay adamın doldurduklarını içti ve biraz daha içmek için bardağının kenarına vurdu.

Adam gider gitmez şöyle dedi: "West açıkça Yapay Aptallık üzerine bir deneydi. Doğruyu söylemek gerekirse, tüm sorunlarım West'te sona eriyor - *en düşük* maaş, başarıya giden yolda *en yavaş*, *en az* iyi zaman."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor." Görgü kurallarının canı cehennemde. Brook Lynn dirseklerini masaya dayadı. "Onunla evlenmek ve bir milyon çocuk sahibi olmak istediğini nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum."

Jessie Kay ona tereyağlı bir ekmek fırlattı. Kenna, Brook Lynn karşılık vermeden ekmek kasesini kaptı ve göğsüne bastırarak "Kıymetlim," diye mırıldandı.

Daphne kıs kıs güldü. "Keşke onunla Tessa ölmeden önce tanışabilseydin. Keşke hepsiyle tanışsaydın. Çok ukala ama inanılmaz derecede nazik. Öfkeli ama korumacı. İsteseydim her biri organlarını karaborsada satardım."

Brook Lynn sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aslında pek bir şey değişmedi." Daphne ona odaklandı. "Merak ediyordum. Hâlâ Brook Lynn için mi çalışıyorsun?"

Jase? Harika yemeklerini duyup duruyorum ama yemek yapmaya gelmiyorsun."

"Hayır, onun için çalışmıyorum," dedi. "Bir kuralımız var. Ondan sipariş alacağım tek bir yer var, o da onun mutfağı değil."

Jessie Kay, Daphne'ye "Birincisi, yemeğimizi istiyorsan," dedi, "herkes gibi parasını ödemek . İkincisi..." Brook Lynn ile yüzleşti. "Ben yapmadım sapıklık genini aldığımı biliyordum. İyi gidiyorsun, küçük kardeşim."

Yanakları . Gözünün ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini çekti ve dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşıladı. Garsonun gelmesini bekliyordu. Onun yerine, Stan'in daralmış bakışlarıyla karşılaştı.

Birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra, "Jase'e hesaplaşma zamanının geldiğini söyle. Yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olacağım."

Ayağa fırladı, sandalyesi geriye doğru kaydı. Stan dönerek özel odadan çıktı ve restoranın içinden geçerek çıkışa doğru süzüldü.

"Dostum. Kimdi o adam?" Jessie Kay sordu.

"Sanırım takip ediliyorum." Bunun sadece bir tesadüf olmasına imkân yoktu. Şehrin otuz mil dışındaydı. Ve az önce Jase'i *tehdit* mi *etmişti*?

Kızlar ona hızla sorular yöneltirken, o da adamın numarasını çevirdi. İkinci çalıştan sonra cevap verdi ve hiç vakit kaybetmedi. "Onu gördüm," dedi. "Şu adamı. Stan. O burada ve seni arıyor, bir hesaplaşma olacağını söyledi. Yaptıklarının bedelini ödeyecekmişsin."

"Gözlerin şimdi onun üzerinde mi?" diye sordu.

"Hayır. O gitti."

Küfür etti. "Orada kal. gitme. Ben ." Telefonu kapattı.

Müdür birkaç dakika sonra odaya girdi ve kapıda nöbet tutmaya başladı. Jase Dane'i aramış olmalı, o da onu aramış olmalı.

" oluyor?" Kenna yanaklarının rengi solmuş bir halde sordu. Brook Lynn kollarını onun ortasına doladı. "Bilmiyorum."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

JASE, DANE'i yoldan aradı. Restorana vardıklarında birbirlerinden birkaç saniye sonra içeri girdiler. Müdür onların geldiğini biliyordu -Dane telefon etmiş olmalıydı- ve bir personele onları beklemesi talimatını vermişti.

Elbette Dane'in dünyanın en zengin adamlarından biri olmasının da yardımı oldu.

"Bu taraftan," dedi hostes, ilerleyerek. Ama yeterince hızlı hareket etmedi.

Jase onun önüne geçerek restorandaki yüzleri taradı ve tanıdık kimseyi .

"Brook Lynn," diye seslendi.

"Buraya."

Onun sesini takip etti. Özel odaya girip onu kollarının arasına aldığı anda içini bir rahatlama kapladı. Küçük bedeni ona karşı titriyordu. Bunu onun kapısına kadar getirmiş olmaktan nefret ediyordu.

"Kenna. Tatlım. İyi misin?" Dane kızıl saçlı kızın yüzünü kavradı ve ona baktı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Adam bizi korkuttu, hepsi bu." Brook Lynn'den bir titreme daha.

"Evet, ben de iyiyim," diye mırıldandı Jessie Kay.

"Ne dediyse o." Daphne başparmağını kıza doğru kaldırdı.

Jase, Brook Lynn'in şakağını öptü. "Bu adamı bulacağım. Bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Ona karşı titredi. "Onun peşinden gitmeni istemiyorum. Başının belaya girmesini istemiyorum."

Bir zamanlar hapse geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğini düşünmüştü ama gerçek ki Brook Lynn'in incindiğini görmektense hapse geri dönmeyi tercih ederdi. Ama onu daha fazla endişelendirmek istemediği için bu düşüncesini kendine sakladı.

"," dedi. "Gidelim buradan."

Dane, Kenna'yı yanına aldı. Jase diğerlerini aldı.

Daphne arabanın arka koltuğundan, "Hope'un beni bu halde görmesine izin verme," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Merak etme. Geceyi benim evimde geçirebilirsin," dedi Brook Lynn.

Kızların çıkmasına izin vermeden önce evi çevreleyen araziye gözlediğinden emin oldu. Brook Lynn çifti yatağa yatırırken, Jase kilitleri kontrol etti

her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için pencereleri ve kapıları kontrol ediyordu. Hatta Sparkles'ı bekçi köpeği olarak girişe koydu. Yarın bir güvenlik sistemi kuracaktı.

Brook Lynn'i evine götürdü ve orayı da araştırdı. Cinayet belirtisi yok. Ama eski alışkanlıklarının yüzeye çıkmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu, Birkaç dakikada bir arkasına dürtüsü, her sese atlama dürtüsü gibi yoğundu.

İçeri girdikten sonra Brook Lynn başını onun omzuna yasladı ve bu onun akıl sağlığına giden can simidi gibi geldi.

Mutfakta Beck ve Hope masada oturmuş Monopoly oynuyordu. Hope, Beck'in yüzünün önündeki havayı yumruklayarak, "Kapak Beck Amca. Bana iki milyar dolar kira borcun var."

"Hey," dedi Jase.

"Baba! Geri döndün!" Küçük kız gülümseyerek ona sarılmak için koştu. "Annem nerede?"

"Arkadaşı Jessie Kay ile yatıya kalacak."

"Hiç adil değil." Hope ona suratını astı. "Ben de yatıya kalmak istiyorum."

Hayatının geri kalanında onun elinde oyuncak olacaktı, değil mi? "Kanepede kamp yapmaya ne dersiniz? Beck Amca kanepede uyuyabilir. yere."

"Güzel!" Brook Lynn'e el salladı ve Brook Lynn ona el salladı. "West nerede?" diye sordu Beck'e.

"Odasına kapandı."

Güzel. "Brook Lynn ile birlikte odamda kalacağım. Konuşmamız gereken birkaç şey var." Restorana vardığından beri içinde bir gerginlik vardı. Yanına yaklaştı, Hope'u yanağından öptü, sonra Beck'e fısıldadı, "Bir sorun var. Onu hayatın pahasına koru. Brook Lynn ve ben birkaç saat içinde senin yerini alacağız."

Beck tereddüt etmeden başını salladı.

Jase, Brook Lynn'in elini tuttu ve yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı arkasından kapatıp onları içeri kapattı ve onunla yüzleşti. Onun güvenliği için çok korkmuştu. Burada olduğuna, onunla birlikte olduğuna ve hiçbir sorun olmadığına dair kendini rahatlatması gerekiyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve vücudunun sıcaklığını kendi vücuduna yaslayarak rahatladı. "Sana ihtiyacım var," dedi ve tişörtünü çıkardı.

"Evet." Brook Lynn üstünü çıkardı ve uyarılmışlık hissi onu kavurdu, alevler dayanılamayacak kadar sıcaktı. Bu kadınla birçok kez birlikte olduğu gibi

Onu ne kadar da, hiç istememişti.

Ardından sütyenini çıkardı ve sonra kollarını iki yana açarak vahşi bir beklentiyle ona baktı. O da bunu hissetmeliydi. Burada ve şimdi çimentolanma ihtiyacı... zevk içinde boğulmak. Kapıyı kapattı üç uzun adımda.

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedi. "Asla. Hiçbir şey için."

"Bana benim bir parçam olmak istediğini söylemiştin," dedi, "ve , ne kadar uzak olursak . Kancalarını kalbimin derinliklerine sapladın ve asla çıkmayacaklar. Seni asla terk etmeyeceğim, Jase. Ben seninim. Şimdi... sonsuza dek."

Jase şimşek hızında bir hareketle belinden tutup duvara taşıdı ve ayakları havada sallanırken düz bir şekilde bastırdı. Soğuk sıva sırtıyla buluştuğunda nefesi kesildi. Onu orada asılı tuttu, göğüsleri göz hizasındaydı. Meme uçları onun için büzülmüştü. O anda evrendeki tek iki insan onlardı. Onu kollarına almanın verdiği mutluluğun ötesini düşünemiyordu.

"Ne kadar muhteşem olduğunun farkında mısın?" dedi sertçe, her kelimeyle birlikte onu hafifçe sarsarak, "Ne kadar muhteşem olduğunun farkında mısın?"

* * *

Bu adamın zümrüt bakışlarının yoğunluğu altında *kendini* muhteşem *hissedi*yordu. Ondan daha önce hiç görmediği bir çiğlik yayıyordu, açlıktan çok daha derin bir şeyle bağlanmıştı... hayvansal açlık.

Yavaşça onu aşağı indirdi, onu nefes nefese bırakan boğucu bir süzülüş. Çok yakındılar, çıplak göğsü her nefes alışında onunkine değiyordu.

Sonra sanki temas çok gibi geri adım attı. Dudakları neredeyse kaşlarını çatarak dişlerinin arasından sıyrıldı.

"Soyun," dedi. "Hepsini çıkarın."

Bu gece her zamankinden daha sertti ama nedenini anlıyordu, onun için endişelenmekten vazgeçmediğini biliyordu. Dudaklarını yaladı, gergin ve heyecanlıydı, acı verecek kadar tahrik olmuştu. Birbirleriyle ve birbirlerine pek çok şey yapmışlardı. Soyunmak da bunlardan biri olmalıydı ama Bu sefer farklı bir şey vardı, çiğlik ve açlıktan bile daha fazla bir şey.

Titreyerek eteğini ve iç çamaşırını çıkardı. Tamamen çıplak bir halde, adamın zümrüt bakışlarının hararetiyle olduğu yerde kalakaldı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Ama sana karşı hissettiklerim için *aşkın* bile yeterince güçlü bir kelime olduğundan emin değilim. harap ettin meleğim, parçaladın ve tekrar bir araya getirdin. Asla eskisi gibi olmayacağım, olmak da istemiyorum. aynı olacak."

Sözlerinin güzelliği onu sersemletti, ruhunun derinliklerine kadar elektriklendirdi. Titreyen bacakları onu adamın etrafında, odanın diğer ucuna taşıdı. Yüzüstü yatağın kenarına uzandı, daha önce hiç tatmadığı kadar tatlı bir uyarılmayla titriyordu.

Omzunun üzerinden bakarak gırtlaktan, "Buraya gel ve beni al," diye fısıldadı, her şeyini ona teslim ederek.

Adamın elleri daha omurgasından aşağı kaymadan önce sıcaklık dalgaları ona ulaşmıştı ama yine de enfes temasın ilk anında sarsıldı. Tüyleri diken diken oldu ve adamın dokunuşuna karşı hassaslaştı. Ve dokundu da. Tekrar ve tekrar, parmaklarını omurgasının çıkıntılarında, poposunun küreciklerinde, bacaklarından aşağıya doğru sürükledi. Alevler tarafından yalanmak gibiydi. Sanki alevler yandıkça havaya karanlık, uyuşturucu bir duman yayılıyor, her soluk alışta kafasını çaresizlik sisi dolduruyordu.

Ellerini her iki ayak bileğinin etrafında dolaştırdı ve bacaklarını ayırmaya zorladı. Kadın onu görebilmek için boynunu bükte. Adam baldırlarını okşadı, dizlerinin arkasını okşadı ve sonunda kıcının kıvrımına ulaştı. Bir tarafının etrafında, sırtının alt kısmına kadar kalp şeklinde bir desen çizdi ve sonra diğer tarafından aşağıya indi.

Adam diz çöküp yüzü doğrudan kadının sırlıslık kalbiyle aynı hizaya geldiğinde, kadın yanağını yastığa dayadı ve gözlerini kapatarak her yasadışı hissin tadını çıkardı. Sanki kendisine tapılıyormuş gibi hissediyordu.

Yumuşak dudaklar önce bir kürenin, sonra diğerinin alt tarafına bastırdı. Titreme onu tüketti. Başını eğdi ve- Oh...oh! Dili. Ağrıyan yerlerini okşadı, vücudu daha fazlasını talep ederken bile sevindi. Ona daha iyi erişim sağlamak için sırtını kamburlaştırdı ve adam dilini içine sokarak bundan tam anlamıyla faydalandı. Onu doğrudan bacaklarının arasına sıkıştırdı ve parmaklarını ıslaklığının içinden kaydırarak dilinin almalarına, içine girip çıkmalarına izin verdi. Onu daha geniş açmak için makasladı, başparmağı merkezine doğru kaydı ve daire çizerek bastırdı.

İçinden inilti üstüne inilti yükselirken çarşafı yumrukladı. Hem pozisyonu hem de aldığı zevk onu ona karşı savunmasız bırakmıştı. Bu şekilde, ona yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve o da her şeyi yapmasını istiyordu. Onu reddedebileceği hiçbir şey yoktu.

Düşünceler o zaman dağıldı, onu çalıştırma şekli
Onda gördüğü açlığın sonsuz derinlikleri. Titremeleri şiddetlendi. İçindeki
sıcaklık artarak bir cehenneme dönüştü. Basınç... çok fazla basınç, tıpkı sıcaklık
gibi, sıcaklıkla *birlikte artıyordu* ve her an-

Paramparça.

Jase'in eli kızın ayak bileğini kavrayarak bacaklarını daha da ayırdı ve
parmaklarının sonuna kadar içeri girmesine izin verdi; kızın içindeki basınç
patladı, en yüce tatmin kızın içinden geçerek onu sarstı. Ama o sarsılırken bile,
Jase onu kalçalarından tuttu ve sırt üstü yatması için ters çevirdi.

Bacaklarının arasında yükseliyordu. Dudakları kızın tahrikiyle parlıyor,
göğsü kızınkiyle eşleşen bir hızla inip kalkıyordu. O izlerken, adam
pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirerek kendini serbest bıraktı.

Bacaklarından birini kaldırdı ve ayağını şiltenin üzerine koydu, sonra
Diğeriyle de aynı şekilde, onu genişçe açarak. Bakışları onun kalbine kilitlendi,
ısındı... yandı... ve parmak ucunu merkezden aşağı doğru gezdirerek ondan bir
çığlık daha çıkardı... ve daha fazlası için tüketen bir ihtiyaç.

"Çilek Vadisi'nin evim olduğunu sanıyordum," dedi. "Ama senmişsin. Sen
benim evimsin meleşim. Köklerimi saldıgım yer sensin."

Bu sözler onda var olduğunu bilmediği bir yarayı dağladı; hayatı boyunca
taşıdığı ve ne kadar iyi olduğunu her merak ettiğinde iltihaplanan bir yara.
insanlar çok genç ölebilir. Amcası neden onu ve kız kardeşini paradan daha çok
sevemiyordu. Jessie Kay'in neden Brook Lynn'e yardım etmek yerine sık sık bir
partiyi tercih ettiğini.

Ama işte bu adam -aşkı- ona evinde olduğunu söylüyordu.

Sessiz bir şükranla kalçalarını kaldırdı. Ereksiyonunu dibinden yumrukladı
ve girişine yerleştirdi, ucunun içeri kaymasına izin verdi... hareketsiz kalmadan
önce, orada durdu, olabileceklerle alay etti ve ona eziyet etti.

"Sen benimsin," dedi. Bakışları onunkileri yakaladı, zümrüt maviyi tamamen
içine aldı ve yolun geri kalanını içeri kaydırды, doldurdu, gerdi, onunla kaynaştı.
"Asla unutma."

"Asla."

Avuçlarını dizlerinin üzerine koyarak, yavaşça içeri ve dışarı pompalarken
onu açık tuttu. Meme uçları o kadar sertti ki elmasları kesebilirlerdi, karnı
ihtiyaçtan o kadar sıcaktı ki bir daha hiç olacağından emin değildi.

Yine tatmin olmuştu ama pompalamaya devam etti. Sertlik ve ihtiyaç, zevk ıstırabın eşiğine gelene kadar daha da güçlendi.

Arkasına uzandı, parmaklarını bir yastığın etrafına doladı, onu daha hızlı bir ritme itmek için kalçalarını kavislendirdi. Adam direndi, hatta yavaşladı... Ta ki sadece kıvranıyor ve tutarsızca yalvarıyordu.

"Lütfen, Jase. Oh, lütfen. Jase, Jase. Lütfen."

Tüm gücüyle öne doğru atıldı. Evet! Evet! Evet! Evet! Ama yine yavaşladı, bakışları bir kez daha onunkileri yakaladı. Şakaklarından ter damlıyordu ve gerginlik tenini sıkıyordu ama ona yansıttığı hayranlık... şefkat... umut ve minnettarlık...

"Lütfen."

Bir sert çarpma daha.

Bu çok , sonunda onu sınırın ötesine itti. Aldığı zevkle bağırdı - yavaşça başlamış olabilecek bir yanma ama diğeri kadar, hayır, daha da vahşice patlayan, onu titreyen bir hale getiren bir yanma
Duyguların nabzı.

Jase onun yalvardığı sert ve hızlı başladı, içine girdi, girdi, tüm yatağı salladı, bir şekilde orgazmını uzattı, onu bitmeyen şehvet bulutları üzerinde asılı tuttu.

Beden dışı bir deneyim gibi, diye düşündü, sersemlemişti. Yavaşça geriye doğru süzüldü ve Jase'i üzerine yığılmış, küçük titremeler hâlâ onu sallarken buldu.

Başını kaldırdı ve yüzündeki nemli saç tutamlarını düzeltti. "Eğer Sana kancamı taktım, benim adımla taşıman en doğrusu. Sence de öyle değil mi?"

Çenesi düştü. "Sen... bana *evlenme* mi teklif?"

Güldü. "Sormak mı? Oh, hayır, meleğim. Bunun için artık çok geç. Ben söylüyorum." Bu sözler başka bir erkekten gelseydi, kadın tereddüt ederdi. Jase'den.

Bir çılgılık atarak, kalan azıcık gücünü de Jase'e sarılmak için kullandı. "Seni dünyanın en mutlu erkeği yapacağım, Jase Hollister."

"Angel," dedi onu öperek. "Zaten biliyorsun."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BEN NİŞANLIYIM.

Ben. Bayan Brook Lynn Elizabeth Dillon. Bay Jason'a. Göbek adı neydi? Hollister.

Ertesi gün Jessie Kay'e söylediğinde, ikisi de evlerinin etrafında dans ettiler. Two Farms'ta öğle yemeği yerken Kenna'ya söylediğinde, o kadar yüksek sesle ciyakladılar ki, Bay Calbert onları susturmak için ofisinden çıktı.

Her şeye rağmen Jase onun yanından hiç ayrılmadı. Ve birden fazla kez gülümsemişti. Daphne bile onun için gerçekten mutlu görünüyordu.

"Hope ve ben buraya taşınmak zorunda , değil mi?" dedi ve içini çekti. "Jase'i tüm bunlardan uzaklaştıramıyorum. Buna ihtiyacı var. Ve ben düşün... belki biz de düşünüyoruz."

Hayat her zamankinden daha iyiydi. gölge düşüren tek şey, Jase'in Stan hakkında yeni bir şey öğrenememesi oldu. Hâlâ adamın gerçekte kim olduğunu, Jase'le bağlantısının ne olduğunu ya da Stan'i neden istediğini bilmiyordu. Ondan çok fena intikam almak istiyordu. Ama kulübesine ve arabasına yapılan vandalizmden adamın sorumlu olduğundan ve Şerif Lintz'le olası bir yasaklama emri.

Ama Brook Lynn şu anda Stan'i düşünmek istemiyordu. Eğer , Jase onunla yüzleştğinde ne olacağını merak ederek bir gerginlik çukuruna düşecekti. İyi bir şey olmayacağını tahmin edebiliyordu.

Yaralanabilir. Kendi canını yakabilir. En kötü senaryo:

hapishaneye geri gönderilebilir.

Bu onun da paylaştığı bir korkuydu. Dün şöyle demişti: "Bu adam sana tekrar yaklaşırsa ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum ama düşüncesi bile beni kapkara bir öfkeye sürüklemeye yetiyor. Bu seni korkutuyor mu?"

"Bana karşı bu kadar korumacı olmanı seviyorum. Sadece sana kötü bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

Daha sonra Jase'i Tessa'nın partisini iptal etmeye ikna etmek için elinden geleni yapmış, bunun çok büyük bir risk olduğunu düşünmüştü ama Jase ona defalarca güvenlik için çok para harcadığını söylemişti. Her kapıda korumalar olacaktı. Kimi arayacaklarını biliyorlardı çünkü o ve kızlar bir tarif vermişlerdi ama bu Jase'in hafızasını canlandırmamıştı. Yine de, Stan

asla içeri giremeyecekti ve eğer denerse, sonunda gözaltına alınacak umarım tutuklanacaktı.

söyleyince, neredeyse denemesini dileyecekti. Bunun bitmesini o kadar çok istiyordu ki, tadını alabiliyordu. O zaman düğününü planlamaya başlayabilirdi.

"Sonunda o gün geldi," dedi Daphne. "Tessa buna bayılırdı."

Brook Lynn ile birlikte hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için her ayrıntıyı iki kez kontrol ettiler. Jase, arazisinin kenarında bulunan eski ahır güzel bir şekilde yenilemişti ve vitraylı pencerelerden içeri giren güneş ışığında duvarlardaki ve zemindeki yeni ahşap plakalar parlıyordu. Tavandan ve duvarlardan aşağıya her renkten güller sarkıyor, her tarafa küçük altın ışıklar serpiştiriliyordu. Tatlı bir parfüm havayı doyuruyor, baş döndürücü bir cennet yaratıyordu.

Büfe masaları arka duvarlara sıralanmıştı ve her çeşit ısırik büyüklüğünde sandviç ve fırıldakla doluydu. Hepsi You've Got It Coming sayesinde.

"Ben de bensiz bu kadar iyi bir iş çıkarmanın mümkün olmadığını düşünüyorum," dedi Daphne, iyi huylu bir şekilde omzuna vurarak. "Bunu tüm kalbimle söylediğimi bilmeni isterim."

"Oh, ne kadar tatlı." Brook Lynn hemen onun omzuna vurdu. "İltifatınız gözlerimi yaşarttı."

"geleni yapıyorum." Başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Misafirler modaya uygun geç kalmanın ne demek olduğunu bilmiyor olmalı. Biri geldi bile."

Brook Lynn sıçrayarak Jase'e doğru ilerledi. O ve Beck kapıda bekliyorlardı, korumaları geçerek erken gelenleri karşılamaya hazırdılar. West...şey, kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Dün gitmiş ve bir daha geri dönmemişti ve tüm bu partinin onun fikri olduğu düşünüldüğünde bu utanç vericiydi - çaresizce ihtiyaç duyduğu kapanışı aramanın bir yoluydu.

Jase onu gördüğünde gülümsedi. Kalbinin hızla çarpmasına neden olan, vaatlerle dolu samimi bir gülümsemeydi bu. Ona karşı tepkisinin her zaman bu kadar güçlü olup olmayacağını merak etti.

"Seni özledim," dedi.

"Çünkü ben senin hayatının ışığıyım. Duh."

"Kesinlikle öylesin." Onun burnunun ucunu öptü. Bugün keyfi yerindeydi, taşıdığı gerginliğin bir kısmı artık gitmişti. "Sonra seni her öpücük, her dokunuş için yalvartacağım."

Kadın titredi. "Denemeni dört gözle bekliyorum. Ama bu sefer sanırım *Seni yalvartacağım.*"

Nefesini içine çekti, kasları sertleşti. "Dört gözle bekliyorum." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu, ama sürekli bir Konuklar ahırın içine doluşmaya başladı. Strawberry Valley sakinlerinin yanı sıra şehirden gelen insanlar da vardı. Jase'in geçmişinden çocuklar - şimdi yetişkinler-.

Bazılarıyla tokalaştı, bazılarıyla yumruklaştı ve onu her zaman nişanlısı olarak tanıttı.

Sonunda bir gecikme olduğunda, Jase'e yumuşak bir verdi. "Yemeği kontrol etmeye gidiyorum. Uzun sürmez."

"Yine de sonsuza dek sürecekmış gibi gelecek."

Kalabalığın arasında ilerlerken hülyalı bir şekilde gülümsedi; misafir gibi giyinmiş muhafızlar da onu takip ediyordu. Jessie Kay, Sunny ve Charlene'in etrafı bir grup erkek tarafından sarılmıştı. Hepsi gülümsüyor ve konuşuyorlardı, muhtemelen flört ediyorlardı. Kenna ve Dane sarmaş dolaştı ve Dane etrafındakilerin sorularını yanıtladı. Norrie, Hope ve orada bulunan diğer çocuklardan bazılarıyla oynuyordu ve Brook Lynn'in göğsünde bir şeyler kıpırdadı. Hope yakında onun ailesi olacaktı. Ve sonra bir gün Jase ile birlikte kendi çocukları olacak, Hope'a küçük kardeşler verecekti.

Dün gece şöyle demişti: "Kaç çocuk istiyorsun meleğim? Çünkü o on sekiz kusur ailenin parasına para katacağımızı düşünüyorum."

Adam haykırana kadar meme ucunu bükmişti. "İki tane istiyorum ama üç ya da dörde ikna Bundan daha fazlası olursa, yeni bir eş bulman gerekecek."

"Bunu ancak klonlanırsan kabul ederim."

Hatırlıyorum da, kollarını açıp dönebilirdi. *Jase'e koşup o bebeklere hemen başlamamızı talep etmeden önce partiye konsantre olmalıyım.*

Ahırın ahırlarından biri derme çatma bir kiler haline getirilmişti ve perde arkasında her şeyin yolunda olduğunu öğrendiği için mutluydu. Kalabalık sanki bu gece son yemekleriymiş gibi sandviçlere hücum etse de, işe aldığı personel büfeyi iyi stokluyordu.

Jase'in yanına döndü ve sonraki bir saat boyunca birbirlerine karıştılar. Kız Kadınlar ona sanki dünyadaki son çikolata parçasıymış gibi baksa da rahatlayabiliyordu. Aslında öyleydi de.

Daphne onun yanına yaklaştı ve kolunu çekti. "Onu alıp götüreceğim Jason. İtiraz etme yoksa saymaya başlarım. Ve evet, kız arkadaşının malzemelerini çalıyorum."

Ellerini kaldırdı, tüm masumiyetiyle.

"Protestolarım ne olacak?" Brook Lynn sordu.

"Görmezden gelinecekler." Daphne onu odanın bir ucundan diğerine sürüklerken durup işaret etti. "Kim o?"

"Kim?"

"Uzun boylu, siyah saçlı ve insanlar arasında bir tanrı."

Brook Lynn'in bakışları kalabalığı yarıp geçti... *Şaka yapıyor olmalısınız.* "Bu Brad Lintz." Brad yağlı tulumunu çıkarmış, beyaz bir polo ve pantolon giymişti.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi Daphne.

Tabii ki öyle. Çünkü bu bir müzikal aşk oyunlarıydı. Hayat bazen komikti.

"O mükemmel bir seçim. Nazik, güvenilir ve yetenekli."

Daphne kaşlarını kaldırarak, "Ama?" diye sordu.

"Ama... Onunla bir randevuya çıktım ve Jase ile ayrılmamızı bekleyeceğini söyledi. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Daphne elini havada salladı. "Üzgünüm sarışın, ama gecenin sonunda senin adını unutmuş olacak." Sütyeninin kaplarını yukarı doğru iterek göğüs dekoltesini belirginleştirdi.

Bu tür bir özgüvene hayran olmak gerekirdi. "Hadi gel. Seni tanıştırayım." Brook Lynn ona yol gösterdi ve Brad'in gözlerindeki ilgiden cesaret alarak söz verdiği gibi yaptı.

İkili birbirini tanıdıkça Brook Lynn kalabalığın içinde Jase'i aradı. Kalabalığın arasından sıyrılan başka birini gördüğünde ağzı kurudu.

Stan.

Korumaları nasıl geçmişti?

Sanki onun nerede olduğunu başından beri biliyormuş gibi ona baktı ve bakışları çarpıştı. Hareket etmeye devam etti ve kısa süre sonra ceset denizinin arasında kayboldu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Flört eden, kızaran çiftin yanından ayrıldı ve odanın diğer tarafına geçti. Stan'i kovalamak için değil, Jase'i bulmak için. Onun bir kavgaya karışmasını istemiyordu. Beck'i. Evet, Beck ne yapacağını bilirdi.

Onu gördüğünde hızını artırdı.

Bir kadını gölgeli bir köşeye sıkıştırmış, kulağına fısıldarken ellerinden biri eteğinin altından kayıyordu.

Herkesin içinde mi? Gerçekten mi? *Utanmaz! Ben asla- Uh.*

Boş ver.

Brook Lynn omzuna dokundu. Döndü, kaşlarını çattı, muhtemelen her kimse ona küfredeceğini düşünüyordu ama kadının kimliği anlaşıldığında, kadını bıraktı ve ona odaklandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet." Titrek bir nefes verdi. "O Stan denen adam bir şekilde içeri girmiş."

Yüz ifadesi bir anda karardı. "Emin misin?" "Kesinlikle."

Adam küfretti. Kadın kolunu tuttu, ona yapıştı, ama o parmak eklemlerini öpmek için onu çıkardı. Ona daha sonra rüyasında onu göreceğini ve muhtemelen kollarında olmadığı için bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlayacağını söyledi ve Brook Lynn'in elini tutarak onu uzaklaştırdı.

Brook Lynn ona, "Özür dilerim," diye seslendi.

Kız, sanki dünyanın tüm sorunları onunla başlıyormuş ve belki de yerin bir metre altına gömülmesi gerekiyormuş gibi ona ters ters baktı.

"Göster bana," dedi Beck.

"Onu gördüğümü biliyor, belki de gitmiştir," dedi ve onu Stan'in gittiği yere doğru götürdü. Tabii ki Stan orada değildi. Onu bulmaya kararlı bir şekilde döndü. "Onu göremiyorum."

"Fark etmez. Jase onu kaybedecek."

Alt dudağını çiğnedi. "Belki de ona söylememeliyiz." "Bilmeye hakkı var."

"Evet, ama-"

Beck ona baktı. "Bunu ondan saklamamın hiçbir yolu yok." "Stan'i bul ve onu gitmeye zorla. *O zaman* Jase'e söyle." Ona bir bakış attı. yalvaran bir bakış attı ve onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu - Jase'i kendi öfkesinden korumak için ne gerekiyorsa yapmalıydılar ve bunun sonuçları.

Beck sanki az önce limon emmiş gibi dudaklarını büzdü. "bakalım." Kaslı koluyla kızın omzunu kapatıp ilerledi, sadece aceleyle uzaklaşan muhafızlarla fısıltılı bir konuşma yapmak için durdu

O arkasını döndüğünde. "Onu birlikte aramaya devam edeceğiz. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Kalabalığı ilerlerken cebinden biber gazını çıkardı. Bir... iki... hedeflerini gördüğünü sandı ama durduğu yere vardıklarında çoktan ortadan kaybolmuştu.

Misafirlere kapatılmış olan kabinleri kontrol ettiler ve sonunda West'i buldular. Yarı giyinik bir kadın önündeki bankta oturuyordu, sırtı kapıya dönüktü, West'in bedeni bacaklarının arasındaydı. Adamın elleri kadının uzun, siyah saçlarına dolanmıştı.

Beck ve kadın sarsıldı. Kimliği anlaşıldı ve Brook Lynn kaşlarını çatı. Jessie Kay muhtemelen umursamıyormuş gibi yapacak olsa da bu hiç hoşuna gitmeyecekti. Hem de hiç.

Charlene Burns elbisesinin askılarını çekiştirdi ve ayağa fırladı. O dayanak noktası olmayınca West geriye doğru tökezledi. Saçları dağılmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Koyu kirli sakalları çenesini tozlandırıyordu. Boğazındaki sütun boyunca ruj izleri vardı ve gömleğinin düğmeleri göbeğine kadar açıldı, granitten yontulmuş olabilecek bir dizi karın kası ortaya çıkmıştı. Pantolonunun fermuarı açıldı ve Brook Lynn bakışlarını hemen kaçırdı.

"Şaperonluk yapmak için mi buradasınız?" Charlene alaycı bir tavırla sordu. "Ne kadar tatlı."

Beck tepinerek West'in yanına gitti. "Tessa'nın GED partisinde mi? Gerçekten mi? Onun için düzenlemek istediğin partide, onu böyle mi anıyorsun? Bir sonraki iki aylık ilişkini seçerek mi?"

"O benim sıradaki kızım değil. Sadece . Ve sen konuşmayı seven birisin," diye cevap verdi West. "Hareket eden her şeyle yattıyorsun."

Beck bu hakaretten etkilenmemişti. "Bu sen değilsin dostum. Kafanı kışından çıkarıp düşünmen gerek."

"Geri çekil." West Beck'i itti.

Beck geri itebilirdi -ya da daha kötüsü- ama sadece ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, *ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap* pozundaydı. Yine de gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu.

Brook Lynn sakince Charlene'e baktı ve çıkışı işaret etti. "Git. Şimdi." "Tabii ki hayır." Charlene ellerini kalçalarına vurdu, ancak Brook Lynn'e bir bakış bile atmadı, adamların büyüüne kapılmıştı. "West beni eve geri davet etti ve ben de kabul ettim. Şimdi onu terk edersem kabalık etmiş olurum."

Kendimi kontrol etmeliyim. Saldırmamalıyım.

"Partiden ayrılacaksın," dedi Brook Lynn, "ve West'le bir daha temas kurmayacaksın. O kötü bir durumda ve sen ondan faydalanıyorsun."

"Avantaj mı?" Charlene homurdandı. "*Üzerime* geldi. Kız kardeşinle konuşurken araya girdi ve iki orgazm mı yoksa üç orgazm mı istediğimi sordu. Dörtten daha azına razı değildim, bu yüzden hemen başlamaya karar verdik."

Yani... Jessie Kay'in önünde ona asılmıştı, ona aşık olan berbat muamelesine rağmen. Bu acı vermiş olmalıydı. Jessie Kay şu anda bile kötüleşiyor muydu?

"Çık dışarı," diye ısrar etti Brook Lynn, parmakları biber gazı kutusunu sıkıca tutuyordu. *Onu kullanmayacağım. Kullanmayacağım.* "Ciddiyim."

Charlene West ve Beck'e baktı. West onun varlığını fark etmemiş gibiydi, o kadar sarhoştı ki.

"Git," dedi Beck. "Şimdi."

"Bir," dedi Brook Lynn. "İki." Bir adım öne çıktı. "Tamam, tamam." Charlene ayaklarını sürüyerek kabinden çıktı.

",," dedi Beck West'e. "Daha fazla sorun çıkarmadan seni eve götürelim ve ayıltalım."

Brook Lynn, Jessie Kay'i bulmayı düşünerek onlardan uzaklaşmaya çalıştı, ancak Beck bileğini tutarak onu susturdu.

"Bizimle geliyorsun," dedi.

Başını iki yana salladı. "Kız kardeşimi bulacağım ve onun yanında olacağım. Ben iyi olacağım."

Onu tereddüt etti. "Kalabalığın içinde tek başına manevra yapmanı istemiyorum."

"Umurumda değil."

"Tamam. West ve ben onu bulmanıza yardım edeceğiz."

West, Beck'in kurtuldu. " olmaz. Jessie Kay'in yanına gitmeyeceğim. "aşağılayayım mı yoksa becereyim mi emin değilim." Becermek mi?

Beck onu zapt etmek için mücadele etmek zorunda kaldı ve homurdanarak, "O zaman onu bulacağım. Jase'i de öyle. Vakit geldi. Bana bir iyilik yap ve burada Brook Lynn'le kal. Onu koru. Kimsenin ona yaklaşmasına izin verme. Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Peki," diye homurdandı West.

"Brook Lynn mi?" Beck kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu plan bana uyar."

Beck başka bir şey söylemeden çekip gitti ve West duvara yaslanıp yere yığıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Yaklaşamadım bile," dedi. "Ama olacağım. Yarın." Başı öne düştü, çenesi göğüs kafesine çarptı.

Uykuya mı dalıyorsun?

Evet. Bir sonraki duyduğu şey bir horlamaydı.

Brook Lynn ahırın küçük sınırlarında volta atıyor, önüne çıkan saman parçalarını tekmeliyor ve - İğrenç! Bir çift külot. Kimseyi istemiyordu başka bir şey bulamayınca onları aldı ve yüzünü buruşturarak çöp kutusuna .

Bir çift kahverengi bot görüldü. Beck'i görmeyi bekleyerek yukarı baktı ve Stan'i gördü.

Nefes nefese, geriye doğru çabaladı. Gözlerinin rengini lenslerle değiştirmiş ve kafasını tıraş etmişti. Dudakları çatlamış ve ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Personel üniforması giymişti, beyaz düğmeli bir ceket ve siyah bir pantolon.

"Sonunda yalnızım," dedi, kıpırdamayan West'e bir bakış atarak. "Bütün gece bu anı bekledim. Hatta çok daha önce. Partiyi duydum ve daha iyi bir zaman ya da yer olmadığına karar verdim. Sadece adil."

Sadece adil mi? "Garson gibi giyinmek. Binaya böyle mi girdin?" diye sordu, bir sonraki hamlesini planlamak için çabalarken oyalanıyordu.

"Handa yaptığımız küçük sohbetten sonra Jase'in benim için geleceğini biliyordum, bu yüzden Tessa'nın partisini vermeyi planladığınız yere taşındım. Beni dışarıda tutmak için muhafızlar tutmuş olabilirsin ama ben zaten içerideydim. Şimdi otur," diye emretti ve duvara yaslanmış bir sandalyeyi işaret etti.

"Jase'i birlikte bekleyeceğiz."

Parmağını biber kapağına kilitletiğinde kalbi midesine inecek gibiydi. "Oturmuyorum. Ben ." Aslında hayır, gitmiyordu. Savunmasız Batı'yı bu adamla terk edemezdi. West'i uyandırmak da istemiyordu. Şu anki haliyle yanlış bir şey söyleyebilir, Stan'i kışkırtabilir ve kendini bıçaklatabilirdi.

Stan elindeki sustalıyı kaldırdı, keskin gümüş rengi ışıktaki parlıyordu. "Ya oturacaksın ya da kanayacaksın. Seçim senin."

Seçeneklerini tartarken bacakları titriyordu. Kapıyı kapatabilirdi. ya da adamın istediğini yapıp yine de bıçaklanma riskini göze alabilirdi. "Ne tehdit ettiğin umurumda değil. Bulunduğum yeri seviyorum ve oturmayacağım."

West dudaklarını şapırdatarak anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ve Brook Lynn onun önüne doğru ilerleyerek Stan'ın görüşünü engelledi.

"Bak, seni incitmek istemiyorum, tamam mı?" dedi Stan. "Seni asla istemedim. Sana onun ne olduğunu göstermek, bir canavar olduğunu kanıtlamak istiyorum. Bu kasabanın bilmesini istiyorum. Herkesin onun hakkında konuştuğunu duydum ve sen onun bir hale takar. Yani ayakta durmak istiyorsanız, durun, ama öyle ya da böyle onu çağırıyor, adını haykırıyor olacaksınız. Bu anı bekliyordum ve geldiği anda ne olacağını biliyorum. Herkes onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrenecek."

Gözleri büyüdü. "Seni mi *istiyorsun*?"

"Neden olmasın? Sonunda Jase acı çektiği sürece aynı kaderi paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Midesi çalkalandı. Aptalı oynayıp zaman kazanarak, "Anlamıyorum. Kardeşin mi?"

"Benim adım Stanton Gillis. Evlenmeyi planladığın adam ağabeyim Pax'döverek öldürdü. Peki ne için? Aptal fikrini değiştirmeden önce bir fahişenin teklifini kabul ettiğin için mi?"

Oh...hayır. Hayır, hayır, hayır. "Üzgünüm. Kaybınız için üzgünüm ama Jase'in size zarar vermesini sağlamak kardeşinizi geri getirmeyecek."

"Bu beni daha iyi hissettirebilir."

"Etmez."

"Sanırım öyle olacak." Stanton gömleğinin düğmelerini kopardı. Göğsü ve kolları dövmelemlerle kaplıydı ve bunların çoğu Jase'in öldürölüşünü gösteriyordu. Birinde taşlanıyordu. Bir diğesinde parçalara ayrılıyordu. Bir diğesinde ise şakağına silah dayanmıştı. Ama Jase'in birçok ölümünün arasına Stan'in birçok ölümü de karışmıştı. Ölmek mi istedi?

Sarsıntılar neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. İçinden akan delilik, alışılmışın . Onunla konuşmak mümkün değildi. Onu ikna edemezdi.

"Pax'ın parlak bir geleceğı vardı ama bu ondan çalındı." Ona doğru bir adım attı, gözlerinin içinde nefret, öfke ve acı kaynıyordu. "Jason işlediğı suç için sadece dokuz yıl hapis yatmak zorunda kaldı ama kardeşim sonsuza dek gitti. Adalet bunun neresinde?"

Dövmelerin altında, adamın kollarına doğru uzanan küçük yara izlerini görebiliyordu. Küçük iğne batmaları gibi. İzler mi? Her şeyin ötesinde kafası iyi miydi?

"Ama Jase aylardır dışarıda," dedi sakın görünmek için elinden geleni yaparak. "Neden şimdi ona saldırıyorsunuz?"

"İlk başta özgür olmasına aldırış etmedim." Stan kollarını kaşdı. "Onu izlemek hoşuma gidiyordu, mutsuz olduğunu, acı çektiğini bilmek. Ama sonra sen geldin ve o gülümsedi. Güldü. Gülmemeliydi." Bir adım daha yaklaştı, daha fazla kaşındı. "Her şeyi mahvettin."

Harekete geçmeliyiz! Şimdi!

Brook Lynn öne fırladı ve yüzüne püskürtmek için uzandı. Adam tısladı ve bıçağı bırakarak gözlerini ovuşturdu. Brook Lynn bıçağı yakalamaya çalıştı ama o kadar hızlı hareket etti ki ayağı bıçağı uçurdu.

Baldırına dolanan bir el, bir pranga, ona çelme taktı. Düştü, yere indiğinde hem kutuyu hem de nefesini kaybetti. Adam onu sıkıca kavradı ve tekme atmasına rağmen onu geriye doğru çekti. Yerde kayarak tutunmaya çalıştı ama adam çok daha güçlüydü.

Stan hantalca ayağa kalktı ve onu saçlarından tutup çekti. Onu sandalyeye doğru sürüklerken, yol boyunca bıçağı eline aldı ve Jase'in ona zombilerle savaşıma konusunda öğrettiklerini hatırladı. Stan onunla yüzleşir yüzleşmez, bir ayağını onun bacağının arkasına atarken diğer ayağını da onun bacağına geçirdi. Aynı anda bir eliyle onu boynundan yakaladı ve diğer eliyle bileğine yapıştı. diğerini. Sonra hep birlikte itti ve tekmeledi. Adam geri düştü, onu da yanında götürmeye çalıştı ama kadın onu serbest bıraktı ve ağzına vurdu.

Adam yere düştüğünde, kadın çığlık atarak kapıya koştu: "Bize yardım edin! Birisi!"

Stan ona ulaşmak için çabaladı, ama West onun çığlık uyanmış ve ayılmış olmalıydı, çünkü harekete geçerek Stan'i ayak bileğinden vurup çelme takmış.

"Brook Lynn, koş!" diye bağırdı West, ödülünü bastırmak için. "Brook Lynn!" Jase böğürdü.

Hayır, hayır. "Geri çekil." Stan'e istediğini vermesine izin veremezdi. Ama adam geri çekilmedi ve kadın adamın göğsüne çarptı, adam kollarını ona dolamasaydı geriye doğru yalpalayacaktı. Durağa doğru koşuyordu. Ona baktı ve sonra hâlâ West'le boğuşmakta olan Stan'e baktı.

"Onu incittin." Bir anda Jase'in tüm yüz ifadesi değişti. Endişeliden kontrolden çıkmış bir öfkeye dönüştü.

"Hayır," dedi. "Bana zarar vermedi. Gardiyanları çağırırım ve polisleri bekleyelim. Ona yaklaşmayın. Tamam mı? Lütfen. Onun istediği de bu."

Onu duymamış gibiydi. Sanki az önce sığır sopasıyla vurulmuş gibi hışım ileleri atıldı. Stan'i West'in elinden çekip aldı ve

Onu yere yatırdı ve peşinden giderek ikisinin kol ve bacaklarının birbirine dolanmasını sağladı. Jase diğer adamı saniyeler içinde etkisiz hale getirirken ustaca bir beceri sergiledi. O anda geri çekilmesi gerekirdi, ama o sadece...başladı...vurmaya. Stanton'ın burnundan kan fışkırdı, ağzına doldu.

Biliyordu, çünkü adam gülümsüyordu, dişleri kan içindeydi.

Sonra Jase'in yumrukları tekrar yağdı. Stanton'ın vücudu her darbede sarsıldı. İnsanlar ahıra akın etti, şimdi tanıklar var.

Brook Lynn Jase'i durdurmaya çalıştı ama biri onu belinden tutup geri çekti. "Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen. Durmak zorundasın."

Durmadı. "Jase!"

Sadece adama daha sert vurdu.

Etrafındaki insanlar dehşet içinde soluk soluğa kaldılar.

"Jase," dedi West. "Dostum, lütfen. Bu şekilde olmaz."

"Jase!" Şimdi Beck'in sesi. Final için tam zamanında dönmüştü. "Yeter."

Jessie Kay Brook Lynn'in yanına yanaşarak onu tutan kişinin elinden aldı. "Sakin ol kardeşim. Sadece sakinleş."

"Jase. . Hemen şimdi dur." Brook Lynn kız kardeşinden kurtuldu ve ileri atıldı, bileğine yapışıp çekiştirmeye başladı.

Geri uçtu, Stan olmasına rağmen sanki tekme yemiş gibi ondan uzaklaştı. Önce Brook Lynn'e, sonra da kalabalığa baktı. Yüzüne sıçrayan ve parmak eklemlerinden damlayan kıpkırmızı damlacıklar vardı.

Nefes nefese kalmış, öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Bu sırada kalabalık kendi arasında fısıldaşıyordu.

Brook Lynn'in saçlarını avuçlamak için onları görmezden geldi. "İyi misin?"

Onu böyle bir öfke içinde görürse nasıl tepki vereceğini, ondan korkup korkmayacağını merak . Ama korkmamıştı. Sadece onun için korkmuştu.

Boğazındaki yumru konuşmasını engelledi. Başını sallamayı başardı.

O iyiydi ama o iyi . Şartlı tahliyesi...

Onu kaybedemem... sadece kaybedemem.

Jase onu kendine yaklaştırdı. Yüzünü onun boynunun çukuruna gömdüğünde, bir hıçkırık kaçtı. Ona sarıldı ve olabileceklerden duyduğu korkuyu yanlış gittiğini ve neyin geleceğini.

"O Pax'in kardeşi," dedi. "Ona zarar vermeni ve bunun için acı çekmeni istedi. Ve eğer bu onu tatmin etmezse, seni öldürmeyi planladı."

Kolları etrafında sıkılaştı. Sonsuza dek onun kucağında kalmak isterdi ama çok geçmeden onu Jessie Kay' teslim etti. Jessie Kay Ona tutunmaya çalıştı ama adam yanağınđ öptü ve ondan uzaklaştı. Nedenini çok geçmeden anladı. şerif Lintz kalabalığın arasından çıkmıştı, Jase'i gözüne kestirdi.

* * *

Stanton Gillis hastaneye götürölürken JASE, şerif Lintz'in ofisine götürölüdü. Yapılacakları bilen Jase, avukatı olmadan kimseyle konuşmayı reddetti.

şerif Lintz adamı arayacağına söz verdi ve gitti... sonra da bir daha geri dönmedi. Saatler geçiyor, Jase'in gerginliğı artıyordu. Avukatı da hiç gelmedi.

Bu bir Strawberry Valley sorgulama tekniğı miydi? Bir çeşit işkence mi? Her neyse. *Bu gece zaten işkence gördüm*, diye düşündü. Bu bir şey değildi.

Brook Lynn'in adını haykırdığını duymak, sesinde acı ve dehşet... ve sonra onu dudağında kanlı bir kesik ve çenesinde sert bir düğümle görmek... Evet, kendini kaybetmişti. Bir zamanlar Pax'e ve ona saldıran mahkûmlara saldığından çok daha kötü bir öfke onu ele geçirmişti.

Jase'in şalteri sadece . Kızarmış, devreler patlamıştı. Bir mucize eseri, Brook Lynn'Stanton'ı dövmeğ bırakması için yaptığı yakarışlar kulaklarına ulaşmış ve adamı gerçekten öldürmeden önce geri çekilmeyi başarmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse? Sonucun önemli olacağından şüpheliydi. Saldırı ve darp ne şekilde olursa olsun saldırı ve darptı ve bu şartlı tahliyesinin büyük bir ihlaliydi. Bu gece suçlanacak, önümüzdeki birkaç gün içinde hakim karşısına çıkacak ve büyük olasılıkla hapse geri gönderilecekti.

Paniğın gelmesini bekledi... ama... hayır. Sadece soğuk bir sakinlik hissi vardı. Kadınını korumuştı ve bundan *asla* pişmanlık duymayacaktı. Brook Lynn güvende sürece huzurluydu.

Brook Lynn yine ondan korkuyor muydu? Öfkesi onu ele geçirirse ne olacağını merak etmişti ve sonunda bir cevap almıştı. Olabilecek en kötü senaryo.

Kapının menteşeleri gıcırdadı ve şerif Lintz nihayet odanın içine doğru ilerledi.

Jase'in tek söylediği "Avukat" oldu.

Şerif Stetson'ını geriye doğru itti ve gerileyen tuzlu biberli saç çizgisini ortaya çıkardı. "Gitmekte özgürsün, evlat."

Jase ona göz kırptı. "Affedersiniz?" Bu bir numara mıydı? Adam şimdiye kadar onun geçmişini öğrenmiş olmalıydı. Ve onu öylece vahşi doğada serbest mi bırakacaktı?

"Şu anda size karşı hiçbir suçlamada bulunulmayacak. Ya da hiç," diye ekledi şerif, botları fayans zemine çarparak odanın derinliklerine doğru ilerlerken. Ayağa kalkmamış olan Jase'in karşısına oturdu. "Ben ve adamlarım tüm parti misafirleriyle konuştuk. Brook Lynn ve West'in nasıl saldırıya uğradığını ve sizin onları nasıl kurtardığınızı defalarca anlattık. Onları nasıl savunduğunuzu. Şimdi ise Stanton Gillis saldırı ve arabasının bagajında bulduklarımıza bakılırsa cinayete teşebbüsle suçlanıyor.

Uzun bir süre hapiste kalacak."

Jase'in rahatlaması elle tutulur bir şeydi ve Stanton Gillis'e karşı duyduğu kızgınlık sis gibi buharlaştı. Pax'in ailesine yaşattığı acı için üzülmeyen bir gün bile olmamıştı ve bu gece sonunda bunun boyutunu görmüştü. Adam bunca zaman acısını içinde tutmuş, onun Her düşüncesini ve eylemini yönlendiriyordu ve bundan iyi bir şey çıkmıyordu.

"Eski bir mahkûm biliyorsun," dedi, hâlâ serbest bırakıldığına inanmayı reddederek.

"Doğru, kesinlikle biliyorum. Kasabaya taşındığınız andan beri sizin kim ve ne olduğunuzu biliyorum."

Jase şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Şerif biliyordu ama yine de Jase'i hiç rahatsız etmemişti. Onu ikna etmeye çalışmamıştı. Onu Brook Lynn'den uzak durması için hiç uyarmamıştı.

"Ve bu kasabanın insanları da biliyor," diye ekledi şerif. "Bundan emin oldum."

Jase'in kalbi neredeyse duracaktı. Ne zamandır biliyorlardı? Kimse bir şey söylememiş ya da ona farklı davranmamıştı. "Bunu neden yaptığını anlıyorum ama neden -"

"Hayır, . İnsanlar er ya da geç bunu öğrenecekti ve o zaman bir linç kalabalığımız olacaktı, bir kişinin öfkesi diğer herkesin öfkesini besleyecekti. Ben proaktif olmaya karar verdim ve hepimizi sorun."

"Kurtar beni demek istiyorsun. Ama neden? Beni tanımıyorsun."

"Evlat," dedi şerif, çizmesini Jase'in sandalyesinin kenarına dayayarak. "Oldukça iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünmeyi seviyorum. En iyilerini gördüm ve

En kötüsünü gördüm. Seni tanımıyorum, bu konuda haklısın, ama seni izledim. Bazı hataların var, bu kesin, ama aramızda kimin yok ki? Aynı zamanda karakterli birisin ve bu diğerlerinin söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Neredeyse kadar çok şey vardı. Hayatında ilk kez gerçekten evi gibi hissettiği, hataları ve her şeyiyle kabul gördüğü bir yerde yaşıyordu. "Şartlı tahliyemin bazı koşulları olduğunu bilmelisin..."

"Şartlı tahliyeniz ihlal edilmedi. Eski mahkumların bile kendilerini ve sevdiklerini savunma hakkı vardır."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Peki o zaman. Bir şey söyleme. Sana söylediğim gibi, gitmekte özgürsün."

Ayağa Jase'in gözlerinin arkasını yaşlar yakmadıysa lanet olsun. Yıllardır tek bir damla bile dökmeden geçirdiği gözyaşları bu hafta ikinci kez dökülüyordu. Korkak bir surata dönüşmüştü ve bu umurunda değildi. "Teşekkür ederim."

"Dışarıda seni bekleyen çok endişeli bir nişanlın var."

Şerif kapıyı açtı. Jase koridora doğru ilerlemeden önce elini sıktı.

Brook Lynn lobide volta atıyordu ve onu gördüğünde bir inilti onu terk etti. Koşarak yanına gitti ve kendini onun kollarına attı. Adam onu yakaladı ve canı pahasına tuttu.

Gözlerini kapadı, onu içine çekti. Daha önce hiç bilmediği bir hoşnutluk içine aktı. Tıpkı bunun gibi, zamanın tek bir anında, tüm Endişeler - her şeyin dağılmaya mahkum olduğuna dair bildik korku - kaçtı. buydu, fark etti. İsteddiği yeni başlangıç. Şimdi, bu anda başlamıştı. Bu kadınla.

"Senin için çok endişelendim," dedi. "Ben iyiyim. Hapishaneye geri dönmeyeceğim."

Kadının ona sarılışı sıkılaştı. "Tanrı'ya şükür."

"Geri çekilmediğim için özür dilerim. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için üzgünüm."

"Hey. Hey, şimdi." Yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. "Geri çekildin ve seninle gurur duyuyorum."

Seninle gurur duyuyorum. Bu sözleri daha önce hiç duymamıştı. Kendisine yöneltilmemişti. "Benden korkmuyor musun?" diye sordu.

"Asla."

Memnuniyet yerini mutluluğa bıraktı ve onu etrafında döndürdü. Bunun sadece yeni bir başlangıç değil, şimdiye kadar istediği şey olduğunu fark etti.

"Sen," dedi. O anda tek yapabildiği buydu. "Biz," diye yanıtladı.
Birlikte ayrı olmaktan daha güçlü. Birlikte daha iyi. Olması gereken.
"Hayatım boyunca seni bekledim," dedi. "Ve sen her saniyeye değdin."

* * *

Hayatının aşkı eve dönüş yolunda ona ışık saçıyordu. Daphne ve Hope oradaydı, onu bekliyorlardı. Beck ve ayrılmış West de öyle.
Jessie Kay, Dane, Kenna ve Norrie bile. Jase biri tarafından kucaklandı. Durumu açıkladı, şerifin söylediklerini anlattı ve herkes rahat bir nefes aldı.

Daha sonra West onu kenara çekti. Gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu ve dudakları sımsıkıydı ama Jase'e bir kez daha sarıldı ve sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi ona tutundu.

"Özür dilerim," dedi West. "Her şey için."

Jase omzunu sıvazlamak için geri çekildi. "Bu senin de hatan değildi." "Ama kesinlikle yardım etmedim."

"Hayır." Yalan söylemeye gerek yok. "Ama yine de en sevdiğim insanlardan birisin, eğer yardımı olacaksa."

Yüzündeki pişmanlık dolu ifadeyi bir sırtış kırdı. "Evet. sayılır."

Beck de onlara katıldı ve birkaç saniye boyunca her iyi bildiği bir çemberin içinde durdular. Bir zamanlar üçü dünyaya karşı savaşıyordu.

"Sonunda buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim," dedi. "Sadece Çilek Vadisi değil, *onlarla* birlikte." Diğerlerine işaret etti.

Jessie Kay, parmak eklemlerini Hope'un başının tepesine sürterken sırtıyordu. Hope, Steve ve Sparkles ayaklarının etrafında daireler çizerken kaçamayacak kadar gülüyordu. Daphne, buğulu gözlerle ikiliyi izliyor. Dane, Kenna'nın yanında, kolunu ovuşturuyor. Kenna, ikisi düğün hakkında konuşurken Brook Lynn'in elini tutuyor.

Benim ailem.

"Biliyorum," dedi Beck. "Sanırım onlar mucizelerin hâlâ gerçekleştiğinin kanıtı." West'in bakışları Jessie Kay'e kilitlendi. "Evet," dedi adam, sesi hırçındı.

"İçlerinden birine pislik gibi davranmam çok kötü oldu."

"Ona zaman ver," dedi Jase. "Bir keresinde bana böyle dememiş miydin?"

"Ama ben bir aptalım," diye kestirip attı
West. "Bu hiçbir zaman söz konusu
olmadı."

Brook Lynn gözüne çarptı. Gülümsedi ve ona doğru yürüdü. Adam onu yarı
yolda karşıladı ve kolunu ona doladı.

"Yalnız kalabilmemiz için herkesi kibarca ne zaman dışarı atabiliriz sence?"
diye sordu usulca.

"Şimdi." Yukarı baktı. "Herkes dışarı."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken kıkırdadı.

"Hepinizin bir oda tutması gerekiyor," diye mırıldandı Jessie
Kay.

"Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz," dedi Jase ona.

Beck *tsked*. "Jase. Adamım benim. Benim yeteneğimden yoksunsun. Ben
olsaydım, iyi şeyler şimdiye kadar çoktan bitmiş olurdu, hiç kimse
bilmek."

"Buna *beceri* mi diyorsun?" Daphne
söyledi. "Ne için beceri?" Hope sordu.

"Evet," dedi Norrie. "Ne?"

"Uh..." Kenna rahatsız bir şekilde
kıpırdandı. "Pekâlâ." Dane yakasını çekti.

Brook Lynn başını Jase'omzuna yasladı ve göğsünün üzerinde bir kalp çizdi.
Yüksek sesle, "O meşhur Dillon öfkesini serbest bırakmadan önce ortadan
kaybolmanız için size bir dakika veriyorum," dedi.

Otuz saniye içinde kapıdan çıkmışlardı.

Bu kez kıkırdayan Jase oldu. Sonsuza dek mutlu olacağı eşine baktı. "Bir
ömür yeterli olmayacak. Seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum," dedi.

"Güzel. Çünkü alacağın şey bu."

* * * * *

BROOK LYNN'İN MEŞHUR PEYNIRLI TAVUKLU SPAGETTİSİ

İçindekiler:

*16 oz spagetti eriştesi 2
küp tavuk bulyon Bir
tutam zeytinyağı
1 lb öğütölmüş tavuk göğsü
Tatlandırmak için karabiber ve tuz
fincan tereyağı
fincan un
1 su bardağı tavuk suyu
1 su bardağı krema
2 yemek kaşığı şeri
1 kutu mantar (isteğe bağılı) 8 oz
Gouda peyniri, rendelenmiş
8 oz kremalı Havarti peyniri, rendelenmiş*

Yol tarifi:

Fırını önceden 350°F'ye ısıtın. İstedığınız güveç kabını hafifçe yağlayın.

Büyük bir tencerede bulyon küpleri ve tutam zeytinyağı ile su kaynatın. Spagettiye 10 dakika pişirin. Süzün ve makarnayı bir kenara koyun.

Makarna kaynarken, ayrı bir büyük tencerede tavuk göğsünü kızartın, tuz ve karabiberle tatlandırın. Bir kenara koyun.

Tereyağını kısık ateşte , ardından un, tuz ve karabiberi ilave edin ve pürüzsüz olana kadar karıştırın. Et suyu ve kremayı karıştırın. Karışım koyulaşana kadar karıştırmaya devam edin.

Şeri ekleyin, ardından makarna, et ve her iki peyniri (ve kullanıyorsanız mantarları) karıştırın. İyice karıştırın. Yağlanmış fırın kabına dökün ve kabarcıklar çıkana ve hafifçe kızarana kadar yaklaşık 30 dakika pişirin. Afıyet olsun!

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter, herkesin korktuğı acımasız prens William'ın yer aldığı, çok satan Yeraltı Dünyası Lordları serisinin en yeni karanlık ve seksi kitabıyla geri dönüyor.

Sonunda yeraltı dünyasının kralı olmak isteyen William, karşı konulmaz bir güzelliğe direnmek zorundadır; yoksa bir lanet onun sonunu getirecektir...

Bir göz atmak için okumaya devam edin

En Karanlık Kral

BİRİNCİ BÖLÜM

"Benden bir parça mı istiyorsun? Çünkü kız arkadaşın kesinlikle istiyor." Şarap kadehinden şekerli su yudumlarken, Pazar günü "Sunny" Lane, genç ve yaşlı kod kırıcılar, hackerlar ve hobicilerle dolu karanlık bir otel barından gizlice geçerek uzun zamandır arkadaşı olan...er, Tanıdığı Sable onun yanındaydı. Altı ayaklı siyah güzellik Sunny'yle aynı diyar ve antik köy. Diğerlerinin çoğu, o sabah erkenden New York'a ağ kurmak ve parti yapmak için uçan insanlardı. Yarın herkes dünyanın önde gelen kriptanalistleri tarafından düzenlenen atölye çalışmalarına katılacaktı.

Sunny ve Sable, kendi türlerini avlayan ölümsüzler için bal tuzakları kuruyorlardı.

Bir garson elinde beyaz bir şişeyle yaklaştı. "İçkinizi yeniden doldurabilir miyim, hanımefendi?"

Hanımefendi mi? İnsanoğlunun bildiği en kötü hakaret. "Hayır, teşekkürler." *Asterhole*. Onun gibi her yaratık, küfür etmelerini engelleyen ve küfürleri çiçeklere dönüştüren doğuştan gelen bir büyüyle doğardı. 'Daisy' D.A.M.N. 'Hellebore' H.E.L.L. 'Sage' S.H.I.T. 'Bluebell' B.A.S.T.A.R.D. ve B.I.T.C.H. 'Aster' A.S.S. ve 'freesia' F.U.C.K. "Kendi kendini süper kahraman ilan etmiş ve gururlu bir kanunsuz olarak ayık kalmayı ve pisliklerin farkında olmayı tercih ediyorum."

Garson aceleyle gitmeden önce ona emin olmayan bir gülümseme sundu.

Sable elindeki şekerli su bardağını Sunny'ninkiyle tokuşturdu. "Bu ikiliğin bu gece bize iyi hizmet etmesini umuyoruz."

Oh, evet. İkilik. Doğalarının yarısı ölümsüz ve insan kötöleri avlamalarını ve öldürmelerini gerektiriyordu. Onun bu tarafı -Korku Gösterisi Sunny- bir suikastçi olarak çalıştı. Bir kızın bir amaca ihtiyacı vardı, değil mi? Diğer yarısı ise sevgi, neşe ve barış yaymasını istiyordu -Güller ve Gökkuşakları Sunny- ve bir şifre çözücü olarak çalışıyordu. Bu iki taraf sonsuza dek acımasız bir çekişme içinde kilitli kaldı.

Sunny, "Burada olacağımı tüm dünyaya duyurmak için internete ilan verdim," dedi. Bal tuzaklarının birinci aşaması.

Son derece nadir bulunan "efsanevi" yaratıklar olarak, kaçak avcılar onları spor için avlarken, koleksiyoncular da zevk için avlıyordu. Sunny'nin bir yerde birkaç haftadan fazla kalmamasının nedeni de buydu. Kimseye güvenmemesinin nedeni de buydu. Sable'a bile. En azından tam olarak değil. İşte bu yüzden sürekli omzunun üzerinden bakar ve nadiren uyurdu. Eğer o POS'lardan biri saldırırsa.

Çılgılık atarak ölecekler.

"Kalan kaçak avcılar ve toplayıcıları yok ettikten sonra, her gün her saniye pusu kurmaktan endişe etmemize gerek kalmayacak," dedi Sable, ses tonunda heyecan çatırdıyordu. "Ve gözümüzü yeraltı kraliyet ailesine çevirebiliriz."

"Dokuz kralın hepsi ve karanlığın son prensi." Karanlığın iki prensi Özellikle karanlık onun listesinin başında geliyordu. Yok Edici Lucifer ve Sonsuz Randy William. İsimleri bile onu yakıcı bir öfkeyle dolduruyordu.

Korkunç

Lucifer'in onun halkına yaptığı şeyler... "William için!" diye bağırırken yaptığı şeyler.

İkisi şimdi savaş halinde olabilirdi ama o zamanlar birbirlerinden ayrılamazlardı.

Odaklan. Bir amaç için buradasın, hatırladın mı? Doğru ya. O ve Sable kalabalığın içinde devam ederken, yüzler denizini taradı. Bazı katılımcılar gruptan gruba dolaştı. Bazıları ise konuşuyor, gülüyor ve yolları tıkıyorlardı. Diğerleri masalarında oturmuş, içkilerini yudumluyordu. Birçoğu rahat ve . Ah, dünyanın kötülüğüne karışmamış, aldırış etmemiş ve dokunulmamış olmak, çevredeki tehlikeden herkes kadar habersiz olmak. Sunny kendini güvende hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu.

Birisi bir fincan düşürdü, cam kırıldı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Hem Sunny hem de Sable sarsıldı. *Derin nefes al, ver. Güzel, bu .*

Auraları okuyabildiği için ölümsüzleri insanlardan ayırt edebiliyordu. Hayat kurtaran bir beceri. Kaçak avcılar ve toplayıcılar yüzde doksan dokuz oranında ölümsüzdü. İnsanlar Sunny gibi yaratıklara meydan okuyacak güç, dayanıklılık ve beceriden yoksundu. Ama artık yeter!

Sunny kararlıydı. Artık kaçmak yoktu. Sonunda, ne mutlu ki, hayatını hayal ettiği gibi yaşayacaktı. Bir ev satın alacak ve bir bahçe ekecekti. Bir köpek ve bir kedi evlat edinecekti. Barınaktaki en yaşlı, en huysuz, en çirkin iti ve domu. Yıllar sonra ilk kez biriyle ; tek yapması gereken doğru adamı bulmaktı. Güvenini kazanmak için çaba gösterecek birini. Bir gün aşık olacaktı. Bir daha asla acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

tek başına Çiftleşme Mevsimi boyunca. Pençeleme, kemirme ve kontrol edilemeyen cinsel uyarılma zamanı.

"Umarım önümüzdeki iki hafta içinde, bir sonraki Çiftleşme Sezonu başlamadan önce ölüm listemizdeki her ismi geçeriz." Cinsel arzunun beyinlerindeki her sinapsı ele geçirdiği ve şehvetin bedenlerini kontrol ettiği bir zaman. Tüm vücudunu saran bir ürperti onu ayağa kaldırdı. "Kendimi kilitli bir odaya zincirlemekten yoruldum, böylece şüphelenmeyen ya da isteksiz erkeklerin üzerine atlamayacağım, kaçak avcılar ya da koleksiyoncular."

Hayalindeki erkeği bulduğunda... Sunny gülümsedi.

"Sen de ben de, kızım," dedi Sable. "Bir gün zincirlerimi eritip onları Lucifer'e hediye edeceğim bir popo tıkaçı yapacağım. Tabii hâlâ yaşıyorsa."

Sunny'nin gülümsemesi genişledi. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum."

Barın derinliklerine doğru ilerlediler. Birbirine karışan parfümler sigara dumanına . Yanıp sönen ışıklar tanıdık olmayan yüzlerden oluşan bir denizi aydınlatıyordu.

İnsan. İnsan. İnsan. İnsan. Vampir. Cadı. İnsan. İnsan. İnsan. Kurt adam. Kimse onlara gereğinden fazla ilgi göstermiyor gibi görünse de Sunny gözlerini vampir, cadı ve kurt adamdan ayırmıyordu.

Odanın ucunda gürleyen erkek kahkahaları çınladı. Omurgasından aşağı sıcak bir ürperti yayıldı ve kaşlarını çattı. Bu kadar sıradan bir şey için ne kadar garip bir tepkiydi. Birbirine karışan seslerin sayısı düşünüldüğünde, neden bu ses dikkatini çekmişti? Evet, seksi ve ateşliydi ama daha ateşlilerini de duymuştu. Kesinlikle!

Sunny barda kahkaha atacak birini aradı, işte! Onu. Sırtını ona dönmüştü. Kalın siyah saçları, geniş omuzları ve kendine özgü bir aurası vardı. Okuyamadığı bir aura.

"Daisy," diye mırıldandı. Adamın sol tarafındaki kadın daha yakına eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı, adam yana kayarak Sunny'ye profilini gösterdi ve kadın onu bir anda tanıyarak hırıltılı bir nefes çekti.

Bir kadın onunki gibi bir yüzü asla unutmaz. Bir parça kataloğundan yapılmış gibi görünüyordu. *O yüzü, o saçları ve o gözleri alacağım. Oh, ve o kasları unutma.* Onunla ilgili her şey seks için yaratılmış gibiydi. Kusursuz altın rengi teni, simsiyah saçları ve tüm zamanların en uzun, en sivri kirpiklerinin çerçevelediği canlı gözleri. İrisleri daha önce hiç görmediği bir renkteydi. görmeden önce. Bir safir-elmas melezi gibi. Geniş elmacık kemikleri, koyu kirli sakalla gölgelenmiş güçlü bir çeneye doğru sivriliyordu. Mükemmel burun, mükemmel dudaklar, *her şey mükemmel.*

Merhaba, William the Ever Randy, Lucifer'in kardeşi. Bluebell.

"Ne oldu? Ne oldu?" Sable kolsuz ceketinin altında sakladığı hançere uzanmaya başlamıştı bile.

Öfke kıvılcımlandı, hızla alev aldı. Damarlarında bir cehennem alevlendi. "Bak," diye homurdanarak William'ı işaret etti. William onun ailesine karşı olan kan davasını duymuş ve onu durdurmaya mı gelmişti? Belki öyleydi, belki de değildi. Ama başka neden burada olsun ki?

Neden ona gizlice yaklaşıyorsun? Çok fazla soru, çok az cevap.

"Şeytandan söz edersen," dedi Sable, "ortaya çıkar."

Sunny araştırmasını yapmıştı ve onun kötü şöhretli bir paralı asker ve evliliğin kutsallığını küçümseyen efsanevi bir kadın avcısı olduğunu biliyordu. Birkaç

Yıllar önce, bir tanrı kralın öldürülmesine yardım etmişti. Daha yakın bir zamanda, bir gece kulübünde sarhoş olmuş ve "Kendimi bir zevkperest görüyorum. Sadece yemek yerim. organik kedi."

"Söylentiler doğruysa," dedi, "her gece yeni bir kadınla yatıyor, ateşli bir öfkesi var, bazen gülmek için arkadaşlarını yaralıyor ve düşmanlarını olabildiğince acı çektirerek öldürmekten hoşlanıyor." Hayran olunacak çok şey var... küçümsenecek çok şey.

"Pekala. Bence vurulacaklar listemizi yeniden düzenlemeli ve fırsatımız varken önce kraliyet ailesini ortadan kaldırmalıyız."

"Anlaştık. Öyle ya da böyle, bugün ölecek."

Evet! Evet! İntikam benim olacak! "Onun aurasını okuyamıyorum. Sen okuyabiliyor musun?" "Ben...okuyamıyorum," dedi Sable ve kaşlarını çatı.

Daisy! Onun hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar iyi.

Araştırmasına rağmen William'ın gerçek kökenini ya da türünü öğrenememişti, bu yüzden hangi güçlere karşı korunacağını ya da neye karşı korunacağını bilmiyordu. istismar edilecek zayıflıklar.

Önemli değil. .

"Yine de çok güzel, değil mi?" Sable sordu.

"Öyle." *Hayal edilemeyecek kadar güzel.* Ama bu itiraf canını sıkırmıştı.

Sunny karnındaki çarpıntıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Masum kadınları yatağına çekmeye hazır bir karabasan gibi görünüyor." O bir karabasan mıydı?

İnkübüs mü?

Kibir ve duygusallık ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bileklerinde bir çift deri kelepçe vardı. Parmaklarında birden fazla çivili yüzük vardı. Sadece yüzük değil.

-Silahlar. Ama ne olmuş yani? Onun da bir silah yüzüğü vardı: Pirinçten ateşlenen mermileri olan küçük bir silah.

Ayağa kalktı ve sağındaki kadınlarla yer değiştirerek onu etli bir sandviğin içindeki et haline getirdi.

Kalbi küt küt atarken bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi. Mmm, mmm, mmm. Bir an için, sadece bir an için, şehvet öfkeye üstün geldi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir ham, sert seksapeli örneği görmüş müydü? Böylesine lezzetli, büyük bir kas kütlesi? Siyah bir gömlek şişkin pazularına yapışmıştı. Gömleğin ortasında "Pantolonumdaki Şifreye Bakın" yazıyordu. Siyah deri pantolon ve savaş botları giymişti.

Başını geriye atıp ikinci kez güldüğünde öfkesi geri döndü. "O ve kardeşinin masum insanlara yaptığı korkunç şeylerden sonra, sefaleti hak ediyor."

"Anlaştık."

Masasında üç kadın oturuyordu; biri bir yanda, ikisi diğer yanda. Üçü de onun her sözünü bekliyordu. Sunny kadınlardan ikisini tanıdı. Ekran isimleri 'Jaybird' ve 'Cash'ti. Onlar da kendisi gibi kriptanalistti ve yarın bir atölye çalışması sunacaklardı.

Jaybird onun bakışlarını oraya çekmek için dudaklarına dokunmaya devam etti. Cash öne doğru eğilerek zengin göğüs dekoltesini sergiledi.

"Duuude. Flört sanatını çok iyi biliyorlar ve ben de imzalarını almak istiyorum," dedi. Hem Korku Gösterisi Sunny hem de Güller ve Gökkuşakları Sunny flört etmekte berbattı. "Sanırım ilk hedefimizi bulduğumuzu söyleyebiliriz."

Bardağını yakındaki bir masaya koydu ve Sable'ı onu daha iyi inceleyebilmeleri için bir saksı bitkisinin yanındaki gölgeli bir noktaya götürdü.

Karaca otu kadar seksi hareketlerle bir bardak viskiyi kaldırdı. "-Evet, dostum," diyordu ona en yakın olan adam bir grup arkadaşına Arkadaşlar. "Sage." Durakla. "Sage!" Kaşlarını çatı. "Neden bilge diyemiyorum?"

Etrafındaki insanlar sanki alay ediyormuş gibi kahkahalarla güldüler. Hatta biri göğsüne dirsek attı.

Sunny'nin büyü, onun *kimsenin* küfür etmesini engelliyordu, etkilenenler bunun nedenini hiç anlamıyordu. Diğer taraftan, büyü insanların yalan konuşmasını da engelliyordu. *İyiyle birlikte kötüyü de kabul etmek gerek.*

"Bunu nasıl oynamalıyız?" Titreyerek ağzına bir çiçek yaprağı tıktı ve-oh karaca otu! Yaprakları ve taç yaprakları yiyordu, saksıdaki bitki neredeyse çıplaktı. Oops. Kötü Sunny! Atıştırma zamanı değildi. Düşürdü kalan yeşilliklere baktı ve parmaklarındaki kirin tozunu aldı. *Her neyse.*

"Kim olduğumuzu bileceğini sanmıyorum, aksi takdirde Hades'in kendisi gelirdi. Son duyduğumda, bizim gibi bir yaratığı kendisine yardım etmesi için işe almayı umuyordu.

Lucifer ile olan savaşını kazanmak için. Ölmemizi istemiyor. Sihrimizi kullanmak istiyor."

"Onun da bizim ne olduğumuzu bileceğini sanmıyorum. Yeraltı dünyasının kraliyet aileleri hakkında sorguladığım herkesi öldürdüm. Bu şekilde benim ve soruşturmalarım hakkındaki söylentiler asla yayılmadı."

"Birimiz temas kurmalı," diye önerdi Sable.

"Kesinlikle." Evet ama bekleyip William'ın onlara yaklaşmasını mı ummalıydılar? Ya ? Onu gülümseyerek yanlarına çekmeye çalışmalılar mıydı? Bunu kabul etmeyebilirdi. Yanındaki kadınlar süslü elbiseler giymişlerdi; Sunny ve Sable her zamanki gibi süssüz bir tişört ve kot pantolon giymişlerdi, mükemmel uyum sağlayan, unutulabilir bir kıyafet.

İçlerinden biri mesafeyi kapatıp ilk hamleyi yapmalı mı? Evet. İşte bu.

Teması garantiledi.

Bu fikir karşısında kalbi hızla çarptı.

"çekmeye ne dersiniz?" Sable sordu. "Eğer kısa olanı sen alırsan, ona yaklaşmak zorundasın. Eğer ben kısa olanı alırsam... sen ona yaklaşmak zorundasın."

Sunny homurdandı. "Pipete gerek yok. Ben yaparım." Oraya gidecek ve kendini tanıtacaktı. Onun bu karşılaşması, Sunny'nin ve büyüğü onun yalan söylemesini engelleyecekti. Onu sefahat dolu bir gece için otel odasına davet edebilirdi... ve saldıracabilirdi. "Bal tuzağı odamızda bekleyebilirsin. Onu içeri aldıktan sonra sorguya çekip öldüreceğiz." Beklenti damarlarında dolaşıyordu.

"Mükemmel! Sadece küçük bir düzeltmeye ihtiyacın var." Sable uzanıp Sunny'nin örgüsünü çözdü. Uzun dalgalar sırtından aşağı yuvarlanıyordu. Bir düzeltme için neler vermezdi. Ama kafasını kazıtsa bile, masmavi kalın kütle birkaç saat içinde yeniden uzayacaktı. "Pekâlâ, sende bu var. Karşı konulmazsın ve tüm bu saçmalıklar."

Bir homurtu daha. "İşte hiçbir şey."

Sable bir yöne doğru koşarak lobiye yöneldi ve Sunny çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve omurgasını dikleştirdi. Gölgelelerin arasından çıkarken ter avuçlarını ıslattı. Tüm türleri gibi o da sessizce yürüyor, ayak sesleri duyulmuyordu.

"-Bilgisayar gibi," diyordu az ilerideki masada oturan bir adam. Tanıdık bir sesi vardı. "Ben ciddiğim. Sadece bir bakışla bir kodu kırabilir. Herhangi bir kodu. Buna tanık olmak şok edici. O-adamım, o tam orada!" Konuşmacı

onu işaret etti ve el . "Sunny! Sunny Lane. Merhaba. Ben Harry. Ben Harry. Harry Shorts. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

William'inki de dahil olmak üzere birçok bakış ona doğru kaydı. William'ın bakışları kızın solar pleksusuna bir levye gibi indi. Nefesi kesildi, kalbi kaburgalarına çarpmaya başladı. Bacakları titredi ve kekeleyerek adım attı, sonra masasına giden yolu yarılamışken dondu kaldı.

Sage! Bir hedefi seksi bulmak başka bir şeydi. Bir hedef tarafından tahrik edilmek tamamen başka bir şeydi ve tamamen kabul edilemezdi. Bir çeşit şehvet tozu yayıyor olmalı.

Saniyeler geçti, ama başını çevirmedi, sanki... cesaret ediyormuş gibi umut... büyülenmiş? Hatta onu tepeden tırnağa daha iyi incelemek için vücudunu onunkine doğru eğdi. Solar pleksusa bir darbe daha. Bu sefer kanı ısındı, her hücresi bir kor oldu.

Sonra Sunny'yi gözden çıkararak dikkatini arkadaşlarına verdi.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kalbi sakinleşip kanı soğuduğunda, beynindeki sinapslar yeniden ateşlenmeye başladı ve adamın yüz ifadesinde hiçbir tanıma titreşimi, şaşkınlık ya da memnuniyet olmadığını fark etti. Belki de en başından beri şüphelendiği gibi, onun kim olduğunu ya da ne planladığını bilmiyordu. Ya da belki de zoru oynuyordu, sadece Onu daha yakına çek.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kararlılıkla bir kez daha ileriye doğru süzüldü ve seçeneklerini değerlendirdi. Doğasının şefkatli, sakın tarafını mı yoksa bir harpy kadar kana susamış, bir vampir kadar güçlü ve bir cadı kadar büyülu bir katili mi öne çıkaracaktı?

Sonunda hedefine ulaştı ve vay canına. O da büyü kullanıyordu. Gözleri genişledi. *Çok fazla* büyü kullanıyordu. Kadim, karanlık ve güçlü. Etrafındaki hava onunla titreşiyor, tenini karıncalandırıyordu.

Kadınlar onu görmezden geldiler, William'a o kadar dalmışlardı ki fark etmediler ya da umursamadılar.

William ise kendini onlara o kadar kaptırmamıştı. Hafifçe kaskatı kesildiGülümsemeye karşı koydu. Onun hakkındaki farkındalığı en ufak bir şekilde azalmamıştı, sadece bunu gizlemek için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Çok kötü, çok üzücü. Derin nefes al, ver. Hata! Kokusu... Gözlerini kapadı ve tadını çıkardı, ağzı sulandı. Adam, kokain katılmış melek pastası gibi kokuyordu.

Sakin. Sakin. Kaba bir kurt değiştirici gibi davranmaya gerek yok.

Jaybird ve Cash'e "-en iyi düşüncem çıplak," diyordu. "Sen mi?"

Şöyle yapalım. "Selam. Merhaba. Hey," dedi Sunny, parmak eklemlerini masaya . Ugh! *Bunu şimdiden mahvediyorum.*

Durgun ama kendinden emin William başını ona doğru eğdi. Sanki gişe rekorları kıran bir filmin prömiyerini yapıyormuş gibi bunu gerçek bir olay haline getirdi. Neden bu kadar zahmete giriyor-ohhh. *İşte bu yüzden.* Yakından bakınca, gözleri sadece mücevher gibi parıldamakla kalmıyordu; gerçek bir gösteri merkeziydi, tahrikle ışıltıyor, buz gibi bir öfkeyle parlıyor ve çelik gibi bir kararlılıkla parlıyordu.

Elektrik akımları sinir uçlarına çarptı. *Zevki görmezden gel. İlerleyin.* En iyi "gel buraya" gülümsemesini takındı ve el salladı.

Dalga mı? Ciddi misin? Kendine gel, Sun. Onun ve ailesinin sana ve seninkilere ne yaptığını hatırla.

Kadın ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken, adam onu yavaşça gözden geçirdi, en alttan başlayıp *yukarı* doğru ilerledi - onu aşağıdan yukarıya doğru inceledi. Uyluklarının tepe noktasına ulaştığında göğsü sıkıştı. Titreme onu sarstı.

Hayır, hayır. Tepki vermeyeceğim. Beni etkilemeyecek.

Bakışları yukarı doğru ilerlemeye devam etti, hala onu yakıyordu...

Yapıştırılmış gülümsemesine ulaştığında, eğlenceyi yansıttı. Ama, ama... neden?

Boğuk ve alçak bir sesle, "Sana nasıl hizmet edebilirim, tatlım?" diye sordu.

Evcil hayvan mı? Evcil hayvan! Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hiç hayal etmediğin şekillerde, yakışıklı," diye cevap verdi, ses tonunu yumuşatmaya dikkat ederek. Şöyle bir baktı

Jaybird, sonra Cash. Gitmeleri gerekiyordu. Vahşi ve şiddet yanının gözlerini kamaştırmasına izin vererek, "Kaybolun," diye bağırdı.

"Yıllarca yeryüzünden siliniyorsun," diye homurdandı Jaybird, "sonra her zamankinden daha acımasız mı dönecek? Bu harika!" Bir huff ile ayağa kalktı ve fırladı. Cash ve üçüncü dişi de onu takip etti.

Umarım Willy-boy'u manipüle etmek de o kadar kolaydır. "Merhaba." Ugh. Yine mi bu? "Ben Sunday Lane. Arkadaşlarım için Sunny. Beni tahrik eden şeyler nezaket ve sorumluluktur. Yirmi beş gibi görünüyorum ama daha yaşlıyım. Söz veriyorum!" Neredeyse sekiz bin yaşında.

Bir anlık entrika, orada ve gitti. "Ben William... King. Aşıklar bana Külöt Eritici der. Diğer herkes bana Ever Randy der. Benim tahrik edicilerim yaşıyor ve nefes alıyor. Yirmi beş yaşından da büyüğüm."

Mmm. Sesi daha boğuk çıkmıştı, duyulabilir bir seks gibi. Eğer kadınlar "seks kedisi" ise, bu adam "seks panteriydi." Miyav.

Nefret denizine bir arzu dalgası çarptı. Uyarılmayla mücadele etmek için kendine onun suçlarını hatırlattı. Uzun zaman önce, Lucifer ve onun İblisler köyüne girmiş. İnsanlarına tecavüz ettiler, yağmaladılar ve tamamen katlettiler. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Çılgınlıkları... Bazen gözlerini kapattığında bile çılgınlıklarını duyuyordu.

Ailesi vahşice öldürüldü. Birkaç arkadaşı paramparça edildi.

Bildiği tek ev yerle bir edilmişti.

Sadece birkaç saat içinde hayatının tüm kapsamı değişti.

Sunny dahil altı kişi kurtulmuştu. Kimse William'ı gördüğünü hatırlamıyordu, sadece Lucifer hatırlıyordu ama Willy de işin içinde olmalıydı. Öyle olmalı.

Yoksa neden Lucifer'in savaş çılgılığı "William için" olsun ki?

Belki de planlamayı Ever Randy yapmıştı. Belki de bir maskenin arkasına saklanmıştı. Her iki durumda da Sunny *her şeyini* kaybetti, hayatta kalanları bile, Çünkü ayrılmayı ve kökenlerini gizleme ihtimallerini artırmayı kabul etmişlerdi.

O ve Sable'ın şu anda birlikte olmasının tek nedeni Sunny'nin yardım istemek için uzanmasıydı.

Parmakları yüzünün önünde şakladı ve onu şimdiki zamana geri çekti. Nefes nefese kalmıştı, uzuvları buz gibiydi. William kaşlarını çatarak onu izledi.

Gülümsemesini tekrar yapıştırdı ve . "Hiç Randy, hmm? Size kısaca ER diyen var mı?"

"Sadece ölmek istiyorlarsa," diye cevap verdi, ses tonu kuruydu. Sesi kuru olmasına rağmen gerginlikle titriyordu. Kızın yakınlığı onu tedirgin mi ediyordu?

"Yani *hem* sevimli *hem de* vahşi. İyi iş, Sunny." Rolünü oynayarak omzunu . "Şarküterideki en iyi bifteği seçtim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani ben senin için bir et parçası mıyım?"

"Evet, domuz pirzolası. Evet." Yanağını okşamak için uzandı, onu tokatlama dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkansızdı. Neredeyse. "Yanında bir uyarı etiketiyle gelmelisin. Ya da göz küresi prezervatifleri."

"Neden? Gözlerini yuvalarımın içine sokmayı mı planlıyorsun?" "Belki mi?"

"Üzgünüm ama sanırım pas geçeceğim." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gömleği lezzetli bir şekilde esnemiş kaslarının üzerinde gerildi. "Hayır, sen Biliyor musun? Bugün cesur hissediyorum. Hadi deneyelim. Her şeyi bir kez denemek lazım, değil mi?"

bir kahkaha patladı ama aniden sona erdi. Bir karanlıklar prensi onu eğlendiremezdi, o kadar. "Üzgünüm, üzgün değilim

yoldaşlar uzakta. Bir şey istediğimde, onun peşinden giderim."

Gerçek! Tek kaşını kaldırdı. "Ve beni istediğine mi karar verdin?"

Ses tonunda... bir miktar kesinlik ve belirsizlik sezdiğini düşündü. Ne tuhaf. "Seni baştan çıkarmayı planlamak için tam beş dakika harcadım. Bu normalden beş dakika daha uzun." Bir başka gerçek.

"Tam beş dakika mı? Bu da benden sadece yirmi dört saat geride olduğun anlamına geliyor."

Şaka mı yoksa gerçek mi? Konferansa onu bulmak için katıldığını mı itiraf etti?

Yanılmışım. kim olduğunu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu ve onu sonsuza dek durdurmaya gelmişti. Öfke yeniden alevlendi, ama şehvet de alevlendi. İkisi onun her santimini yaktı. Yakında, öfke yatışacaktı...

Bir gülümsemeyi daha zorladı. William şu ana kadar onu masaya davet etmemiş, bardan onunla birlikte ayrılmak istediğini bile belirtmemişti. Şakalaşmalarını bir üst seviyeye taşımanın ve ona rol yapması için bir bahane vermenin zamanı gelmişti. "Eğer sen bir sen hamburger ve jalapeno olurdun, çünkü sen A sınıfı sığır eti ve acısın. Ben jambon ve ananas olurdum çünkü tuzlu ve tatlıyım." *Hayır. Bizi Facebook testi gibi pizza malzemeleriyle karşılaştırmamın imkanı yok.*

Tamam, yani, sadece flörtte berbat değildi. Berbattı, nokta. Ama bekle! Sanki onu gerçekten eğlendirmiş gibi içten bir gülümsemeyle gülümsedi ve kadının karnı titredi. Sonra sanki kadın ona yumruk atmış gibi sarsıldı ve gülümsemesi kayboldu. İçkisinin kalıntılarını geri fırlattı, hareketleri güçlü, agresif ve baştan çıkarıcıydı, karnının binlerce kez daha fazla titremesine neden oldu.

Bardağı kapatırken yüz hatlarına boş bir maske indi. "Gidebilirsiniz." Ses tonunu da değiştirdi. "Sıra sana geldiğinde daha sonra tekrar konuşuruz."

Ne sırası? Sorgulama mı? Belki de her kadından şüpheleniyordu. Ailesini avlayan kişi olmanın kod kırıcılığını. Ve onu terk mi edeyim? Çok zor. Şimdi, onun muhteşem kokusunu içine çektikten, sesinin baştan çıkarıcılığını deneyimledikten ve bakışlarındaki ölümcül baştan çıkarıcılığı gördükten sonra, onun bir an önce ölmesini istiyordu. *Tehlikeli.*

Şüpheliler listesinin başına geçmenin bir yolu olmalıydı. Oh! Oh! Onu ara vermeye ikna edebilirdi. "Sen kaybedersin, bebeğim. Çok azdım." Hayatına son verecek kadar azgın! "Muhtemelen ölüyorum ve beni sadece bir orgazm kurtaracak. Seni birkaç saat taşınman için odama davet etmeyi planlıyordum." Verecek bir sırrı varmış gibi yaklaştı ve fısıldadı, "En iyi çıplak düşündüğünü söylediğini duydum."

Gözbebekleri büyümüş, bebek mavisinin üzerine taşmıştı. Cinsel özlemin bir işareti. Ama talebini geçersiz kılmadı.

Daisy! Oynayacak son bir kozu vardı. Eğer adam onu yine de reddederse, , sonra da onu otel odasına kadar takip edecekti. "Peki, gideceğim. Neyse ki menüdeki tek et parçası sen değilsin. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın Bay King. Keyfini çıkaracağımı biliyorum." Ona bir öpücük verdi ve dönerek en iyi özelliğini ortaya çıkardı: yuvarlak bir aster. Argh! Yuvarlak bir kış.

Frezya! Aptal sihirli filtre. Lanet olası yuvarlak bir poposu vardı, tamam mı? Nefesini içine çekti. "Ya da birkaç dakika kal," diye mırıldandı.

Rahatlama, serin ve yatıştırıcı bir şekilde çöktü. Umduğu gibi, zekâsının başarısız olduğu yerde poposu başarılı olmuştu.

Sunny onun karşısındaki sandalyeye otururken titreme nöbetleri geçiriyordu. Parmağını bardağının kenarında gezdirirken onun her hareketini izledi. Adamın yoğunluğu, kızın ısınmış teninin tüylerini diken diken ediyordu. *Farkındalığın karıncalanmasını görmezden . İhtiyacın çıtırtısını görmezden gel. Arzunun cızırtısını görmezden gel.*

Başını çevirmeden bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Bir garson koşarak geldi ve ona taze bir bardak viski ikram etti. Bir tanesini saniyeler içinde bitirdi.

"Ne yapalım-" dedi.

Bardağı masaya çarparak onu susturdu. Sonra ayağa kalktı ve yardım elini uzattı. "Gecenin eğlencesini çoktan seçmişim ve planlarımı asla yeniden düzenlemem. Öte yandan, ben verici biriyim, son derece cömertim ve hayatın pamuk ipliğine bağlı. Bu yüzden bunu senin için yapacağım." Parmaklarını ona doğru salladı. "Gel. Odama gidelim."

"Benim odam," diye ısrar etti, tekrar gülümseyerek.

Sessizlik. Bir vuruş, iki vuruş. Sonra dedi ki, "Pekala. Senin odan. Bu gece hayatta kalmanı sağlayacağım."

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? *En Karanlık Kral* kitabınızı sipariş edin, HQN kitaplarının satıldığı her yerde mevcut! Telif

Hakkı © 2020 Gena Showalter

ISBN-13: 978-0-369-70120-6

Gizli Kaçamak

İlk olarak 2015 yılında The Closer You Come adıyla yayımlanmıştır. Bu baskı 2020'de yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2015 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises ULC. 22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto, ON M5H 4E3 Kanada.

Bu kitaptaki tüm karakterler yazarın hayal gücü dışında hiçbir varlığa sahip değildir ve aynı adı veya adları taşıyan herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Yazar tarafından bilinen veya bilinmeyen herhangi bir kişiden uzaktan bile esinlenilmemiştir ve tüm olaylar tamamen uydurmadır.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

